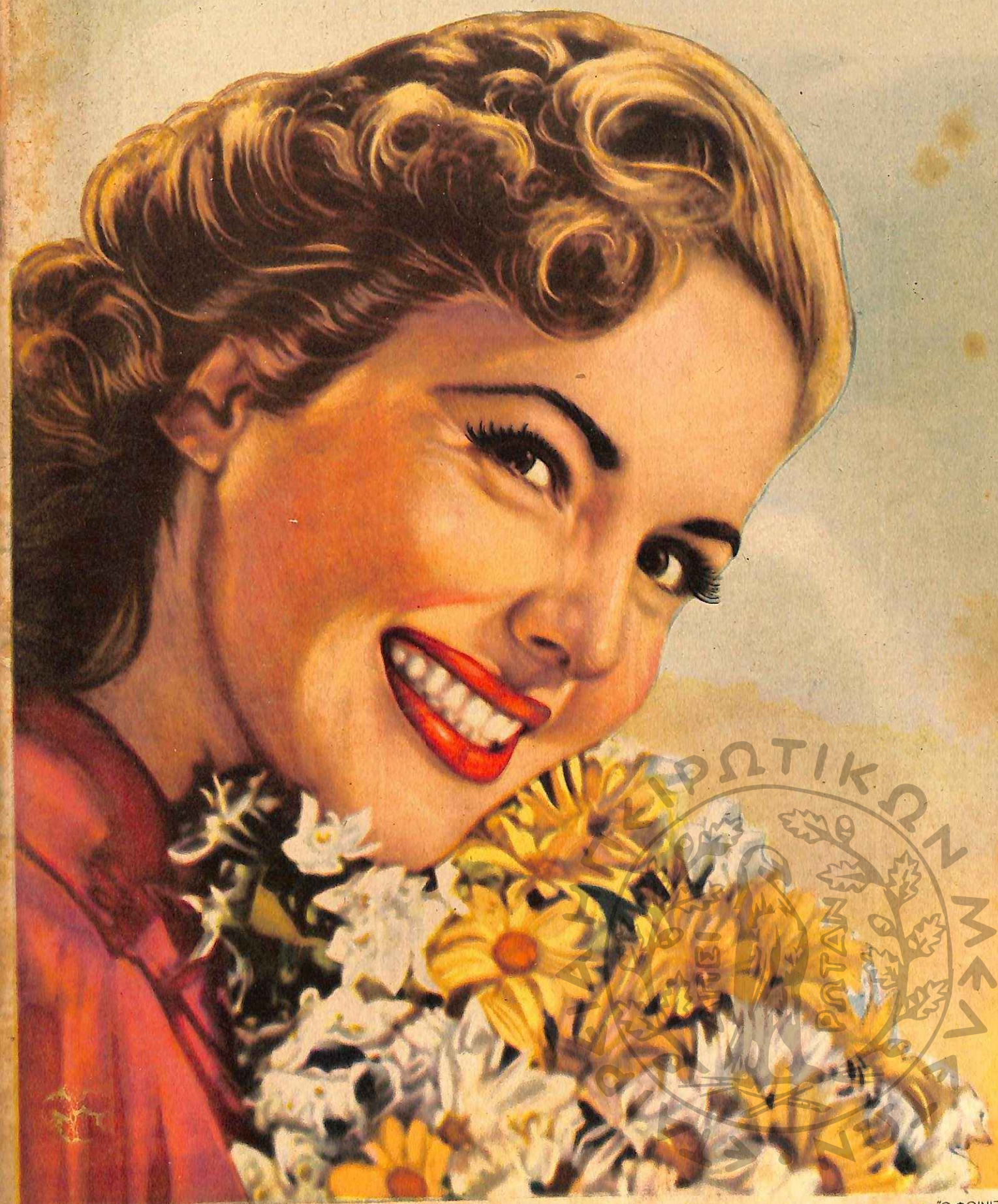

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τὰ μαχαίροπέρουνα του Μυστικού Δείπνου και τὸ μῆλο τῆς Εὐας

«Ὁ ἄντρας μου ἀπολιθώθηκε. Τὸν εἶχαν θέσει πρὶν ἀπὸ 3 χρόνια, κ' ὅταν τὸν ξεθάψαμε τελευταίως, βρήκαμε ὅτι τὸ πτώμα του εἶχε γίνει πέτρα. Ἀν δὲν χρειάζεσθε στὸ τσίρκο σας αὐτὸ τὸ αξιοπεριεργὸ θεάμα, θὰ τὸ πούλησω μετὰ τὸ κίλο, γιὰ λιπαρὰ. Μία καὶ δὲν μοῦ χρησιμοφέε καθόλου ὁ μακαρίτης σ' ὅλη του τὴ ζωὴ, εἶμαι υποχρεωμένη νὰ τὸν πούλησω τουλάχιστον πεθαμένον... Γράφετέ μου, παρακαλῶ τὴν τιμὴν ποὺ προσφέρετε, γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ τοῦ Μουσσολίνι».

Τὸ Κολοράντο ἀποτελεῖ ἐνὰ ἀπ' τὰ πολλὰ πού λαβαίνουν συνεχῶς οἱ διευθυνταὶ τσίρκων, «μουσειάν» κ' ἄλλων δημοσίων θεαμάτων, ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ τοὺς προτείνουν ν' ἀγοράσουν σπάνια κ' αξιοπεριεργὰ αντικείμενα. Κάπου, κάπου, οἱ προσφέροντες αὐτοὶ εἶνε εὐλικρινεῖς κ' ἄξιες προσοχῆς. Τίς πὶο πολλές φορές ὅμως, ἀποτελοῦν ἀπάτη, καὶ μάλιστα χονδροειδῆ.

Ὡστόσο, συνήθως οἱ πωληταὶ, πιστεύουν πραγματικὰ εἰς τὴν γνησίαν τὰ ἀντικείμενα ποὺ πωλοῦν. ἔχουν μάλιστα τόσο περισσότερο αὐτὴ τὴν πεποίθησιν, ὅσο πὶο ἀπίστευτα πράγματα προσφέρουν...

Κάποιος Ἀμερικανὸς ἀπ' τὸ Τέξας π. χ. παρακολούθησε ἐπὶ βδομάδας ἕνα τσίρκο καὶ σκότειν καθημερινῶς τὸ διευθυντὴ, προτείνοντάς του ν' ἀγοράσῃ ἕνα μεγάλο κομμάτι τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, καθὼς καὶ... τὰ μαχαίροπέρουνα ποὺ χρησιμοποιήθηκαν στὸ Μυστικὸ Δείπνον! Ὅταν ὁ διευθυντὴς κατέφερε ἐπιτέλους νὰ τὸν δώσῃ νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν ἐνδιαφέρονται, ἐκείνος πούλησε τὸ κτήμα του καὶ πῆγε στὴ Ν. Ὑόρκη, ὅπου ἐπανελάβε τὰ προσφορὰς του στὸ Μουσεῖο Μετροπόλιταν καὶ στὸ Σμιθσόνειον Ἰνστιτούτον.

Οἱ ἀρμόδιοι δέχθηκαν ἐπιτέλους νὰ ἐξετάσουν τὰ περίφημα ἀντικείμενα. Κι' ἐξακριβώσαν ὅτι τὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ ἦταν... ἀπὸ ἀμερικανικὴ σφένδαμνο, κ' ὅτι εἶχε ἡλικία 50 ἐτῶν τὸ πολὺ! Ἐπίσης τὰ μαχαίροπέρουνα ἦσαν μοντέρνου σχεδίου. Ὁ ἰδιοκτήτης τοὺς, ἀπελπισμένως καὶ τειραγμένως στὸ φιλότιμό του, κρεμάστηκε στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου του! Ἡ καλὴ του πίστις ἦταν ἀναμφισβήτητη, γιὰτὶ ἐνὶ ζήτουσε 3.000 δολάρια γιὰ τοὺς «θησαυροὺς τοὺς», ἔδωκε σχεδὸν ἄλλα τόσα γιὰ νὰ βρῇ ἀγοραστή!

Τὰ ψευτικά κειμήλια τῶν βιβλικῶν χρόνων ἀφθονοῦν πάντα. Ἐπανελημμένως διάφοροι ἔχουν ζητήσει νὰ πούλησιν τὴν ράβδον τοῦ Ἀαρὼν ἢ τὶς πλάκες μετὰ τὴν Δέκα. Ἐντολές! Κάποιος μάλιστα προσέφερε σ' ἕνα τσίρκο... τὸ μῆλο ποὺ ἔφαγαν ἡ Εὐὰ κ' ὁ Ἀδάμ! Δυὸ δαγκωματίες ποὺ ὑπάρχουν ἀπάνω του, ἀποτελοῦσαν... τὴν ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος του! Ὁ κάτοχος τὸν ζητοῦσε γι' αὐτὸ 500 χιλιάδες δολάρια, ἀκατέδοτα!...

Ὁ περίφημος Μπάρνουν, ὁ «βασιλεὺς τοῦ τσίρκου», δέχθηκε τίς περισσότερες προτάσεις αὐτοῦ τοῦ εἰδους ἀπὸ κάθε ἄλλον. Μερικὲς φορές δέ, παρ' ὅλη τὴν ἐξυπνοσύνην καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴν του ικανότητα, ἔπεσε θύμα ἀπατεώνων. Κάποιος κτηματίας π. χ. ἀπ' τὸ Βέρμونت τῆς Ἀμερικῆς, τοῦ γραψε προσφέροντάς του «μιά γάτα μετὰ χρώμα κερασίου».

Ὁ Μπάρνουν δέχθηκε, χωρὶς νάχη ἰδῆ ἀκόμη τὴ γάτα. Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἐκπληξίν του, ὅταν ἔλαβε μιά γάτα μαύρη! Ὁ πωλητὴς ἦταν ἐν τάξει, γιὰτὶ τὰ κεράσια τοῦ Βέρμونت εἶνε μαύρα!...

Ὁ «Γίγας τοῦ Κόρντιφ», ποὺ βρίσκεται τώρα σ' ἕνα ἀμερικανικὸ μουσεῖο, ἔπειτα ἀπὸ 79 ἐτῶν περιπλανήσεως ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὴ περίπτωσι ἀπάτης εἰς βάρος τοῦ Μπάρνουν. Δυὸ κατεργαροὶ, τὸ 1886, ἀγόρασαν ἕνα μεγάλο ὄγκον γύψου, τὸν σκάλισαν καὶ τοῦδωσαν τὴν ὡσὶ ἀνθρώπου, μετὰ ὕψος 4 μέτρων. Τὸν ἔβαψαν ἔπειτα σ' ἕνα κτήμα τοῦ Κόρντιφ τῆς Ἀμερικῆς, κ' ἕνα ἔτος ἀργότερα... τὸν ἀνακαλύψαν. Ἐκατομμύρια περιεργοὶ πληρώσαν τότε εἰσιτήρια γιὰ νὰ ἰδοῦν αὐτὸ τὸ «ἀρχαῖο ἀγαλμα». Οἱ δυὸ συνεταιροὶ κέρδιζαν ἔτσι 1.000 δολάρια. Ὑστερα πούλησαν τὸ ἀγαλμα στὸ Μπάρνουν. Ἀργότερα ὅμως ἀποκαλύφθηκε ἡ ἀπάτη.

Μετὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, παρουσιάσθηκαν διάφοροι πωληταὶ σπανίων δὴθεν ἐνθυμίων — ἀπὸ θραύσματα τῆς πρώτης βόμβας ποὺ ἔπεσε στὸ Πηλο Χάριμπουρ, ὡς ὁδοπονητοὶ ποὺ ὑπετίθετο πὸς ἀνῆκαν στὸ Χιροχίτο!

Ἐπειτα ἀπ' τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Μουσσολίνι, κ' ὡς ὅπου βρεθῇ τὸ πτώμα του, τέσσερες Ἀμερικανοὶ πρότειναν σὲ διάφορα τσίρκα νὰ τοὺς πούλησιν τὸ σπῆν τοῦ Ντσίτσε, τ' αὐτιά του, τὸ κεφάλι του ἢ κ' ὁλόκληρον τὸ σῶμα τοῦ βαλσχωμένου!

Ὁ θάνατος μετὰ τὴ φωνὴ τῆς

Πρωτότυπο διήγημα

— Τί ὥρα εἶνε; ρώτησε ἡσυχα ὁ Λούκ ντὲ Βάρ τὸ φίλον του Πιέρ Μπαρσού.

— Ὅχτὼ καὶ εἴκοσι, ἀπάντησε ἐκείνος.

— Μήπως τρέχει καθόλου τὸ ρολοῖ σου;

— Ναί, πέντε λεπτὰ περίπου... Μὰ γιατί μὲ ρωτᾷς;

— Ὁ Λούκ δὲν ἀπάντησε. Πῆγε μόνον ὡς τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ καὶ τὴν κλείδωσε. Ἐπειτα ἀνοίξε τὸ παράθυρον, ἀφ' οὗ παραμέρισε τίς βαρεῖες βελουδένιες κουρτίνας.

Τότε μόνον πρόσεξε ὁ Πιέρ ὅτι τὸ παράθυρον αὐτὸ ἦταν φραγμένον μετὰ κάγκελλα, πρόσφατα βαλμένα καὶ φρεσκοδομένα.

— Γιατὶ ἔβαλες αὐτὰ τὰ κάγκελλα; ρώτησε τὸ Λούκ.

Ἐκείνος ἀναστήθηκε τοὺς ὤμους του, δίχως ν' ἀπαντήσῃ. Ἐπειτα πέταξε ἀπ' τὸ παράθυρον στὸν κήπον τὸ κλειδί τῆς πόρτας, ποὺ τότε παρέλαβε.

— Μὰ πὼς θὰ βγοῦμε τώρα; φώναξε ὁ Πιέρ, κατὰπληκτος.

— Δὲν χρειάζεται νὰ βγοῦμε... Μὰ μὴν ἐκνευρίζεσαι, φίλε μου! Θὰ καταλάβῃς ἀμέσως τὸ σκοπὸ μου...

Ἐνῶ μιλοῦσε, ὁ Λούκ εἶχε πλησιάσει σ' ἕνα μικρὸ μπουφέ.

— Τί προτιμᾷς; Οὐίσκου ἢ κιού-μελ; ρώτησε τὸ φίλον του.

— Οὐίσκου, ἀπάντησε ὁ Πιέρ.

Ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ πρόσφερε ἕνα ποτήρι οὐίσκου κ' ἤπιε κ' αὐτὸς ἄλλο ἕνα.

— Δὲν σοῦ δίνω πούρο, εἶπε ὕστερα, γιὰτὶ δὲν θὰ προστάσης νὰ τὸ καπνίσῃς ὡς τὸ τέλος...

— Γιατὶ; Θὰ μᾶς φύγῃ τὸ τραῖνον; εἶπε ὁ Πιέρ, προσπαθώντας νὰ κἀνὴ χιούμορον.

— Ποιὸς ξέρει...

Ὁ Λούκ ἀναψὲ ἡσυχα ἕνα τσιγάρο κ' εἶπε ἔπειτα:

— Ἐδῶσα ἀδεία στοὺς ὑπηρετές. Εἴμαστε τώρα μόνον στὸ σπιτί...

— Καί τί μ' αὐτό; ρώτησε μ' ἀπορία ὁ Πιέρ.

— Ἀ, τίποτε... Ἦθελα ἀπλῶς νὰ σὲ προειδοποιήσω ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα βοήθειας...

— Ἐλπίδα βοήθειας;... Γιὰ ποιόν;

— Γιὰ σένα!... Καί γιὰ μένα ἴσως, ἀν τύχον μετανοιώσω καὶ χάσω τὸ θάρρος μου τὴν τελευταία στιγμήν.

— Μὰ... τί θέλεις νὰ πῇς, Λούκ;

Ὁ Πιέρ ἔνοιωσε νὰ τὸν πνίγῃ μιά ἀκαθόριστη ἀγωνία. Ἀνατρίχιασε σὺγκορμος καὶ προχώρησε πρὸς τὸ φίλον του.

— Ἀλτ! τοῦ φώναξε ἐκείνος ξερά.

— Ἀφίσε με νὰ περάσω! εἶπε ἐκνευρισμένως ὁ Πιέρ.

— Ὅχι!

Ὁ Μπαρσού ὤρμησε πρὸς τὴν πόρταν καὶ προσπάθησε νὰ τὴ σπάσῃ μετὰ τοὺς ὤμους του.

— Κάθισε στὴ θέσιν σου! διέταξε ὁ ἄλλος. Ἀδίκᾳ θυμῶνεις καὶ ταράζεσαι! Βλέπεις ὅτι τὸ ραδιόφωνο δὲν βρῖσκεται ἐδῶ μέσα. Τὸ πῆγα στὸ καπνιστήριον... Μὰ ναί, τὸ ραδιόφωνο! Μὴ με κυττάζεις ἔτσι, με διαφώνη! Μὴ με κυττάζεις μάτια...

Ἡ Γκλέντυ θὰ τραγουδῇ ἀπόψε στίς 8½ στὸ ραδιόφωνικὸ σταθμό... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, δίνει σήμερον τὸ πρῶτον τῆς ρεσιτάλ.

— Καί σὲ προσκάλεσα γιὰ νὰ τὴν ἀκούσουμε μαζί. Ἡμῶν βέβαιος πὼς αὐτὸ θὰ σ' εὐχαριστοῦσε.

Κι' ὁ Λούκ κύτταξε στὰ μάτια τὸ φίλον του. Ἐκείνος γύρισε ἄλλοῦ τὸ κεφάλι του, μετὰ κάποια στενωχωρία.

— Ἀγαπᾷ τὴ Γκλέντυ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά! πρόσθεσε ὁ Λούκ. Πέντε χρόνια τώρα, κανένα σύννεφο δὲν

εἶχε σκιάσει τὴ συζυγικὴ μας εὐτυχία. Ὅλοι μᾶς ἀναφέρουν σὰν ἕνα σπάνιον παράδειγμα ἀγαπημένου ἀνδρὸς.

— Γιὰ τὸ χατήρι μου, ἄφισε ἡ Γκλέντυ τὸ θέατρο. Ἐξακολουθεῖ μόνον κάπου — κάπου νὰ δίνῃ κανένα ρεσιτάλ τραγουδιοῦ. Κι' ἀπόψε θὰ τραγουδῇ γιὰ πρώτη φορά στὸ ραδιόφωνο.

— Δὲν βλέπω πὺ θέλεις νὰ καταλήξῃς...

— Ὅτ' ὁ μᾶθς ἀμέσως... Εἰσαι, Πιέρ, ὁ καλλίτερός μου φίλος; Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Βεβαίως!

— Κι' ὅμως μετὰ προδίδεις! Ἐννοεῖς σχέσεις μετὰ τὴ Γκλέντυ!

Ὁ Μπαρσού βρέθηκε ὁρθὸς μ' ἕνα πῆδημα, σπρώχνοντας πίσω τὸ κάθισμά του, πούπεσε μετὰ κρότον στὸ πάτωμα.

— Ψέμματα! φώναξε. Ποιὸς σοῦ δαλᾷ στὸ μυαλό αὐτὴ τὴν ἀνόητη ἰδέα;

— Πέντε μῆνες τώρα, σὰς παρακολουθεῖ κρυφὰ καὶ ξέρω ὅλες τίς λεπτομέρειας τῶν σχέσεών σου. Μὰ δὲν μίλησα ὡς σήμερον. Περιμένα τὴν κατάλληλη στιγμήν... Κι' ἡ στιγμή αὕτη ἔφτασε! Τόσο τὸ χειρότερον γιὰ σένα!

— Μὰ...

— Ὅτ' ἀπορροῦσα νὰ σὰς σκοτώσω καὶ τοὺς δυὸ σὰν λυσσασμένα σκυλιά. Προτίμησα ὅμως μιάν ἄλλη ἐκδοχὴν, πὶο σκληρὴ καὶ ρασιναριμένη! Ἡ τιμωρία σου θὰ προέρχεται ἀπ' τὴ Γκλέντυ! Ἡ ἴδια ἡ συνένοχος σου θὰ σὲ κάμῃ νὰ πληρώσῃς τὸ ἐγκλήμα σου!

— Νομίζω ὅτι τρελλάθηκες, Λούκ!

— Ἀφίσε με νὰ περάσω...

— Καί τί θὰ καταλάβῃς μ' αὐτό; Εἶδες ὅτι πέταξα τὸ κλειδί στὸν κήπον. Καί σοῦ ξαναλέω πὼς οἱ ὑπηρετές λείπουν ἀπ' τὸ σπιτί... Σὲ καταδικάσα καὶ θὰ πεθάνῃς! Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σὲ σώσῃ!

— Δὲν σὲ πιστεύω. Προσπαθεῖς νὰ με φοβίσῃς, μὰ δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς!

— Ἀκουσε, Πιέρ! Διάβασα πρὸ ἡμερῶν στίς ἐφημερίδας ὅτι κάποιοι ἐπιστήμιον εἶχε βρῇ ἕνα μέσον νὰ προκαλῇ ἐκρήξεις ἀπὸ μακρὰν, μετὰ ηλεκτρομαγνητικὰ κύματα... Δὲν προστάζω τώρα νὰ σοῦ περιγράψω λεπτομερῶς τὴν συσκευή ποὺ ἐξήρμησα στὸ ραδιόφωνό μου, σύμφωνα μετὰ τὰ σχέδια τοῦ ἐφευρέτου. Μάθε μόνον πὼς ἔχω συνδέσει τὸ δέκτη μου μ' ἕνα κιβώτιο ποὺ περιέχει ἀρκετὴ δυναμίτιδα. Καί τὸν ἔχω ἀνοίχον, στὸ μήκος κύματος τοῦ σταθμοῦ ποὺ θὰ μεταδώσῃ ἀπόψε τὸ τραγούδι τῆς Γκλέντυ...

Ὁ Μπαρσού ὤρμησε σὰν τρελλός, γιὰ νὰ πνίγῃ τὸ Λούκ. Μὰ ἐκείνος, μετὰ μιά δυνατὴ γροθιά στὸ στήθος, τὸν ἔρριξε σὲ μιά πολυθρόνα. Ὑστερα πρόσθεσε ἡσυχα.

— Ἐτοί λοιπόν, μόλις ἡ Γκλέντυ ἀρχίσῃ νὰ τραγουδᾷ, τὸ σπιτί αὐτὸ θὰ τινάχῃ στὸν ἀέρα! Φτάνει ν' ἀνοίξῃς τὸ στόμα της, γιὰ νὰ γίνη ἡ καταστροφή. Τὰ χεῖλη της, ποὺ σοῦ ψιθύριζαν ἐρωτολόγια, θὰ προσφέρουν τώρα τὸ θάνατό σου!

Τὸ ἐκκρεμές τῆς διπλανῆς κάμαρας σήμανε 8½. Κι' οἱ δυὸ μελλοθάνατοι φώναξαν μ' ἕνα στόμα:

— Γκλέντυ!...

... Τὴν ἴδια στιγμήν, στὸ ραδιόφωνικὸ σταθμό, τὸ στοματικὸ τῆς Γκλέντυ πλησιάσε στὸ μικρόφωνο.

— Ἀρχίζω νὰ τραγουδᾷ... Καί τὴν ἴδια στιγμήν τὸ σπιτί τινάχθηκε στὸν ἀέρα!...

A. ZAN

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΛΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ. : 27-135 — 29-967 Θ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.300

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μιά ἐπείσχυνη πράξι

Πολλά τὰ σκιερὰ σημεῖα καὶ στὰ δύο φύλα. Δὲν ξέρω ὅμως σημεῖον πὶο σκιερὸ ἀπ' αὐτὸ ποὺ καταγγέλλει σ' ἕνα πολυσέλιδο γράμμα τῆς ἡμερινῆς ἐπιστολογράφος: Ὁ διασπασμὸς τῆς ὑπολήψεως τῆς ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον ποὺ ἀγάπησε.

Ἀς σὰς ἀφηγηθῶ ὅμως τὰ πράγματα μετὰ τὴν σειρά τους. Ἐρωτας στὴν ἐπαρχία. Παντοῦ εἶναι πρωτεύουσα ἡ θέσι τοῦ ἐρωτά. Πολλὸ ὅμως περισσότερο σὲ περιοχὲς ὅπου ὁ πυρετός τῆς κινήσεως δὲν εἶναι τόσο ζωηρὸς καὶ οἱ ἀπασχολήσεις τῶν ἀνθρώπων δὲν παρουσιάζουν τὴν ποικιλία ποὺ ἔχουν στίς πόλεις.

Ἐκεῖ ὁ ἐρωτας γίνεται ἀπορροφητικὴ ψυχὴν καὶ σκέψιν.

Μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ τῆς παραδόθηκε στὴν ἀγάπῃ τῆς ἡ κόρη. Ἡ πρώτη τῆς ἀγάπη. Ἀπονήρευτη, χωρὶς ὑπολογισμούς, δίχως καμμίαν πείρα ἀπὸ τὴ ζωὴ, ἔπαιξε μετὰ ἀνοικτὰ χαρτιά τῆς. Τὸν πίστεψε ὅπως πιστεύει κανεὶς σὲ θεότητα. Ὅσο ὅμως περνούσε ὁ καιρὸς — παλὰ δουλειὰ — τόσο ἐξατμιζόταν τὸ ἐνδιαφέρον του, ὡς ποὺ κάποτε, μετὰ μιά ὀποιαδήποτε πρόσφατη, ἔδωσε τόρον στὸ σύνδεσμό τους.

Φοβερὸ, βέβαια, τὸ γυμνάσιον γιὰ τὴ νέα. Δὲν εἶναι ὅμως ἡ ἐγκατάλειψις γιὰ τὴν ὁποία κατηγορεῖ ἐκείνον ποὺ παρεβίβασε τὴν ὑπόσχεσίν του. Λογικὴ καθὰς εἶναι, σκέπτεται ὅτι στίς ἐρωτικὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων οἱ ὑποσχέσεις εἶναι ἀδείες λέξεις. Οὐτὲ καν πρέπει νὰ ὑπόσχεσαι κανεὶς. Γιατὶ, κανεὶς δὲν ξέρει ἂν τὸ πρόσωπον ποὺ προκαλεῖ σήμερον τοὺς παλμούς τῆς καρδιάς του, δὲν θὰ τοῦ εἶναι ἀδιάφορο αὐριο.

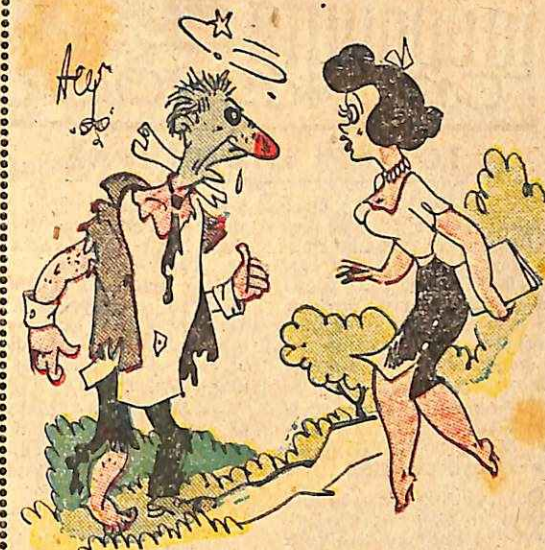
Ἄλλοι ὅμως στρέφεται τὸ κατηγορητήριόν της. Στὴν διαγωνίαν ποὺ ἀκολουθεῖ, ὕστερα ἀπὸ τὴ διακοπή, ὁ ἀνθρώπος τὸν ὁποῖον ἀγάπησε. Στάσις μακρά. Δὲν εἶναι ἡ ἐλπίδα τῆς ζωῆς τῆς καὶ γὰρ χαλεπὴ δική της. Πᾶς ὅμως θὰ ἀντηχητῇ τῇ συμπεριφορᾷ τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπομένῃ ἐνός ἐρωτικοῦ δεσμοῦ, βγαίνει στοὺς δρόμους καὶ διασπύρει τὴν ὑπόληψιν τοῦ μυστικοῦ.

Ἡ πεπαισμένη καὶ ντροπισμένη αὐτὴ, βλέποντας καταστραμμένη τὴ ζωὴ της, παίρνει ἕνα ὄπλον κυνηγετικὸ καὶ τὸ ἀδειάζει στὸ κεφάλι τοῦ Χατῆ. Στίς φυλακὰς τώρα τοῦ Μεσολογγίου ἡ Γεωργία — αὐτὸ εἶναι τ' ὄνομα της — κλαίει πᾶν ὅτε τ' ἀντιβλέπει τὴν ζωὴν τῆς καὶ περιμένει τὴν ἐτυμηγορίαν τῆς δικαιοσύνης.

Μιά κληῖδα στὴ θῆλᾳ μας. Ποῖες ἐπείσχυνη. Ἄντρες ποὺ δὲν εἶναι ἄντρες. Τοὺς χρειάζεται ὁ δημοῖος στιγμιτισμός. Τοὺς χρειάζεται ἡ περιφρόνησις. Ἡ ἀποστρέφει τὸν προσώπον, ὅπως τὸ ἀποστρέφει ἕμπροσθεν σ' ἕνα βόθρον. Ἀλλὰ χρειάζεται ἀκόμα καὶ ἡ ἀμνηστία τῆς κοινωνίας ἐναντίον τῶν κακοποιῶν καὶ ἡ διαφύλαξις γιὰ τὸν ἐξολοθισμόν καὶ μὴ ἐλεεινὴ παραδόσεως ποὺ μᾶς ντροπιάζει καὶ σὰν ἄτομον καὶ σὰν σύνολον. Ὅποια τροπὴ κ' ἂν πᾶν ἕνας ἐρωτικὸς δεσμός εἶναι ὑπερβαίνει τὴν ἐρωτικὴν τῆς. Ὅσοι ποὺ ἔχει τὴν ἐρωτικὴν τῆς, οἱ ποὺ τὴν σέρνουν στὴ λάσπη εἶναι ἀνάξιοι νὰ φέρουν τὸν τίτλον τοῦ ἀνδρός.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Πνιγμένη μέσα στὸ κύμα ὁρῆς ἡ κοπέλλα, ζητεῖ τὸν τρόπο τῆς ἐκδίκησός της. Τί ἀπ' ὅλα; Τὸ πιστόλι, καὶ ὕστερα ἡ αυτοκτονία της! Τὸ βιτριόλι, καὶ ὕστερα ἡ φυλάξις σὲ σίτες; Ὁ ἡσυχαστὴς βέβαια καὶ δὲ θὰ βελήσῃ νὰ προνοήσῃ σὲ πράξεις ποὺ ἐμπνέει ἡ παραδορὰ καὶ ἡ ἀγανάκτησις της. Δὲ θὰ προχωρήσῃ, ὅχι ἀπὸ συμπάθεια γιὰ ἕνα πᾶν λιανθρωπὸν κατώτερον οἴκτου, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἐαυτὸν τῆς τὸν ἴδιο. Γιατὶ τὸν ἐαυτὸν τῆς θὰ ρημάξῃ.

— Ἐν τάξει, Κούλα μου... Πρὸ ὀλίγου συνάντησα τὸν ἀδερφό σου καί... ἐξηγηθήκαμε!

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Λυρικά τραγούδια

Στὴ γειτονιά σου

Στὴ γειτονιά σου ποὺ γυρίζω τακτικά, — τὰ βήματά μου ἔχει ἀνώφελα μετὰ φέρνον — ὅσοι με βλέπουν, με κυττοῦν εἰρηνικά, γιὰτ' ἴσως νοιώθουν τίς πίκρες ποὺ με δέρνουν.

Στὴ γειτονιά σου, σὰν με βλέπουν, ψιθυρίζουν κάτι γιὰ μένα, ποὺ εἶναι ἄσκοπα γυρινῶ, στὴ γειτονιά σου, ποὺ ὡς κ' οἱ πέτρες με γνωρίζουν.

(Ζουν.)

γιατ' εἶνε μῆνες ποὺ ἀπ' τὸν δρόμον σου περνῶ.

★

Κάθουμαι πάντα στὸ μικρὸν καφεενεδάκι — ξέρεις ποῦ λέω — ἐκεῖ στὸ σπιτί σου ἀντικρῶ, γιὰ νὰ κυττάζω τὸ λευκὸ σου μπερνετδάκι ποὺ δίνει ἐλπίδα στὴ ζωὴ μου τὴν πικρὴ.

Κάθου' ἐκεῖ, πάντα τὸ σούρουπον, τὸ βράδυ καὶ καρτερῶ μῆπως, ἀγάπη μου, φανῇ, καὶ φεύγω πάλι, μόλις πῆλῃ τὸ σκοτάδι, χάνοντας ὥρες τρυφερῆς ὑπόμνησις.

★

Μὲ ξέρουν ὅλοι... Καὶ θὰ λένε ὠρισμένως: — Πάλι ἦρθε αὐτός ὁ βραδυνός ὁ φ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Φαεινή ιδέα

Κι' ἔξαφνα συνέβη κάτι

**ΘΕΑΤΡΙΚΑ
παρασκήνια**

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Καὶ οἱ Ἰσπανοὶ χορευταὶ τοῦ μπαλέτου «Λὸς Τριάν», Ἀλμπέρτος Τριάνα καὶ Μερσεντές Ντελρίο, ποὺ ἵσαν ἀρραβωνιασμένοι τρία χρόνια, ἐτέλεσαν προχθές τοὺς γάμους τους, κάτω ἀπὸ τὸν ἄττικό οὐρανὸν, μὲ κομπάρσο, τὸν κ. Δήμα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

 Τηλεφωνήματα
 ΣΕ ΑΓΝΩΣΤΟΥΣ!

.....

Ταυρομνημονεύματα ενός ΔΟΝ-ΖΟΥΑΝ

ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

Η θυσία του πατέρα

«Ο άνθρωπος που μπήκε εκείνο το συν-
νεφιασμένο πρωινό μες στο γραφείο του
Πέτρου Δαμίρη, ήταν ψηλός, γκρίζος, κα-
λοντυμένος, επίσημος. Μόλις τον είδε να
μπάνει, ο Δαμίρης σηκώθηκε μ' ένα έγ-
κάρδιο χαμόγελο δίνοντάς του το χέρι:

— Καλημέρα, Γιώργο... του είπε. Χαί-
ρομαι που σε βλέπω...

Τα λόγια όμως παγώσανε στα χείλια
του. Ο πρωινός επισκέπτης ήταν αλύγι-
στος και σιωπηλός, και δεν έδειξε πως είδε
το χέρι που του δινότανε για χαιρετισμό.
Παγωμένος, ο Δαμίρης άφησε το χέρι του
να πέσει. Ο επισκέπτης τον πλησίασε, κι'
ούτε-ρα, κυττάζοντάς τον στα μάτια, του
είπε σιγά, παγερά:

— Έχω να σας μιλήσω, κύριε Δαμίρη...

— Τι συμβαίνει, Γιώργο;... Γιατί αυτός
δ' ανεξήγητος πληθυντικός;... Χτές δεν ή-
μαστε μαζί;...

— Ναί, και χτές, και προχτές ήμαστε
μαζί, στο σπίτι μου... Το σπίτι μου αυτό
όμως, δεν τό σεβαστήκατε, κύριε Δαμίρη...
Η πόρτα του σας άνοιγότανε πρόθυμη, φι-
λόξενη, αδερφική, σεις όμως μπαίνατε σαν
έναν ύπουλο παληάνθρωπο!

Κατακίτρινος, ο Δαμίρης τινάχτηκε σά
νάχε φάη σκαμπήλι:

— Κύριε Στεφανίδη!...

— Σιγά, μην ταραζέστε... Θά τ' ακού-
σετε όλα όσα έχω να σας πω, χωρίς πε-
ριστροφές, χωρίς υπεκφυγές, κι' ύστερα θα
σας δώσω την ικανοποίησι που θα μου ζη-
τήσετε... Γι' αυτό, ήρθα και σήμερα εδώ...

Ορθός, παγωμένος, έπειτα, ο Δαμίρης
άφησε το συνομιλητή του να συνεχίσει:

— Ξέρετε καλά, κύριε Δαμίρη, ότι στη
ζωή δεν με κρατάει παρά ένα πρόσωπο:
Η κόρη μου, η Λήντα... Χωρίς γυναίκα,
χωρίς στοργή από πουθενά, θάχα πολλών
καιρό τώρα αφήσει τη ζωή, αν δεν ήταν η
Λήντα να μου δίνει το θάρρος για να ζή-
σω... Το χαμόγελο της κόρης μου, η μο-
ναδική μου χαρά... Και το χαμόγελο αυ-
τό ήρθατε να το πνίξετε σεις στα χείλη
της!...

— Με ποιόν τρόπο;... Περιμένω να
μου εξηγήσετε...

— Το ξέρετε πια καλά από μένα...
Η Λήντα ήταν αρραβωνιασμένη μ' ένα νέο,
από πολύ καλή οικογένεια, όμορφο, με με-
γάλο μέλλον, κι' έλπιχα ότι σύντομα θα
βρισके στο πλευρό του την ευτυχία... Ξα-
φνικά όμως, για κακή μου τύχη, σας έμπα-
σα στο σπίτι μου... Είσατε γιός ενός
παλού μου φίλου, ήσαστε χρόνια από την
Ελλάδα, νόμισα φυσικό να σας καλέσω
να περάσουμε μαζί εν' απόγευμα... Από

την πρώτη στιγμή, φάνηκε πόση εντύπωση
κάνατε στην κόρη μου... Δεν θέλησα ν'
αποδώσω μεγάλη σημασία σ' αυτό, νομί-
ζοντας — άφελής που ήμουν! — ότι η
μνηστεία της θα σας έκανε να την σεβα-
στήτε... Δυστυχώς, ύστερ' από λίγον και-
ρό, έδλεπα τη Λήντα άφοσιωμένη έντελώς
σε σας' ώσπου, χτές, η κόρη μου γύρισε
πίσω τον αρραβώνα στο μνηστήρα της,
κύριε Δαμίρη!...

— Και βρίσκετε ότι είμ' εγώ υπαίτιος
γι' αυτό το διάδημα της, κύριε Στεφανίδη;
ρώτησε ήσυχος ο Δαμίρης.

Ο γκρίζος κύριος κοκκίνισε:

— Θάχετε την ανανδρεία ν' αρνηθήτε το
ρόλο σας σ' αυτή την ιστορία;...

Ο Δαμίρης σήκωσε τους ώμους του:

— Δεν αρνούμαι τίποτα... είπε. Μόνο,
νομίζω ότι είναι λίγο υπερβολικό κι' αυθαί-
ρετο να ρίχνετε άπάνω μου τη διάλυσι του
αρραβώνα της κόρης σας, χωρίς μια συγ-
κεκριμένη απόδειξη!...

Ο Στεφανίδης τον κύτταξε στα μάτια:

— Απόδειξη, είπατε;... ψιθύρισε. Κι'
αυτό τί είναι;...

— Έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα
γραμμένο χαρτί και το πέταξε άπάνω στο
γραφείο.

— Διαβάστε! είπε.

Ο Δαμίρης πήρε το χαρτί και διάβασε:

«...Τον αγαπώ, τον λατρεύω! Είναι ο
μοναδικός άντρας των ονείρων μου... Πώς
να δεχτώ το όνομα ενός άλλου, όταν μέσα
στην καρδιά μου κυριαρχεί μόνον αυτός —
ο Πέτρος;... Όταν άπάνω στα χείλια μου
νοιώθω τα δικά του χείλια που ξέρουνε να
φιλούν τόσο γλυκά;...»

— Είναι μια σελίδα από το λεύκωμα
της Λήντας αυτό... είπε ο Στεφανίδης.
'Εννοείτε, κύριε, ότι η ευτυχία της κόρης
μου κουρελιάστηκε... Γιατί, φυσικά, στη
θέσι του μνηστήρα αυτού που τόσο ασυλ-
λόγιστα απομάκρυνε από κοντά της, δεν
πρόκειται να μπιτε σεις, που αυτή τη
στιγμή συνδέεστε έρωτικά με δυο ακόμα
γυναίκες, κι' αύριο θα συνδέεστε με τέσσε-
ρες, σα γνήσιος τυχοδιώκτης του έρωτος
που είσατε και που θα μείνετε...

Ο Δαμίρης έσφιξε τις γροθιές του:

— Θα μου δώσετε ικανοποίησι για όλ'
αυτά, κύριε!... είπε με σφιγμένα χείλια.

Ο άλλος υποκλίθηκε ψυχρά:

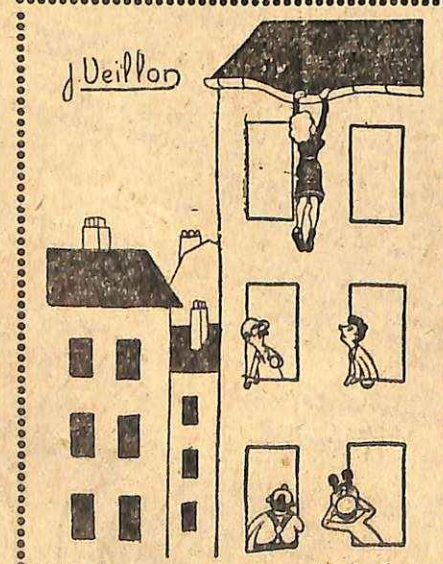
— Θα έχετε σήμερα τους μάρτυράς μου!

είπε.

Κούνησε ύστερα ελαφρά το κεφάλι του,
και βγήκε από το γραφείο.

★

Ένα κρύο, μουντό πρωινό, οι δυο αντί-
παλοι με τους μάρτυρές τους και με τους
γιατρούς τους φτάσανε με δυο λαντώ σ'
ένα έρημικό δασάκι, κοντά στα Πατήσια.
Ντυμένοι ολόμαυρα, ο Στεφανίδης κι' ο
Δαμίρης, κατέβηκαν από τ' αμάξια, οι

— Πρέπει να πάμε να ζητήσωμε
βοήθεια...

— Ναί, κάποιος πρέπει να πάη...

(Από το «Επίσημο»)

μάρτυρες καμώνίσανε το μέρος, μετρήσανε
την απόστασι ανάμεσα στους δυο αντίπα-
λους, δώσανε σε καθέναν από ένα γεμάτο
ραβδωτό πιστόλι, κι' απομακρύνθηκαν. Μέσ'
στη νεκρική γαλήνη της πρωϊνής εκείνης
ώρας, ακούστηκε η φωνή του ενός από τους
μάρτυρες:

— Ένα... Δύο... Τρία... Πύρ!...

Σηκώσανε και οι δυο αντίπαλοι τα ώ-
πλισμένα χέρια τους, όμως του ενός το
πιστόλι έκπυρσοκρότησε — του Δαμίρη.
Στη στιγμή, ο Στεφανίδης κλονίστηκε, γο-
νάτισε, κι' έπεσε στο χώμα βγάζοντας
αίμα από το στόμα του. Όλοι, εκτός από
το Δαμίρη, τρέξαν κοντά του. Ο γιατρός
του άνασκήκωσε το κεφάλι.

Έκείνη τη στιγμή, ένα τρίτο αμάξι φά-
νηκε να πλησιάζη ολόταχως στον τόπο της
μονομαχίας. Πριν καλά-καλά σταματή-
σει, μια κοπέλλα πήδηξε από μέσα, με ξε-
πλεκα μαλλιά, κι' έτρεξε σαν τρελλή προς
τον τραγικό όμιλο πουδλεπε μπροστά της.

— Πέτρο!... Πέτρο!... φώναξε. Άγα-
πημέ μου!...

Ο Δαμίρης έκανε ένα βήμα προς το μέ-
ρος της. Η Λήντα έπεσε σαν τρελλή, με
κλάματα, στην άγκαλιά του...

— Είσαι καλά, Πέτρο μου... μουρμού-
ριζε ανάμεσα στους λυγμούς της. Σ' ευχα-
ριστώ Θεέ μου!... Σ' ευχαριστώ... 'Αν
σκοτωνόσουν, Πέτρο μου, θα σκοτανόμουν
κι' εγώ...

Ντροπιασμένος, με το κεφάλι του σκυμ-
μένο, ο Δαμίρης την απομάκρυνε ήρεμα.
Τότε, μπροστά της, σε λίγα βήματα από-
στασι, η Λήντα είδε τον πατέρα της, κατά-
χλωμο, ματωμένο, να την κυττάζει με τα
γυάλινα μάτια του... Έκείνη έβγαλε μια
φωνή, έτρεξε προς το μέρος του, κι' εγο-
νάτισε δίπλα του:

— Μπαμπά!... φώναξε.

Τα πελιδνά χείλια του έτοιμοθάνατου
κουνηθήκανε σιγά. Η Λήντα έσκυψε για
ν' ακούση.

— Δεν... πυροβόλησα... εγώ...

Λήντα... 'Ήξερα... πόσο... τον... λα-
τρεύεις... και... δεν... ήθελα... να...
σου... δώσω... τόση... λύπη... Πε-
θαίνω... παρακαλώντας... τό... Θεό...
για... την... ευτυχία... σου...

Το κεφάλι του πληγωμένου έπεσε βαρύ
προς τα πίσω. Η Λήντα άγκάλιασε τον
πατέρα της με λυγμούς. Ένας από τους
μάρτυρες σήκωσε από κάτω το πιστόλι
του νεκρού και το εξέτασε:

— Πραγματικά, δεν πυροβόλησε...
είπε σιγά.

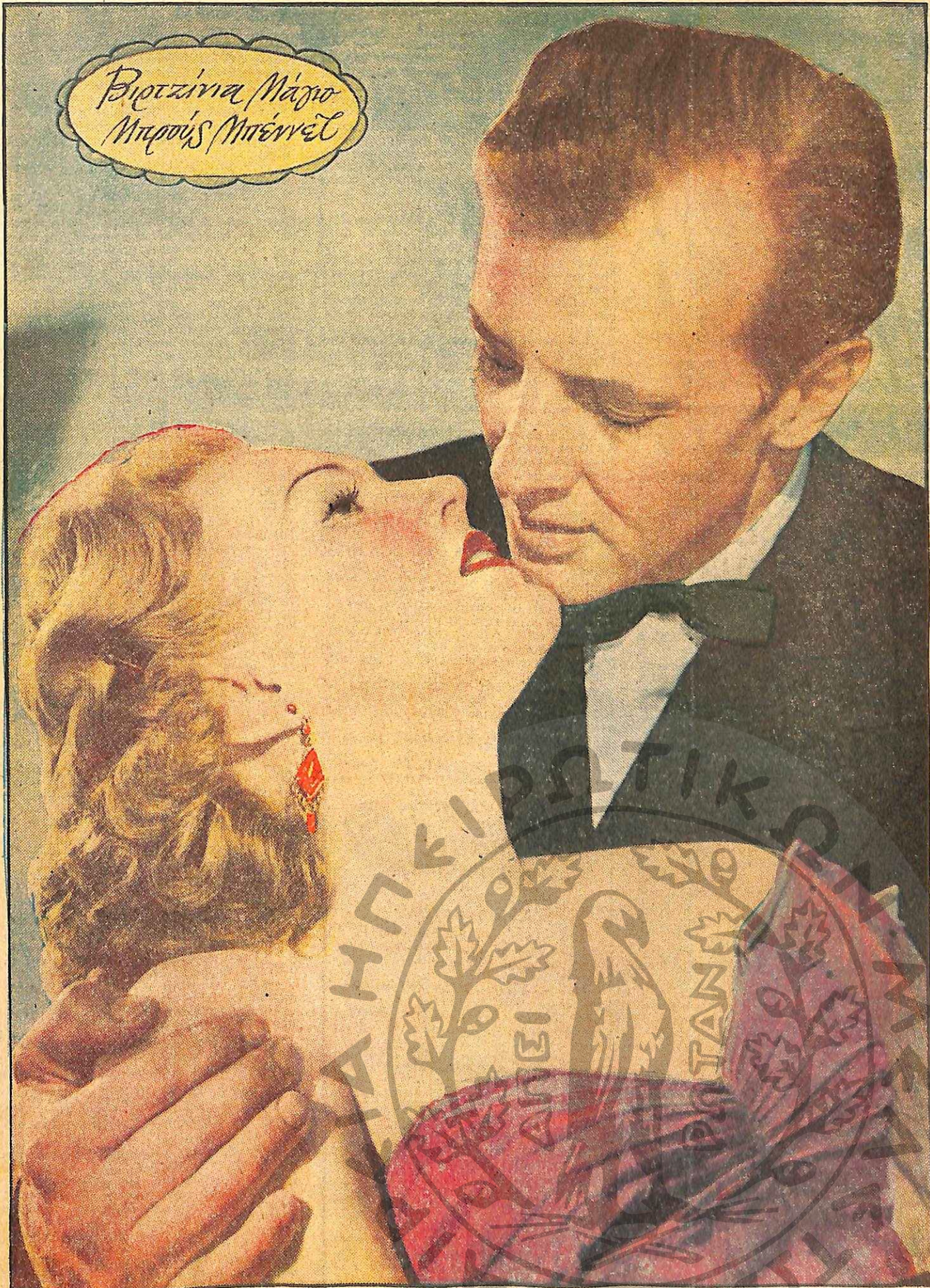
Με το κεφάλι του σκυφτό, πνίγοντας με
κόπο τους λυγμούς του, ο Δαμίρης διευ-
θύνθηκε προς το αμάξι του κι' έφυγε σαν
κοινός δολοφόνος...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Διακωνονισμός χρεών

Ένας τοκογλύφος της Νέας Υόρκης ύ-
πενθύμισε σ' έναν από τους πελάτες του
ότι είχε λήξει η προθεσμία εξοφλήσεως του
χρέους του. Ο τελευταίος του απάντησε
με την ακόλουθη επιστολή:

«Έλαβα την ειδοποίησί σας και είμαι
ευτυχής γιατί μου παρέχεται η ευκαιρία να
σας δώσω τις ακόλουθες πληροφορίες σχε-
τικά με τα χρέη μου. Έχω διαιρέσει τους
πιστωτάς μου σε τρεις κατηγορίες. Στην
πρώτη ανήκουν εκείνοι που εξοφλούνται ά-
μέσως. Στη δεύτερη εκείνοι που εξοφλούν-
ται έπειτα από κάποια προθεσμία. Και
στην τρίτη εκείνοι που δεν πρόκειται να
εξοφληθούν ποτέ. Το εύγενικό ύφος της εί-
δοποίησεως σας με συγκίνησε. Γι' αυτό,
σας μετέβαξα από την τρίτη κατηγορία,
όπου αρχικά σας είχα κατατάξει, στη δεύ-
τερη, με την έλπίδα ότι θα βρεθώ πολύ γρη-
γορά στην ευχάριστη θέσι να σας μετα-
τάξω στην πρώτη κατηγορία. Παρέλειψα
να σας πω ότι στην πρώτη κατηγορία πε-
ριλαμβάνονται όλοι οι μακαρίτες δανισταί
μου. Σύμφωνα με απαράβατη άρχή μου,
αναγνωρίζω μόνον προσωπικά χρέη και τα
θεωρώ ως εξοφλημένα από τη στιγμή που
εκείνος που δικαιούται να τα εισπράξη δεν
είνε πια σε θέσι να το κάνει. Εύχομαι ολο-
ψύχως τον ταχύτατο διακωνονισμό και του
μεταξύ μας χρέους...»

Βιοτζίβια Μαγιο
Μπουίς Μπέννελ

J. ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Το παρτί στης Κ. Τρικιώτη γίνεται, χωρίς αποτέλεσμα όμως. Ο Γιώργος δεν ενδιαφέρεται για την Καίτη. Είπε στενωπόνημένος πού δεν βλέπει τη Μελίνα. Κι' αναλαμβάνει να του κανονίση το συναισθητικό με την κόρη του Φίλαρα ο πατέρας του.

14ον — Κορίννα, είπε ο Πάνος Κράδερας βαρειά, φαντάζομαι πώς μου χρωστάς τουλάχιστον μία εξήγηση για το παραξενο φερσίμο σου.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε η γυναίκα του.

— Έλα, Κορίννα, μη συζητάς σαν καμιά άγραμμη. Ξέρεις πολύ καλά τι θέλω να πώ. "Επαιξες ένα διπλό παιχνίδι. Ένώ αποφασίσανε να κάνης το συναισθητικό με τη Μελίνα για το γυίο μας, έσύ, πίσω από την πλάτη μου, και παρά τη θέληση μου, προπατώνω παρά τη θέληση του ίδιου του παιδιού μας, πώς και κάνεις προξενία με τη Λέλα Τρικιώτη. Γιατί το κάνεις αυτό; Εξηγήσε μου, σε παρακαλώ. Δεν μπορείς να καταλάβω αυτό σου το φερσίμο, τ' όμολογώ. Έχεις συνηθίσει να φέρεις πάντα μαζί μου τιμια και σοβαρά.

Η Κορίννα, με αφάνταστη θέληση κατάφερε να πάρη στάσι, κάπως αξιοπρεπή. — Δεν είναι τόσο φοβερό, όπως το παριστάνεις, είπε. Από την αρχή, σάς δήλωσα κι' εμένα και το Γιώργου, ότι προτιμώ για νύφη την Καίτη Τρικιώτη.

— Μα αφού εμείς δεν την προτιμούμε; "Αφού ο ίδιος ο γυιός μας προτιμάει την άλλη, πώς να γίνει; Με ποιά δικαίωμα έσύ κάνεις άλλα πράγματα από αυτά που συμφωνήσαμε;

— Με το δικαίωμα που μου δίνει η αγάπη για το παιδί μου, αποκρίθηκε η Κορίννα χωρίς να κυττάξη τον άντρα της.

— Είσαι στα καλά σου; φώναξε εκείνος. Τι έπαθες; "Επιμένεις σ' αυτή την άνοηση; Γιατί θα είναι πιο εύκολη ο Γιώργος με την Καίτη Τρικιώτη; Πού βασίζεσαι; Την μελέτησα άπώως. Είναι ένα κοριτσόπουλο, σαν όλα τ' άλλα. Έντελως άσημαντη. Νοστιμισμένα, πετατούλα, εξυπνούλα και τίποτε παραπάνω. Φλερτάρε με όλους τους νέους, γελούσε με όλους και κυττάζε το γυίο μας με πονηρία. Τι εξαιρετικά προσόντα της βρίσκεις πιά αυτής της κοπέλλας; Τι προσόντα πού να ισοφαρίζουν και να υπερτερούν την προικία της Μελίνας Αιναρά;

— Αυτά είναι πράγματα που δεν μπορεί κανείς να τα εξηγήση με λόγια. Πάντως αυτή την εντύπωση έχω. Πώς ο Γιώργος θα είναι πιο εύτυχος με την Καίτη. — Τότε είχες υποχρέωση να τον πείσης. Αυτό σου το φερσίμο δεν είναι ήθικο, Κορίννα. Τι πήγες και είπες της Λέλας; Της έδωσες έλπίδες; Δεν είναι κρίμα; "Αφού ξε-

ρεις πως ο Γιώργος δεν είναι από τα παιδιά που αλλάζουν εύκολα γνώμη.

— Αν έπαιρνες κι' έσύ το μέρος μου, ίσως άλλαζε γνώμη.

— Μα γιατί; φώναξε ο Πάνος. Θα με τρελλάνη; Γιατί να πάρω το μέρος σου; Αντιδικία έχουμε για την ευτυχία του παιδιού μας; Πρώτη φορά τ' άκουσα αυτό. Να πάρω το μέρος σου και να προσπαθήσουμε κι' οι δυο μας να του πνίξουμε ένα ωραίο, ευγενικό αίσθημα, για μία περίφημη κοπέλλα, που συγκεντρώνει όλα τα προσόντα; Θα ήταν το λιγότερο τρέλλα αυτό, Κορίννα. Και την τρέλλα αυτή δεν πρόκειται να την κάνω, σε προειδοποιώ.

— Τι σκέπτεσαι να κάνης λοιπόν; — Δεν ξέρω. Αύριο θ' αποφασίσω. Μια φορά, θα βοηθήσω το παιδί μου σ' αυτή του την αγάπη. Αυτό να το ξέρης. Δίστασε η Κορίννα μία στιγμή. Το στήθος της ανέδοκατέβαινε. Τέλος, πρόφερε σιγά:

— Πάνο, κι' αν η ευτυχία του παιδιού μας θα σημαίνη τη δυστυχία ενός άλλου παιδιού;

— Τίνος παιδιού; Έκανε ο Κράδερας παραξενεμένος.

Πήγε κοντά του και του ψιθύρισε με κείλη τρεμουλιαστά:

— Μου φαίνεται... η μάλλον είμαι σίγουρη πως τη Μελίνα την αγαπάει ο Ντίνος.

Σαν να τον είχε χτυπήσει κεραυνός τον Κράδερα πετάχτηκε έξωλλος.

— Δεν είναι καλά! της φώναξε. Πώς είναι δυνατόν ν' αγαπάη ο Ντίνος τη Μελίνα;

— Γιατί σου φαίνεται αδύνατον; "Επειδή τα πόδια του είναι παράλυτα, σημαίνει πως η καρδιά του είναι αναισθητική; Την αγαπάει, Πάνο, άκουσε τι σου λέω. Κι' αν την πάρη ο Γιώργος, ο δύστυχος ο Ντίνος θα χάση τη μόνη ευτυχία της ζωής του.

— Έ, αυτό είναι κι' αν είναι άνω ποταμών! φώναξε ο Πάνος περπατώντας με μεγάλη νευρική βήματα άπώως κάτω στο δωμάτιο. Για ποιά ευτυχία μιλάς; Μπορεί να γίνει ποτέ αυτό; Λές να τρελλάθηκε η Μελίνα κι' οι γονείς της πρό πάντων για να δώσουν μία τέτοια κοπέλλα σ' ένα νέο ανάπηρο;

— Δεν πρόκειται να την πάρη, το ξέρω, είπε σιγά η Κορίννα. Άλλα την αγαπάει. Ζή με το όνειρο αυτό... της γράφει στίχους.

"Επαισε ο Κράδερας το κεφάλι του με τα δυο του χέρια.

— Της γράφει στίχους! Την αγαπάει

'Αξιοπρέπεια!

Στη γωνία του δρόμου κάθεται Ένας ζητιάνος μ' ένα άδειο κουτί από κονσέρβα στο χέρι και ζητάει έλεημοσύνη.

Μια πονετική κυρία, που περνάει, του ρίχνει ένα εκατοστάρικο.

Ο ζητιάνος κατσουφιάζει αρπάξει το εκατοστάρικο και της το δίνει πίσω.

— Μα δεν ζητάς λοιπόν έλεημοσύνη; — Τον ρωτάει σατισμένη η κυρία.

— Μάλιστα, κυρία μου, της απαντάει σοβαρά - σοβαρά. Ζητώ έλεημοσύνη άλλ' όχι τόσο μικρή.

— Δεν σε καταλαβαίνω!

— Διάβασες, κυρά μου, αυτές τις ημέρες στις εφημερίδες ότι πέθανε Ένας ζητιάνος και βρέθηκαν άπάνω του πενήντα εκατομμύρια;

— Ναι, το διάβασα.

— Ο ζητιάνος λοιπόν αυτός ήταν αδερφός μου!

— Κι' ύστερα;

— Έπρεπε, κυρά μου, να καταλάβης σε τί αξιοπρεπή οικονομία ζητιάνων άνηκα και να μου δώσης τ' υ-

λάχιστον πεντοχίλιαρο!...

Ο ΦΑΚΟΣ

πλατώνικά, κι' απελπισμένα! Και γι' αυτό πρέπει να θυσιάση ο γυιός μας την αγάπη του, το μέλλον του, τη χαρά του; "Ε, Κορίννα, το ήξερα πως έχεις άδυναμία για το Ντίνο, αλλά δεν φανταζόμουν πως θα φτανες μέχρις εγκληματός!

— Έγκληματός; τραύλισε η γυναίκα του.

— Βεβαιότατα. "Εγκλημα είναι να εργάζεσαι έναντιον του συμφέροντος και της ευτυχίας του παιδιού σου, για χάρι ενός ξένου.

— Ξένου; Πρόκειται για το παιδί του αδελφού σου.

— Δεν είναι όμως παιδί μου. Και για μένα όποιος δεν είναι παιδί μου, είναι ένας ξένος! φώναξε έξω φρενός ο Πάνος. Κορίννα, αυτή τη φορά δε σε αναγνωρίζω. Είμαστε κοντά είκοσιπέντε χρόνια παντρεμένοι, και ποτέ δεν μούδωσες την παρामीκή άφορμή για παράπονο. Το μόνο μου παράπονο ήταν ότι πολλές φορές μεροληπτούσες για χάρι του Ντίνου έναντιον του παιδιού μας. Άλλα έπρόκειτο για μικροπράγματα άσημαντα, παιδιάκια και δεν τα λάβαινα υπ' όψιν. Έλεγα πάντα ότι το παρακάνεις με τη συμπόνοια σου, ότι όλα αυτά είναι οίκτος και τίποτε άλλο. Τώρα όμως κοιτεύω να πιστέψω...

Σταμάτησε, με μία κακή λάμψη στα μάτια.

— Τι κοντεύεις να πιστέψης; ρώτησε η γυναίκα του με ματία σκοτεινά κι' αυτή.

— Νά, κοντεύω να πιστέψω πως το Ντίνος δεν τον βλέπεις σαν ένα ανάπηρο μικρό παιδί... αλλά, πως τον βλέπεις σαν άντρα!

Τα μάγουλα της Κορίννας φλογίστηκαν.

— Τολμάς να με βρίζης, Πάνο; φώναξε. Τολμάς να μιλάς έτσι για μένα!...

— Μεγαλύτερο κακό είναι το να πηγαίνεις ενάντια στην ευτυχία του παιδιού σου.

— Δεν είναι σαν παιδί μου κι' ο Ντίνος; Δεν τον ανόρθωσα κι' αυτόν μαζί με το δικό μας παιδί; Τάσες φορές που πήγαμε μαζί στην εξοχή, δεν τα ξεχωρίζα τα δυο παιδιά;

— Πολύ άσχημα έκανες. Έπρεπε πάντα να ξεχωρίζα το γυίο σου.

— Κι' η Μαριέττα αγαπάει το Γιώργο.

— Δεν σου λέω, τον αγαπάει, αλλά λογικά. Θάκανε ποτέ αυτή μία τέτοια θυσία για χατήρι του Γιώργου εις βάρος του παιδιού της;

Την κυττάξε και συνέχισε με φωνή που τρεμε:

— Γι' αυτό δεν θα θέλησε να μεσολαβήση η Μαριέττα. Χωρίς άλλο γι' αυτό: Για να μην κάνη κάτι που θα πίκραινε το γυίο της.

— Ναι, έγνεψε η Κορίννα σκύδοντας το κεφάλι της.

— Βλέπεις; φώναξε ο άντρας της. "Η Μαριέττα είναι αληθινή μάνα. Το ξέρει πως ο γυιός της δεν έχει πιθανότητα ούτε ένα στα χίλια να πάρη τη Μελίνα κι' όμως δεν κουνάει το δαχτυλάκι της για να την πάρη ο Γιώργος. Πολύ σωστά, έτσι έπρεπε να κάνη αυτή σά μάνα. Έσύ όμως γιατί κάνεις το ενάντιο;

— Γιατί τους λυπάμαι. Λυπάμαι και τη δική της τη δυστυχία, και τη δική του.

— Και γι' αυτό προτιμάς την Καίτη; ρώτησε με χείλη σφιχτά ο Κράδερας.

— Όχι μονάχα αυτό. Πιστεύω πως είναι περιφημη κοπέλλα η Καίτη.

— Έλα, έλα, δεν πρέπει να κρυδύμαστε πίσω από το δαχτυλό μας. Όλα αυτά τα κανες μόνο και μόνο για να μην πικραθώ ο Ντίνος.

— Και γι' αυτό, επέμεινε η Κορίννα.

Ξανάρχισε τις βόλτες πάνω κάτω στο δωμάτιο ο Κράδερας. Έπειτα στάθηκε πάλι μπροστά της.

— Ο Θεός μάς λυπήθηκε κι' άκουσα την κουτή σας τη συνδιάλεξη με τη Λέλα, είπε ήρεμα. Εύτυχός που δεν χάλασε τίποτε. Το μόνο κακό είναι που τις άναστάτωσης αυτές τις γυναίκες, τη Λέλα και τις κόρες της, άδικα. Τώρα κυττάζε πως θα τα υπαλώσης. Έγώ σ' αυτό δεν υπερδεύομαι.

Πες ότι θέλεις, όποια δικαιολογία βρής. Πες ότι γι' αυτό είχα τελειώσει με τη Μελίνα, χωρίς να το ξέρης.

— Μα, αν δεν τελειώσουν;

— Θα τελειώσουν, φώναξε αποφασιστικά ο Πάνος. Αύριο κιόλας, το πρωί θα πάω

1 νος μου να βρω το φιλαρά και να του μιλήσω.

— Έστω και συντρίβοντας την καρδιά του Ντίνου;

— Τι θές να κάνω; Κανείς δεν φταίει. "Ο Θεός τον έκανε έτσι, το Ντίνο. Τι μπορούμε να κάνουμε εμείς;

— Δεν έκανες όμως τίποτα για να τον βοηθήσης, το γυίο του αδελφού σου.

— Μα σαν τι μπορούσα να κάνω και δεν το έκανα;

— Αν τόν βοηθούσαμε να πάη στην Εύρωπη; πέταξε δειλά η Κορίννα.

Ούμωσε πάλι ο Πάνος.

— Είσαι στα καλά σου, γυναίκα; Γι' αυτό στραβώνωμαι εγώ; Γι' αυτό αγωνιώ τώρα για να δώ πως θα στείλουμε το Γιώργο έξω;

— Ο Γιώργος πήρε ύποτροφία, δεν είπες;

— Ναι, αλλά όπωσδήποτε θα πρέπει να τον βοηθούμε κι' εμείς.

— Κι' αν δεν έπαιρνε την ύποτροφία, δεν θα τόν στέλναμε; "Ας φανταστούμε πως δεν έδωσαν ύποτροφία του Γιώργου κι' άς διαθέσουμε αυτά τα χρήματα για το Ντίνο.

— Κορίννα, είσαι τρελλή! Σε βεβαιώ πως είσαι τρελλή! Ποιός το κάνει αυτό για τόν άνεψιό του; Ξέρεις τι θέλει για να πάη στην Εύρωπη ο Ντίνος; "Ολόκληρη περιουσία, να, ολόκληρη περιουσία. Δεν είναι μονάχα το ταξίδι. Είναι και τα άλλα έξομα. Πρώτα - πρώτα κάποιος πρέπει να πάη μαζί του, ή ο πατέρας του ή η μητέρα του. Πώς θα ταξιδέψη μόνος του στην κατάρτα; Πού βρίσκεται; Έπειτα πρέπει να μπι σε νοσοκομείο. Έγχειρήσεις που θα κοστίσουν λίρες πολλές. Γιατί εγώ προσωπικά δεν έχω έλπίδα ότι θα μπορέση να γίνει έντελως καλά.

— Κι' εν τούτοις ο Λύγερης λέει πως υπάρχουν αρκετές πιθανότητες να γίνει έντελως καλά.

— Ο Λύγερης να κυττάξη τις δουλειές του. Αυτός δεν ξέρει τι λέει, μου φαίνεται. Πάντως, Κορίννα, έχω ευθύνη απέναντι του παιδιού μου, εγώ. Και την ευθύνη αυτή τη συναισθηθάνομαι. Μία μέρα θαχη το δικαίωμα ο Γιώργος να μου ζητήση λόγο με ποιά δικαίωμα σπατάλησα την περιουσία μου. Τι θα του πώ τότε;

— Θα του πής, απλόστατα, πως φέρεθες σαν άνθρωπος. Γιατί πριν γίνης πατέρας ήσουν περισσότερο άνθρωπος.

— Από τη στιγμή που γίνεσαι όμως πατέρας ή μητέρα, είσαι πρώτα πατέρας ή μητέρα, κι' έπειτα άνθρωπος. Αυτό δεν θα πρέπε να το ξεχνάς, προπάντων έσύ, Κορίννα.

— Όστε αρνείσαι να βοηθήσης το Ντίνο; ρώτησε με φωνή τρεμουλιαστή εκείνη.

— Αρνόμαι να κάνω κάτι έναντιον του συμφέροντος του παιδιού μου.

— Δεν τόν λυπάσαι; Δεν σπαράζει η καρδιά σου όταν τόν βλέπης τόσο έξυπνο, τόσο συμπαιθητικό στην αιώνια πολυθρόνα του, σαν γέρο;

— Άκουσε, Κορίννα. Θα μιλήσω με το Θέμο. "Αν μπορούσε αυτός να κάνη τα περισσότερα έξοδα, κι' εγώ να βοηθήσω λιγάκι;

— Θα μπορούσες να βοηθήσης τότε; ρώτησε με αγωνία η Κορίννα.

— Έστω, αφού νομίζεις πως πρέπει. — Νομίζω πως για την ευτυχία του δικού μας του παιδιού ακόμα, θα πρέπε να βοηθήσουμε και το άλλο το παιδί.

— Καλά, θα μιλήσω με το Θέμο. Θα το συζητήσουμε καλά αυτό το πράγμα. Να ιδούμε τι χρειάζεται. Τι μπορεί να δώση και στο λέω, δεν έχω διάθεσι να κάνω αιμα ματηρές θυσίες. Πάντως αυτό το ζήτημα δεν έπείγει. Πρώτα θα κανονίσω το ζήτημα του Γιώργου. Ν' άρραβωνιαστή ο Γιώργος, να φύγη...

— Μετά ένα μήνα; ρώτησε με άπογοήτευσι η Κορίννα.

— Τώρα σου φαίνεται βουλό ένας μήνας; Τόσα χρόνια περιμενε.

— Δεν είναι το ίδιο. Τώρα ίσα - ίσα πρέπει να του δώσουμε κάποια έλπίδα του Ντίνου, Πάνο. "Αν μάθω πως ο Γιώργος άρραβωνιάζεται με την κοπέλλα που αγαπάει, το μόνο που θα μπορέση ίσως να τόν σώση από την απελπισία, θα είναι η έλπίδα να φύγη κι' αυτός, να πάη στην Εύρωπη.

1 νος μου να βρω το φιλαρά και να του μιλήσω.

— Έστω και συντρίβοντας την καρδιά του Ντίνου;

— Τι θές να κάνω; Κανείς δεν φταίει. "Ο Θεός τον έκανε έτσι, το Ντίνο. Τι μπορούμε να κάνουμε εμείς;

— Δεν έκανες όμως τίποτα για να τον βοηθήσης, το γυίο του αδελφού σου.

— Μα σαν τι μπορούσα να κάνω και δεν το έκανα;

— Αν τόν βοηθούσαμε να πάη στην Εύρωπη; πέταξε δειλά η Κορίννα.

Ούμωσε πάλι ο Πάνος.

— Είσαι στα καλά σου, γυναίκα; Γι' αυτό στραβώνωμαι εγώ; Γι' αυτό αγωνιώ τώρα για να δώ πως θα στείλουμε το Γιώργο έξω;

— Ο Γιώργος πήρε ύποτροφία, δεν είπες;

— Ναι, αλλά όπωσδήποτε θα πρέπει να τον βοηθούμε κι' εμείς.

— Κι' αν δεν έπαιρνε την ύποτροφία, δεν θα τόν στέλναμε; "Ας φανταστούμε πως δεν έδωσαν ύποτροφία του Γιώργου κι' άς διαθέσουμε αυτά τα χρήματα για το Ντίνο.

— Κορίννα, είσαι τρελλή! Σε βεβαιώ πως είσαι τρελλή! Ποιός το κάνει αυτό για τόν άνεψιό του; Ξέρεις τι θέλει για να πάη στην Εύρωπη ο Ντίνος; "Ολόκληρη περιουσία, να, ολόκληρη περιουσία. Δεν είναι μονάχα το ταξίδι. Είναι και τα άλλα έξομα. Πρώτα - πρώτα κάποιος πρέπει να πάη μαζί του, ή ο πατέρας του ή η μητέρα του. Πώς θα ταξιδέψη μόνος του στην κατάρτα; Πού βρίσκεται; Έπειτα πρέπει να μπι σε νοσοκομείο. Έγχειρήσεις που θα κοστίσουν λίρες πολλές. Γιατί εγώ προσωπικά δεν έχω έλπίδα ότι θα μπορέση να γίνει έντελως καλά.

— Κι' εν τούτοις ο Λύγερης λέει πως υπάρχουν αρκετές πιθανότητες να γίνει έντελως καλά.

— Ο Λύγερης να κυττάξη τις δουλειές του. Αυτός δεν ξέρει τι λέει, μου φαίνεται. Πάντως, Κορίννα, έχω ευθύνη απέναντι του παιδιού μου, εγώ. Και την ευθύνη αυτή τη συναισθηθάνομαι. Μία μέρα θαχη το δικαίωμα ο Γιώργος να μου ζητήση λόγο με ποιά δικαίωμα σπατάλησα την περιουσία μου. Τι θα του πώ τότε;

— Θα του πής, απλόστατα, πως φέρεθες σαν άνθρωπος. Γιατί πριν γίνης πατέρας ήσουν περισσότερο άνθρωπος.

— Από τη στιγμή που γίνεσαι όμως πατέρας ή μητέρα, είσαι πρώτα πατέρας ή μητέρα, κι' έπειτα άνθρωπος. Αυτό δεν θα πρέπε να το ξεχνάς, προπάντων έσύ, Κορίννα.

— Όστε αρνείσαι να βοηθήσης το Ντίνο; ρώτησε με φωνή τρεμουλιαστή εκείνη.

— Αρνόμαι να κάνω κάτι έναντιον του συμφέροντος του παιδιού μου.

— Δεν τόν λυπάσαι; Δεν σπαράζει η καρδιά σου όταν τόν βλέπης τόσο έξυπνο, τόσο συμπαιθητικό στην αιώνια πολυθρόνα του, σαν γέρο;

— Άκουσε, Κορίννα. Θα μιλήσω με το Θέμο. "Αν μπορούσε αυτός να κάνη τα περισσότερα έξοδα, κι' εγώ να βοηθήσω λιγάκι;

— Θα μπορούσες να βοηθήσης τότε; ρώτησε με αγωνία η Κορίννα.

— Έστω, αφού νομίζεις πως πρέπει. — Νομίζω πως για την ευτυχία του δικού μας του παιδιού ακόμα, θα πρέπε να βοηθήσουμε και το άλλο το παιδί.

— Καλά, θα μιλήσω με το Θέμο. Θα το συζητήσουμε καλά αυτό το πράγμα. Να ιδούμε τι χρειάζεται. Τι μπορεί να δώση και στο λέω, δεν έχω διάθεσι να κάνω αιμα ματηρές θυσίες. Πάντως αυτό το ζήτημα δεν έπείγει. Πρώτα θα κανονίσω το ζήτημα του Γιώργου. Ν' άρραβωνιαστή ο Γιώργος, να φύγη...

— Μετά ένα μήνα; ρώτησε με άπογοήτευσι η Κορίννα.

— Τώρα σου φαίνεται βουλό ένας μήνας; Τόσα χρόνια περιμενε.

— Δεν είναι το ίδιο. Τώρα ίσα - ίσα πρέπει να του δώσουμε κάποια έλπίδα του Ντίνου, Πάνο. "Αν μάθω πως ο Γιώργος άρραβωνιάζεται με την κοπέλλα που αγαπάει, το μόνο που θα μπορέση ίσως να τόν σώση από την απελπισία, θα είναι η έλπίδα να φύγη κι' αυτός, να πάη στην Εύρωπη.

— Κι' αν δεν έπαιρνε την ύποτροφία, δεν θα τόν στέλναμε; "Ας φανταστούμε πως δεν έδωσαν ύποτροφία του Γιώργου κι' άς διαθέσουμε αυτά τα χρήματα για το Ντίνο.

— Κορίννα, είσαι τρελλή! Σε βεβαιώ πως είσαι τρελλή! Ποιός το κάνει αυτό για τόν άνεψιό του; Ξέρεις τι θέλει για να πάη στην Εύρωπη ο Ντίνος; "Ολόκληρη περιουσία, να, ολόκληρη περιουσία. Δεν είναι μονάχα το ταξίδι. Είναι και τα άλλα έξομα. Πρώτα - πρώτα κάποιος πρέπει να πάη μαζί του, ή ο πατέρας του ή η μητέρα του. Πώς θα ταξιδέψη μόνος του στην κατάρτα; Πού βρίσκεται; Έπειτα πρέπει να μπι σε νοσοκομείο. Έγχειρήσεις που θα κοστίσουν λίρες πολλές. Γιατί εγώ προσωπικά δεν έχω έλπίδα ότι θα μπορέση να γίνει έντελως καλά.

— Κι' εν τούτοις ο Λύγερης λέει πως υπάρχουν αρκετές πιθανότητες να γίνει έντελως καλά.

— Ο Λύγερης να κυττάξη τις δουλειές του. Αυτός δεν ξέρει τι λέει, μου φαίνεται. Πάντως, Κορίννα, έχω ευθύνη απέναντι του παιδιού μου, εγώ. Και την ευθύνη αυτή τη συναισθηθάνομαι. Μία μέρα θαχη το δικαίωμα ο Γιώργος να μου ζητήση λόγο με ποιά δικαίωμα σπατάλησα την περιουσία μου. Τι θα του πώ τότε;

— Θα του πής, απλόστατα, πως φέρεθες σαν άνθρωπος. Γιατί πριν γίνης πατέρας ήσουν περισσότερο άνθρωπος.

— Από τη στιγμή που γίνεσαι όμως πατέρας ή μητέρα, είσαι πρώτα πατέρας ή μητέρα, κι' έπειτα άνθρωπος. Αυτό δεν θα πρέπε να το ξεχνάς, προπάντων έσύ, Κορίννα.

— Όστε αρνείσαι να βοηθήσης το Ντίνο; ρώτησε με φωνή τρεμουλιαστή εκείνη.

— Αρνόμαι να κάνω κάτι έναντιον του συμφέροντος του παιδιού μου.

— Δεν τόν λυπάσαι; Δεν σπαράζει η καρδιά σου όταν τόν βλέπης τόσο έξυπνο, τόσο συμπαιθητικό στην αιώνια πολυθρόνα του, σαν γέρο;

— Άκουσε, Κορίννα. Θα μιλήσω με το Θέμο. "Αν μπορούσε αυτός να κάνη τα περισσότερα έξοδα, κι' εγώ να βοηθήσω λιγάκι;

— Θα μπορούσες να βοηθήσης τότε; ρώτησε με αγωνία η Κορίννα.

— Έστω, αφού νομίζεις πως πρέπει. — Νομίζω πως για την ευτυχία του δικού μας του παιδιού ακόμα, θα πρέπε να βοηθήσουμε και το άλλο το παιδί.

— Καλά, θα μιλήσω με το Θέμο. Θα το συζητήσουμε καλά αυτό το πράγμα. Να ιδούμε τι χρειάζεται. Τι μπορεί να δώση και στο λέω, δεν έχω διάθεσι να κάνω αιμα ματηρές θυσίες. Πάντως αυτό το ζήτημα δεν έπείγει. Πρώτα θα κανονίσω το ζήτημα του Γιώργου. Ν' άρραβωνιαστή ο Γιώργος, να φύγη...

— Μετά ένα μήνα; ρώτησε με άπογοήτευσι η Κορίννα.

— Τώρα σου φαίνεται βουλό ένας μήνας; Τόσα χρόνια περιμενε.

— Δεν είναι το ίδιο. Τώρα ίσα - ίσα πρέπει να του δώσουμε κάποια έλπίδα του Ντίνου, Πάνο. "Αν μάθω πως ο Γιώργος άρραβωνιάζεται με την κοπέλλα που αγαπάει, το μόνο που θα μπορέση ίσως να τόν σώση από την απελπισία, θα είναι η έλπίδα να φύγη κι' αυτός, να πάη στην Εύρωπη.

— Κι' αν δεν έπαιρνε την ύποτροφία, δεν θα τόν στέλναμε; "Ας φανταστούμε πως δεν έδωσαν ύποτροφία του Γιώργου κι' άς διαθέσουμε αυτά τα χρήματα για το Ντίνο.

— Κορίννα, είσαι τρελλή! Σε βεβαιώ πως είσαι τρελλή! Ποιός το κάνει αυτό για τόν άνεψιό του; Ξέρεις τι θέλει για να πάη στην Εύρωπη ο Ντίνος; "Ολόκληρη περιουσία, να, ολόκληρη περιουσία. Δεν είναι μονάχα το ταξίδι. Είναι και τα άλλα έξομα. Πρώτα - πρώτα κάποιος πρέπει να πάη μαζί του, ή ο πατέρας του ή η μητέρα του. Πώς θα ταξιδέψη μόνος του στην κατάρτα; Πού βρίσκεται; Έπειτα πρέπει να μπι σε νοσοκομείο. Έγχειρήσεις που θα κοστίσουν λίρες πολλές. Γιατί εγώ προσωπικά δεν έχω έλπίδα ότι θα μπορέση να γίνει έντελως καλά.

— Κι' εν τούτοις ο Λύγερης λέει πως υπάρχουν αρκετές πιθανότητες να γίνει έντελως καλά.

Στο σπίτι του Φίλαρδ, τα πράγματα ε-
ξελίχθηκαν απλά, έγκάρδια, όμορφα. Τό-
σο ήταν πολύ ώραιο, ένα μοντέρνο δια-
μέρισμα στο Κολωνάκι. Η μικρή Μελίνα
όστραφε όλοκληρη από τη χαρά της. Φαι-
νόταν τόσο παιδί, με τα γαλανά, άθωα της μάτια, με το
παιδιάτικο χαμόγελο της. Κι' ο Γιώργος
όστραφε κι' αυτός από εὐτυχία. Έδωσαν
λόγο, και μετά πήγαν, χειροπιασμένοι, στο
διπλανό σαλόνι, όπου τους έπετρεψαν να
περάσουν λίγα λεπτά της ώρας μαζί, μό-
νοι τους, για να τα πουνε.

Στο μεταξύ οι γονείς τους κατέστρωναν
τά σχέδια.

Ήταν Πέμπτη. Την Κυριακή θα γίνον-
ταν οι επίσημοι άρραβώνες. Σε στενό κύ-
κλο, για να μην κάνουν πολλές έτοιμασίες,
μια και έπρόκειτο να φύγει τόσο γρήγορα
ο Γιώργος. Είχαν ωστόσο τρεις βδομάδες
να περάσουν μαζί. Τις τρεις αυτές βδομά-
δες θ' άφιναν τα παιδιά να διασκεδάσουν;
Έκδρομές, γλεντάκια, θέατρο. "Επειτα, ό-
ταν βάφονε ο Γιώργος ή Μελίνα θα έτοι-
μαζε τα προκία της, για να είν' ελεύθερη
το χειμώνα που θ' άρχιζαν τα μαθήματα.
Αυτό πάντως δεν θα την έμποδίζε να κάνει
τον Αύγουστο ένα ταξίδι στο Παρίσι,
με τους γονείς της, για να μείνη δυο-τρεις
βδομάδες κοντά στον άρραβωνιαστικό της.
Το ίδιο θα γινόταν και τα Χριστούγεννα,
και το Πάσχα. Κι' όταν το έπόμενο καλο-
καίρι θάπαινε το άπολυτήριό της, θα γι-
νόταν άμέσως ο γάμος.

"Όλα ήταν τόσο εύκολα, τόσο απλά!...
"Ο Γιώργος κι' η Μελίνα άφιναν όλες
τις φροντίδες στους μεγάλους. Δεν φαί-
νονταν να ενδιαφέρονται για τίποτε άλλο,
παρά για την εὐτυχία τους. Τα δροσερά
τους πρόσωπα έδειχναν μια χαρά άπερί-
γραπτη. Κι' όταν ήρθε πιά η ώρα να φύ-
γη απ' το σπίτι του Φίλαρδ ο Γιώργος με
τους γονείς του, είχαν καταστρώσει ο νέος
κι' η νέα τα σχέδια τους για το πως θα
περνούσαν πιο ευχάριστα τις τρεις βδομά-
δες που μεσολαβούσαν ως το ταξίδι του.

Η άγωνία της Κορίνας

Τη νύχτα εκείνη δεν έκλεισε πάλι μάτι
ή Κορίνα. "Ενοιώθε φυσικά και κάποια
παράξενη χαρά μέσα της όσο σκέφταν
το εὐτυχισμένο πρόσωπο του Γιώργου. "Αλ-
λά εκείνο που δεν την άφινε να κοιμηθί,
ήταν η σκέψη, τι θάπρεπε να κάνει το άλλο
πρωί. Πως να το άναγγείλη στη Μαριέττα
και στο Ντίνο; Γιατί έπρεπε, όπωδδήποτε,
να τους το άναγγείλη. Δεν ήταν σωστό ν'
άφήση να το μάθουν από την έφημερίδα.
Θα ήταν πιο σκληρό.

"Έπρεπε να πάη μόνη της; "Έπρεπε να
το άναθέσει στο Γιώργο; Μά όχι, όχι. Δεν
έπρεπε ποτέ να ύποπτευη ο Γιώργος πως

στήριζε την εὐτυχία του άπάνω στα συ-
ντρίμια της καρδιάς του Ντίνου.

Με το θάνατο στην καρδιά, ντύθηκε την
άλλη μέρα και πήγε στο σπίτι της Μαριέ-
τας. Αυτή, μόλις την είδε, την υποδέχθηκε
με πρόσωπο κατασφισμένο.

— Κορίνα, της είπε ο Ντίνος είνε στις
μεγάλες του άπελπισίες. "Η άγάπη του για
τη Μελίνα θα τον φάη. Από τον καιρό που
την έρωτεύθηκε άλλαξε τόσο... "Εγινε
νευρικός και λείει τέτοια πικρά λόγια που
μού ραγίζει την καρδιά.

Κρύος ιδρώτας στάλαζε στο μέτωπο της
Κορίνας καθώς άκουγε αυτά τα λόγια.
Ήταν τόσο χλωμή, που κάτι κατάλαβε ή
συννοήδα της.

— Μα τί έχεις έσύ; τη ρώτησε. Σά να
μην είσαι καλά.

— Μαριέττα, της είπε ή Κορίνα άχνά.
Γι' αυτό ήρθα. "Ηρθα να σου άναγγείλω
πως ο Γιώργος άρραβωνιάστηκε με τη Με-
λίνα.

"Η σιγή που βάσταζε κάμποση ώρα ά-
νάμεσα τους ήταν σιγή θανάτου. "Επειτα
ή Μαριέττα σωριάστηκε σε μια καρέκλα
κι' άρχισε να κλαίη με πνιγμένα άναφυλλη-
τά. Κάθισε δίπλα της ή Κορίνα. Με κό-
πο κρατούσε τα κλάματα.

— Μαριέττα, σου όρκίζομαι στη ζωή
του παιδιού μου, έκανα ένα θύμα πόρρα για
να το έμποδίσω, ψιθύρισε με πόνο.

Και της διηγήθηκε όλες της τις ένερ-
γειες, ακόμα και το συνοικέσιο που προσ-
πάθησε να κάνει με την Καίτη Τρικιώτη.

— Τι όφελει; Τι όφελει; έλεγε και ξα-
νάλεγε ή δυστυχ ημτέρα. Μια φορά, έγινε
αυτό που φοβόμουν, αυτό που ήταν φυσικό
να γίνη. Προτίμησε ή κοπέλλα το γερό νέο
και τον πλούσιο. Θάπρεπε να είνε τρελή
για να μη τον προτιμήση.

— Αυτάμια τόσο πολύ το Ντίνο, που
μού πνίγεται κάθε χαρά για το γυιό μου,
Μαριέττα.

— Δεν είνε σωστό κι' αυτό, Κορίνα.
"Άσε με έμένα στη δυστυχία μου.

— Πως θα του το πούμε τώρα;
— Να μη του το πούμε, άποκρίθηκε ή
δυστυχ Μαριέττα τρομαγμένη. Να μη του
το πούμε. Φοβάμαι πως θα πάθη κανένα κακό.

— Κι' αν το δη στην έφημερίδα; "Αν
του το πη κανείς άλλος;
Χτύπησε τα χέρια της με άπελπισία ή
Μαριέττα.

— Πρέπει να του το πούμε, είπε ή Κο-
ρίνα άποφασιστικά. "Αλλά θα του πω και
κάτι άλλο, που φαντάζομαι θα του γλυκά-
νη τον πόνο του.

— "Ανοίξε σε λίγο την πόρτα του Ντίνου.
"Ο νέος την κτύταξε με μάτια θλιμμένα, αλ-
λά με τη χαρά που τούθερνε πάντα ή πα-
ρουσία της.

— Καλώς τη θεία Κορίνα!
Πήγε κοντά του ή Κορίνα. Τούπιασε το

χέρι, όπως θάκανε για ένα άρρωστο παιδί
και μη βαστώντας πιά το φοβερό μυστικό
που τη βάρανε του είπε μαλακά:

— Ντίνο, έρχομαι να σου άναγγείλω
κάτι που θα σε λυπήση. "Αλλά βάθελα πρω-
ύτερα να σου πω κάτι που θα σου δώση
χαρά.

— Πρώτα το δυσάρεστο. Είπε ο νέος με
κάποιο φόβο.

— Όχι, όχι. Πρώτα το ευχάριστο. Το
ευχάριστο θα σου δώση δύναμη ν' άκούσης
το δυσάρεστο.

— "Αχ, θεία Κορίνα!... άναστέναξε ο
νέος. Νομίζεις πως είμαι τόσο άδύνατος
που δεν μπορώ ν' άκούσω ένα δυσάρεστο
νέο; Οι δυστυχισμένοι άνθρωποι είνε οι πιο
δυνατοί, έννοια σου.

— Τότε θ' άρχίσω από το δυσάρεστο,
είπε ή Κορίνα.

Η άπάνωσις του Ντίνου

"Ο Ντίνος φαινόταν άνυποπτος. "Από το
ύφος του κατάλαβε ή Κορίνα πως σίγου-
ρα θα φανταζόταν καμιά από τις συνη-
θισμένες μικροαναποδίες της ζωής. Κάτι
για τον πατέρα του ίσως. "Ο Θέμος είχε
συνθίσει την οικογένειά του, κάθε τόσο,
στα δυσάρεστα νέα για τις επιχειρήσεις
του.

— Ντίνο, είπε ή Κορίνα μαλακά, πρό-
κειται για τη Μελίνα.

— Στ' όνομα αυτό, τινάχτηκε το παλλη-
κάρι.

— Τι τρέχει; ρώτησε άχνά. "Επαθε τί-
ποτε;

— Όχι... "Αρραβωνιάστηκε.

— "Αρραβωνιάστηκε!...

"Όλο το αίμα έφυγε από τα μάγουλα
του νέου. Τα μάτια του στυλώθηκαν με
τρελλό φόβο στην Κορίνα.

— "Αρραβωνιάστηκε με το Γιώργο, συμ-
πλήρωσε ή Μαριέτα, γρήγορα, γρήγορα μη
μπορώντας να βαστάξη άλλο την άγωνία
της.

— Με το Γιώργο;
Σαν ρόγχος άκούστηκε ή φωνή του Ντί-
νου.

— Ντίνο, ίκέτευσε ή Κορίνα. Το ξέρω,
τι νοιώθεις. Δεν θέλω να πης όμως τίποτε.
"Ό,τι και να πης έχεις δίκιο.

— Ένα γέλιο σκληρό την έκοψε.

— Συγχαρητήρια, θεία Κορίνα! Να
ζήσουν! φώναξε.

"Ετρεμε σύγκορμος ο άνάνθρωπος νέος. Τα
μάτια του γυάλιζαν σαν μάτια τρελλού.

— Περιφάνια! είπε πάλι με φωνή σκλη-
ρή. Τι βλάκας που είμαι! "Επρεπε να το
μαντέψω, να το περιμένω... Το είχα κα-
ταλάβει, αλλά δεν ήθελα να το πιστέψω.

"Από εκείνη την ήμερα στο σπίτι σου, το
είχα καταλάβει. "Ηταν όμως τόσο άσχημο
για μένα, τόσο πικρό που προσπαθούσα
να μην το πιστέψω. Και στο τέλος το ξέ-
χασα. Τι βλάκας που είμαι!...

— "Ο κόσμος όλος δεν είνε ή Μελίνα,
είπε ή Μαριέττα με δάκρυα στα μάτια.
Ναι, Ντίνο μου, υπάρχουν κι' άλλα κορί-
τσια.

— Βέβαια, εϊρωνεύθηκε αυτός πικρά.
"Υπάρχουν και κορίτσια που έρωτεύονται
τους σκάρτους της ζωής. "Υπάρχουν και
κορίτσια... έζηνα χρονών που θα μπο-
ρούσαν να έρωτευθούν ένα γερό πλούσιο,
που θα τους εξασφάλιζε τα γερατειά τους.
Δεν υπάρχει όμως κορίτσι, μανά μου, που
να δέση τη ζωή του μ' ένα σκατά.

— Ντίνο, φώναξε ή Κορίνα, τώρα θα
σου πω και το ευχάριστο νέο. Πρέπει να
τ' άκούσης με προσοχή.

— Ω, τ' άκούω... τ' άκούω! άποκρί-
θηκε με καυτή εϊρωνεία ο Ντίνος.

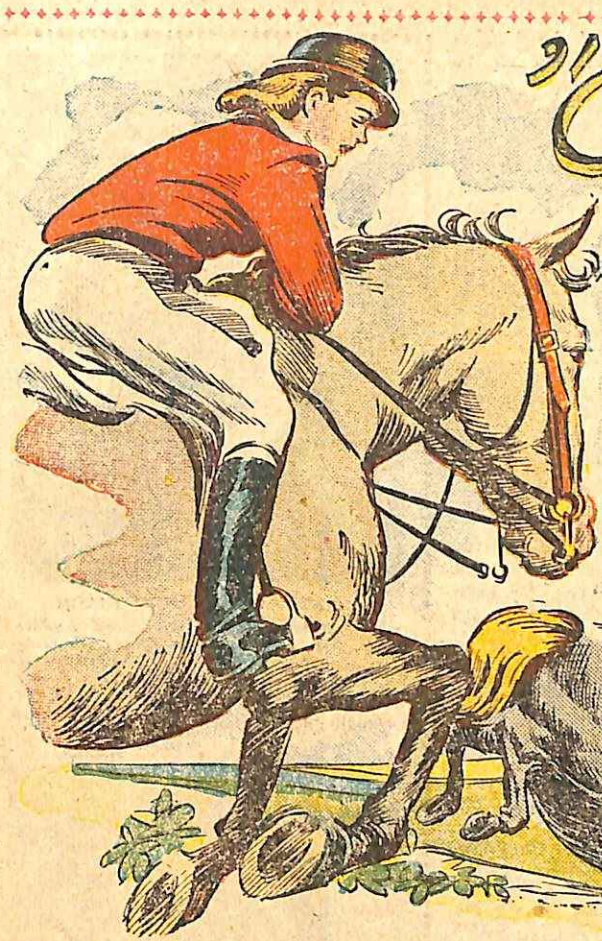
— Άκου λοιπόν: "Ο θείος σου άποφάσι-
σε να βοηθήση τον πατέρα σου για να σε
στείλουν έξω στην Εὐρώπη, για τα πόδια
σου.

Για μια στιγμή τα μάτια του Ντίνου ά-
στραψαν. Το αίμα ανέθηκε στα μάγουλά
του.

— "Αλήθεια; φώναξε ή Μαριέττα. Για
πες μας τα Κορίνα, να ζήσης. Πες μας τα.
"Αν γίνη αυτό, τότε, Ντίνο μου, άς παν-
τρευτή ή Μελίνα με το Γιώργο. Δεν έχω
ανάγκη. Τότε κι' έσύ θα βρής άλλη κο-
πέλλα όμορφη και καλή ν' άγαπήσης.

— Στάσου, ημτέρα, βάλε νερό στο κρα-
σί σου, την έκοψε πικρά το παλληκάρι. Πι-
στεύεις πως αλήθεια θα με στείλουν στην
Εὐρώπη;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

'Αϊμοζίν ΟΥΪΛΙΑΜΣ

Η «έμφυχη άτομική βόμβα» του Χόλλυγουντ

την πήγε θριαμβευτικά στον πασίγνωστο μίστερ Τζακ Γου-
άρνερ.

— Κύριε διευθυντά, του είπε γεμάτος χαρά, αυτή τη φορά
θέλω διπλό μισθό. Για κυττάξε τί ξετρυπώσα...

Και του παρουσίασε την Αϊμοζίν.

"Ο Γουάρνερ σήκωσε το κεφάλι του, έβαλε τα γυαλιά του,
και την κτύταξε προσεχτικά απ' το κεφάλι ως τα πόδια. "Ε-
πειτα είπε στο «λαγωνικό» του:

— "Αξιος ό... τριπλός μισθός σου! "Αν μου βρής μερι-
κές τέτοιες κοπέλλες ακόμη, σε λίγο καιρό θα γίνης πλού-
σιος! Πηγαίνε την στο σκηνοθέτη και πέστου έκ μέρους μου
α' της έτοιμάσουν γρήγορα πέντε διαφορετικά μαγιό... "Η

ΜΕΤΑ την έμφυχη άτομική βόμβα, ή "Αμερική και ιδιαι-
τερα το Χόλλυγουντ, άποχτησαν και την έμφυχη. "Ενα
ζωντανό λουλούδι, πλημμυρισμένο από νεότητα, γοητεία και
όμορφιά. Λέγεται "Αϊμοζίν ΟυΪλλιαμς και είνε μόλις 20
χρονών. "Αν πιστέψουμε μάλιστα αυτούς που είχαν τη με-
γάλη τύχη να τη δούν από κοντά με μαγιό, έχει τόσο πλα-
στικό και ώραίο σώμα ώστε και ο πιο μισογύνης άντρας
θα σταθή μπροστά της με θαυμασμό.

"Η «λαχταριστή» "Αϊμοζίν — έτσι τη φωνάζουν στο Χόλ-
λυγουντ — γεννήθηκε στις 3 Νοεμβρίου του 1929 στο δυτι-
κό Λος "Αντζελες της Καλιφόρνιας. Προέρχεται από γονείς
ευκαταστάτους και σημερα θα είχε δυο αδελφούς, αν ο ένας
— ο πρώτος — δεν έπεφτε μαχόμενος εναντίον των Γισπα-
νέζων κατά την άνακατάληψη των Φιλιππίνων από τα άμε-
ρικανικά στρατεύματα το 1943.

Σε ηλικία 16 έτών, ή "Αϊμοζίν πρωτοφάνηκε στο θέατρο.
"Επαιξε σε πολλά έργα ρόλους «ένζενυ», με αξιοθαύμαστη
για την ηλικία της τέχνη. Τη θεατρική της όμως καριέρα,
την διέκοψε ξαφνικά το ξαφνικό ειδύλλιο της και ο γάμος της
πέρυσι το Νοέμβριο με τον "Αλλαν Γουέλς, συμπολεμιστή
του στην ίδια μονάδα, να φροντίση να δώση ένα γράμμα
στην αδελφή του "Αϊμοζίν, όταν θα γύριζε στην πατρίδα.
"Ο "Αλλαν το ύποσχέθηκε και έφύλαξε το γράμμα.

Σε λίγες μέρες σκοτώθηκε ο αδελφός της ΟυΪλλιαμς και
ο φίλος του "Αλλαν έπεφτε αιχμάλωτος στα χέρια των έχθρών
του. "Εμεινε αιχμάλωτος τρία δόκλωνα χρόνια, αλλά το
γράμμα το έφύλαξε καλλίτερα από τη ζωή του. Και το παρά-
δωσε στην παραλήπτριά το 1946! Να τί έγραφε ο άτυχος
αδελφός της:

«Αδελφούλα μου... "Ο "Αλλαν Γουέλς, που θα σου φέ-
ρη το γράμμα μου, είνε ένας από τους πιστότερους και καλ-
λίτερους φίλους μου, τίμιος, ειλικρινής, χαρακτήρας και
συνάδελφός σου. Σε έρωτεύθηκε παράφορα από τη στιγμή που
το έδειξα μερικές φωτόγραφίες σου. Σου τον συνιστώ με
όλη μου την καρδιά. "Αν σου άρέση, αν πρό πάντων τον κρι-
νης άξιο και τον συμπαθήσης, να τον παντρευτής χωρίς κα-
νένα φόβο. Είμαι σίγουρος πως θα σε κάνει εὐτυχισμένη...».

"Όπως το πρόβλεψε ο αδελφός της "Αϊμοζίν, οι δυο νέοι
άγαπήθηκαν ειλικρινά και παντρεύτηκαν. Λίγους μήνες μετά
το γάμο της, ή "Αϊμοζίν ξαναγύρισε στο θέατρο, αλλά δεν
έμεινε πολύ. "Ενα από τα πεπειραμένα «λαγωνικά» των
τταούντιο της Γουάρνερ Μπράς την άνακάλυψε ένα βράδυ και

κοπέλλα αυτή με το ώραίο
σώμα, πρέπει να γίνη μια
δευτερη "Εστερ ΟυΪλλιαμς.
Ταιριάζουν και στο όνομα.

Σε λίγο καιρό, ή "Αϊμοζίν
υπέγραψε με το Γουάρνερ το
πρώτο της συμβόλαιο, με πο-
λυ ενοίκους όρους και με τον
τίτλο της «στάρλετ». Στα
στούντιο της Γουάρνερ αυτή
τη στιγμή, στο Μπέρμπανκ
της Καλιφόρνιας, ή "Αϊμοζίν
γυρίζει τρεις ταινίες μαζί!
"Από τη μια μέρα στην άλλη,
είχε γίνη κινηματογραφικό
αστέρι με μέλλον λαμπρό.
"Η "Αϊμοζίν ΟυΪλλιαμς, ή κο-
πέλλα με το «ωραιότερο σώ-
μα» της "Αμερικής, έγινε ά-
μέσως ή «έμφυχη άτομική
βόμβα» της.

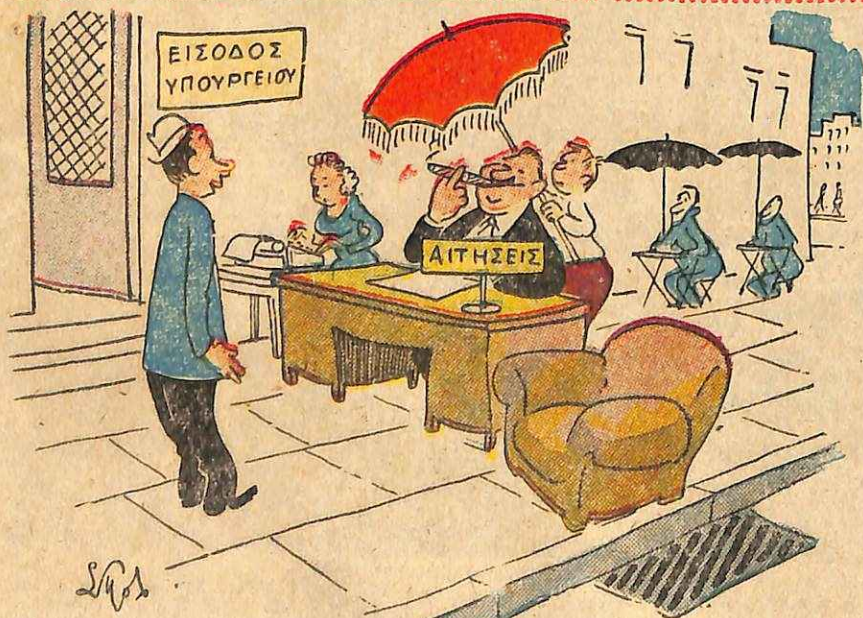
"Ψηλή, ξανθή, με γαλανά
μάτια και ώραίο στόμα, ή
"Αϊμοζίν διαπρέπει σημερα
σ' όλα τα σπόρ και ιδιαιτε-
ρες στην ιππασία και στο
κολύμπι. "Ιππυει σαν άρ-
χαία "Αμαζόνα — σημειώστε
ότι για λίγο καιρό είχε χρη-
ματίσει και δαμάστρια α-
γρίων αλόγων στο Γουέστ —
και κολυμπάει σαν δελφίνι,
με χάρη και τέχνη σειρήνας
του νερού.

"Αραγε θα ξεπεράση με
τα βέλγυτρά της και τα προ-
σόντα της τη στάρ της Μέ-
τρο "Εστερ ΟυΪλλιαμς; Το
μέλλον θα το δείξη...

Κι' έτσι μετά την έμφυχη,
όλα τα κράτη και όλα τα
μέρη του κόσμου, προσπαθούν
να βρουν την άτομική τους
βόμβα, την πιο άκίνδυνη για
τους λαούς, αλλά την πιο
τρομερή για τους άντρες...

Ο. PENNY

"Η "Αϊμοζίν ΟυΪλλιαμς στην πλάς
του Μαϊάμι.

— Βλέπω μετά χαράς πως πάνε καλά οι δουλειές!...

(Του Σ. Πολενάκη)

Ένας τίμιος άνθρωπος...

(Η σκηνή στην κατάφωτη βεράντα του πολυτελούς ξενοδοχείου μιας γνωστής λουτροπόλεως. Άργα το βράδυ. Μερικοί παίζουσιν επιπλέον σε μια γωνία και στο τελευταίο απόμερο τραπέζι, 'Εκείνος κι' 'Εκείνη ρουφούν την πράσινη πικάντικη δροσιά ενός παγωμένου πίτερμαν.

ΕΚΕΙΝΗ: Γυναίκα 100%, υπερπολυτελείας, που απευθύνει συνεχείς σιωπηλές προσκλήσεις στις δεσμευμένες απ' τον πολιτισμό επιθυμίες του «Ισχυρού» φύλου. Κορμί γεμάτο άρτιστικές καμπυλότητες. Έλαφρό καλοκαίρινο ντύσιμο που υπογραμμίζει την προκλητική ομορφιά της. Ξαυθά μεταξωτά μαλλιά, σαρκώδη χείλη, πράσινα γατίσια μάτια και γατίσιο ύφος. Χτυπητό μακιγιάζ. Εικοσιέξη χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νέος, σχεδόν συνομήλικος, αθλητικός, νεύραδης, ηλιοκαμμένος.

ΕΚΕΙΝΗ: ... Δώστε μου ένα τσιγάρο. (Της προσφέρει κι' ενώ της τ' ανάβει.) Δεν ξέρω... Άποψε αλθόνομαι μιά νευρικότητα... Μια παράξενη ανησυχία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ισως πλάνητετε μαζί μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είν' αυτό ακριβώς!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε κάτι χειρότερο; Σας ενοχλώ με την παρουσία μου;

ΕΚΕΙΝΗ: ("Επειτ' από μικρή σκέψη)... Δεν ξέρω αν πρέπει να το χαρακτηρίσει κανείς έτσι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν καταλαβαίνω. Βρέστε σεις τη λέξη γιατί εγώ δεν μπορώ να μαντέψω τα συναισθηματά σας.

ΕΚΕΙΝΗ: (Νευρικά): Αυτό είναι το δυστύχημα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δυστύχημα;

ΕΚΕΙΝΗ: «Ατύχημα». Για να μην είμαστε υπερβολικοί!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα θέλατε να μαντέψω εκείνο που αισθάνεστε;

ΕΚΕΙΝΗ: Μά μου φαίνεται πως δεν προσπαθώ και πολύ να το κρίνω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Καταλαβαίνοντας)

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' απαλλάξάτε απ' την αγένεια να το πω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Σ'α να θέλη να εκθείσει αλλοίως στη συζήτηση): 'Ισως!...

ΕΚΕΙΝΗ: (Μ' όλο το παθολογικό πείσμα της ήττημένης γυναίκας): Σας πληροφορώ πως θα μετανοιώσετε. 'Αλλά θα είν' άργα. 'Υποθέτω πως ξέρετε ότι με φλερτάρει άγρια όλόκληρο το ξενοδοχείο! ('Απειλητικά): Ξέρετε, τί είμαι ικανή να κάνω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι ανάγκη να κάνετε όπωσδήποτε κάτι κακό;

ΕΚΕΙΝΗ: (Με θηλυκή θρασύτητα): Μιά γυναίκα είκοσιέξη χρονών δε μπορεί να είναι πιστή σ' ένα σύζυγο εξήντα πέντε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ας μη τὸν πείρνατε!

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ αντίθετο θάπρεπε να πῆτε: "Ας μη μ' εἰπαίρνε!... 'Εγὼ δελεάστηκα. 'Μουνα μικρή, ομορφη και φτωχιά. Κι' ἐκείνος ἦταν πλούσιος... Χονδρεῖδες καὶ χυδαῖος. Μ' ἀγόρασε!... Καὶ με μεταχειρίστηκε πάντα σαν ἀντικείμενο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σας ἀγαπάει.

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸν συχαίνωμαι!... (Κυττάζει ἕναν κομψομένο νεαρό που ἀνεβαίνει γρήγορα τὴ σκάλα. Φωνάζει): Τάκη!... 'Εχεις κέφι να πάμε βαρκάδα;... (Πρὶν ἐκείνος ἀπαντήσει). Στάσου!... 'Ερχομαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Ἐκπληκτός): Φυλαχθεῖτε... ἀπ' τὸν ἑαυτὸ σας!

ΕΚΕΙΝΗ: (Σιγά): Γεῖά σου! 'Ηλίθιε! (Φεύγει πηδηχτά σὰ μικρὸ παιδί καὶ τρέχει πρὸς τὸν ἐρωτικό πειρασμό, μορφισμένη ἀπ' τὴ γοητεία τῆς ἀμαρτίας).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Θλιμμένα): Εἶμαι κουτός!... Μήπως μπόρεσα, τουλάχιστον, νὰ τὴν προφυλάξω;... (Πίνει τὸ υπόλοιπο τοῦ ποτηρίου του καὶ παραγγέλλει στὸ γκαρσόν): "Ενα πίτερμαν ἀκόμη. 'Η μάλλον, ναι, στείλτε στὸ δωμάτιό μου. ('Απὸ μέσα του): Εἶναι ἀνόητο νὰ μείνω ἔδω. Θὰ μοιάζω... σὰ ντετέκτιβ που παρακολουθεῖ!

(Ἐνῶ ἀνεβαίνει τὴ σκάλα κι' ἀκούγονται τὰ παιχνιδιστὰ γέλια τῆς Βάρκας που ἀπομακρύνεται, — εἰναι πιά ἡ κατάλληλη στιγμή — πέφτει με κάποια φιλοσοφημένη νοχέλεια ἡ:

Αὐλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Τὸς δυστυχισμένους!

'Η διεύθυνσις τοῦ Πανεπιστημίου τῶν μεθοδιστῶν τοῦ Ντάλλας ἀπαγόρευσε στὶς νεαρὲς φοιτήτριες, που μένουν στὴν πανεπιστημιακή συνοικία, νὰ παίρνουν τὰ ἡλιόλουτρά τους γυμνὰς (ἢ σχεδόν) στὶς ταραχές τῶν σπιτιῶν τους. Αὐτὴ ἡ συνήθεια, τονίζει ἡ ἐγκύκλιος, ἐξισορροπῇ τὴν ἀντίκτυπο στὴν ἐργαστικότητα τῶν κτισίων που δουλίζουν γιὰ τὴν ἀνάγεσις τῶν νέων πανεπιστημιακῶν κτιρίων.

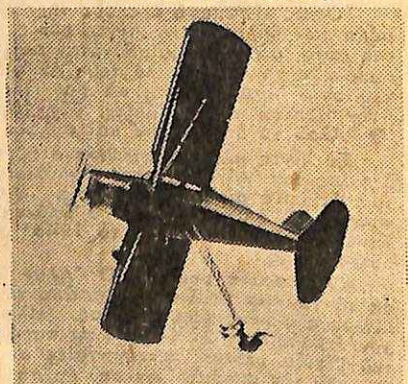
ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΜΑΛΛΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ

Στὸ περίφημο «Σαβόι Ότέλ» στὸ Λονδὶνο, ἀρρανόθηκε μιά ἐπίδειξις εἰδῶν πλεκτικής. Στὴ φωτογραφία μας δύο χωριτωμένα μανεκὲν ἐπιδεικνύουν τὸ πρῶτο μάλ्लινο μανιέριό τοῦ 1903 καὶ τὸ τελευταῖο τοῦ 1950. Τὴν ἐπίδειξις ὀργάνωσε ἡ «Διεθνὴς Γραμματεία τοῦ Ἐρίου».

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟΙ ΜΟΝΤΕΡΝΙΣΜΟΙ

Τὸ Παρίσι ἀπόκτησε τὰ πῖο μοντέρνα αὐτοκίνητα γιὰ τὴν καθαριότητα καὶ τὰ καθαρέματα τῶν δρόμων. Πρόκειται γιὰ οὐχόλουτο Λαμπλὺ, μὲ μοτέρ Φορντ που θεωροῦνται τὰ τελευταῖα ἀπὸ τὰ χρησιμοποιούμενα στὴν Εὐρώπη. Στὴ φωτογραφία μας ἕνα ἀπὸ τὰ νέα αὐτοκίνητα καθαριότητος στὴν παρισινὴ πλατεία τῆς Ὁμονοίας.

ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΑΚΡΟΒΑΣΙΕΣ

Πρὸ ἡμερῶν διεξήχθη στὴ Δανία σειρά ἀκροβατικῶν ἐπιδειξέων ἀπὸ ἀεροπλάνα τῆς ἀποῖες παρακολούθησαν πολλὲς χιλιάδες θεατῶν. Στὴ φωτογραφία μας, τὸ τολμηρότερο ἀπ' τὰ νούμερα: "Ενας ἀκροβάτης κάνει ἐπικίνδυνες τούμπες πάνω σὲ μιά κλωστή μὲν τράπεζα που κρέμεται ἀπὸ ἕνα ἀεροπλάνο.

ΕΡΩΤΟΛΟΓΙΑ

Μὲ τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ που οἱ δημόσιοι υπάλληλοι ζητοῦν μιά στοιχειώδη βελτίωσις τῶν δραματικῶν βιοτικῶν τους συνθηκῶν, οἱ ἀρμόδιοι τοὺς δίνουν τὴν στερεοτυπὴ ἀπάντησι: «Λίγη ὑπομονὴ ἀκόμη». Χρόνια ὁλόκληρα τώρα κρατᾷ ἡ ἱστορία τῆς ὑπομονῆς, ἡ ὁποία ἐφάσσε πιά στὰ ἀκρότατα ὅρια τῆς. 'Η σημερινὴ κυβέρνησις δὲν πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἴδια τακτική. "Ας μὴ λησμονήσουν οἱ τέσσαρες ἀρχηγοὶ που τὴν ἀποτελοῦν ὅτι στοὺς προελογικούς λόγους τῶν δὲν ἔπαυσαν νὰ φωνάζουν ὅτι μιά ἀπὸ τῆς πρώτες φροντίδες τους θὰ ἦταν, μόλις θαρχόνταν στὴν ἐξουσία, νὰ τακτοποιήσουν κατὰ τὸν δικαιότερο τρόπο τὸ «ἀδικαιολογητὰς» χρονίσαν ζήτημα τοῦ μισθολογίου τῶν δημοσίων υπαλλήλων». 'Η ὥρα γιὰ τὴν πραγματοποίησι τῆς ὑποσχέσεως ἐφάσσε.

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ τὴν πρωτοφανὴ φορολογία που ἐπεβλήθη στοὺς μαθητὰς τῶν Γυμνασίων, ἐπιβάλλεται ἄγρια φορολογία καὶ στοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὸ μορφὴν αὐξήσεως τῶν διδάκτρων. Αὐτὸ — λένε οἱ ἀρμόδιοι — ἐπεὶδὴ πρέπει νὰ καλυφθοῦν τὰ ἐλλείμματα τοῦ Ἀνωτάτου Πνευματικοῦ Ἰδρυμάτος. Πολὺ περίεργο καὶ πρωτότυπο τρόπο ἀνακάλυψε τὸ Κράτος γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἀπέναντι τῆς ἐθνικῆς παιδείας. Μπράβο!...

ΜΥΡΙΖΕΙ πολὺ ἄσχημα αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τῶν σαρδελῶν που ἐφθασαν στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ Μαρόκο τὸν περασμένο Σεπτέμβριο καὶ τώρα μόλις παστῶνονται, γιὰ νὰ σερβιριστοῦν στὸ ἀνύποπτο κοινόν! Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ἀναζητοῦνται ἀκόμα οἱ ὑπεύθυνοι, ἐνῶ οἱ σαρδέλλες... ψήνονται, προκειμένου νὰ ἐξετασθοῦν ἀπὸ τὴν ἀρμόδια ὑπηρεσία ἂν εἶναι «κατάλληλες «πρὸς βρώσιν» ἢ ὄχι. "Οπου ἀποδεικνύεται ὅτι ἂν ἀποτυγχάνουμε σὲ ἄλλα πράγματα, εἴμαστε σπουδαῖοι στὴ σαρδελλοπολιτική. Ἀφερίμ...

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ὅτι δὲν ἐφαρμόζονται με ὅλη τὴν ἀσυντηρητικότητα ὁδογίγις τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, σχετικὰ με τὰ λυσσασμένα σκυλιὰ. Στοὺς συνοικιακοὺς δρόμους κυκλοφοροῦν πολλὰ ἀδέσποτα, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀλλωστε ἀπὸ τὰ καθημερινὰ κρούσματα λύσσης. 'Εξ ἄλλου δὲν τηροῦνται οἱ σχετικὲς με τὰ φίμωτρα διατάξεις. Εἶναι τόσο σοβαρὸς ὁ κίνδυνος, ὥστε καθε ἐκδήλωσις ἀδιαφορίας ἀποτελεῖ ἐγκλημα...

ΚΑΠΟΥ πρέπει νὰ στεγασθοῦν, ἐπὶ τέλους, τὰ ἄστεγα Μουσεία μας καὶ κυρίως τὸ Ἐθνολογικόν. Δὲν εἶναι ἐπιτρεπτό, ἐξ ἡρόνια μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος, νὰ βρίσκονται ἀκόμα σὲ κασιόνια πολλὰ ἀπὸ τὰ θαυμασιὰ γλυτὰ τῆς ἀρχαιότητος, τὰ πρῶτα που ζητοῦν νὰ δοῦν οἱ ξένοι ἐπισκεπταί μας. 'Επίσης δὲν εἶναι ἐπιτρεπτό νὰ μένουν ἀπόρριπτα γιὰ τὸ κοινόν τὰ κειμήλια τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας, ἐπεὶδὴ δὲν ἔχει που νὰ στεγασθοῦν τὸ Ἐθνολογικὸ Μουσεῖο. Καὶ μιλοῦμε γιὰ σχέδια περὶ ὀργάνωσης καὶ ἀναπτύξεως τοῦ Τουρισμοῦ!...

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ τέλος πάντων με τὸν καφέ; Καταγγέλλεται ὅτι τὰ φορτία τῶν εἰσαγωγῶν που φθάνουν στὸν Πειραιά, μεταφορτώνονται τράντζιτὸ με περιορισμὸ ἀλλὰ ἑλληνικὰ λιμάνια — Θεσσαλονίκη κτλ. — καὶ ἀπ' ἐκεῖ μεταφέρονται πάλι ἐδῶ καὶ διοχετεύονται στὴν ἐλεύθερη ἀγορὰ με ἀπρόσιτες γιὰ τῆς βιοπαλαίους τάξεις τιμές. Σ' αὐτὸ — λένε οἱ... ἐρευνηταὶ τοῦ προβλήματος — ὁφείλεται τὸ ὅτι τὸ ὑπουργεῖο Ἐφοδιασμοῦ κάνει ἀραιότατα διανομὲς καφέ καὶ μάλιστα ἐλαχίστων δραμίων. "Ετσι εἶναι, κ. Μανέττα;

ΑΣ ΚΑΝΟΥΜΕ καὶ μιά εὐχάριστη διαπίστωσι πάνω στὰ ἐπισιτιστικά: Ἀνεστᾷ ἡ ἀνατίμησις τῆς πατάτας. "Ας ποῦμε ὅμως καὶ τὴ δυσάρεστη συνέχεια: 'Η πατάτα κρύφτηκε. Φυσικὰ βρίσκει ὁποῖος θέλει, φτάνει νὰ τὴν πληρώσῃ στὴν «ἠυξημένην» τιμῇ. Φαῦλος κύκλος...

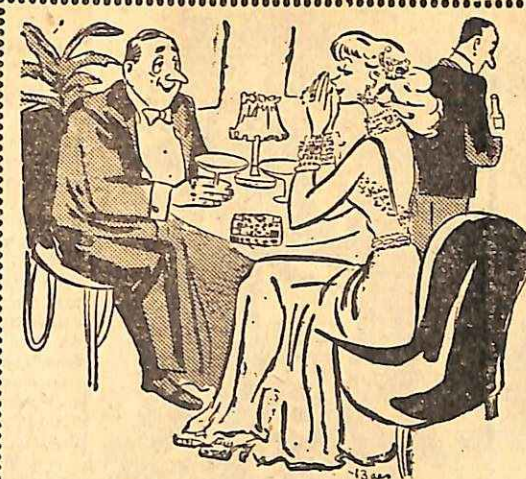
ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ ὅτι ἕνας ἰδιώτης ἔγινε ἀφορμὴ με τῆς καταχθόνιες ἐνέργειες του νὰ τορπιλισθῇ ἡ πώλησις σημαντικῆς ποσότητος ἑλληνικῆς σταφίδος στὴν Ἀγγλία. Αὐτὸ ἐπεὶδὴ ὁ δραστὴς ἤθελε νὰ κατοχυρώσῃ δικὰ του ἐμπορικὰ συμφέροντα. Ἀλλὰ ἡ ὑπόθεσις φθάνει τὰ ὅρια τοῦ ἐθνικοῦ ἐγκλήματος. Γιατί δὲν ἀντιμετωπίζεται ἀνάλογα ὁ μυστηριώδης ἰδιώτης; Γιατί καλύπτεται με μυστήριον ἡ ὑπόθεσις; Νὰ γίνῃ γνωστὸ τὸ ὄνομα τοῦ «Ἑλληνο» αὐτοῦ. Νὰ στιγματισθῇ.

ΜΕ ΤΗΝ ΑΦΟΡΜΗ τῶν συζητήσεων που γίνονται γιὰ τὴν ἀποζημίωσι τῶν μικροκαταθετῶν, θὰ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ καὶ τὸ ζήτημα αὐτῶν που ἦσαν ἀσφαλισμένοι σὲ διάφορες ἀσφαλιστικὲς ἐταιρίαις — κυρίως ζωῆς — καὶ οἱ ὁποῖοι ἐχασαν ἐντελὲς ἀδίκᾳ τὰ ποσὰ που κατέθεταν ἐπὶ πολλὰ χρόνια, σὲ μερικὲς περιπτώσεις μάλιστα καὶ ἐπὶ δεκαετίες ὁλόκληρες. Τὰ θύματα τῆς κατηγορίας αὐτῆς ἔχουν ἴδια δικαιώματα με τοὺς μικροκαταθετὰς τῶν Ταμιευτηρίων καὶ τῶν Τραπεζῶν.

ΣΤΗ ΛΕΩΦΟΡΟ Συγγροῦ καὶ ἀκριβῶς στὴ στάσι Τζίνη, ὑπάρχει ὁ λοφίσκος Σικελίας με τὴ συνοικία του, με ὠραία συγχρονισμένα σπιτία, με κίπους κτλ. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ λοφίσκος που ἀποτελεῖ ἕνα δῆγμα πολιτισμικοῦ κινδυνεύει νὰ ἐρημωθῇ ἐξ αἰτίας ἐνὸς γειτονικοῦ λατομείου, που κρατεῖ ἀνάστατη ὁλόκληρη τὴν περιοχή. Ἐπιτρέπεται ὅμως ἡ λειτουργία λατομείου σὲ ἐκδομημένους χώρους; Με ποιά κριτήρια δόθηκε ἡ σχετικὴ ἀδεία;

ΣΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ μας, που διαμαρτύρεται ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη γιὰ ὅσα ἐγράψαμε σχετικὰ με τὸ Β' Σταθμὸ Ἐνόπλων Δυνάμεων, ἀπαντοῦμε τὰ ἑξῆς: 'Η Θεσσαλονίκη εἶναι ἀξία κάθε ἐνδιαφέροντος καὶ στοργῆς ἐκ μέρους τοῦ Κράτους. Τὸ ζήτημα τοῦ σταθμοῦ εἶναι ἀσχετο καὶ ἐκεῖνο που ὑποστηρίζαμε ἐμεῖς, ὅπως καὶ ὁλόκληρος ὁ καθημερινὸς τύπος, εἶναι νὰ δη-μοιουργηθῇ ἐδῶ στὴν πρωτεύουσα ἕμιουρητὴς τοῦ, ἀφοῦ ὑπάρχει ἤδη μιά προσφορὰ δωρεάν κατασκευῆς του. 'Η Θεσσαλονίκη, ἐπαυλαμβάνουμε, ἔχει κάθε δικαίωμα τῆς στοργῆς καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κράτους. Εἶναι ἡ κόρη τοῦ ἐθνικοῦ ὀφθαλμοῦ...

ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

ΤΟ... ΑΔΑΜΑΝΤΩΡΥΧΕΙΟ!...

Τὸ κορόϊδο: Πολλὲς φορές, κουκλίτσα μου, ἀπορῶ τί μοῦ βρίσκεις κι' ἐρχεσαι μαζί μου;...

— Καὶ τώρα θὰ σὰς ἀφηγηθῶ μιά ἱστορία λιγώτερο ἐνδιαφέρουσα ἀπ' αὐτὴ που σὰς εἶπα!... ('Απὸ τὸ «ici Paris»)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

— Θέλετε νὰ σὰς πάρω καὶ νὰ σὰς ἀφίσω στὸ σπιτί σας, δεσποινίς; ('Απὸ τὴν «France - Dimanche»)

— Τί θὰ γίνῃ με σένα; Ἀπὸ τὴ Δευτέρα ἔχω νὰ πᾶω στὸ γραφεῖο μου!... ('Απὸ τὴν «France - Dimanche»)

Ο φωτογράφος ήταν ζωντανός, αλλά τις φωτογραφικές πλάκες τις είχαν κάνει θρύαλλα...

«ΣΠΟΥΔΑΙΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ...»

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συγγραφέα μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ένα ανοιξιάτικο πρωί του 1926 έφθασε στα γραφεία των αθηναϊκών εφημερίδων ένα βαρυσήματο τηλεγράφημα από τη Λάρισα:

«ΛΑΡΙΣΑ. — Χθές την νύκτα έσημειώθη καθίζησης εδάφους εις το χωρίον Νεβροδούνισα της Πίνδου, βορείως του Μουζακίου. Μέρος του χωρίου μετακινήθη νοτιότερον. Κάτοικοι έντρομοι εγκατέλειψαν οικίας των».

Πήρα έντολη από τη διεύθυνσι του «Ελευθερίου Τύπου» να έπισκεφθώ επειγόντως τον τόπο του γεωλογικού φαινομένου. Μαζί μου θάρχονταν κι' ο αλχημιστής καλλιτέχνης Άντ. Πρωτοπάτης, σκιτσογράφος της εφημερίδος. Ξεκίνησαμε την ίδια μέρα με το τραίνο, φθάσαμε στη Λάρισα, απ' εκεί με το Θεσσαλικό στην Καρδίτσα, και από την Καρδίτσα στο Μουζάκι μ' ένα ειδικό αυτοκινήτου.

Στο Μουζάκι διανυκτερεύσαμε σ' ένα καφενείο, ο ιδιοκτήτης του οποίου μας παρέχώρησε ευγένως για την ανάπαυσί μας όσα τραπέζια και καρέκλες διέθετε.

Κατά τα ημερώματα έπιστρατεύσαμε δυο μουλάρια, που θα μας ανέβαζαν στη Νεβροδούνισα. Έπρεπε να βρούμε κι' έναν φωτογράφο έπειδή στη βία μου είχα ξεχάσει να πάρω τη φωτογραφική μου μηχανή, και τα σκίτσα του Πρωτοπάτη όσο κι' αν ήταν άριστοτεχνικά δεν θα μπορούσαν να αποδώσουν τόσο παραστατικά τη συμφορά όσο οι φωτογραφίες. Ο φωτογράφος ανακαλύφθηκε, αλλά η μηχανή του με τα έξοτά της ήθελε δυο μουλάρια να μεταφερθή. Ολόκληρο εργοστάσιο.

Ξεκινήσαμε κατά τις 10. Το πρόγραμμα ήταν να φτάσουμε κατά τις 2 μετά το μεσημέρι, να μείνουμε τρεις ώρες για τη συγκέντρωσι στοιχείων και λήψι φωτογραφιών και να έπιστρέψουμε το βράδυ στο Μουζάκι. Τρόπος διανυκτερεύσεως στη Νεβροδούνισα δεν υπήρχε. Έπί τέσσερις ώρες ανεβαίναμε τις θαυμάσιες πλαγιές της Πίνδου. Πότε έφιπποι και πότε πεζή. Στο δρόμο βρήκαμε μερικούς χωρικούς που κατέβαιναν στο Μουζάκι κι' άλλους που έβασκαν τα πρόβατά τους. Όλοι μας μιλούσαν με τρόπο για το σπάνιο γεωλογικό φαινόμενο κι' ένας μας έβεβαιώνει ότι το χωριό καταρρακιδάει διαρκώς και δεν θ' άργησιν να φτάσιν στον κάμπο!

Κανείς άλλος δεν είχε φτάσει πριν από μας στη Νεβροδούνισα. Ούτε δημοσιογράφος, ούτε κρατικός υπάλληλος. Μερικά παιδάκια που μας είδαν στην είσοδο του χωριού, έσπευσαν να αναγγείλουν το μεγάλο γεγονός:

— Ξενοί! Σπουδαίον άνθρωπον με ευρωπαϊκά ρούχα και με κολάρα! Και κάτι

έργαλεια φορτωμένα στο μουλάρι...

Ένας με ρώτησε αν είμαι ο Νομάρχης. Ο φωτογράφος απαντώντας για λογαριασμό μου είπε πως οι κύριοι είναι δημοσιογράφοι. Ο χωρικός έσπευσε να εξαφανισθή και σ' λίγο, φτάνοντας στην πλατειούλα του χωριού, άκούσαμε τις καμπάνες της έκκλησις να χτυπούν χαρμόσυνα, ενώ ένας υπελάλης φώναζε μ' όλη την έντασι φωνής που διέθετε:

— Όλοι να μαζευτούν στην πλατέα. Ήλθαν οι... συμβολαιογράφοι.

Όταν ξεπεζεύαμε, ο Πρωτοπάτης κι' εγώ, είχαμε τα χάλια του Σάντσο Πάντσο ύστερα από μακρύ κυνηγητό του άφεντικού του Δόν Κιχότη. Χάλια άπερίγραπτα, εν αντιθέσει προς τον Μουζακιάτη φωτογράφο, που ήταν περδίκι. Της ώρας... Αυτόν έκυκλωσε όλος ο κόσμος. Αυτόν θαύμαζε. Αυτόν ρωτούσαν πότε θα γίνη η μεταφορά του χωριού στον κάμπο. Κι' αυτός απαντούσε για λογαριασμό ημών των... συμβολαιογράφων:

— Μείνετε ήσυχοι! Μη χάνετε το θάρρος σας. Θα τα κανονίσωμε!

Ύστερα κάναμε τη βόλτα μας, διαπιστώσαμε την πραγματικά μεγάλη κατολίπηση του εδάφους και είδαμε τα σπίτια που μετακινήθηκαν από τη θέσι τους. Ο Πρωτοπάτης έκανε σκίτσα κι' ο φωτογράφος έπαιρνε φωτογραφίες. Αυτός ήταν, όπως είπα, ο ήρωας της ημέρας. Έμας τους δυο ελάχιστα μας πρόσεχαν. Ήταν ένας φλύαρος άνθρωπος, που το στόμα του δεν έκλεινε ούτε στιγμή. Έξηγούσε ανάμεσα στ' άλλα και την... Αποκάλυψη του Ίωαννου, συνδυάζοντάς την με το πάθημα της Νεβροδούνισας. Όπως διαπιστώσαμε αργότερα, ο φωτογράφος έκανε αυτή την επίμονη διαφήμιση έπειδή λογάριζε να πολυτευθή και βρήκε την ευκαιρία να ψαρέψη θαυμαστάς.

Δεν ήταν αυτό μονάχα. Φαίνεται πως ο φίλος είχε κι' αίσθηματικούς δεσμούς με τη Νεβροδούνισα. Σε κάθε φωτογραφία που του υποδεικνύαμε να πάρη, δός του κι' έβαζε στο πρώτο πλάνο μια κοπέλλα, πραγματικά χαριτωμένη, που θα μπορούσε να είναι κάτι περισσότερο από «Μις Νεβροδούνισα», με κατάξανθα μαλλιά με κοτσίδες και γαλανά μάτια. Όλο της κρυφομιλούσε κι' όλο της έδινε την υπόσχεσι πως θα δημοσιεύσιν τη φωτογραφία της στην Άθηνά, στίς... εφημερίδες του! Κι' η κοπέλλα, που κάτι βέβαια θα είχε άκούσει για εφημερίδες, αλλά ίσως να μην τις είχε δει στη ζωή της, τον παρακολουθούσε με θαυμασμό. Τον παρακολουθούσε όμως αίφνης και λίγο βλοσυρός κι' ένας νέος του

ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΚΟΜΜΩΣΕΩΣ

Στο Παρίσι έγινε πρό ημερών ο ετήσιος διαγωνισμός για την ανάδειξη του πιο δεξιότεχνη κομμωτή και της άραιότερης κομμώσεως. Η έπιτροπή δεν έβγαλε άμέσως τις αποφάσεις της. Πάντως όπως φαίνεται και από την κομμωσι της φωτογραφίας, οι Παριζιάνοι κομμωταί έπαφελήθηκαν του διαγωνισμού για να βώσουν στον κόσμο μια ακόμα άπδειξι των ικανότητων και της πρωτοτυπίας τους.

χωριού, με εύπρεπτη εμφάνισι, με καινούργια τσαρούχια και με μια περιποιημένη άφελεια ριχμένη στο μέτωπο. Φαίνεται πως ήταν από τους άρχοντες της Νεβροδούνισας.

Η υπόθεσις αυτή δεν μας άπασχόλησε. Ειδικά έμένα μ' ένδιέφερε το ότι είχα εξασφαλίσει ένα σωρό ένδιαφέρουσες φωτογραφίες, που θα δημοσιευόνταν μαζί με τις άνταποκρίσεις μου. Όταν πιά δεν χρειαζόμασταν τον φωτογράφο, κάναμε με τον Πρωτοπάτη ένα μακρινό περίπατο σ' όλη την περιοχή της καθίζσεως. Ύστερα έξοικονομήσαμε μερικά αυγά και λίγο μούρο ψωμί και καθήσαμε να φάμε σ' ένα μπακαλικάκι, όταν ήλθε ένα παιδάκι και μας είπε έντρομο:

— Αί σεις... συμβολαιογράφοι... Έλότε γρήγορα γιατί σκοτώνουν τον άνθρωπο!

— Ποιόν άνθρωπον;

— Τον φωτογράφο!

Άφήκαμε στη μέση το γεύμα κι' άκοιλούθησε το παιδί στο σημείο της συγκρούσεως. Ενώ τρέχαμε, σκεφτόμουν το πως θα μεταφέραμε το νεκρό του φωτογράφου στο Μουζάκι. Άλλα δεν υπήρχε ανάγκη. Βρήκαμε τον φίλο ζωντανό, με άσημαντες γρατσουνιές στο πρόσωπο και στα χέρια και με τη μητή έλαφρώς σπασμένη, όπως των άδελφών πυγμάχων. Ο φωτογράφος ήταν σώος και άδολος, αλλά οι φωτογραφικές πλάκες όλες άνεξαιρέτως, είχαν γίνει θρύαλλα. Τις είχε σπάσει μαζί με τις θήκες τους, μ' ένα μπαλάκι, ο άμύλητος και βλοσυρός νέος που ένδιαφερόταν για την ξανθιά και γαλανομάτα κοπέλλα. Άφορμή ήταν το ότι ο φωτογράφος μας δεν έννοούσε να την άφισιν έξω από καμιά φωτογραφία.

Από τη συμφορά δεν γλύτωσε και η μηχανή. Άλλά πόνερα άάναστα τις πλάκες, που μου ήσαν χρησιμότερες. Άλλως τε οι φωτογραφίες της καθίζσεως και των σπιτιών που είχαν μετακινήθ ένδιέφεραν περισσότερο από τις άνταποκρίσεις μου. Άτυχία. Μ' έφαγε το «ζητήσατε την γυναίκα» στις πλαγιές της Πίνδου...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

«Φτωχοί» με έλασχευς

Όλοι οι κάτοικοι του Ήρλουουν, στην Άγγλία, ήξεραν καλά τη «Δούκισσα». Έβλεπαν τακτικά στο δρόμο τη μαραμένη αυτή γρηούλα, ντυμένη πάντα όμοια, χειμώνα και καλοκαίρι: μ' ένα κουρελιασμένο φόρεμα, με τρύπιους τούς άγκώνες και με μια παρσάνα για να το κρατά, κλειστό στο λαιμό. Το καπέλλο της και τα παπούτσια της είχαν χάσει πρό πολλού το σχήμα και το χρώμα τους...

Οι χωρικοί την λυπόντουσαν κι' ήσαν βέβαιοι ότι δεν είχε να φά... Ήξεραν ότι, πριν από κάμποσα χρόνια, ήταν πλούσια, κομψή, ώμορφη, καλοντυμένη, γνωστής τύπος των κοσμικών κύκλων. Οι εφημερίδες την άνέφεραν τότε με τις λέξεις «η άφραϊα κ. Πάλμερ». Είχε γίνει περίφημη για τη φιλοξενία της και για την άγάπη της στην καλλιτεχνία. Τα χρόνια πενούσαν, χωρίς να μαράνουν την όμορφή και τη νάρι της.

Στις άρχες όμως του πολέμου πέθανε ο άντρας της κι' άργότερα σκοτώθηκε ο υοναχογιός της. Από τότε, η χαροκαμένη αυτή γυναίκα άλλαξε όλοτελα. Έμεινε πρώτα κλεισμένη επί μήνες στο σπίτι της. Έπειτα έβιωσε όλους τους ύπηρετες της, έγκατέλειπε τη βίλλα της, άφινοντάς την να έρειπωθή, κι' έγκαταστάθηκε σ' ένα μικρό και φτωχικό σπιτάκι.

Όλοι πίστευαν πως είχε χάσει τα χρήματά της, πως είχε φτωχύνει. Φαντασθήτε λοιπόν την κατάπληξι τους, όταν έμαθαν πρό όλιγου καιρού ότι είχε πεθάνει κι' ότι είχε άφισιν μια περιουσία 600.000 λιρών, κατατεθειμένη σε μια Τράπεζα!

Την ίδια περίπου εποχή, πέθανε σε μια άλλη μικρή άγγλική πόλι κι' ένας «φτωχός», ο Ένωχ Σέρατ, που πουλούσε στάμνες και κανάτια, κατοικούσε σ' ένα υπόγειο, ζούσε με τα λίγα τρόφιμα που τούδιναν για έλεημοσύνη, και φορούσε πάντα το ίδιο φθαρμένο και χιλιοπαλωμένο κοστούμι. Μετά το θάνατό του όμως, άνακαλύφθηκε ότι ο Σέρατ είχε αγοράσει χρεώγραφα και μετοχές άξιας 128.000 λιρών!

σκορρα κλαδωτή ρόμπα, καί, καθώς χαμογελάει, βλέπω μία άραδα από χρυσές δοντάρες.

— Καλημέρα σας! — Ήρθατε για το δωμάτιο; Περάστε.

Με περνάει από ένα διάδρομο που χορεύει, καθώς τον πατούν τα πόδια μας — ιδίως τα δικά της. Κάνω τη σκέψη να φύγω, για να μη χάνω την ώρα μου άδικα, αλλά η κυρία Πηνελόπη — όπως δήλωσε τ' όνομά της — έχει κιόλας προχωρήσει στο βάθος να ανοίξη την πόρτα.

— Ορίστε!

Μπαίνω. Ένα μακρόστενο δωμάτιο, με παλιά έπιπλα, Κρεββάτι σιδερένιο με ζωγραφισμένα άγγελάκια στο τελλάρο, ανάμεσα στα σίδηρα, μία χαμηλή πολυθρόνα ντυμένη με ξεθωριασμένο πράσινο κλαδωτό ύφασμα, — άσσορι με το όφρεμα της σπιτονοικοκυράς — που γέρνει στο ένα μέρος, μία έταξερα παλαιή, ένα τραπέζι όβάλ, μία αρχαία ντουλάπα χωρίς καθρέφτη. Δεν λείπει ούτε η κονσόλα, ούτε η πετσετοθήκη με κεντημένη τη λέξη «Καλημέρα». Οι τοίχοι ξεθωριασμένοι. Κ' ένα κάδρο που δείχνει την άποψη της Κωνσταντινουπόλεως. Άγανακτώ και άπορώ πώς υπάρχουν τέτοια σπίτια στην εποχή μας. Αυτή την αντίαισθητική έντύπωσι, την άρωματίζει η μυρωδιά του βραστού κουνουπιδιού που ξεχύνεται παντού. Όχι μία λίρα το μήνα δεν δίνω γι' αυτή την παληοκάμαρα, αλλά και να με πληρώνουν δεν μένω.

— Αυτό είναι το δωμάτιο, λέει η κυρία Πηνελόπη και μου δείχνει τις χρυσές δοντάρες της. Σας άρεσει;

— Μάλλον όχι! άπαντώ. — Καθίστε να τ' όϊητε καλύτερα. Να σας ψήσω κι' ένα καφεδάκι.

Δεν μου δίνει καιρό να φύγω, γιατί έχει βγύ κι' όλας. Έπειδή δεν μπορώ να βλέπω αυτά τα αρχαϊκά έπιπλα, προβάλλω στο παράθυρο. Άπεναντί είναι ένα διόροφο σπίτι, όπου άσυναίσθητα καρφώνονται τα μάτια μου. Και ξαφνικά — ώ! έξαισιο όραμα! Μία νέα κοπέλλα, με περιφημό κορμί, είναι ακριβώς στο βιζαβί δωμάτιο με κατι γάμπες που θα τις ζήλευε κι' η Μιστεγκέτ στα νειάτα της και κατι όμους καλλιτεχνικούς. Ρωτάτε, πώς τα είδα όλα αυτά τα θεσπέσια πράγματα; Τα είδα γιατί η κοπέλλα εκείνη, ήταν σε κατάστασι νεγκλιζέ κι' έτοιμαζόταν να ντυθί. Μάλιστα τραγουδούσε κιόλας. Κάποια στιγμή όμως γύρισε το κεφάλι της, με είδε πώς την είδα, το όμορφο και πικάντικο προσωπάκι της έκανε ένα μορφασμό χαρούμενου τρόμου, έρριξε βιαστικά μία ρόμπα άπάνω της κι' έκλεισε το τάκι. Μά όχι νωρίς να μευ χαμογέλαση δειλά, έλαφρά, ύπονοούμενα.

Άπό τη στιγμή αυτή το δωμάτιο μου άρεσε. Ναι, ήταν παλιά και σκοροφαγωμένα τα έλειανά έπιπλα, να είχε το κάδρο με την άποψη της Κωνσταντινουπόλεως, όπως άπεναντί είχε μία άλλη άποψη, άπό τις πιο όμορφες που μπορεί να ίδουν άνθρωπινα ράτια. Και η κοπέλλα εκείνη μου είχε χαμογέλασει γλυκά. Κι' όχι μόνο μία φορά, μα και δεύτερη, όταν άνοιξε το βιζαβί παράθυρο και έβλεψε ή έκλεψε εκείνη ύπαρξι, ντυμένη πιά.

— Λοιπόν; ρώτησε η κυρία Πηνελόπη, μπαίνοντας με τον καφέ.

— Σκέφθηκα καλύτερα, μαντάμ. Μάλλον θα τ' όϊασω το δωμάτιο, γιατί έπείγομαι.

Ρώτησα για το νοίκι.

— Μιάμισυ λίρα το μήνα και ένα χρόνο προκαταβολή.

— Ά! Ζητάτε πολύ άκριβά, μαντάμ! Είδα καλύτερα δωμάτια με λιγώτερο νοίκι.

— Μά θάχετε και περιποιησι!... Κι' έπειτα, τι είναι μίαμισυ λίρα, το σημερον ήμερα; Ένα τίποτις!

Παζάρεψα το πράμα, μα χωρίς άποτέλεσμα. Έπέμενε σαν πεισιματάρης γαϊδαρος, στη μίαμισυ και χρόνο. Τις έδωσα κι' έξαφάλασα την εύτυχια που άντέλειε στο βιζαβί παράθυρο.

Κουβάλησα τα λίγα πράγματα μου την ίδια μέρα. Καθώς τακτοποιούσα τα ρούχα μου, τα βιβλία μου, και τις σαρανταεφτά γραβάτες μου, είχα όρθάνοιχτο το παράθυρο και τα μάτια μου στηλωμένα άπεναντί. Εκείνο το παράθυρο ήταν κλειστό. Κατά τις έξη όμους άκουσα το σχετικό όρουδο και το είδα ν' ανοίγη. Χτυποκάρδισα. Μά δεν ήταν ή άρραία κοπέλλα. Ήταν ένα λιγνό, ήλικιωμένο γυναικείο μούτρο, με γυαλιά.

— Ή μαμά! είπα. Όπου νάνε θα βγύ και ή μικρή!

Άλλα ή άγαπημένη δεν φάνηκε ως το βράδυ. Βγύκα για φαί και γύρισα άμέσως. Το βιζαβί παράθυρο άνοιχτό και φωτισμένο. Ένώ έσθυσα το φώς, για να μη φαίνωμαι, κούφωσα το δικό μου παράθυρο και στάθηκα σκοτός. Δεν διέκρινα παρά μόνο την ήλικιωμένη λιγνή κι' έναν παχύ μεσόκοπο με μουστάκια. Ός τα μεσάνυχτα περίμενα, χωρίς εύνοϊκό άποτέλεσμα. Τότε τ' όκλεισα. Κράτησα την όρεξι μου για το πρωί.

Ξάπλωσα στο παλαιό κρεββάτι και άφησα το νού μου να περιπλανηθί σε όνειροπολήσεις. Με τη φαντασία μου, είδα καθαρά όλη την εξέλιξι του ειδυλλίου που με περιμενε. Στην αρχή χαμόγελα, κατόπιν νοήματα, έπειτα σταμάτημα στο όρόμο και ακολουθώς τα λοιπά.

Μ' αυτές τις σκέψεις με πήρε ό ύπνος. Ξύπνησα πολύ πρωί, γιατί το άγώϊ ξυπνάει τον άγωγιάτη. Κι' άμέσως έτρεξα στο παράθυρο. Κλειστό βιζαβί. Το πουλάκι μου θα κοιμάται άκόμα, ίσως νάρθε πολύ άργά τη νύχτα, μα θα ξυπνήσι, δε μπορεί κι' έγώ πρέπει νάχω το νού μου. Την ώρα που έδεναν τη γραβάτα μου νούμερο 43, άκούω το βιζαβί παράθυρο να θορυβί. Πετάγομαι, κερφώνω τα βλεμμάτα μου γεμάτος αίσιοδοξία κι' έτοιμος να χαμογέλασω. Άλλά παγώνω άμέσως. Είναι πάλι ό χοντρός με τις μουστάκες. Όμως περιμένω με ύπομονη. Μηδέν. Ό χοντρός ντύνεται, ναιδευεί τις μουστάκες του και φεύγει. Βλέπω και το λιγνό γυναικείο μούτρο. Άλλά περιμένω. Κάθομαι έκεί ως το μεσημέρι και άναπνέω το άρωμα του κουνουπιδιού που βράζει και σημερα.

— Με συγχωρείτε, με ρατά ή κυρία Πηνελόπη, ενώ μου στρώνει το κρεββάτι, αλλά δεν έργάζεσθε πουθενά;

— Όχι, άπαντώ. Έργάζομαι κατ' όϊκον. Συγγράφω μελέτες!... Κι' έγώ ήθελα να σας

ρωτήσω κάτι: Κάθε πότε βράζετε κουνουπίδι;

— Κάθε μέρα! Μου τ' όχει συστήσει ό γιατρός, για την πίεσι. Είδατε τη νόστιμη μυρωδιά που έχει;

Ά! βέβαια, το είδα. Εκείνο που δεν είδα είναι το άγαπημένο πρόσωπο. Για να μην ξεδιώμαι σε πολλή φιλολογία, σας πληροφορώ ότι έπί δύο μήνες συνέχεια είμαι σκοτός στο κουφωτό μου παράθυρο, περιμένοντας να έμφανισθί κάποτε εκείνη. Δεν την είδα ποτέ.

Άρχισα να ρωτώ με τρόπο τον υπάλληλο του γειτονικού μπακάλικου: Ποιος κάθεται έκεί άπεναντί; Ά! Είναι ένα ζευγάρι, ό χοντρός με τις μουστάκες και ή λιγνή με τα γυαλιά. Δεν έχουν μία κόρη, αν δεν κάνω λάθος. Όχι, είναι στείροι. Ούτε άνηψιά; Ούτε. Οι δύο τους κατοικούν εκεί, σαν ξερά κορμιά. Ξέρετε γιατί ρωτώ; Γιατί μία μέρα είδα μία κοποια δεσποινίδα που μου φάνηκε πολύ γυνωστή φυσιογνωμία. Ίσως, λέει, να συνέπεσε!

Άφού είν' έτσι, λοιπόν, πώς μπορώ να μείνω πιά σ' αυτό το έλεινο δωμάτιο, με τις κονσόλες, τις πετσετοθήκες, το αρχαιο κρεββάτι και την άποψη της Κωνσταντινουπόλεως; Και να μυρίζω διαρκώς βραστό κουνουπίδι;

★ — Μάλιστα, φεύγω και σημερα μάλιστα, κυρία Πηνελόπη. Σας χαρίζω και το ύπολοιπον!

Έκανε πώς στενοχωριέται τάχα, μα οι χρυσές δοντάρες της δείχνουν το αντίθετο. Μαζεύω βιαστικά τα πράγματά μου, τα φορτώνω σ' ένα ταξι και άντίο. Πάω σ' ένα ξενοδοχείο. Καθώς τακτοποιώ πρόχειρα τα άντικείμενα μου, διαπιστώνω πώς έχω ξεχάσει κατι χειρογράφα. Δεν πειράζει, θα πάω το πρωί να τα πάρω.

★ Την έπομένη στις έντεκα, άνεβαίνω, με όλο το θάρρος του χθεσινού ένοικιαστού. Στο δωμάτιό μου, ή κυρία Πηνελόπη κι' ένας κύριος, που διαπραγματεύεται να το νοικιάσι. Ό κύριος δεν φαίνεται ευχαριστημένος άπό το δωμάτιο, ή νοικοκυρά πάει να ψήση καφέ, έγώ ψάχνω και βρίσκω τα χαρτιά μου. Είμαι έτοιμος να φύγω, όταν, στο βιζαβί παράθυρο — Θεέ μου! — να τη πάλι ή κοπέλλα σε κατάστασι νεγκλιζέ! Φανερό πώς έλειπε σε ταξείδι και γύρισε. Τη βλέπει ό ύποψιος ένοικιαστής. Ά! Μά όχι. Δεν τ' άφήνω το δωμάτιο, ό κόσμος να χαλάσι!

— Μιάμισυ λίρα, λέει ό κύριος στη νοικοκυρά κι' ένα χρόνο προκαταβολή; Σύμφωνοι!

— Λυπούμαι πολύ, παρατηρώ, αλλά άλλαξα γνώμη. Θα τ' όκρατήσω το δωμάτιό μου!

— Δεν γίνεται, λέει ή κυρία Πηνελόπη. Έσεις το ξενοικιάσατε χέες!

— Τόχω νοικιάσει για ένα χρόνο!

— Ναι, αλλά λύσατε τη σύμβασι!

— Την ξαναδένω! Είμαι στο δωμάτιό μου και μένω! Πηγαίνετε κύριε!

— Δεν φεύγω! Το δωμάτιο νοικιάζεται και τόχω πιάσει. Και πληρώνω και δυό λίρες το μήνα!

— Τις δίνω κι' έγώ! Και δίνω και δύομισι! Έξω!...

— Δεν φεύγω!

— Θα σε κάνω έγώ να φύγε.

Έρχόμαστε στα χέρια και γίνεται ένας καυγας φοβερός. Η κυρία Πηνελόπη βάζει τις φωνές. Η άγαπημένη μου κυττάζει τρομαγμένη άπό το παράθυρο κι' αυτό μου δίνει ύπεράνθρωπη δύναμη. Είμαι ό ίππότης που μάχεται για την καρδιά της. Ό αντίπαλός μου είναι δύσκολος. Σε μία στιγμή άρπάζω την άποψη της Κωνσταντινουπόλεως και του τη δίνω στο κεφάλι. Κι' ενώ έχω σηκώσει και την πολυθρόνα, αυτός το βάζει στα πόδια. Το δωμάτιο μένει στην κυριαρχία μου, αλλά μου στοιχίζει κατι λίρες παραπάνω.

Κι' άρχίζω να περιμένω στο παράθυρο. Μία μέρα, δυό, πεντε, δώδεκα, τρεις βοομάδες, δυό μήνες. Σ' αυτό το οϊάστημα με πνίγει ή μυρωδιά του βραστού κουνουπιδιού, αλλά δεν το κουνάω. Περιμένω. Μά δεν βλέπω παρά το χοντρό με τις μουστάκες και τη λιγνή με τα γυαλιά. Δεν μπορώ να καταλάβω τί συμβαίνει. Σκέπτομαι να ρωτήσω την κυρία Πηνελόπη, μα δεν το βρίσκω σωστό.

Όμως έδώ κατι ύποπτο συμβαίνει. Κι' αυτό το κατι, το μαθαίνω έντελώς άπρόοπτα και ξαφνικά. Εκείνο το πρωί είχα φύγει νωρίς, για να γυρίσω το μεσημέρι. Μου χρειάστηκε όμους κάποιος φάκελλος και κατ' τις έντεκα, τραβάω για το σπίτι. Άνεβαίνω γρήγορα και βλέπω την κυρία Πηνελόπη να με κυττάει τρομαγμένη.

— Μη μπαίνετε μέσα, κύριε Φοίβο. Έλάτε στη σάλλα!

Ά! Όχι, κυρία Πηνελόπη! Θα μπώ. Παραμερίζω τον όγκο της, ανοίγω την πόρτα και τί να ιδώ! Η άγαπημένη μου σε κατάστασι νεγκλιζέ, έχει άκουμπήσει το πόδι της στη λαβή πολυθρόνα και τακτοποιεί την καλτσόδετα της. Το παράθυρό μου τέντα. Είμαι συγκινημένος. Κλείνω το παράθυρο και άγκαλιάζω το χρυσό μου.

— Επ'τέλους! Ήρθε, άγάπη μου!...

Έκείνη συμμαζεύεται τρομαγμένη, έγώ τη φιλάω άτρόμητος, μου δίνει ένα χαστούκι. Η κυρία Πηνελόπη μένει σύζυλη και έγώ το ίδιο.

— Για ποιά με περάσατε, κύριε; φωνάζει ή κοπέλλα.

— Γι' αυτή π' άγαπάω και που ήρθε στη φωλίτσα μου!

— Κάνετε λάθος! Έγώ είμαι μία τίμια κοπέλλα που εργάζεται.

— Και τί δουλειά κάνετε; — Παίρνω αυτή την πόζα, για να νοικιάζονται τα άπεναντί δωμάτια.

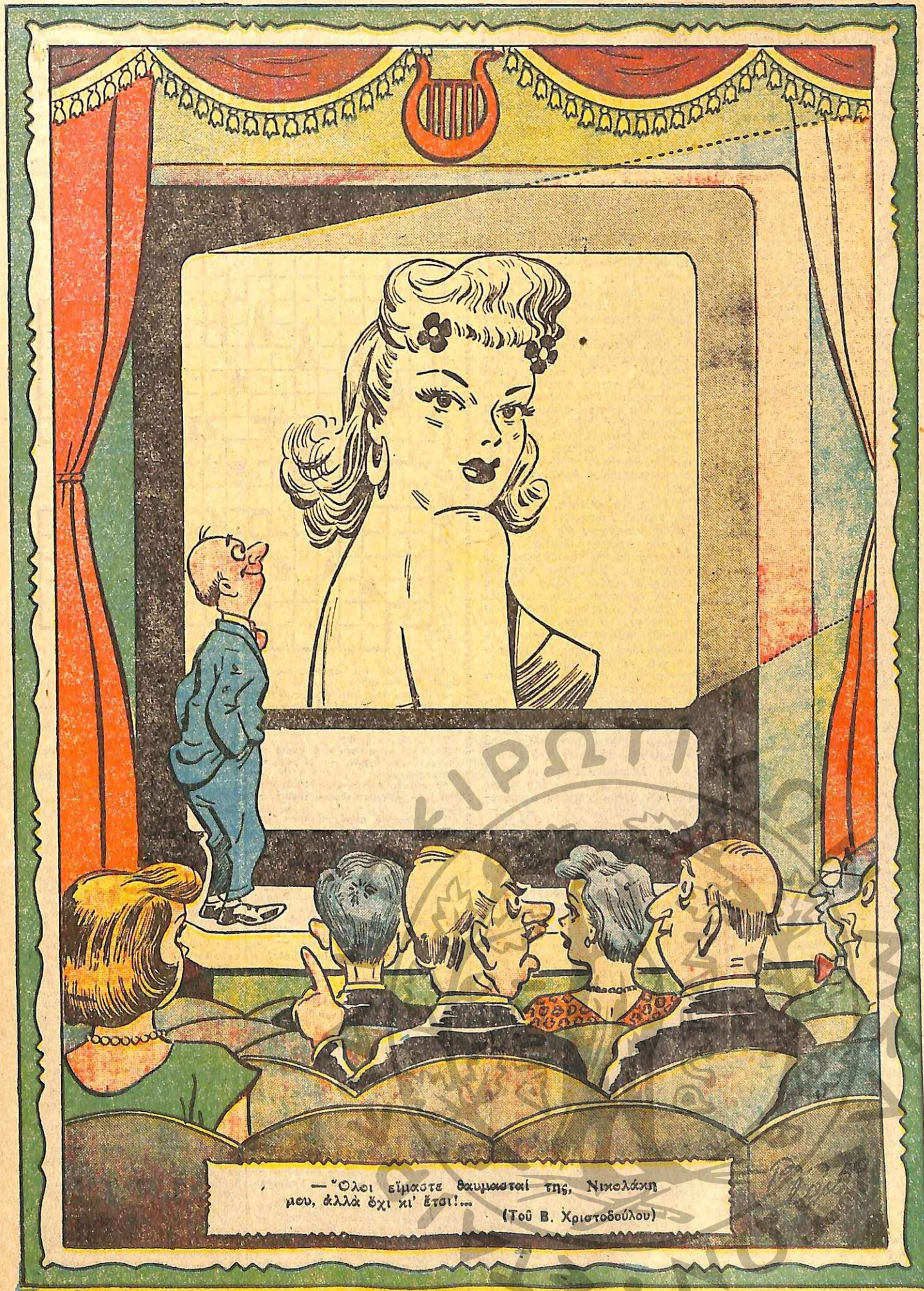
Τότε μόνο μπήκα στο νόημα. Η κυρία Πηνελόπη γλυστράει και χάνεται. Έγώ έξηγώ στην κοπέλλα το αίσθημά μου. Όπως κι' αν έχω το ζήτημα, ή μοίρα μας ένάνει. Όχι, δυστυχώς άγαπάει άλλον.

— Κι' έγώ τζάμπα μυρίζω κουνουπίδι τέσσερις μήνες;

— Έχει ντυθί κι' όλας και φεύγει. Έχει να πάη κι' άλλου. Τότε ξεσπάω. Δίνω κλωτσιές στην κονσόλα και στη ντουλάπα, τρέχω στην κουζίνα, άρπάζω το σουκάκι με το κουνουπίδι που είναι έτοιμο να μητή στη φωτιά, καπελλώνω μ' αυτό την κυρία Πηνελόπη κι' άκόμα φεύγω...

Έχει περάσει καιρός άπό τότε. Μά κάθε φορά που αισθάνομαι μυρωδιά κουνουπιδιού, θυμάμαι την άποτυχημένη εκείνη αισθηματική ιστορία.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Όλοι είμαστε θαυμαστές της, Νικολάκη μου, αλλά όχι κι' έτσι!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΣ του Οίκου Σέλλ

Ένα ηρωικό επεισόδιο της
Δανικής Αντίστασης

Συμβαίνει συχνά να περάσουν απαρατήρητες και να ξεχαστούν, μέσα στην αναταραχή ενός μεγάλου πολέμου, οι πιο αξιοθαύμαστοι ηρωισμοί. Αυτό λοιπόν είχε συμβεί ως τώρα με την ιστορία του βομβαρδισμού του Οίκου Σέλλ, στην Κοπεγχάγη, που έσωσε από το φοβερότερο κίνδυνο των οργάνων του Δανικού Κινήματος Αντίστασης. Τελειάσαν όμως, δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά το δραματικό αυτό επεισόδιο του πολέμου σ' ένα μεγάλο αμερικανικό περιοδικό.

Το Φεβρουάριο του 1945, είχαν πέσει στα χέρια της Γκεστάπο πολλοί από τους αρχηγούς της Αντίστασης στη Δανία, μαζί με τα αρχικά και τους μυστικούς καταλόγους των μελών της οργάνωσης. 'Ός έδρα της γερμανικής μυστικής αστυνομίας χρησίμευε τότε ένα έπιπλωμένο κτίριο της Κοπεγχάγης, ο Οίκος Σέλλ, που στέγαζε προηγουμένως τα γραφεία της ομώνυμης εταιρείας πετρελαίων. Οι κρατούμενοι — 50 περίπου — είχαν φυλακισθεί σε κάποιες μικρές δωμάτιες, σαν κελιά, του έβδομου πατώματος. Οι Ναζίδες φρόντισαν να γίνει γνωστή αυτή η λεπτομέρεια, με τη σκέψη ότι η συμμαχική αεροπορία δεν θα βομβάρδιζε ποτέ τον Οίκο Σέλλ, έφόσον τα πρώτα θύματα θα ήταν τότε οι φυλακισμένοι αρχηγοί της Αντίστασης. 'Ετσι, οι Γερμανοί της Γκεστάπο θεωρούσαν ασφαλισμένους τους έαυτούς των.

Καθουχαμένοι λοιπόν από αυτή την πλευρά, βάλθηκαν να βασανίζουν απάνθρωπα τα θύματά τους, με τις γνωστές σαδιστικές μεθόδους τους, για να τους αποσπάσουν ομολογίες και λεπτομερή στοιχεία για την οργάνωση της Αντίστασης.

Οι πολυάριθμοι κι' ελεύθεροι ακόμη σύντροφοι των κρατούμενων αγωνιούσαν συνεχώς, με τη σκέψη ότι τα μαρτύρια μπορεί να λύγισαν επιτέλους την αντοχή τους. Αυτό θα σήμαινε το θάνατο για όλους και το άδοξο τέλος της Αντίστασης!

Στα μέσα Μαρτίου, κατάφεραν να παρακολουθήσουν μια τηλεφωνική συνδιάλεξη του στρατηγού Πάνκε, του Γερμανού διοικητού της Κοπεγχάγης, με το Βερολίνο. Ο στρατηγός βεβαίωσε τους ανωτέρους του ότι έπρόκειτο ν' αρχίσει σε λίγες μέρες το τελειωτικό ξεκαθάρισμα της οργάνωσης της Αντίστασης — πράγμα που σήμαινε ότι κάποιος από τους φυλακισμένους είχε φτάσει πια στο σημείο ν' αρχίσει τις ομολογίες...

Οι ελεύθεροι ακόμη αρχηγοί του κινήματος άφισαν τότε κατά μέρος τους διαταγμούς τους και πήραν μια ηρωική απόφαση. Μερικές ώρες αργότερα, έστειλαν με τον ασύρματο ένα μήνυμα στο Λονδίνο. Παρακαλούσαν, να βομβαρδίσει άμεσα ή Ρ.Α.Φ. τον Οίκο Σέλλ, τη φωλιά της Γκεστάπο.

Θάβρισαν ίσως το θάνατο τόσοι άθωοι σύντροφοί τους σ' αυτό το βομβαρδισμό. Δεν έβριζε όμως να θυσιασθούν, για να σωθούν χιλιάδες άλλοι.

Οι Άγγλοι ήξεραν ήδη όλες τις λεπτομέρειες και θαύμασαν τον ηρωισμό των Δανών πατριωτών. Κατέστρωσαν άσπότες τα σχέδια της δράσεώς τους, έτσι ώστε να περιορίσουν στο ελάχιστο τον κίνδυνο για τους κρατούμενους.

Τη νύχτα της 20ής Μαρτίου 1945, ήσαν όλα έτοιμα. Από ένα γαλλικό αεροδρόμιο, κοντά στην Αμιέν, απογειώθηκαν 49 συμμαχικά αεροπλάνα, επιφορτισμένα με τη λεπτή και δύσκολη εκείνη αποστολή. Το έπιπλομένο πρώτο, έφτασαν πάνω από την Κοπεγχάγη. Κατέβηκαν πολύ χαμηλά κι' άρχισαν το βομβαρδισμό.

Στις 11.16', μια τρομερή έκρηξη συγκλόνισε τον Οίκο Σέλλ. Η πρώτη βόμβα είχε βρή το στόχο της. Ακολούθησε κι' άλλη... κι' άλλη... έξη εν όλω. Καμιά όμως από αυτές δεν έχτυπησε το τελευταίο πάτωμα! 'Όλες είχαν ριχτεί λοξά, με γνώση υπολογισμένη με ακρίβεια, έτσι ώστε να πέσουν στα κάτω πατώματα. Οι άνδρες της Ρ.Α.Φ. έβάζαν όλα τους τα δυνατά, για να καταστρέψουν τη φωλιά της Γκεστάπο, χωρίς να πάθουν τίποτε οι φυλακισμένοι Δανοί πατριώτες!

Ένας από αυτούς, ο βουλευτής Πάουλ Σόρενσεν, είχε πιναχθεί στο πάτωμα από την έκρηξη, της πρώτης βόμβας στην πτέρυγα όπου βρισκόταν το κελί του. Σηκώθηκε ύστερα, καταπληγμένος αλλά ικανός ακόμη να περπατήσει, και μαζί μ' άλλους τρεις συντρόφους του διέφυγαν ένα ντουλάπι, όπου βρήκαν κάποιες γερμανικές στρατιωτικές ζώνες. Τις ένωσαν τη μία με την άλλη, τις κρέμασαν έξω από το παράθυρο και γλύστρησαν έτσι ως το πέμπτο πάτωμα. 'Υστερα, τριγυρνάμενοι από τις φλόγες των εμπορευτικών βομβών, κρεμάστηκαν από μια κορνίζα του τοίχου και πήδησαν στο κενό...

Ο Σόρενσεν έσπασε το άριστο του χέρι και έξη πλευρά. Οι άλλοι έπαθαν μικρότερες βλάβες.

Στο μεταξύ, έπιφλοούμενος από τον πανικό των Γερμανών, ο Δανός πόλιςμαν Λύστο Χάνσεν έσπασε την πόρτα του κελιού του, άρπαξε τα κλειδιά από το σαστισμένο δεσμοφύλακα κι' άπελευθέρωσε τους άλλους κρατούμενους.

Η αεροπορική επίδρομή διήρκεσε μισή ώρα ακριβώς. Στοιχισέ έξη αεροπλάνα στη Ρ.Α.Φ. Κάτω από τα έρείπια του Οίκου Σέλλ είχαν ταφή 26 Γερμανοί και 46 Δανοί συνεργάτες τους. 'Αλλα 20 άτομα, μέσος στο κτίριο και γύρω του, είχαν πέσει άθωα θύματα του βομβαρδισμού.

Τα ένοχοποιητικά όμωσ χαρτιά κι' οι καταλόγοι είχαν γίνει στάχτη. Και 30 σημαντικά στελέχη της Αντίστασης είχαν δραπέτευσει, για να ξαναρχίσουν το δραματικό αγώνα τους εναντίον του κατακτητού!

Μπροστά στα μάτια τους

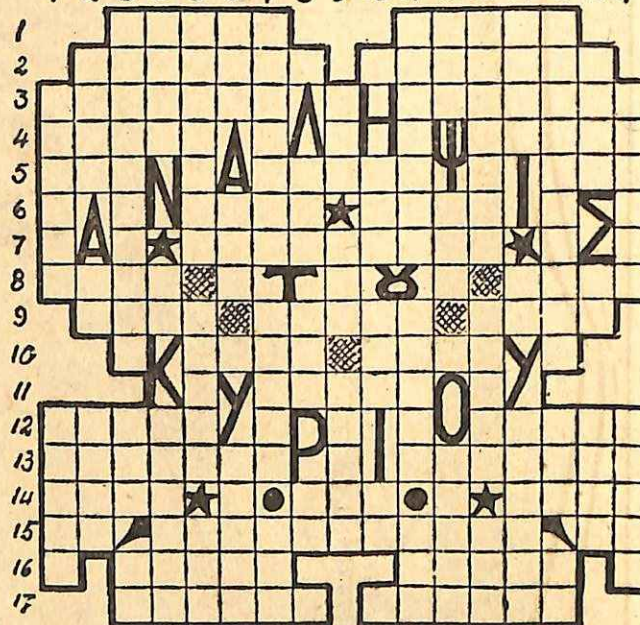
Η αστυνομία της πόλεως Μυσκάντιν στην Αϊόβα συνέλαβε, έπειτα από αναζητήσεις πολλών ετών, έναν παλιό δραπέτη των φυλακών, τον Ούίλλιαμ Νιου-σάντερ. 'Ο άνθρωπος αυτός όργωνε από τρία χρόνια τον έτισιο χορό της αστυνομίας...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 277

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ρωμαίος συγγραφέας που άγωνίστηκε κατά της εισαγωγής των ελληνικών ήθων στη Ρώμη. — Χωρίς της Αττικής.
- 2) Δέν φορεί στρατιωτική στολή. — Έξωτικό φρούτο.
- 3) Τουρκικός τρόπος μαγειρεύματος κρέατος άμνου ή μοσχαριού. — Τοπικό επίρρημα της δημοτικής.
- 9) Γυναίκα. — Θάλασσα (άρχ.). — Ρωμή.
- 10) Τέλος (ξεν.). — Θραύεται. — Αρχικά τίτλου.
- 11) Δυσέμφοι. — Κατάργησις. — Πρόσκλησις.
- 12) Θεότης της μυθολογίας μας. — Άγγλος θαλασσοπόρος. — Το σύνολο των ζωικών ειδών μιας χώρας.
- 13) Ένας από τους Έβραίοι που πού ρίχτηκε στην κόμνη. — Κατοικούν στις πόλεις. — Χρονικό επίρρημα.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

- 4) Καλλονή της αρχαιοτήτος. — Νησί των Κυκλάδων.
- 5) 'Ηρωας του Σαίξπηρ. — Πάντα (άρχ.). — Όμοια σε έκτασι.
- 6) Το τιμόνι του αμαξά. — 'Ηρωάς του 'Ιφεν.
- 7) 'Ανδρικό όνομα.
- 8) Χρησιμοποιείται στα χωριά για την μεταφορά ύφνων. — 'Η μήτη της βελόνας (καθ.).
- 9) Δεικτική αντανούμια (ούδ. πληθυντ.). — Χρηματοκιβώτιο (δημ.). — Πληγής.
- 10) Ναυτικό παράγγελμα. — Πρόθεσις.
- 11) Πρωτεύουσα του γαλλικού νομού Πά γτε Καλαί.
- 12) Γάλλος συγγραφέας. — Σύνολο από όκτα πρόσωπα.
- 13) Τα φαγητά αυτά είνε ένοστα. — Περιήμιος 'Ολλανδός φιλόσοφος.
- 14) Πολλοί νομίζουν ότι είνε... — Χρονικό επίρρημα της δημοτικής.
- 15) Μεταδίδει κίνησι σε μηχανήματα. — Αναφορική αντανούμια. — Ένας τέτοιος άνθρωπος είνε αξιοβήρηντος. — Υπάρχω.
- 16) Πτώμα (καθ.). — Χαϊδευτικό γυναικείου όνόματος.
- 17) Αναρριχητικό φυτό. — Οι θηλυκοί κατοικοί νησιού του Β. Αιγαίου (καθ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Έχουν πολλά τα μοναστήρια. — Κουρέλι.
- 2) Αγώνισμα. — 'Αριθμός με γράμματα. — 'Αριθμητικό (δημ.).
- 3) 'Ο ίδρυτής της νεωτέρας άστρονομίας. — Πίνγκερτον. — 220.
- 4) ... Λάντ. — Νημάτιο. — Κόκκοι.
- 5) Έκτιμητής της περιουσίας των πολιτών στους αρχαίους Ρωμαίους. — Έξάγει έκλεκτά πούρα. — Γυμναστικό παράγγελμα.
- 6) Όργανα αίσθησεως. — Τιμητικός τίτλος. — Ρωμαίος αυτοκράτωρ.
- 7) Την επιβάλλει ή θρησκεία. — Μίγμα μετάλλων. — 'Ελληνικός άργανισμός.
- 8) Το σύμβολο των 'Αμερικανών. — Ποταμός της 'Ελβετίας. — 100 τετραγωνικά μέτρα.

«Το βρογχοσκόπιο»

Στο Σικάγο κάθε χειμώνα σημειώνονται πολλά θανατώματα κρούσματος βρογχίτιδος μεταξύ των παιδιών, με σοβαρές επιπλοκές. Ένας γιατρός του νοσοκομείου Στίν Λουκας, ο δόκτωρ Σμιθ έβλεπε τα παιδιά από τη νόσο αυτή μ' ένα αποτελεσματικό μηχανήμα που έφευρε — το «βρογχοσκόπιο» — όπως το όνόμασε. 'Η συσκευή αυτή αποτελείται από έναν λεπτό και εύλγιστο σωλήνα, στην άκρη του οποίου είνε προσαρμοσμένος ένας μικροσκοπικός ηλεκτρικός λαμπτήρας. Μπορεί να εισδύσει στους βρόγχους και με τη βοήθεια του ηλεκτρικού φωτός εξετάζονται τα προσβεβλημένα όργανα. Στην αρχή οι λευκές ανταύγειες από τους τοίχους, την όρρη, τις μπλούζες των γιατρών, δυσχεραίνουν την εξέταση. 'Αναγκάστηκαν κατόπιν τούτου να βαφούν τα πάντα πράσινα μέσα στην αίθουσα των έγκειρήσεων.

Τ' αποτελέσματα ύπηρεσαν καταπληκτικά. Χάρης στη νέα αυτή μέθοδο, ο δόκτωρ Σμιθ κατόρθωσε να εξετάσει λεπτομερώς τους μικρούς άσθενείς του. Διεισπύθη ότι ή βρογχίτις στα παιδιά όφειλεται κυρίως στη βία με την οποία κατάνταν τα φυστικά κι' άλλους ξερούς καρπούς. 'Ο δόκτωρ Σμιθ επένειρε συνεπώς και τον τρόπο της θεραπείας της βρογχίτιδος: προσήρμωσε στο βρογχοσκόπιο μια λεπτή τσιμπίδα με την οποία άφαιρεί από τους βρόγχους τα μικρά κομμάτια φυστικών που εισέδυσαν εκεί μέσα.

Αθηναϊκά Έθίκαιρα

Απαγόρευσις

Χαρήτε άπιστοι έρασται και γόητες θηλέων. Δέν θα πωλήται ελεύθερα το βιτριόλι πλέον.

Κι' έτσι το κάθε θηλυκό τ' άγριο και δυναμικό, δέν θα μπορη πιά εύκολα να πάη να το ψωνίξη, και στο γλυκό σας πρόσωπο να το έκσφενδονίξη.

Η πώλησίς του άυστηρώς τώρα απαγορεύεται, ώστε ο κάθε άπιστος σαφώς να προστατεύεται. Και όποια το χρειάζεται κι' άδίκως ψάχνει νάβρη, μοιραίως πιά θα το ζητά στην αγορά τη... μαύρη!

Μεταξύ κατεργαριών

Θαρώ διασκεδάσατε — αυτό καλά το ξέρω — με την καινούργια ύπόθεσι του φίλου Μπακοπούλου, που καταγγέλει κάποιον παλιό του συνεταίρο, διότι, λέει, με πονηριά και διά τρόπον ύπούλου, του έφαγε το δική του, που του το βρήκα πλήρες. 'Ητοι του κατεκρίτησε έννη χιλιάδες λίρες!

Με λίγα λόγια δηλαδή σταράτα, μετρημένα, του φίλου μας Μπακοπούλου του κλέψαν τά... κλέ... (μένα!)

Τόνη λυπάμαι ολόψυχα — το λέω χωρίς προοίμια — γιατί οι συνεταίροι του δέν του φερθήκαν τίμια. Το έχουν όμως της «δουλειάς» οι σχετικοί κανόνες: Νά εξαπατώνται κάποτε και οι... άπατεώνες!

44!

Μόνο... σαράντα τέσσερες σύμβουλοι νομικοί είχανε, λέει, διοριστή εις την 'Αγροτική, την Τράπεζα, με ειδική διαταγή — τί πείραζε; — από την παλιά κυβέρνηση που κούλυα έμοιραζε! Και μόνο να καθίσουνε — αυτό δέν είνε ψέμμα — αίθουσα χρειάζοντοσαν περίπου ένα... στρέμμα!

Μόνο σαράντα τέσσερες έμπήκαν και τρυγούσαν και το φτωχό ταμείο της το έκαλλιεργούσαν. Μα δέν το χάρηκαν πολύ. Διότι τους μαζέψανε και τους σαράντα τέσσερες άγρίως τους... κλαδεψανε!

Βομβίτσες

Η είδησις μας έρχεται από την 'Αμερική. 'Εκτός από την πασίγνωστη μεγάλη άτομική, τώρα κατασκευάζονται κι' άτομικά «βομβάκια». Και μόνο να καθίσουνε — αυτό δέν είνε ψέμμα — αίθουσα χρειάζοντοσαν περίπου ένα... στρέμμα!

Είνε βομβίτσες τόσες δά. Κομφές, χαριτωμένες, πολύ μινιόν, σαν μπιμπέλο, με γούστο λέει φτιαγ... (γυνάκια. μένες.)

Μά έχουνε σε δύναμι όσο τους λείπει μποί και κάθε μία από αυτές μια έπαρχια τρώει. Κι' έγινε ή βόμβα αυτή ή μικρή, για να του έπιτρέπη να έχη ο Τρούμαν πρόχειρες πεντέξη μέσ στην... 'τσέπη!

Ο Χίτλερ ζή!

Ο Χίτλερ δέν άπέθανε! Ο Χίτλερ, λέει, ζή! Και βρίσκεται εις το Θιβέτ, με το Δαλαϊλάμα. Κι' έγινε, λέει, μοναχός ο Φύρερ των Ναζί και ράσο τώρα φόρεσε, γιατί το είχε ταμα!

Φαίνεται ήταν ψεύτικη εκείνη ή ιστορία, πως τάχα σκόνη έγινε εις την Καγκελαρία. Ο Χίτλερ δέν άπέθανε! 'Αδικά τον έκλάψαμε. 'Αδικά λυπηθήκαμε και... μαύρα τα έβάψαμε!

ούς χρειάζεται

Κομπίνες και στην Κοκκινιά, προχθές, άπεκαλύ... (φθσαν.)

συγκεκριμένως μάλιστα κλοπές ίματισμού κι' ως ήρωες των κομπινών, έν τέλει συνελήφθησαν τρεις — τέσσερες ύπάλληλοι του 'Επισιτισμού!

Από καιρό έρήμαζαν σακκάκια, παντελόνια του κόσμου τα βαμπακερά, ή και τα έριούχα, έφ' ω και τους χρειάζεται, για όλα τους τα χρόνια, να νάναι ντυμένοι στα... «ριγί» των καταδικών ρούχα!

Απεργία

Θάχουμε, λοιπόν, και πάλι άπεργία των όσιων ύπαλλήλων δημοσίων, όπως δήλωσε έπιμόως και σαφώς ή 'Αδεδύ που τοιμάζεται να βάλη στα ύπουργεία το κλειδί, ως που αύξησι γενναία από το κράτος μας να ιδή.

Αϊ, άς έχουνε ύγεια, κι' οι ύπάλληλοι, άς κάνουν άλλη μία άπεργία. Κι' όλοι θα φωνάζουν ζήτω, εύποροι, άποροι, έμπό... (ροι.)

και μπακάληδες και ράφτες και γιατροί και δικηγόροι, μαζί μ' όλους τους άλλους, άπεργήσουν κι' οι... (εφόροι!)

Σαφής απόδειξις

Έξεσπάθωσαν, έσχάτα, οι τσιμεντο-εταίρειες και μωρές χαρακτηρίζουν μερικές πληροφορίες, ότι δθεν τα τσιμεντα στην πατρίδα μας σπανίζουν κι' ούτω πως το ήθικόν μας και την πίστι μας... (νίζουν!)

Κι' έχουν δίκη να φωνάζουν και τα δόντια τους να (τριζουν!) κι' ως άσύστατες τις φήμες να μās τις χαρακτηρί... (ζουν) όταν κάλλιστα μπορούνε ν' άποδείξουν στο μομέντο, ότι χρόνια στην 'Ελλάδα, έχουν γίνει όλα... τσι... (μ έν τ ο!)

Ιπτάμενοι δίσκοι

Οι δίσκοι οι ιπτάμενοι έφάνηκαν και πάλι, και σαν κομήτες ιπτανται τον κόσμο να ζαλίσουν. Κι' οι ειδικοί εύρίσκονται σ' άνησυχία μεγάλη διότι το μυστήριο δέν ήμπορουν να λύσουν.

Ποιός τάχα, τον ιπτάμενο να έχη έφευρε δίσκο; ρωτών οι έπιστήμονες τώρα πολλές φορές. Μά την άπάντησι έγω πολύ απλή τη βρήκα: Το δίσκο τον ιπτάμενο βρήκαν οι... πεθερές, που έκαναν έφευρεσι παρόμοια και άλλη: βρήκανε το περίφημο ιπτάμενο... τσουκαλί!

Συγκρούσεις

Με μεγάλη άνησυχία το κοινόν της πρωτεύουσας, άντικρύζει κάθε μέρα άλλεπάλληλες συγκρούσεις. Τράμ, ταξί, λεωφορεία, όλα κάνουν καραμπόλες, κι' είνε για τους πεζοπόρους τροχοφόρες καρμανιό... (λες!)

Τα ίδια και στη θάλασσα συμβαίνουνε αίσιας. τα πετρελαιοκίνητα συγκρούονται άγρίως, σαν τζιπ τρακάρουνε κι' αυτά, σαν κούρσες και σαν... (τράμ) κι' έγινε ο Σαρωνικός σωστή Γη Μαδιάμ!

Εις το μεταξύ δεκάδες άρμόδιων κι' ειδικών προσπαθούν να βρουν το μέσον το άντισυγκρουστικό... (κόν,)

κι' όλο τρόπους μελετάνε, συνεχώς μήνες και έτη και ποτέ δέν τελειώνει ή κουνέντα κι' ή μελέτη.

Λέει ο μόν να γίνη τούτο, αντίδρα το άλλο μέλος, άπαιτεί να γίνη μόνον το δικό του ο καθένας, διαρκώς διαφωνούνε και για τις συγκρούσεις τέλος, έχουν όλοι τους άποψεις... άλλη λο... (μ έν ας!)

Τα θαλάσσια

Αρχίσανε στο Φάληρο τα μπάνια τα θαλάσσια. Και είν' αλήθεια, θέαμα, από τα πιο θαυμάσια, τόσα κορμιά κομψότατα να βλέπης και να κάρεσαι, έάν... ένδιαφέρεσαι.

Ένεφανίσθησαν, λοιπόν, οι πρώτες Νηρηίδες, που παίρνουν μπάνιο στο νερό της θαλάσσης της... (κρύας.)

Ένεφανίσθησαν μαγιώ, Τρίτωνες και Συλφίδες και όπου νάναι θα φανή κι' ο πρώτος... (καρχαρίας!)

ΠΑΝ. ΠΑΠ

*Ήταν ένα φοβερό θέαμα νὰ βλέπη κανείς τοὺς δυστυχισμέ-
νους κατοίκους, νὰ βγαίνουν δειλὰ - δειλὰ ἀπ' τὰ καταφύγια

Αυτή ήταν η Έλληνική Δουνκέρκη. Ένας καθαρώς υπα-
 λγα που έγιναν μέσα στο 1943, εποχή διαβολή του οι Γερμανοί
 με τα υποβρυχία τους τα καράβια τους και τα αεροπλάνα τους
 κυριάρχησαν στο Αιγαίο και στις υπόλοιπες θάλασσες. Όταν
 οι φυγάδες έφτασαν στις Μικρασιατικές ακτές, κρατήθηκαν κά-
 που δύο βδομάδες σ' ένα παραλιακό στρατόπεδο των Τούρκων
 που σαν αποτέλεσμα γινώσκει δεν ήθελε να τους αφήσει να περάσουν.

Η πρώτη τους επαφή έγινε με τη μουσική οργάνωση 033 που τη διευθύνει ο κ. Κώστας Γιαννάτος και με την ΟΑΓ που είχε γ

(Η συνέχεια άπιστη)

ΕΠΙΤΕΛΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

NINA : Κομψή και χαριτωμένο πλασματάκι 19 χρονών, που φαίνεται 25, λόγω «προώρου ανάπτυξης» της πλαστικής γοητείας της.
ΛΕΛΑ : Κομψή και χαριτωμένη κυρία 38 χρονών που φαίνεται τριάντα. Μαμά της Νίνας.
ΛΩΛΟΣ : Κομψός και χαριτωμένος δανδής 28 χρονών. Πίπης : Έξισου κομψός και χαριτωμένος δανδής, της ίδιας ηλικίας. Συνεταιρός του Λώλου σ' εμπορικές υποθέσεις.

Σκηνή 1η

ΛΩΛΟΣ (σουλτασάρει νευρικός απ' τη συζήτηση που έχει αρχίσει πριν ανοίξει η Αύλαία)... Αυτό είναι άνηκουστο! Είν' αισχρό!... Κάνουμε το «επιτελικό σχέδιο» να πολιορκήσουμε τη μικρή και να την παντρευτώ εγώ για να βάλουμε στο χέρι την προίκα και να ευρύνουμε τις επιχειρήσεις μας.

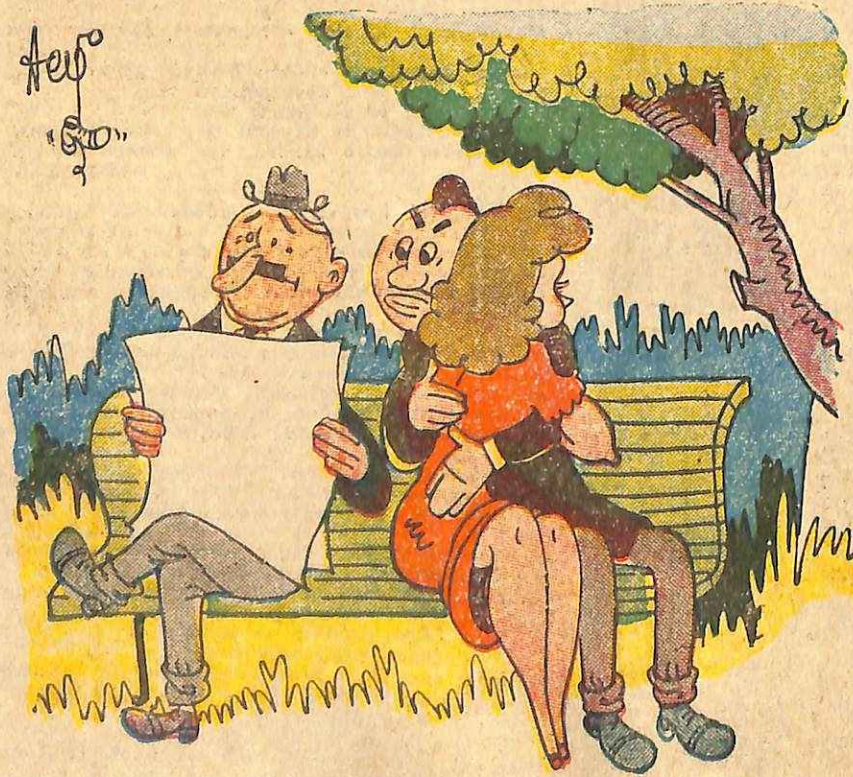
ΠΙΠΗΣ (μ' απάθεια): Και τώρα το ίδιο θα γίνει! Μόνο που αντί να την παντρευτείς εσύ, θα την παντρευτώ εγώ!... Θέλεις πάντοτε να κάνεις τον έξυπνο. Να υπερβείς και να με μείωνες! «Ε, λοιπόν, όχι! Αυτή τη φορά, θα υπερέχω εγώ!»

ΛΩΛΟΣ :... (Μόλις κρατώντας την οργή του): Της είπες ότι την αγαπάς;

ΠΙΠΗΣ : Μάλιστα!

ΛΩΛΟΣ : Κι' αυτή, τί σου είπες;

ΠΙΠΗΣ : Άνταποκρίθηκε απόλυτα!

Λαθραναγνώστης μιά φορά!...

(Του Άρχελαου)

ΛΩΛΟΣ : Είσ' ένας παληάνθρωπος! Μάε καθυστερούσες έμένα, λέγοντάς μου πως «δεν είναι ακόμα καιρός» για να κάνω την πρόταση του γάμου, έ π ι τ η δ ε ς, ώσπου να τελειώσης εσύ τη δουλειά σου.

ΠΙΠΗΣ (κυνικά): Άκριβώς! Άλλά δεν είμαι παληάνθρωπος! Είμαι απλώς ένας έξυπνος άνθρωπος! Πήγες να μου τη σκάσης και σου την έσκασα! Έτσι είναι, φίλε μου! Σήμερα ή ζωή είναι ένας διαρκής αγώνας. Οί έξυπνοι επιπλέον. Οί κουτοί χάνονται! (Μ' ένκεντριστη συγκατάβαση). Πάντως... ήσυχασε! Δεν πρόκειται να σε διώξω απ' την επιχείρησή!

ΛΩΛΟΣ : Τόν κακό σου τόν καιρό!

ΠΙΠΗΣ (με ύφος... ανωτερότητας): Σε λυπάμαι, καμένε! Πήγαυνε να πής ένα ούισκυ να ήρεμήσης κι' έλα ύστερα να συζητήσουμε!

Σκηνή 2η

(Στό σπίτι της κ. Λέλας).

ΠΙΠΗΣ (μ' έλαφρό τράκι)... Ό σκοπός που ζήτησα να σας δώ, σήμερα, κυρία μου, είναι πολύ σοβαρός. Γι' αυτό σας τηλεφώνησα να με δεχτήτε ιδιαίτερώς.

ΛΕΛΑ (σά να ξέρη τί πρόκειται να της πη): Σας ακούω.

ΠΙΠΗΣ : Θαρρώ κατ' ευθείαν στό θέμα: Είμαι άνθρωπος πρακτικός και δεν μ' αρέσουν οι λυρικοί πρόλογοι κι' οι ποιητικές ανοησίες.

ΛΕΛΑ : Ούτ' έμένα.

ΠΙΠΗΣ : Είμ' έρωτευμένος τρελλά!

ΛΕΛΑ : Τό ξέρω! Με τη Νίνα!

ΠΙΠΗΣ : Ποιά Νίνα;

ΛΕΛΑ : Την κόρη μου, φυσικά.

ΠΙΠΗΣ : (Ξεσπάει με πολλή τέχνη σέ τρανταχτό γέλιο): Χά! χά! χά!... Χά! χά! χά!... Τη Νίνα; Μά... μ' ένα μωρό θα ήμουν έρωτευμένος, κυρία μου;

ΛΕΛΑ (κατάπληκτη): Άλλά τότε; Με ποιάν;

ΠΙΠΗΣ : Μ' έσας!... Άπλούστατα!... Δεν τό είχατε καταλάβει;

ΛΕΛΑ (ένω είν' έμβρόντητη, γελάει ώστόσο φιλάρεσκα και με μιά ανόδωρητη κίνηση, διορθώνει τη στάσι της και τά μαλλιά της): Μ' έμένα;

ΠΙΠΗΣ (ψυχολογεί και παίρνει φόρα): Μάλιστα. Σας λατρεύω! Είμαι τρελλός!... Και δεν άντέχω άλλο!... (Γονατίζει). Θέλω να γίνετε γυναίκα μου!... Άλλοιώς, θ' αυτοκτονήσω!...

ΛΕΛΑ (Ποιού λαίμαξη δολόκληρη): Δεν ύ-

πάρχει λόγος... ν' αυτοκτονήσετε! Θά σας δώσω την ευκαιρία... να «κρεμασθήτε» με τό γάμο μου!

ΠΙΠΗΣ (έξασσος): Άγάπη μου! (Την αρπάζει στην αγκαλιά του).

Σκηνή 3η

(Τό ίδιο βράδυ, στό τραπέζι, πίνουν σαμπάνια. Ό Πίπης κι' η κυρία Λέλα έχουν αναγγείλει τους άρραβώνες τους).

ΛΩΛΟΣ (πράσινος απ' την κακία): Λοιπόν, να ζήσετε!

ΠΙΠΗΣ (βλέμμα θριάμβου): Μεράσι! (Ειρωνικά). Και στά δικά σου!

ΛΩΛΟΣ (σφίγγοντας τά δόντια του): Δεν νομίζω, ότι θ' άργήσω! Και μιά πού ήρθε ή κουβέντα... (άποφασιστικά)... Κυρία Λέλα, έχω την τιμή να σας ζήτησω τό χέρι της κόρης σας! Άγαπή τη Νίνα έξη μήνες τώρα.

(Γενική έκπληξη).

NINA : Έ... άπάντσε, λοιπόν, μαμά!

ΠΙΠΗΣ (δαγκώνοντας τά χείλια του): Νίνα, παιδί μου, τώρα είμ' εγώ ό κηδεμών σου! Θά σκεφτούμε και θ' άπαντήσουμε. Πάντως, είσαι πολύ μικρή ακόμα για γάμο.

ΛΕΛΑ (Ας περάσουν δυο - τρία χρόνια κι' άν εξακολουθή ακόμη να σ' αγαπάς ό κ. Πίπης, τότε βλέπουμε! (Βλέμα θριάμβου στόν Πίπη).

ΛΕΛΑ : Έτσι νομίζω κι' εγώ. Είναι πάρα πολύ μικρή ακόμα ή Νίνα!

NINA (στό Λώλο ρομαντικά): Δεν πειράζει! Έτσι, ή άγάπη μας θα γίνει πιο θερμή, πιο φλογερή, πιο ακατάλυτη.

ΛΩΛΟΣ (ξερά): Όπως νομίζετε!

Σκηνή 4η

(Στό γραφείο Λώλου — Πίπη, δέκα μέρες ύστερ' απ' τό γάμο της Λέλας και του Πίπη).

ΛΩΛΟΣ (μπαίνει): Καλημέρα.

ΠΙΠΗΣ : Καλημέρα.

ΛΩΛΟΣ : Έχουμε τίποτε νεώτερο;

ΠΙΠΗΣ : Έχουμε. Και σοβαρό.

ΛΩΛΟΣ : Ευχάριστο;

ΠΙΠΗΣ : Δεν νομίζω.

ΛΩΛΟΣ (νευρικά): Έ, λέγε, τέλον πάντων.

ΠΙΠΗΣ : Κάτσε για να μ'ήν πέτςε χάμα. Η γυναίκα μου... δεν έχει διφραγκό περισσσία! Και φυσικά, κι' ή κόρη της δεν έχει προίκα! Τάχουμε φάει όλα, μέχρι δραχμή και ζητάγαμε κι' οι δυο να παντρευτούνε για να λύσουν τό οικονομικό τους πρόβλημα! Μόνο χρέη έχουνε! Και μάλιστα πολλά!...

ΛΩΛΟΣ (πέφτει σέ μιά καρέκλα και σπαρταράει στό γέλιο):... Άχ! κακομοιρή! Την έπαθες...

ΠΙΠΗΣ : Την πάθαμε να λές!

ΛΩΛΟΣ : Διόλου! Έσύ την έπαθες! Άγνοείς, φιλαράκο μου, πως ό πατέρας της μικρής είχε τεράστιες καταθέσεις στην Άμερική στ' όνομα της Νίνας που έκείνη θα τις πάρη μόλις ενηλικιωθή, σύμφωνα με τη διαθήκη του; Έσύ λοιπόν, φορτώθηκες τη μαμά που είναι πραγματικά χωρίς πεντάρα! Βόθη να πάρω εγώ την κόρη, να σωθή τό γραφείο! (Χτυπάει τό κουδούνι). Θέλεις καφέ;

ΠΙΠΗΣ : Προτιμώ ένα κονιάκ! Νοιώθω κάτι σαν λιποθυμία!

(Αύλαία)

ΕΠΙΛΟΝ

Ευθύμα Λόγια

Ένας από τους ένόρκους κοιμάται. Ό φλόαρος δικηγόρος της υπερασπίσεως βλέποντάς τον σταματάει την άδουρευσί του και λέει :

— Με συγχωρείτε, κύριε πρόεδρε, θα συνεχίσω την άγόρευσί μου όταν ξυπνήση ό κύριος ένόρκος.

— Πολύ καλά, αλλά δεν είναι άπίθανο ό κύριος ένόρκος να περιμένη να τελειώσετε για να ξυπνήση! του άπαντά ό πρόεδρος.

★

Δυό άντρώγυνα περπατούν στό δρόμο. Ξαφνικά, ένα τούβλο, πέφτει από μιά οικοδομή στό κεφάλι της πρώτης κυρίας.

Και ό σύζυγος της δεύτερας γυρίζει και λέει στη γυναίκα του :

— Διάβολε! Τύχη που την είχε ό κύριος που πάει μπροστά!...

ΜΙΑ κομψή κι' εύλυστη σιλουέττα άποτελεί τό όνειρο κάθε γυναίκας. Μπορούν όμως να την άποκτήσουν όσες δεν την έχουν έκ φύσεως;

Η άπάντησι σ' αυτό τό έρώτημα είναι καταφατική, τουλάχιστον στό 95% των περιπτώσεων. Χρειάζεται, όμως πειθαρχία.

Η καλή στάσις βοηθεί στη δημιουργία μιάς έλκυστικής σιλουέττας. Στέκεσθε πάντα με τό σώμα ίσιο, χωρίς να πετάτε την κοιλιά ή την περιφέρεια, με τους ώμους έλευθερους και τό στήθος ψηλά. Όταν περπατάτε, δίνετε την κίνησι στό πόδι σας άπ' τους γοφούς και πατάτε τό ένα παράλληλα με τ' άλλο. Όταν καθοσθε, κρατάτε τό κεφάλι ψηλά, την πλάτη ίσια και τό κάτω μέρος της πλάτης κολλημένο στην ράχη του καθίσματος.

Όσο για τό φαγητό, μιά γυναίκα που εργάζεται μέτρια χρειάζεται περίπου 2.000 θερμίδες την ήμερα, για να διατηρή τό βάρος της και την υγεία της. Ό γιατρός σας θα σας ύποδείξη σέ ποιές τροφές αντιστοιχούν αυτές οι θερμίδες. Άν τις λιγοστέψετε κατά 500 την ήμερα, θα χάσετε περί τό μισό κιλό τη βδομάδα. Άντιθέτως, θα κερδίστε αυτό τό μισό κιλό, άν τις αύξήσετε κατά 500.

Η γυμναστική θα σας διευκολύνη, στην πρώτη περίπτωση. Άλλά και στη δεύτερη χρειάζεται μέτρια γυμναστική, για ν' άνοίξη την όρεξι και να καλλιεργή την αφομοίωσι των τροφών, πρέπει όμως να συνδυάζεται με πολλή άνάπαυσι και με ψυχική ήρεμία.

Οί γυμναστικές άσκήσεις μπορούν να γίνονται οποιαδήποτε ώρα της ήμερας, μιά ώρα μετά κάθε φαγητό. Μην κουράζεσθε πολύ, γιατί τότε οι μύς χάνουν την ικανότητα της καύσεως του περιττού λίπους, έπομένως ματαιώνεται ό σκοπός της γυμναστικής.

Για ν' άναπτυχθούν οι μύς του στήθους...
σας. Άρχίζετε με 10 λεπτά γυμναστικής την ήμερα και φτάνετε σιγά - σιγά ως τά 30.

Άκολουθήτε πιστά τις οδηγίες. Άν π.χ. σας λένε να σηκώστε τό γόνατο ως τους γοφούς, μη τό σηκώνετε ως τη μέση, από υπερβολικό ζήλο, γιατί άντί να σας ώφέληση ή άσκηση, μπορεί να σας βλάψη.

Άρχίζετε με τις εύκολότερες άσκήσεις, προχωρείτε στις πιο πολύπλοκες και ξαναγυρίζετε στις εύκολες, πριν σταματήσετε. Ύστερα άναπαύεσθε, αψίνοντας να χαλαρωθούν οι μύς σας. Πριν αρχίσετε ένα πρόγραμμα γυμναστικής, συμβουλευθήτε άπαιτητάς τό γιατρό σας.

Και τώρα να ποιές είναι αυτές οι άσκήσεις:

1) Για να γίνη τενευντή ή μέση και να «πέση» ή κοιλιά: Κάθεσθε και να «πέση» ή κοιλιά: Κάθεσθε χάμα, με τό σώμα ίσιο, τά γόνατα λυγισμένα και τις παλάμες άκουμ-

πισμένες στό πάτωμα, πίσω απ' τους γοφούς. Άνασηκώνετε τά γόνατα προς τό στήθος σας, άψίνοντας τά πάνω μέρος του σώματος να γεί-

τό πάνω μέρος του σώματος να γείνη λίγο προς τά πίσω και ρίχνοντας όλο τό βάρος στό χέρια σας. Σηκώνετε τά πόδια σας τεντωμένα προς τά έμπρός. Ύστερα τά κατε-

βάτε ως τό πάτωμα και γέρνετε έμπροστά ως ότου άγγίξετε τά δάκτυλα των ποδιών σας με τά δάκτυ-

λά άσκήσις για να γίνη τενευντή ή μέση και να «πέση» ή κοιλιά...

Πώς πρέπει να γίνεται

σας κινούνται κατά μήκος του θούιν μπροστά. Γυρίζετε τις παλάμες προς τά έξω και φέρνετε τά χέρια σας τεντωμένα στό πλάγια, χωρίς να πάσουν καθόλου να νάναι παράλληλα προς τό πάτωμα. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέσι. Έκτελείτε 4 φορές, άναπαύεσθε κι' επαναλαμβάνετε άλλες 4. Οί κινήσεις των χεριών σ' αυτή την άσκηση θυμίζουν πολύ τό κούμπι.

3) Η άσκήσις αυτή που έχει όνομασθή «τό άσανσέρ», συνιστάται για την ισορροπία και την πειθαρχία των κινήσεων.

Στέκεσθε με τά πόδια σ' άπόστασι 25 πόντους μεταξύ τους τό σώμα — άπ' τους γοφούς και πάνω — γυρμένο έλαφρά προς τά έμπρός και τά χέρια άνασηκωμένα προς τά πίσω. Τυλάντε άργά τά χέρια προς τά κάτω και προς τά έμπρός, λυγίζοντας συγχρόνως τά γόνατα. Καθώς τά ανυψώνετε άνασηκώσεθε λίγο στις μύτες των ποδιών και φέρνετε τους μηρούς προς τά έμπρός, τόσο ώστε να νοιώσετε ένα τράβηγμα στους μπροστινούς μύς των. Συνεχίζετε την άνύψωσι των χεριών ως άπάνω απ' τό κεφάλι, φέρνοντας προς τά έμπρός πρώτα τους γοφούς, ύστερα την κοιλιά και τελευταία τό στήθος, ως ότου άνασηκωθή ολόκληρο τό σώμα σας και σχηματίση μιά ίσια γραμμή απ' τά δάκτυλα των χεριών ως των ποδιών. Επαναλαμβάνετε την άσκηση 6 φορές.

4) Για να λεπτόνουν οι μύοι και να γίνουν καλλίγραμμες οι κνήμες:

Στέκεσθε με τά πόδια σέ μικρή άπόστασι μεταξύ τους και με τά δάκτυλά τους προς τά έμπρός. Τά χέρια σας είναι σηκωμένα προς τά πλάγια, με τους άγκώνες λίγο λυγισμένους και τις παλάμες προς τ' άπάνω. Κρατάτε τό κεφάλι ψηλά. Ρίχνετε τό βάρος του σώματος στη δεξιά πλευρά των ποδιών, λυγίζοντας τά γόνατα προς τά δεξιά και φέρνοντας προς τά έξω τό δεξιό γοφό, ενώ τό υπόλοιπο σώμα βλέπει πάντα κατ' ευθείαν έμπρός. Πρέπει να νοιώσετε τότε ένα τέντωμα σ' όλη τη δεξιά πλευρά του σώματος. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέσι κι' έκτελείτε την άσκηση προς τό αντίθετο μέρος. Επαναλαμβάνετε 12 φορές.

Η άσκήσις που έχει όνομασθή «τό άσανσέρ»...

4) Για να λεπτόνουν οι μύοι και να γίνουν καλλίγραμμες οι κνήμες:

Στέκεσθε με τά πόδια σέ μικρή άπόστασι μεταξύ τους και με τά δάκτυλά τους προς τά έμπρός. Τά χέρια σας είναι σηκωμένα προς τά πλάγια, με τους άγκώνες λίγο λυγισμένους και τις παλάμες προς τ' άπάνω. Κρατάτε τό κεφάλι ψηλά. Ρίχνετε τό βάρος του σώματος στη δεξιά πλευρά των ποδιών, λυγίζοντας τά γόνατα προς τά δεξιά και φέρνοντας προς τά έξω τό δεξιό γοφό, ενώ τό υπόλοιπο σώμα βλέπει πάντα κατ' ευθείαν έμπρός. Πρέπει να νοιώσετε τότε ένα τέντωμα σ' όλη τη δεξιά πλευρά του σώματος. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέσι κι' έκτελείτε την άσκηση προς τό αντίθετο μέρος. Επαναλαμβάνετε 12 φορές.

σας κινούνται κατά μήκος του θούιν μπροστά. Γυρίζετε τις παλάμες προς τά έξω και φέρνετε τά χέρια σας τεντωμένα στό πλάγια, χωρίς να πάσουν καθόλου να νάναι παράλληλα προς τό πάτωμα. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέσι. Έκτελείτε 4 φορές, άναπαύεσθε κι' επαναλαμβάνετε άλλες 4. Οί κινήσεις των χεριών σ' αυτή την άσκηση θυμίζουν πολύ τό κούμπι.

3) Η άσκήσις αυτή που έχει όνομασθή «τό άσανσέρ», συνιστάται για την ισορροπία και την πειθαρχία των κινήσεων.

Στέκεσθε με τά πόδια σ' άπόστασι 25 πόντους μεταξύ τους τό σώμα — άπ' τους γοφούς και πάνω — γυρμένο έλαφρά προς τά έμπρός και τά χέρια άνασηκωμένα προς τά πίσω. Τυλάντε άργά τά χέρια προς τά κάτω και προς τά έμπρός, λυγίζοντας συγχρόνως τά γόνατα. Καθώς τά ανυψώνετε άνασηκώσεθε λίγο στις μύτες των ποδιών και φέρνετε τους μηρούς προς τά έμπρός, τόσο ώστε να νοιώσετε ένα τράβηγμα στους μπροστινούς μύς των. Συνεχίζετε την άνύψωσι των χεριών ως άπάνω απ' τό κεφάλι, φέρνοντας προς τά έμπρός πρώτα τους γοφούς, ύστερα την κοιλιά και τελευταία τό στήθος, ως ότου άνασηκωθή ολόκληρο τό σώμα σας και σχηματίση μιά ίσια γραμμή απ' τά δάκτυλα των χεριών ως των ποδιών. Επαναλαμβάνετε την άσκηση 6 φορές.

4) Για να λεπτόνουν οι μύοι και να γίνουν καλλίγραμμες οι κνήμες:

Στέκεσθε με τά πόδια σέ μικρή άπόστασι μεταξύ τους και με τά δάκτυλά τους προς τά έμπρός. Τά χέρια σας είναι σηκωμένα προς τά πλάγια, με τους άγκώνες λίγο λυγισμένους και τις παλάμες προς τ' άπάνω. Κρατάτε τό κεφάλι ψηλά. Ρίχνετε τό βάρος του σώματος στη δεξιά πλευρά των ποδιών, λυγίζοντας τά γόνατα προς τά δεξιά και φέρνοντας προς τά έξω τό δεξιό γοφό, ενώ τό υπόλοιπο σώμα βλέπει πάντα κατ' ευθείαν έμπρός. Πρέπει να νοιώσετε τότε ένα τέντωμα σ' όλη τη δεξιά πλευρά του σώματος. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέσι κι' έκτελείτε την άσκηση προς τό αντίθετο μέρος. Επαναλαμβάνετε 12 φορές.

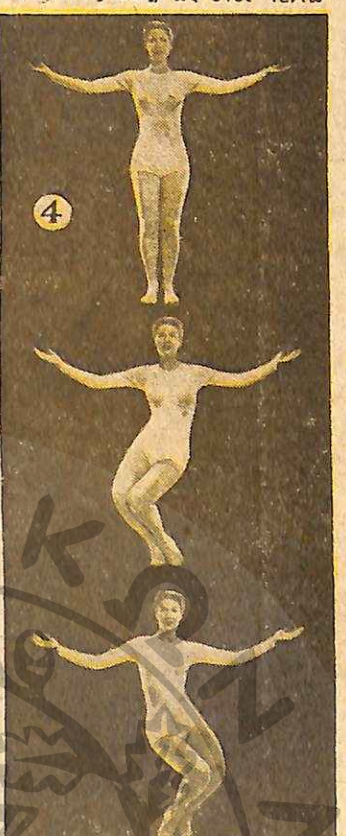
Η άσκήσις που έχει όνομασθή «τό άσανσέρ»...

4) Για να λεπτόνουν οι μύοι και να γίνουν καλλίγραμμες οι κνήμες:

Στέκεσθε με τά πόδια σέ μικρή άπόστασι μεταξύ τους και με τά δάκτυλά τους προς τά έμπρός. Τά χέρια σας είναι σηκωμένα προς τά πλάγια, με τους άγκώνες λίγο λυγισμένους και τις παλάμες προς τ' άπάνω. Κρατάτε τό κεφάλι ψηλά. Ρίχνετε τό βάρος του σώματος στη δεξιά πλευρά των ποδιών, λυγίζοντας τά γόνατα προς τά δεξιά και φέρνοντας προς τά έξω τό δεξιό γοφό, ενώ τό υπόλοιπο σώμα βλέπει πάντα κατ' ευθείαν έμπρός. Πρέπει να νοιώσετε τότε ένα τέντωμα σ' όλη τη δεξιά πλευρά του σώματος. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέσι κι' έκτελείτε την άσκηση προς τό αντίθετο μέρος. Επαναλαμβάνετε 12 φορές.

λα των χεριών. Τέλος, ξαναγυρίζετε στην αρχική θέσι. Έκτελείτε την άσκηση 4 φορές, ξεκουράζεσθε και την επαναλαμβάνετε άλλες 4.

2) Για ν' άναπτυχθούν οι μύς του στήθους, της πλάτης, του λαιμού και των χεριών: Ξαπλώσεθε χάμα προυντα, με τά χέρια τεντωμένα πλάγια και τις παλάμες γυρισμένες προς τό σώμα σας. Άνασηκώστε άργά τό επάνω μέρος του σώματος. Συγχρόνως, τά χέρια σώματός σας, ως ότου τεντω-

Για να λεπτόνουν οι μύοι...

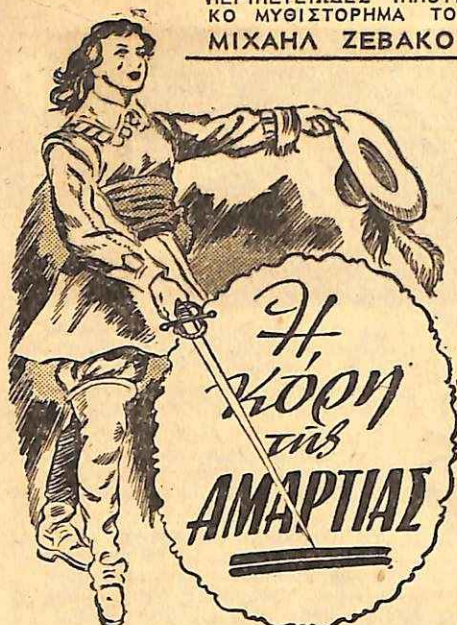
4) Για να λεπτόνουν οι μύοι και να γίνουν καλλίγραμμες οι κνήμες:

Στέκεσθε με τά πόδια σέ μικρή άπόστασι μεταξύ τους και με τά δάκτυλά τους προς τά έμπρός. Τά χέρια σας είναι σηκωμένα προς τά πλάγια, με τους άγκώνες λίγο λυγισμένους και τις παλάμες προς τ' άπάνω. Κρατάτε τό κεφάλι ψηλά. Ρίχνετε τό βάρος του σώματος στη δεξιά πλευρά των ποδιών, λυγίζοντας τά γόνατα προς τά δεξιά και φέρνοντας προς τά έξω τό δεξιό γοφό, ενώ τό υπόλοιπο σώμα βλέπει πάντα κατ' ευθείαν έμπρός. Πρέπει να νοιώσετε τότε ένα τέντωμα σ' όλη τη δεξιά πλευρά του σώματος. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέσι κι' έκτελείτε την άσκηση προς τό αντίθετο μέρος. Επαναλαμβάνετε 12 φορές.

Η άσκήσις που έχει όνομασθή «τό άσανσέρ»...

4) Για να λεπτόνουν οι μύοι και να γίνουν καλλίγραμμες οι κνήμες:

Στέκεσθε με τά πόδια σέ μικρή άπόστασι μεταξύ τους και με τά δάκτυλά τους προς τά έμπρός. Τά χέρια σας είναι σηκωμένα προς τά πλάγια, με τους άγκώνες λίγο λυγισμένους και τις παλάμες προς τ' άπάνω. Κρατάτε τό κεφάλι ψηλά. Ρίχνετε τό βάρος του σώματος στη δεξιά πλευρά των ποδιών, λυγίζοντας τά γόνατα προς τά δεξιά και φέρνοντας προς τά έξω τό δεξιό γοφό, ενώ τό υπόλοιπο σώμα βλέπει πάντα κατ' ευθείαν έμπρός. Πρέπει να νοιώσετε τότε ένα τέντωμα σ' όλη τη δεξιά πλευρά του σώματος. Ξαναγυρίζετε στην αρχική θέσι κι' έκτελείτε την άσκηση προς τό αντίθετο μέρος. Επαναλαμβάνετε 12 φορές.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Στο καπηλειό της χήρας Ουδέρ έγινε συγκεντρωμένοι ο Μολούι, ο Τραγκαβέλ, ο Μονταριόλ και συγχρόνως ο βαρώνος Σαμπριάκ, ο Κορινιάν κι ο Ρασκάς. Οι κατάσκοποι του Ρισελιέ ζητούν ενισχύσεις για να πιάσουν τους τρεις φίλους. Έπαυσε γρήγορα η συζήτηση στην όδον των Τριών Γυιών. Οι τρεις φίλοι χωρίζονται μέσα στο κακό που γίνεται. Ο Τραγκαβέλ βρίσκεται με τον Κορινιάν και τον Ρασκάς στον κήπο του μεγάρου του δούκα ντε Γκιζ.

7ον Η στιγμή αυτή υπήρξε τρομερή. Ο Μονταριόλ ξεφώνισε με σπαραγμό:

— «Εμείς μόνοι!... Θα σκοτώσουν το δάσκαλό μου!...

— «Ας κυττάσουμε να τον βρούμε και να τον σώσουμε! είπε ο Μολούι ψυχρά.

Θέλησαν ν' ανοίξουν δρόμο ανάμεσα στους λοχούδους, αλλά αυτοί τους κύκλωναν από παντού απειλητικά. Ο Μολούι κύτταζε τον λυσσαλέο Σαμπριάκ, ριχνόντας τον ένα βλέμμα άδηας. Συγχρόνως του κατέφερε ένα τρομερό χτύπημα. Ο Σαμπριάκ πρόφτασε κι' απόφυγε το χτύπημα μουρμούριζοντας:

— «Θέε, τι βλέμμα!... Άν δεν σκοτώσω τον άνθρωπο αυτόν, θα με σκοτώσει αυτός!...

Με βλαστήμιες λοιπόν κι' απειλές κέντρισε το ζήλο των ανδρών του. Οι κλαγγές των σπαθιών ξεκούφαιναν. Μα οι δυο γενναίοι φίλοι κατόρθωσαν να περάσουν ανάμεσα στους αντιπάλους των. Τη στιγμή αυτή ωστόσο ο Μολούι πιάνοντας το μπράτσο του Μονταριόλ του είπε:

— «Ο Τραγκαβέλ είναι μόνος!... Πάμε να τον βρούμε!...

— «Ναί, πάμε! μούγκρισε ο Μονταριόλ.

— «Ε, Σαμπριάκ!... Καλήν αντάμωσι! φώναξε ο Μολούι. Και θα τα πούμε τότε πειό καλά!

Ο Σαμπριάκ είδε τους δυο φίλους να φεύγουν όλοταχώς.

— «Απάνω τους! ούρλιασε.

Η όμας των λοχούδων ωρμήσε με πείσμα εναντίον των δυο φίλων.

Αυτοί όμως με τον πόθο να βοηθήσουν τον ξιφομάχο βρέθηκαν σε λίγο στην όδον Σαινταβουάν.

Μα ο Τραγκαβέλ δεν βρισκόταν εκεί!

«Εστωιχαν τότε και βρέθηκαν στην όδον των Τεσσάρων Γυιών. Όλη η συνοικία ήταν αναστατη από τη συμπλοκή.

Ο Μολούι κι' ο Μονταριόλ χώθηκαν ανάμεσα στο πλήθος. Πέρασαν γρήγορα ανάμεσα στους περιέργους και ασφαλείς πειά από κάθε κίνδυνο, εξαφανίστηκαν.

Όταν έφτασε εκεί, ο Σαμπριάκ δεν τους βρήκε. Κι' αποσύρθηκε βλαστημώντας από λύσσα, χωρίς σκεπτικό και με το ξίφος στο χέρι...

Η σύγκρουση σούγινε είχε στοιχίσει στο βασιλέα και στον καρδινάλιο έφτα νεκρούς, δέκα τραυματίες και την υγεία του Σαμπριάκ, που λίγο έλειψε να πάθει έγκεφαλική συμφόρηση απ' το κακό του!

«Ο Μολούι κι' ο Μονταριόλ στο μεταξύ είχαν φτάσει στο μέγαρο του πρώτου και μπήκαν μέσα.

Ο Μονταριόλ έπεσε σε μια πολυθρόνα απελπισμένος και δακρυσμένος. Αγωνιούσε για την τύχη του Τραγκαβέλ.

Ο Μολούι ήταν ψυχρός. Ήταν κάτι το τρομερό πολλές φορές η ψυχραιμία του νεαρού αυτού ευπατρίδη. Επείχε μια ματιά στο Μονταριόλ, κι' ύστερα ξεκλείδωσε το συρτάρι του γραφείου του κι' έβγαλε ένα φάκελλο σφραγισμένον με κόκκινη σφραγίδα.

Ήταν το γράμμα, για το οποίο είχε μιλήσει πριν στον Τραγκαβέλ!...

Τα μάτια του έμειναν για λίγο προσηλωμένα στη μεγάλη σφραγίδα του κόκκινου βουλοκεριού και στέν επιγραφή. Τέλος μουρμούρισε:

— «Θάβια πεντε χρόνια της ζωής μου, αν μπορούσα να μάθω τι λείει αυτό το γράμμα!

Γυρίζοντας το κεφάλι του, είδε με έκπληξη, ότι ο Μονταριόλ είχε εξαφανιστή. Αντί όμως του φίλου του, ακούστηκε μια φωνή:

— «Θα κάνατε καλύτερα αν άνοιγατε το γράμμα αυτό! Άνοιξτε το λοιπόν άμέσως!

Ο κόμης γύρισε και είδε τον υπηρέτη του Πρασινάδα που απομακρυνόταν.

Άρχισε τότε να βηματίζει στο δωμάτιο πάνω - κάτω μονολογώντας:

— «Πώς βρίσκεται εδώ το γράμμα αυτό; Πώς και γιατί το πήρα;... Νά!...

Όταν σώσαμε εκείνον τον καπουκίνο από την έπιθεση εναντίον του, έσκυφα να δω αν είναι νεκρός... Και καθώς ψαχούλευα το στήθος του βρήκα το γράμμα αυτό. Και το πήρα... Νά το τώρα!... Για ποιο λόγο όμως του το πήρα; Τι με παρκίνησε;... Και τί θα σκεπτόταν εκείνη για μένα, όταν το μάθαινε; Έγώ να κλέψω ένα γράμμα από την τσέπη ενός άλλου;...

«Εκείνη!»

Όποτε υπήρχε μια γυναίκα, της οποίας τη γνώμη πολύ υπολόγιζε ο κόμης Μολούι;...

— «Απ' τη στάσι κι' απ' τα λόγια του καπουκίνου εκεί στη Βαστίλλη, συνέχισε ο Μολούι, φαίνεται ότι το γράμμα έχει σπουδαιότητα σημασία... Ο Τραγκαβέλ πάλι με βεβαίωσε πολλές φορές ότι ο καπουκίνος αυτός, ο Κορινιάν, του υποσχέθηκε να του χαρίσει τη ζωή και την ελευθερία σ' αντάλλαγμα του γράμματος αυτού!... Τι γράμμα λοιπόν είναι αυτό; Μήπως έχει κανένα μυστικό του κράτους; Και γιατί απευθύνεται στη βασίλισσα και όχι στον βασιλέα;

Ο κόμης εξέτασε καλύτερα τη σφραγίδα.

— «Τα οικόσημα του καρδινάλιου Ρισελιέ βρίσκονται πάνω στη σφραγίδα! μουρμούρισε συλλογισμένος.

.....

«Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στον Τραγκαβέλ. Όπως είπαμε, ο Ρασκάς αφού έκλεισε κατόμουτρα τη πόρτα στους διώκτες του Τραγκαβέλ, γύρισε σ' αυτόν. Μα έμπηξε μια φωνή λύσσας σαν αντίκρισε τον καπουκίνο Κορινιάν!

Ο Τραγκαβέλ πληγωμένος στο μπράτσο, μα λεοντόφυχος και ευθύμος καθώς ήταν αντελήφθη το κωμικοτραγικό της καταστάσεως μόλις αντίκρισε τον Κορινιάν και ξέσπασε σε γέλια.

— «Κύριε καπουκίνο, διαρκώς μπροστά μου ξεφυτρώνετε! είπε ειρωνικά. Έχετε γεμίσει το Παρίσι με το ράσο σας!

— «Κι' έμένα, παληοκαλόγερε, με παρακολουθείς διαρκώς! μούγκρισε ο Ρασκάς. Τι θέλεις εδώ μέσα;

— «Ο αϊχμάλωτος είναι δικός μου! είπε ο Κορινιάν. Χωρίς έμένα να σπαθιά των αστυνομικών θα τον είχαν τρυπήσει. Έγώ με το κορμί μου τον φύλαξα!

— «Δικός μου είναι! ξεφώνισε ο Ρασκάς. Έγώ του άνοιξα την πόρτα και τον γλύτωσα απ' τα νύχια τους!

Και στη στιγμή άρπαχτήκαν σαν τα κοκόρια. Ο ένας έπεσε πάνω στον άλλο κι' άρχισαν τις γροθιές. Τέλος κυλίστηκαν κι' οι δυο τους στο χέμα, μπερδεμένοι στις δίπλες του ράσου του Κορινιάν...

Όταν σηκώθηκαν σε κάποια στιγμή, ο Κορινιάν είδε μ' ευχαρίστηση, ότι ο Ρασκάς έφτυνε ένα σπασμένο δοντι. Κι' ο

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Η ώρα περνούσε. Ο Μολούι δεν ήθελε να ταπεινωθεί κάνοντας μια χαμερπή πράξη. Η μεγάλη του όμως καρδιά ήξερε τί θα πη «φιλία». Κι' είχε ένα φίλο. Χάριν αυτού θα τα θυσιάσε όλα...

Κι' αυτός ο φίλος του ήταν ο Τραγκαβέλ...

Με αναστατωμένη την ψυχή ο Μολούι έλεγε διαρκώς:

— «Αχ, αυτό το γράμμα!... Τόκλεψα...

«Έπρεπε να το είχα δώσει τσάσε ημέρες, αν όχι στη βασίλισσα, τουλάχιστο στον Ρισελιέ που τόγραψε!... Μα έγώ, αντίθετα, το κράτησα!...

Η ψυχική του κατάσταση ήταν τραγική. Μα ήταν τραγικό και το σώρουπο που είχε απλωθεί γύρω του.

— «Θέλετε φως; ακούστηκε η φωνή του Πρασινάδα.

— «Όχι! αποκρίθηκε ο κόμης. Άν χρειαστώ θ' ανάψω το καντήλι!

— «Ανάψτε το λοιπόν... Έτσι θα δήτε καλύτερα το γράμμα... Και θα το άνοιξετε, γιατί πρέπει να το άνοιξετε!

Ο κόμης έμεινε σιωπηλός, ενώ ο Πρασινάδας βλέποντάς τον να μη του μιλάει αποσύρθηκε. Και τότε ο κόμης εξακολούθησε τον μονόλογό του:

— «Το ζήτημα το βλέπω έτσι: Αυτό το γράμμα θα κρύβει κάποιο μυστικό... Άραγε θάδινε χάρη ο Ρισελιέ στον Τραγκαβέλ, αν τουδινω το γράμμα; Το γράμμα αυτό πρέπει να το δαδίσω... Πρώτα όμως πρέπει να το άνοιξω!... Άλλά αυτό είναι προστυχιά!...

Δέκα ή ώρα το βράδυ. Ο Μολούι πηγαινερόχταν στο σκοτάδι, χωρίς να μπορεί να ήσυχάζει. Άναψε τότε το καντήλι κι' έσπασε τ' ατμό του ν' αφογκαστή. Ύστερα πήγε στο δωμάτιο του Πρασινάδα, όπου τον βρήκε να ροχαλίζει μπροστά σε άδεια μπουκάλια ισπανικού κρασιού. Στο τραπέζι υπήρχε ακόμα ένα φύλλο χαρτιού, πάνω στο οποίο ο μέθυσος υπηρέτης είχε χαράξει αλλόκοτα σημεία.

Ο Μολούι αφού βεβαίωσε ότι κοιμόταν βαθεία, γύρισε στο γραφείο του και πήρε το γράμμα.

Ήταν έτοιμος να το άνοιξη. Ψαχούλευε τη σφραγίδα, ενώ σταγονές ιδρώτος έτρεχαν στο μέτωπό του.

Ξαφνικά σταμάτησε. Κρότος βημάτων άντηχησε. Η πόρτα άνοιξε και μπήκε τρέλλος από χαρά ο Μονταριόλ.

— «Ο Τραγκαβέλ ζή! ξεφώνισε.

— «Α! είπα μονάχα ο κόμης. Και συγχρόνως έρριξε το γράμμα γρήγορα στο συρτάρι.

— «Κι' όχι μονάχα ζή, αλλά ούτε και τον συνέλασαν! πρόσθεσε ο Μονταριόλ κι' έπεσε σ' ένα κάθισμα.

Ο αγαπημένος του φίλος είχε λοιπόν σωθή. Κι' έτσι ο κόμης δεν θα έκανε μια ταπεινή πράξη!...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Ρασκάς είδε με ίκανοποίησι ότι το δεξιό μάτι του Κορινιάν ήταν προσημένο!

— «Και οι δυο είστε άχρηστα όργανα της Έκκλησιολογίας! Άχρηστότητα του Ρισελιέ!... ξεφώνισε ο Τραγκαβέλ. Είστε όργανα του άναξίστου σας καρδινάλιου!...

Έσένα καπουκίνο σε μισοτραγγάλισα τότε στη Βαστίλλη!... Τώρα μουρχεται ή όρεξι να σε στραγγαλίσει για καλά!

Ενώ έλεγε αυτά ο Τραγκαβέλ, θυμήθηκε, ότι το σπαθί του είχε σπάσει στη συμπλοκή. Έρριξε ένα βλέμμα στο σπαθί του Ρασκάς. Σκούντησε άμέσως τον Κορινιάν, άρπαξε το σπαθί του Ρασκάς κι' άνεμίζοντάς το άπειλητικά, μούγκρισε:

— «Άχρείοι, είστε αϊχμάλωτοι μου!... Βαδίστε μπροστά ή σας σουβλίζω!

Ο Ρασκάς κι' ο Κορινιάν άλληλοκυτάχτηκαν έντρομοι. Ένοιωσαν ότι ο Τραγκαβέλ ήταν πιο δυνατός κι' από τους δυο τους. Και σκύδοντας τα κεφάλια τους ψιθύρισαν:

— «Ας βαδίσουμε, τί να κάνουμε;

Ο Τραγκαβέλ έβλεπε στο βάθος το μέγαρο του δούκα ντε Γκιζ. Έδλεπε επίσης και μια πόρτα άνοιχτή. Και τυφλωμένος απ' το θυμό του, έσπρωχνε, χτυπώντας τους δυο κατασκόπους προς εκείνη την πόρτα.

Μπήκαν μέσα κι' οι τρεις τους. Πέρασαν τρία μεγαλοπρεπή σαλόνια και μπήκαν σε μια μεγάλη αίθουσα, στην οποία υπήρχαν λίγα καθίσματα γεμάτα σκόνη. Αυτό έδειχνε πως από καιρό θα είχε να μπη άνθρωπος εκεί μέσα.

— «Αλ! ξεφώνισε ο Τραγκαβέλ. βλέποντα τί δεν υπήρχε ούτε παραθύρο, ούτε πόρτα σ' αυτή την αίθουσα.

— «Θα μάς σφάξη σαν χοίρους! μουρμούρισε τρομαγμένος ο Κορινιάν.

Ήσαν κι' οι δυο τους κατάχλωμοι.

Ο Τραγκαβέλ τους έρριξε μια ματιά κι' αισθάνθηκε άδηια για την τρομάρα τους. Πέταξε τότε το σπαθί του σε μίαν άκρη με περιφρόνησι.

— «Θα μάς στρίψη τα λαρύγγια, αντί να μάς σουβλίσ! σκέφτηκαν οι δυο κατασκόποι.

Ξαφνικά, ένα γέλιο βροντερό ακούστηκε.

Ήταν το γέλιο του Τραγκαβέλ, που γύρισε και είπα ειρωνικά:

— «Μπάρμπα καπουκίνο, τί διάολο να σου κάνω με το σπαθί!... Με το κεφάλι πούχεις, μονάχα το σούρω του Άγιού Λάδρου! σου χρειάζεται!... Μα κρέμεται στο δωμάτιό μου τώρα, να πάρη ή όρη!

— «Α! είπα μονάχα ο κόμης. Και συγχρόνως έρριξε το γράμμα γρήγορα στο συρτάρι.

— «Κι' όχι μονάχα ζή, αλλά ούτε και τον συνέλασαν! πρόσθεσε ο Μονταριόλ κι' έπεσε σ' ένα κάθισμα.

Ο αγαπημένος του φίλος είχε λοιπόν σωθή. Κι' έτσι ο κόμης δεν θα έκανε μια ταπεινή πράξη!...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Ρασκάς. Η πόρτα από την οποία μπήκαμε, είναι κλειστή τώρα!

— «Κλειστή; μουρμούρισε έκπληκτος, ο ξιφομάχος μας. Έλατε μαζί μου!

Κι' έφτασε με τους δυο κατασκόπους, που είχαν γίνει τώρα σύμμαχοί του στην έξωπορτα, από την οποία είχαν μπη προηγούμενος.

Ο Τραγκαβέλ παραξενημένος τη βρήκε κλειδωμένη με μια κλειδωνιά. Κάποιος ή κάποιον είχαν κλειδώσει απ' έξω!

— «Ποιος διάβολος άραγε έκλεισε τη πόρτα αυτή; ψιθύριε ο ξιφομάχος σκεπτικός.

— «Ο ίδιος ο Σατανάς θα ήταν! μουρμούρισε ο Κορινιάν βλέποντας τα «σκούρα».

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ποιητή άδιαφορία ο Τραγκαβέλ, παρ'ά να νοιώθω το θάνατο που έρχεται!... Κάνετε και σεις το ίδιο!

— Τό θάνατο!... Ξεφώνισε ο Ρασκάς. Τί μούρδε να μτώ στην ύπηρεσία του καρδιαλού;

Ο Κορινιάν άρχισε τις γονυκλισίες κι' έμυστηρευόταν τους φόβους του και τις αγωνίες του στον Ύψιστο.

Όταν νύχτωσε κι' άνοιξε τ'ά μάτια του ο ξιφομάχος μας, είδε την άντικρυνη αίθουσα φωτισμένη από ένα μεγάλο καντήλι, τοποθετημένο σε μία γωνιά και σκεπασμένο με σκούρο άμπαζούρ.

— Διάβολε! μουρμούρισε ο Τραγκαβέλ. Αυτό το καντήλι θα είναι άναμένο από την ημέρα... Όαχη μπλόκο λαδί για να μη σβύση ως τη νύχτα... Νά, εκεί πλάι του υπάρχουν και κηροπήγια με άπειρα κεριά τους. Φαίνεται, λοιπόν, ότι θάρουν άνθρωποι άπόψε εδώ... Κι' οι ύπηρετες θάφουν, ποιός ξέρει για ποιά λόγους... Όσο ήταν ημέρα δεν τό είδαμε τό φώς... Μά οι άλλοι δυο σύντροφοί μου που βρίσκονται τώρα;

Πήρε φώς άπ' τό καντήλι κι' άναψε ένα κερι. Ξανακτύπησε γύρω του και είδε σε μία γωνιά ζαρωμένους με μάτια γλαρά τους δυο κατασκόπους.

— Αútές τις φωτοχυσίδες δεν τις βλέπτε μοσχάρια μου; ξεφώνισε ευθύμα ο ξιφομάχος. Αυτό σημαίνει ότι η αίθουσα αυτή θάχει άπόψε μουσαφίρηδες και πρέπει να τό σκάσουμε άπό δω!

— Νά τό σκάσουμε; μούγκρισαν κι' οι δυο, μισότρελλοι άπό φόβο. Μά πώς;

— Έλάτε μαζί μου! είπε έπιτακτικά ο Τραγκαβέλ.

Και κρατώντας τό κερι, προπορεύθηκε. Βγήκαν στο διάδρομο. Έκει είδαν μία σκάλα κι' άρχισαν ν' ανεβαίνουν στο επάνω πάτωμα.

Στό κεφαλόσκαλο άντίκρυσαν μία πόρτα άνοιχτή και μπήκαν μέσα. Κι' οι τρείς τους έμειναν μ' άνοιχτό στόμα. Βρέθηκαν σε μία πολυτέλεστη αίθουσα. Παχείς τάπητες της Φλάνδρας σκέπαζαν τό πάτωμα και λαμπερές πανοπλίες στόλιζαν τους τοίχους. Δεξιά κι' άριστερά δυο βελούδι-νες κουρτίνες έκρυβαν δυο πόρτες πού συγκοινωνούσαν με τ'ά πλαινά δωμάτια.

Ένα μεγάλο τραπέζι με βελουδένιες πολυθρόνες βρισκόταν στη μέση. Και στην τιμητική θέσι του τραπέζιού άντί για πολυθρόνα ύπήρχε ένα καθίσμα σαν θρόνος!

Ο Τραγκαβέλ τράβηξε κατ' ευθείαν σε μία άπό τις δυο κουρτίνες, τις άνασήκωσε και μπήκε στο πλαινό δωμάτιο. Οι δυο κατάσκοποι τόν άκολούθησαν.

Έκει στάθηκαν κι' οι τρείς μαρμαρωμένοι!

— Αντίκρυσαν ένα τραπέζι φορτωμένο με

κρέατα, πάστες, κυνήγι, ροδοψημένο, ψωμάκια βουτυρωμένα κι' άφθονία μπουκαλιών έκλεκτών κρασιών.

Για ποιους προορίζονταν τό συμπόσιο αυτό; Ποιοί θα γεύοντοσαν όλα αυτά τό έκλεκτό φαγητό; Και πότε;

Χωρίς να τους δώσει κανείς τό σύνθημα της έφόδου, ώρμησαν πειναλέοι, ενώ ο Κορινιάν που έρχόταν τρίτος χάιδεψε την καλογηρική κοιλία του και μουρμούριζε:

— Μούρχεται ή όρεξι να πετάξω τό ράσο και να φύγω άπ' τό μοναστήρι... Όσο λείπει ο πάτερ Ίωσηφ τ'ά περνάμε καλούτσικα. Μά όταν έρθη, τρώμε βδομάδες ολόκληρες φασόλια, κουκιά, μπιζέλια...

Τ'ά σαγόνια του Τραγκαβέλ δούλευαν σαν μυλοπτερες. Του Ρασκάς τό ίδιο. Κι' ο κατοικίνιος κατάνιεν τους μεζέδες σαν καρχαρίες!

Έκει πού έτρωγαν, έστησε τ' αútί του ο Τραγκαβέλ και ψιθύρισε:

— Σσσστ!... Σιωπή!

Οί άλλοι, πρὸς μεγάλη τους λύπη, σταμάτησαν άπότομα.

Και τότε άκούσαν στο Ισόγειο κλαγγές σπαθιών πού σερνόντουσαν στο δάπεδο και βήματα.

— Εμπρός, κουνήθηκε λεβέντες μου! τους είπε ο Τραγκαβέλ. Σε κάτι τέτοια ρεστωράν, σαν κι' αútό, τ'ά φαγητά πληρώνονται με αίμα και όχι με φλουριά!...

Ο κρότος των βηματών τώρα, άκούγόταν στην πλαινή «τιμητική αίθουσα».

Ο Τραγκαβέλ έδωσε άμέσως τό κερι και σπρώχνοντας τους ζαλισμένους άπ' τό κρασί συντρόφους του τους έμπασε σ' ένα πλαινό δωμάτιο. Έκει στάθηκαν όρθιοι κι' οι τρείς, προφυλαγμένοι άπ' τό σκοτάδι, κρατώντας την άναπνοή τους, με τεντωμένα τ' αútία τους.

Ξαφνικά μέσα στην «τιμητική αίθουσα» άκούστηκε μία δροσερή, νεανική, αλλά κάπως ειρωνική φωνή, πού έλεγε σ' ευθύμο τόνο:

— Εμπρός κύριοι!... Άφού βρεθήκαμε στο ναό, άς άρχίσουμε τις προσευχές μας!

— Κυρία, δέικοφε μία άλλη σοβαρή φωνή άνδρική, πρίν άρχίσουμε τις προσευχές, όπως λέτε, δεν θα ήταν προτιμώτερο να περιμείνουμε τους άπόντες;

— Μά νάτοι πού ανεβαίνουν! άκούστηκε τρίτη φωνή.

— Ά, να! ξανακούστηκε ή δροσερή φωνή. Ίδου ή ήρωίς της βραδυάς μας ή δεσποινίς ντέ Λεσπάρ!... Έλάτε να σάς φιλήσω, ώραιά μου!...

Οί δυο κατάσκοποι φρικιούσαν άπό λαχτάρα. Είχαν «μυριστή» συνωμοσία και ξεχνώντας αντίζηλιες και κινδύνους, άλληλοσκουντιόντουσαν χαρούμενοι.

— Άς άνοίξουμε αútία και μάτια! ψιθύρισε ο Κορινιάν.

— Άς πάμε πιδ κοντά! μουρμούρισε ο Ρασκάς.

Μά πρίν προλάβουν να κινηθούν, έβγαλαν ένα μουγκρητό πόνου. Ο Τραγκαβέλ τους είχε πιάσει σφιχτά άπ' τό λαιμό!

Άκούγοντας τό όνομα της Άνναίδας ο Τραγκαβέλ και νουίζονταν πλάι του τους δυο κατασκόπους, άνατρίχιασε άπό αγωνία. Είθε άμέσως, σαν μέσα σε μία όπτασία αίματηρή, τό αγαπημένο κεφάλι της Άνναίδας του κάτω άπ' τό τσεκούρι του δημίου... Παρευρισκόταν σε μία συνωμοσία ή αγαπημένη του! Κι' οι δυο κατάσκοποι του καρδιναλίου, πλάι του, άκουγαν, ση μείωναν στο μυαλό τους πρόσωπα και πράγματα πού θα τό πρδιναν κατόπιν στον πανίσχυρο κυρίο τους!

Οί άστρατιάδες αútές σκέψεις έκαναν τον Τραγκαβέλ ν' άποφασίση να διαπράξη διπλό φόνο. Τά νύχια του χώθηκαν στις σάρκες του λαιμού των δύο εκείνων άχρείων! Μά δεν τάσφιξε περισσότερο, έσυρε τους δυο κατατρομαγμένους κατασκόπους σ' έναν άπόμερο διάδρομο κι' εκεί ξεσφίξε τ'ά χέρια του άπ' τ'ά λαρυγγία τους και τους άφησε έλεύθερους, σίγουρος ότι δεν άκούσαν πιδ τό παραμικρό.

— Λοιπόν, άκούστε με! τους είπε με ύφος σοβαρό ο ξιφομάχος μας. Είμαι άποφασισμένος να μτώ στην ύπηρεσία του έκλαμπροτάτου καρδιναλίου!

Ο Κορινιάν κι' ο Ρασκάς σκίρτησαν. Ο Τραγκαβέλ εξακολούθησε:

— Θέλω για να με δεχτή στην ύπηρεσία του, να του προσφέρω μία αξιόλογη έκδουλεισι!... Σας άγαγορεύω λοιπόν να κουνήθετε άπό δω, γιατί θέλω ν' άκούσω μόνος μου τ'ά όσα θα λεχθούν στην αίθουσα εκείνη... Σκεφθήτε το καλά. Όά μου πληρώσετε με τη ζωή σας την παραμικρή κίνησι σας!

Και χωρίς να ενδιαφερθῇ πιδ γι' αútους πλανήθηκε σε διάφορους διαδρόμους και όδηγούμενος άπό τις φωνές των συνωμοτών μπήκε σ' ένα άλλο πλαινό δωμάτιο.

Έκει, γεμάτος καρδιοχτύπι, πλησίασε σε μία πόρτα, πίσω άπό ένα παραπέτασμα και κιντάξε τους συνωμότες.

Η λατρευτή του Άνναίδα ήταν άντίκρυ του, σε άπόσταση μονάχα τεσσάρων βηματών. Οί άλλοι όλοι ήσαν μία χαρούμενοι συντροφιά άπό ευπατρίδες.

Οί ευπατρίδες αútοι ήσαν οι έξης:

Ο πρίγκηψ Γαστών του Άνζού, ο γνωστός μας ήδη άδελφός του βασιλέως Λουδοβίκου ΙΓ'.

Ο στρατάρχης Ντορνανό, τόν όποιο ένα έρωτικό πάθος, παρ'όλα τ'ά πενήντα του χρόνια, τόν έβρινε αιχμάλωτο στο πόδια της πριγκίπισσας Κονδέ.

Ο γνωστός μας έπίσης Καίσαρ των Βουρβώνων, δούξ της Βανδώμης. Ο Έρρίκος Ταλλεϋράν, κόμης του Σαλαί, φίλος στενός των παραπάνω.

Ο Άλέξανδρος των Βουρβώνων, άδελφός του Καίσαρος, αλλά πιδ όρμητικός και ώμορφος άπό τό μεγαλειότερο άδελφό του. Στο πρόσωπό του έλαμπε ή γλυκύτης της μητέρας του Γαβριέλλας Ντεστρέ.

Οί τέσσερες ίππότες της Άνναίδας ντέ Λεσπάρ, ο Φοντράϊν, ο Σεβέρ, ο Μπουσιέρ κι' ο Λιδερντάν, πού άντιπροσώπευαν στη συνωμοτική αútή κίνησι όλους τους ευπατρίδες των επαρχιών, όσους τουλάχιστον ήσαν δυσारेστημένοι με τό Ρισελιέ.

Ο ίππότης Λουβινέ, νεαρός ευπατρίδης, με μεγάλα φλογερά μάτια. Ο κόμης ντέ Μονμρανσύ - Μπουτεβίλ κι' ο μαρκήσιος ντέ Μπεδρόν.

Αútοι ήσαν οι άντρες της συντροφιάς. Άλλά ύπήρχαν και γυναίκες, περίφημες για την καλλονή τους, στη συνωμοτική αútή συντροφιά. Οί έξης:

Η πριγκίπισσα Κονδέ, πού βρισκόταν τη έποχή αútή σ' όλη τη λάμψη της ώμορφιάς της. Ήταν τό είδωλο του στρατάρχου Ντορνανό, χωρίς να συμμερίζεται τό αίσθημα του γκριζομάλλη θαυμαστού της.

Η δούκισσα ντέ Σεβρέξ, όμοια με πορσελάνινο κομψοτέχνημα, διαρκώς γελαστή και πάντα ζωρή! Ήταν τότε είκοσιπέντε χρόνων και συνωμοτούσε για όλα και για τίποτε. Συνωμοτούσε εναντίον της βασιλίσσης, την όποια έλάτρευε, συνωμοτούσε κι' εναντίον του Ρισελιέ, τόν όποιο μισούσε!

ΕΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΘΑ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ

Η Έλληνική Μόδα;

Μιο έρευνα στους άθηναϊκούς οίκους ραπτικής

είνε μοναδικά στο είδος τους, τ'ά κουκουλάρικα, τ'ά μετρητά. Νομίζω, έπαναλαμβάνω, ότι θα επικρατήσει ή Έλληνική Μόδα και θα επιβληθῇ μά- λιστα και στο εξωτερικό. Έμεις είχαμε κιόλας παραγγέλεις.

Έντελώς αντίθετες ήσαν οι άπόψεις της κυρίας Παπαμιχαήλ.

— Άς μη γελιόμαστε, μάς λέει. Δεν θα μπόρεση να λανσαρισθῇ ή Έλληνική Μόδα ούτε εδώ, ούτε έξω. Και τό Λονδίνο και ή Βιέννη και ή Ίδια ή Αμερική προσπάθησαν κατά καιρούς να λανσάρουν δικές τους μόδες, μά κανείς δεν τό πέτυχε. Τίποτε δεν μπόρεσε ποτέ να έκτοπίση την Παριζιάνικη Μόδα. Κι' εγώ έστειλα στην Αμερική έλληνικά φορέματα. Και δεν άρνούμαι πώς μπορούμε να έμπνευσουμε άραιότατα μοντέλα αρχαία, νησιώτικα κ.τ.λ. Άλλά πιστεύετε ότι θα επιβληθῇ μία μόδα πού δεν θ' αλλάξῃ αútε τρείς μήνες;

— Καταδικάζετε λοιπόν την Έλληνική Μόδα; — Δεν την καταδικάζω. Η κίνησις πού έγινε για νά βέβαια πολύ καλή. Εργάστηκε οι βιομήχανοι, δημιουργήθηκε μία έμιλλα, είδαμε τί μπορεί να κάνει ο καθένας, αλλά μην πιστεύετε ποτέ ότι αί Έλληνίδες θ' άπομακρυνθούν άπό την παριζιάνικη μόδα.

Αντίθετα ή κυρία Παπαστεφάνου πιστεύει στην επικράτησι της Έλληνικής Μόδας. Τ'ά φορέματα πού έστειλε στην έκθεσι της Αμερικής συγκατα-

— Βρίσκετε πώς μπορεί να επικρατήσει ή Έλληνική Μόδα και στα καθημερινά φορέματα;

— Γιατί όχι; Ξεχνάτε τ'ά όμορφα νησιώτικα, πού με μικρές μεταλλαγές, γίνονται χαριτωμένα πριναί φορέματα, τ'ά κοντογούνια, τις φουστάνελ- λες, πού μπορούν να έμπνευσουν ιδιόρρυθμα τα- γιέρ, όμορφα μπολερό, ριχτές βέστες; Έπειτα μην ξεχνάτε ακόμα τ'ά όμορφα έλληνικά ύφαντά πού

Ένα νυφικό, αντίγραφο άπὸ άρχαίο άγαλμα, με πέπλο άπὸ 40 πήγες τούλι.

Το κέντημα, καθώς μάς έ- δησαν, ήταν καμωμένο άπό μία κεντήτρια πού εργαζεται εαυλωμένη ανάσκελα στο κρεβάτι της, γιατί εινε κατακοιτη άπὸ πολιομειλίτιδα και με όλη της τη δυστυχία κατορθώνει τόσο άριστοτε- χνικά άποτελέσματα.

Η συνέχεια της έρεύνής μας αútής μάς έπεισε όπως είπαμε και παραπάνω, ότι οι γνώμες για την επικράτησι της Έλληνικής Μόδας εινε μοι- ρασμένες. Πάντως όμως οι άπαισιόδοχοι εινε λί- γοι.

Σ' ευρωπαϊκά φιογούρια είδαμε πολλά μον- τέλα έλληνικής έμπνεύσεως και αútό μάς κανει να ελπίζουμε πώς μία πού οι ένοιοι υιοθέτησαν την Έλληνική Μόδα, θα την υιοθετήσουν και οι Έλληνίδες.

Και για να τελειώσωμε θ' άναφέρωμε μερικά άπὸ τ'ά έλληνικά μοντέλα πού βραβεύθηκαν στη Νέα Ύόρκη:

Του οίκου Γεωργιαντά: Πριναί λευκά ταγιέρ και βραδύνι τουαλέτα. Του οίκου Κουρτίδου: Ο «Γεολιάς» ταγιέρ. Του οί- κου Στάντλου: Ταγιέρ «Αττική». Του οίκου Κανακάρη: Το «Αίγαιον». Του οί- κου Μπενβενίστ: Λευκά πλισσεδάτω κλασσικά. Και του οίκου Βουγιουκλά- κη: «Μαντίλα».

Στόν οίκο Γεωργιαντά είδαμε άραιότατα μον- τέλα πριναί και όπογεματίνα, έμπνευσμένα άπὸ νησιώτικες και χωριάτικες φορεσιές, βραδύνες τουαλέτες πού θυμίζουν Κορσικίδες κι' άλλες αρχαϊκές και βυζαντινές.

Στόν οίκο Κανακάρη συναντήσαμε και τόν σχε- διαστή Γιάννη Πετροπουλάκη. Στην έμπνευσί του όφείλει πολλά ο οίκος Κανακάρη.

Τόσο ο κ. Πετροπουλάκης όσο και οι διευθύνοντες τόν οίκο Κανακάρη μάς μιλούν μ' ένθουσιασμό για την Έλληνική Μόδα και εινε πολύ αισιό- δοχοι για την επικράτησί της εδώ και στο εξωτερικό.

Μπορούν να μην άρέσουν οι Τα- λαργαίες; μάς άπαντούν. Να μην έν- θουσιασθούν με τις Κορσικίδες, την όμορφιά της χλαμύδας, τη μεγαλο- πρέπεια της Αυτοκράτειρας Θεοδώρας, τη χάρι του μακεδονικού φορέματος, την κομψότητα και τις έμπνευσις πού μπορεί να δώσει τό άττικό κοντογούνι για μπολερό, γιλέκο, τρουά - κάρ ζα- κέτες;

Στόν οίκο Κανακάρη είδαμε άνάμεσα σ' άλλο, δύο πολύ όμορφα νυφικά τό ένα μ' ένα πέπλο άπὸ 40 πήγες τούλι με όλην την πανέλλα. Τό φορέμα ήταν δύο άπὸ κρέπ ντε σιν λευκό, κεν- τήματα.

Ένα νυφικό, αντίγραφο άπὸ άρχαίο άγαλμα, με πέπλο άπὸ 40 πήγες τούλι.

Το κέντημα, καθώς μάς έ- δησαν, ήταν καμωμένο άπό μία κεντήτρια πού εργαζεται εαυλωμένη ανάσκελα στο κρεβάτι της, γιατί εινε κατακοιτη άπὸ πολιομειλίτιδα και με όλη της τη δυστυχία κατορθώνει τόσο άριστοτε- χνικά άποτελέσματα.

Η συνέχεια της έρεύνής μας αútής μάς έπεισε όπως είπαμε και παραπάνω, ότι οι γνώμες για την επικράτησι της Έλληνικής Μόδας εινε μοι- ρασμένες. Πάντως όμως οι άπαισιόδοχοι εινε λί- γοι.

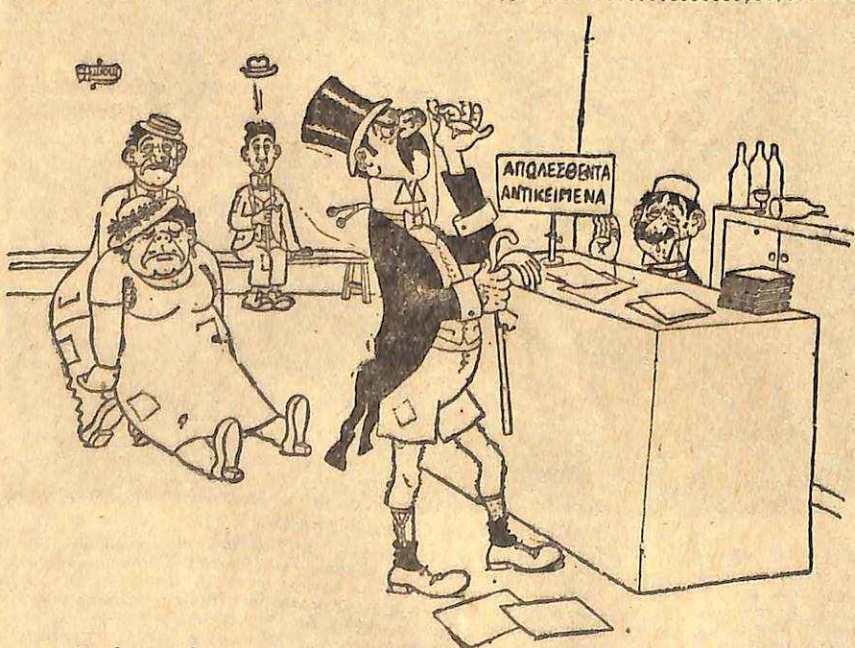
Σ' ευρωπαϊκά φιογούρια είδαμε πολλά μον- τέλα έλληνικής έμπνεύσεως και αútό μάς κανει να ελπίζουμε πώς μία πού οι ένοιοι υιοθέτησαν την Έλληνική Μόδα, θα την υιοθετήσουν και οι Έλληνίδες.

Και για να τελειώσωμε θ' άναφέρωμε μερικά άπὸ τ'ά έλληνικά μοντέλα πού βραβεύθηκαν στη Νέα Ύόρκη:

Του οίκου Γεωργιαντά: Πριναί λευκά ταγιέρ και βραδύνι τουαλέτα. Του οίκου Κουρτίδου: Ο «Γεολιάς» ταγιέρ. Του οί- κου Στάντλου: Ταγιέρ «Αττική». Του οίκου Κανακάρη: Το «Αίγαιον». Του οί- κου Μπενβενίστ: Λευκά πλισσεδάτω κλασσικά. Και του οίκου Βουγιουκλά- κη: «Μαντίλα».

Στόν οίκο Κανακάρη συναντήσαμε και τόν σχε- διαστή Γιάννη Πετροπουλάκη. Στην έμπνευσί του όφείλει πολλά ο οίκος Κανακάρη.

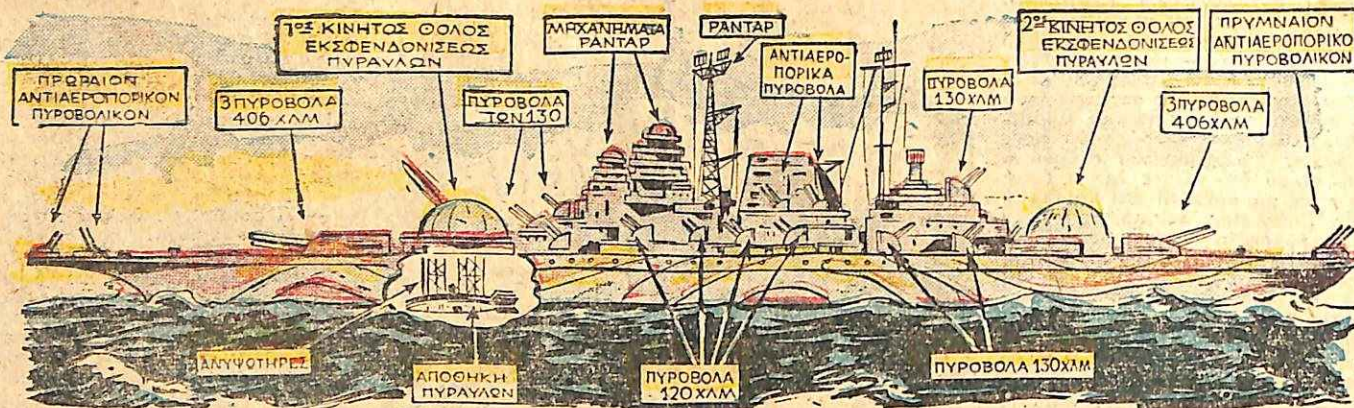
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

— Τί άφρημένους πού είμαι!... Έχασα πάλι τό ρολόί μου!... «Rouge et Noir» (Άπὸ τό «Rouge et Noir»)

ΕΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

32

Σχεδιάγραμμα του «Σοβιετικού Σαγιούζ», που θα είναι ένα από τα μεγαλύτερα πολεμικά πλοία του κόσμου.

Εκτασθήτε ένα πλοίο που θα βρισκόταν στη μέση της Μεσογείου και που θα μπορούσε να βομβαρδίσει ταυτόχρονα την Τουλώνη από το ένα μέρος, και το Μέρ "Ελ Κεμπίρ, στις ακτές της Αφρικής, από το άλλο. Αυτή η περίπου θα είναι η ακτής δράσεως του «Σοβιετικού Σαγιούζ», του γιγαντιαίου δηλαδή υπερθωρηκτού που κατασκευάζεται στα ναυπηγεία του Λένινγκραντ και που, για τη στιγμή, τουλάχιστον, δεν έχει το δέσιμο του σ' όλον τον κόσμο.

Το πλοίο αυτό θα έχει μήκος 240 μέτρων και θα είναι εκτοπίσματος 45.000 τόννων, όσο και τα αμερικανικά «Μισσούρι» και «Αϊόβα». Ο βαρύς κλασικός όπλισμός του θ' αποτελείται από 6 τηλεβόλα των 406 χιλιοστών, που θα μπορούν να βάλλουν από απόσταση 40 χιλιομέτρων.

Αλλά δεν είναι ούτε το έκτοπιμά του, ούτε το διαμέτρημα των τηλεβόλων του, που κάνουν το «Σοβιετικό Σαγιούζ» το ισχυρότερο πλοίο της στιγμής. Εκτός των δύο αμερικανικών υπερθωρηκτών που αναφέραμε, δεν πρέπει να ξεχνάμε τα δύο Ιαπωνικά μεγαθήρια, το «Γιαμάτο» και το «Μουζάσι», που είχαν έκτοπισμα το καθένα 65.000 τόννων και ήταν όπλισμένα με τηλεβόλα των 457 χιλιοστών (πράγμα που δεν τα εμπόδιζε, άλλωστε, να καταβυθιστούν και τα δύο κάτω από τα πλήγματα της αμερικανικής αεροπορίας). Από την άποψη του κλασικού όπλισμού, ισχυρότερα πλοία είναι επίσης τα δύο σοβιετικά «Σοβιετσκιά Μπιλγορούσι» και «Στράνα Σοβιετόφ», που έχουν 12 τηλεβόλα των 446 χιλιοστών το καθένα.

Εκείνο που δίνει την ξεχωριστή δύναμή του στο «Σοβιετικό Σαγιούζ» είναι οι δύο θωρακισμένοι πυργί του, που χρησιμοποιούν για την έκσφενδονιστική βομβών τύπου V2.

Αυτοί οι δύο πυργίσκοι αποτελούν, άλλωστε, τον βασικό όπλισμό του. Η έκσφενδονιστική των V2 θα μπορεί να γίνει από απόσταση 500 χιλιομέτρων, ή δε ταχύτητά των θα είναι 1600 μέτρα το 1", δηλαδή 5760 χιλιομέτρα την ώρα.

Η ναυπήγηση του «Σοβιετικού Σαγιούζ» είχε αρχίσει από το 1939 μαζί με τα δύο άλλα πλοία που αναφέραμε. Αλλά η τύχη των δύο Ιαπωνικών μεναθρίων κι η αλματώδης πρόοδος της πολεμικής τεχνικής κατά τη μετά το 1945 περίοδο έκαναν τους Ρώσους ναυπηγούς διστακτικούς. Δεν έβλεπον ποιά ρόλο θα μπορούσαν να διαδραματίσουν αυτά τα

πλοία σε μία μελλοντική σύρραξη, αφού, όπως είπαμε ή άκτις της δράσεώς των δεν ξεπερνούσε τα 40 χιλιόμετρα. Γι' αυτό, η ναυπήγηση του νεωτέρου από τα τρία, του «Σοβιετικού Σαγιούζ» είχε εγκαταλειφθεί.

Οι Ρώσοι τεχνικοί καταλάβαιναν ότι τα πλοία επιφανείας τότε μόνον θα μπορούσαν να παίξουν έναν άποφασιστικό ρόλο σε μέλλουσα σύρραξη, όταν θα ήταν σε θέση να έκσφενδονίζουν κατευθυνόμενα πυραυλοκίνητα βλήματα από πολύ μεγάλες αποστάσεις. Η αίχμαλωσία μερικών Γερμανών ειδικών κ' η μεταφορά των στη Ρωσία, τους υποβοήθησε σε σημαντικό βαθμό στη λύση αυτού του προβλήματος. Το «Σοβιετικό Σαγιούζ» αποτελεί την πρώτη ρωσική πραγματοποίηση προς αυτή την κατεύθυνση, που υπόσχεται την αναβίωση των στόλων επιφανείας σε προσεχές μέλλον.

Προς την ίδια κατεύθυνση άλλωστε, είχε στραφή από καιρό και το αμερικανικό ναυαρχείο. Σχετικά πειράματα έγιναν στο αεροπλανοφόρο «Μιντζούκι», εκτοπίσματος 45.000 τόννων. Δύο άλλα πλοία, το θωρηκτό «Κέντουκ», εκτοπίσματος επίσης 45.000 τόννων, που ναυπηγήθηκε πριν από λίγο καιρό και το βαρύ καταδρομικό «Καθάϊ», εκτοπίσματος 27.000 τόννων, πρόκειται επίσης να εξοπλισθούν με ειδικές εγκαταστάσεις για την έκσφενδονιστική πυραυλοκίνητων βλημάτων.

Σύμφωνα με τις επίσημες ανακοινώσεις του αμερικανικού ναυαρχείου, τα ρεκόρ που έπεταιχθησαν σ' αυτό το κεφάλαιο είναι τα ακόλουθα:

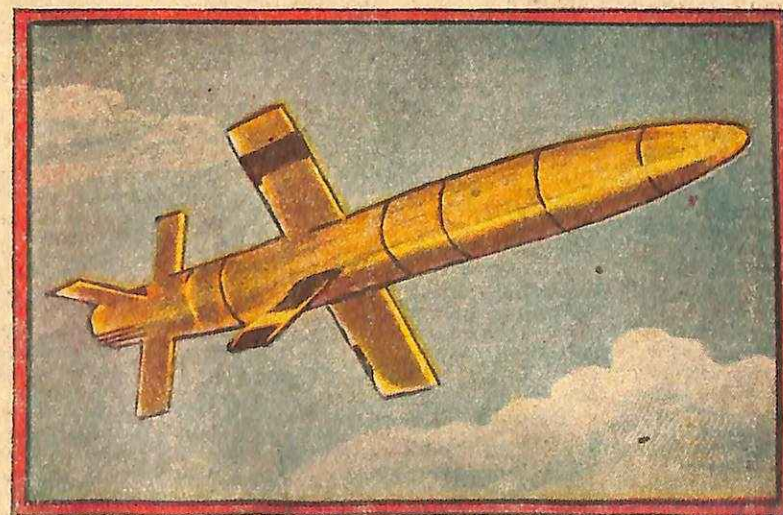
Κατευθυνόμενα βλήματα τύπου V1 250 χιλιόμετρα V2 350

Οι Άμερικανοί συνεχίζουν επίσης τα πειράματά τους σχετικά με την περίφημη γερμανική Ιπταμένη βόμβα A9, που ελπίζεται ότι θα ξεπεράσει τα 5000 χιλιόμετρα!

Υπολογίζεται ότι ένα μεγάλο πλοίο μάχης θα μπορεί να είναι εξοπλισμένο με 2-4 πυργίσκους έκσφενδονιστικής Ιπταμένων βουβών και να μεταφέρει 50 περίπου βλήματα αυτού του τύπου.

Για τα μικρότερα πλοία, οι Άμερικανοί δημιούργησαν ένα νέο τύπο Ιπταμένης βόμβας, που είναι ελαφρότερη από τις V1 και V2, των «Ποσειδώνων».

Αλλά μικρότερα πυραυλοκίνητα βλήματα προορίζονται για τα υποβρύχια και τις ελα-

Το αμερικανικό ναυτικό χρησιμοποιεί ραδιοκατευθυνόμενα βλήματα τύπου «Κορυβαλλές», όπως το άνωτέρω.

φρές μονάδες. Δυό άλλες σημαντικές κατακτήσεις στο κεφάλαιο αυτό άνηγγειλε τελευταία ο εκπρόσωπος του αμερικανικού ναυαρχείου.

Η μία αφορά ένα κανόνι που θα έκσφενδονίζει κατευθυνόμενα πυραυλοκίνητα βλήματα, που θα μετακινούνται με ταχύτητα 11.200 χιλιομέτρων την ώρα, δηλαδή διπλάσια εκείνων των V2 και δεκαπλάσια περίπου από την ταχύτητα του ήχου.

Τα βλήματα αυτά θα είναι διαμετρήματος 20 χιλιοστών. Θα έκσφενδονίζονται από ένα σωλήνα μήκους 100 μέτρων, που τα τοιχώματά του θα έχουν πάχος 25 χιλιοστών.

Υποτίθεται ότι ο σωλήν αυτός θα είναι δυνατόν να ενσωματωθεί στα πλευρά των μεγάλων πλοίων, χωρίς να επιφέρει σημαντική αύξηση του βάρους των.

Η άλλη κατάκτηση αναφέρεται στην ανακάλυψη μιας συσκευής, που θα επιτρέψει στα αεροπλανοφόρα ν' αντιμετωπίσουν με κατευθυνόμενους πυραύλους τις έναντιον των επιθέσεις.

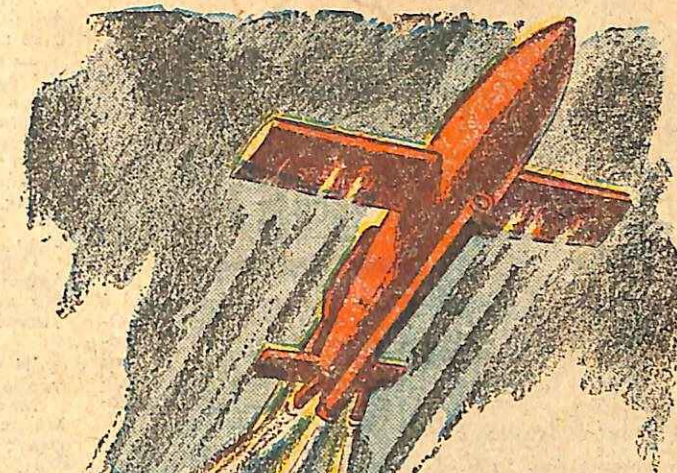
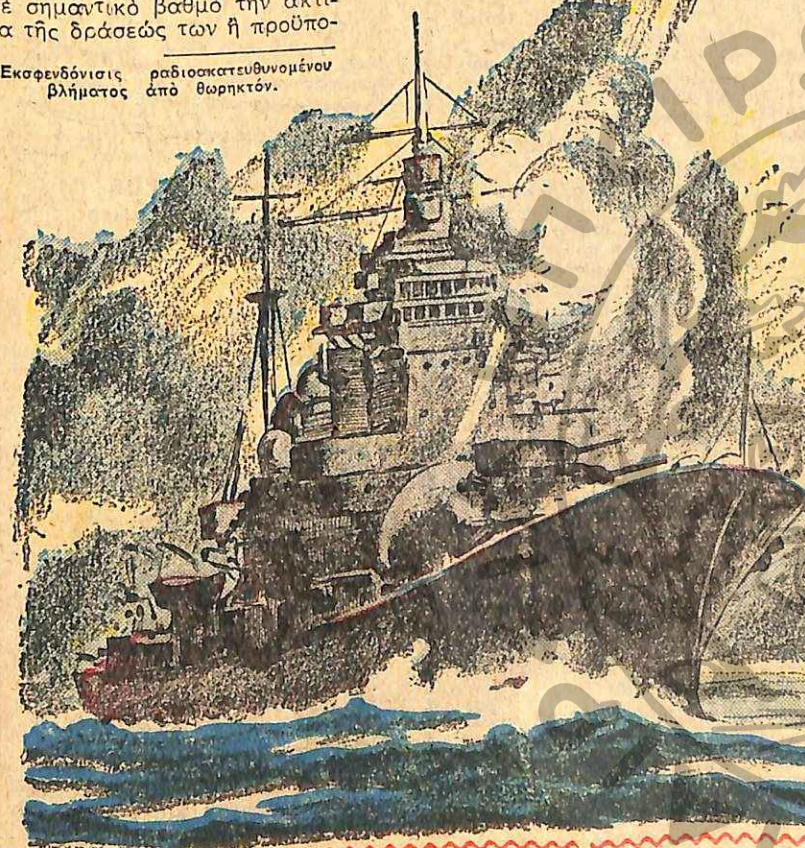
Όλες αυτές οι κατακτήσεις υπόσχονται την αναβίωση των στόλων επιφανείας σε προσεχές μέλλον. Τα μεγάλα πλοία θα χρησιμεύσουν ως κινητές βάσεις για την έκσφενδονιστική πυραυλοκίνητων βλημάτων έναντιον επικαίρων σημείων της χώρας του αντιπάλου.

Ο κυριώτερος ρόλος των, όμως, θα συνίσταται στον έλεγχο των ωκεανών. Ένα μεγάλο πλοίο, που θα είναι όπλισμένο με τα όπλα που αναφέραμε και θα διαθέτει τις απαιτούμενες συσκευές ραντάρ, θα είναι δυνατόν να κρατά κάτω από τον απόλυτο έλεγχό του τεράστιες εκτάσεις που θα άπασχολούσαν, υπό διαφορετικές συνθήκες, δεκάδες πολεμικών σκαφών και μεγάλο αριθμό αεροπλάνων.

Τα μεγάλα αυτά θωρηκτά δεν θα χρειάζονται τη συνδεία άλλων μικρότερων σκαφών για την προστασία των από ξαφνικές επιθέσεις, όπως συνέβαινε κατά το πρόσφατο παρελθόν. Θα έχουν, δηλαδή, μία αυτόνομη δράσεως, χωρίς στις συσκευές ραντάρ με τις οποίες θα είναι εξοπλισμένα. Αυτές οι συσκευές θα τους επιτρέπουν ν' αντιληφθούν εγκαίρως μία επίθεση και να την αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά. Θα διαθέτουν, άλλωστε, έναν αριθμό ανιχνευτικών αεροπλάνων και τορπιλλοκατών, που θα συμπληρώνουν την προστασία των.

Τα πλοία αυτά, όμως, μ' όλη την αναμφισβήτητη υπεροχή των, δεν λύουν το πρόβλημα της κυριαρχίας των θαλάσσιων, που είναι εξίσου σημαντική αρχία και η κυριαρχία του αέρα. Η αχίλλειος πτέρνα των είναι η ανάγκη ανεφοδιασμού, που περιορίζει σε σημαντικό βαθμό την ακτίνα της δράσεώς των ή προύπο-

Έκσφενδονιστική ραδιοκατευθυνόμενα βλήματα από θωρηκτόν.

θέτει την ύπαρξή βάσεων, όπου θα είναι δυνατόν ν' ανανεώ-

σουν την προμήθειά τους σε καύσιμο ύλη (γιαιάθρακες ή πετρέλαιο) και πυρομαχικά. Τα γερμανικά πολεμικά πλοία για να το κατορθώσουν, κατά τον πρώτο και το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, βρέθηκαν στην ανάγκη να μεταβληθούν σε πειρατικά. Αλλά

ένα πλοίο των διαστάσεων του «Σοβιετικού Σαγιούζ» και των κολοσσών που ναυπηγούνται σήμερα στην 'Ηνωμένες Πολιτείες δεν έχει αυτή την ευχέρεια. Κατ' ανάγκην, λοιπόν, θα κινείται μέσα σε περιορισμένη ακτίνα, για να είναι δυνατόν να ξαναγεμίσει στη βάση του όταν εξαντλήσει την καύσιμο ύλη ή τα πυρομαχικά του.

Το πρόβλημα δηλαδή είναι εξαιρετικά σοβαρό, ζωτικότατο.

Για το λόγο αυτό, Άμερικανοί και Ρώσοι ασχολούνται από καιρό με την κατασκευή του «ατομικού πλοίου», που θα κινείται με ατομική ενέργεια και θα είναι σε θέση να διατρέχει τις θάλασσες, χωρίς να έχει ανάγκη από βάσεις ανεφοδιασμού. Σύμφωνα με τις τελευταίες πληροφορίες, οι Άμερικανοί τεχνικοί συμπλήρωσαν τις έρευνες και τις μελέτες των πάνω σ' αυτό το κεφάλαιο.

Όπως γράφει μάλιστα η εβδομαδιαία επιθεώρηση της Ουάσιγκτων «Αμερικανικά Νέα», άρχισαν να κατασκευάζονται και θα είναι έτοιμα μετά τριετία ατομικά υποβρύχια, απεριόριστης ακτίνας δράσεως.

Για τα αποτελέσματα των προσπαθειών των Άμερικανών τεχνικών σχετικά με τα ατομικά πλοία θα μιλήσουμε στο επόμενο τεύχος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το «ατομικό» θωρηκτό

Εύθυμα ένσταυτανέ

Φυλάγεστε από τον «άστείο της παρέας». Είναι ο τύπος που μιλάει ακατάσχετα. Λέει και κάνει του κόσμου τα «άστεια» κι' απ' τον οποίο κανένας ποτέ δεν ξέρει τί θα τουρρή. Είναι ο τύπος που τραβά την καρτέλα την ώρα που πάει ο άλλος να καθίση, βάζει μπαραούτι στο τσιγάρο, ρίχνει στάχτη στο κρασί, κλπ.

Ένας τέτοιος «άστειος», διασκεδάσε σε μία ταβέρνα τη συντροφιά του. Άλλα τα άστεία του γινόντουσαν, άλλο και χοντύτερα. Σε μία

στιγμή, λοιπόν, τραβάει μία γερή σερβικιά σ' έναν απ' την παρέα του φωνάζοντας :

— Γειά σου, Φίλιππα, ντερβίση!

Η παρέα ξέσπασε σε γέλια, αλλά η σερβικιά ήταν δυνατή.

— Ρε κρύε, μουρμούρισε άγριεμένος ο «παθών», αν το ξανακάνης, σε βάζω χάμω και σε πατάω!

Άλλα ο άστειος της παρέας, διασκεδάσε περισσότερο με το θυμό του και σε λίγο και κατέβασε και δεύτερη σερβικιά.

— Γειά σου, Φίλιππα, ντερβίση!

Η παρέα ξέσπασε πάλι σε γέλια.

— Τί γελάτε, ρε χαζοί; Άστεία είν' αυτά; φώναξε ο Φίλιππος.

— Γιατί μάς λές χαζούς, ρε Φίλιππα;

— Γιατί είσαστε!

— Για μέτρα τα λόγια του. Τί σουκανε; Ένα άστείο σουκανε!

— Άστείο είνε; Στάσου να δούμε αν είνε άστείο.

Και κατεβάζει στο κεφάλι του φίλου του μία φάσα που ο άλλος παρά πέντε να κυλιώτη λιπόθυμος. Στο δευτερόλεπτο η παρέα βρέθηκε στο πόδι, έτοιμη ν' άρπαχτή στα χέρια. Εύτυχως που επενέβη-

σαν οι ψυχραιμότεροι και η σύρραξις αποσοδήθηκε. Όσο για τον «άστείο της παρέας», όταν είδε ότι τα πράγματα άγρίεψαν μαζεύτηκε στη θέσι του διαμαρτυρούμενος :

— Έτσι είμαστε εμείς οι Ρωμηοί. Ούτε ένα άστείο δεν σηκώνουμε!... Ψέμματα;

Στο ζήτημα της διαίτης πολλοί γιατροί είνε ουστηρότατοι στην πελατεία τους. Υπάρχουν, όμως, και άλλοι που είνε διαλλακτικώτεροι.

Κάποιοι χριστιανός που έπασχε απ' το στομάχι του πήγε σ' ένα γιατρό της πόλεως μας που αφού τον εξέτασε καλά - καλά του είπε να κόψη τα πάντα και να τρώη μόνο ρύζι και μακαρόνια. Ο ασθενής που ήταν μέγας φαγάς και μερακλής της ποικιλίας, κύτταξε το γιατρό μ' απόγνωση :

— Γιατρέ μου, του είπε, με καταστρέφεις! Όλα θα τα κόψω; Λιγάκι άρνάκι δεν μπορώ να τρώω που και πού;

— Έ, λιγάκι... δεν βλάπτει. Στεγνό όμως, έ; Δίχως λίπη.

— Κανένα ψαράκι; — Έ, κανένα ψαράκι που και πού... δεν βλάπτει. Της σχάρας, όμως, έ;

— Σ' εύχαριστώ, γιατρέ μου, είπα ένθουσιασμένος ο φαγάς. Μου άρσουν, όμως, πολύ και τ' αυγά. Μπορώ τότε - πότε να τρώω και κανένα αυγούλακι;

— Ένα αυγό δεν μπορεί να σε καταστρέψη.

— Λιγάκι φασουλάδα;

— Σου άρσει;

— Τρελλαινομαι!...

— Τρώγε και λίγη φασουλάδα, άδερφέ. Δεν χάλασε ο κόσμος.

Στο τέλος ο πελάτης, αφού ο γιατρός του επέτρεψε και μερικά άλλα φαγητά που τα είχε απαγορεύσει αυστηρότατα στην αρχή, άπορρησε :

— Μά, για στάσου, γιατρέ μου. Έσύ στο τέλος θα μου επιτρέψεις να τρώω περισσότερα από ό,τι έτρωγα πριν. Τί δαίτια είνε αυτή που μου συνιστάς; Είμαι ή

δεν είμαι άρρωστος; Και ο γιατρός σε ύφος αποκαλυπτικό και φιλοσοφικό :

— Νά σου πώ, φίλτατε. Κι' έμένα οι συνάδελφοί μου είπαν να κάνω αυστηρή δίαιτα και δεν είδα καλό. Τρώγε, λοιπόν, ό,τι σου άρσει. Κι' αν είνε να ζήσης, θα ζήσης. Αν είνε να πεθάνης, δεν μπορεί ν' αλλάξης τις βουλές του Ύψιστου.

Περιττό να λεχθή ότι ο ασθενής το έβαλε στα πόδια κι' ούτε ξαναείδε το γιατρό.

Η σκηνή στον κινηματογράφο.

Μπαίνει ένας θεατής, ηλικιωμένος, σωματώδης και ψηλός και στρώνεται σε μία θέσι, μέσα στο σκοτάδι. Την ίδια στιγμή ακούγεται από πίσω του ή φωνή κάποιας κυρίας :

— Τώρα μάλιστα! Έσένα περιμένανε...

Ο άνθρωπος δεν έδωσε σημασία. Μά η φωνή ξανακούστηκε έπιτακτική :

— Το καπέλλο σας, κύριε!

— Παρντόν, είπε ο άνθρωπος κι' έδωσε το καπέλλο του.

— Το κεφάλι σας, κύριε!

Ο θεατής, δυσφορώντας, έκλινε το κεφάλι του δεξιά.

— Το κεφάλι σας, κύριε!

Ο θεατής έκλινε το κεφάλι του άριστερά. Άλλα η καυγατζού κυρία επέμεινε :

— Το κεφάλι σας κύριε!

Μά τί να το κάνω επι τέλους το κεφάλι μου, κυρία μου; διαμαρτυρήθηκε στο τέλος ο χριστιανός, γυρνώντας πίσω.

Μά η κυρία είχε πάρει φόρα :

— Δεν ξέρω τί θα το κάνετε το κεφάλι σας. Αυτό είνε λογαριασμός δικός σας.

— Εκείνο που ξέρω εγώ είνε ότι δεν μπορώ να δώ.

— Και λοιπόν; Νά κόψω το κεφάλι μου;

— Νά το κόψετε!

— Και δεν κόβετε έσεις ο δικός σας;

— Το δικό μου δεν είνε για κόψιμο. Το δικό σας το κοντροκέφαλο θέλει κόψιμο.

Φυσικά, οι γύρω θεαταί, ξέσπασαν σε γέλια κι' ο σωματούχος κύριος, βλέποντας ότι δεν μπορούσε να τ' βγάλη πέρα, σηκώθηκε και είπε στην καυγατζού κυρία :

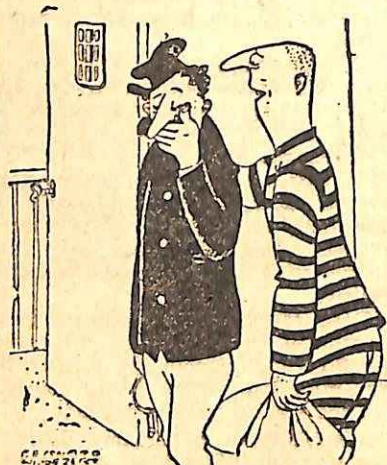
— Με συγχωρείτε αν σας είπα να κόψετε το κεφάλι σας. Για να κόψη κανένας κάτι πρέπει και να τώγη. Κι' έσεις, κυρία μου, δεν έχετε κεφάλι!

Ύστερα πήρε το κεφάλι του — κυριολεκτικά — κι' έσπευσε ν' αλλάξη θέσι.

Και το άκροατήριο ξέσπασε σε γέλια στη δραματικώτερη σκηνή του έργου.

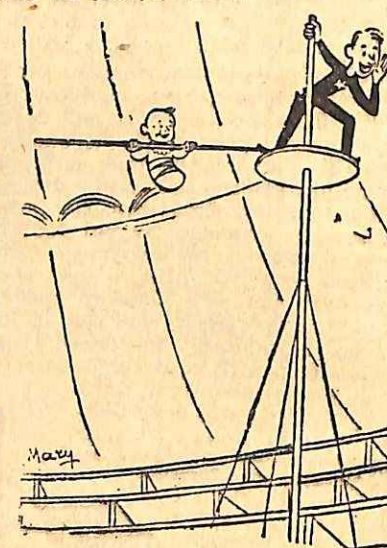
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο ΑΠΟΛΥΜΕΝΟΣ

— Μην κάνης έτσι. Άφου σου λέω πως θα ξαναγυρίσω!...

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΚΡΟΒΑΤΗ

— Τρέξε, γυναίκα, ο μικρός έκανε τα πρώτα του βήματα!...

— Ήρθα να επισκευάσω το κουδούνι... Χτυπάω όμως μία ώρα και δεν μου άνοίγει κανείς!...

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ πολιτικά παρασκήνια

Αύθεντικά και πικάντικα

Συνήθως αρχίζουμε από τον Πρωθυπουργό, για να τηρούμε και στη στήλη... κάποια κοινοδοουλευτική τάξη!

Ο κ. Πλαστήρας, λοιπόν, αντιπαθεί φοβερά τη φράσι «πολιτικά παρασκήνια».

— Βρέ παιδιά, λέει, εγώ δεν θέλω να γράφετε «παρασκήνια». Θέλω τα πάντα στο φώς της σκηνής!...

— Όχι, όχι! Νά τα γράφουμε! λέει ο κ. Τσαλδάρης. Άμ' τί; Μόνον όταν είμ' εγώ κυβερνήσις θα γράφονται «παρασκήνια»;

Και ο κ. Παπανδρέου :

— Όταν τα «παρασκήνια» γράβονται, τότε... μοιραίως έρχονται εις το φώς της σκηνής!

Πλήρης συμφωνία, λοιπόν, μεταξύ Συμπολιτεύσεως και Άντιπολιτεύσεως!

Πολιορκούν τον κ. Άντιπρόεδρον της κυβερνήσεως οι δημοσιογράφοι : — Κύριε Πρόεδρε, θα κυρωθούν όλοι οι αναγκαστικοί νόμοι;

— Όσοι πρέπει.

Μά ή Βουλή μεταβάλλεται σε Άναθεωρητικήν μόνον για ένα ή δυο παλαιούς νόμους.

Άκούστε, φίλτατοι! Σε μία παλιά κωμωδία ο κωμικός λέει : « Άπας και βρίσκομαι στην παρατυπία, θα τα βολέψω όλα να γλυτώσω! ». Λοιπόν και ή Βουλή. Άπαξ και βρίσκειται σ' αυτή την ειδική θέσι της αυτομεταβολής εις Άναθεωρητικήν θα κυρώσῃ ό,τι έχει να κυρώσῃ να τελειώσῃ!

Ένας κλητήρας της Βουλής, άκουγε προσεκτικά. Καί κατόπιν άπεφάνθη :

— Τί θα πῇ «άπλη Βουλή» και τί θα πῇ «άναθεωρητική» ο κοσμάκης θέλει ήσυχία! Καί τί Βουλή άς τί λένε όπως θέλουν!...

Σοφόν! Καί άναντίρρητον!

Ο κ. Παπανδρέου, μιλεί στους δημοσιογράφους μισή ώρα κάθε βράδυ άλλα πάντοτε... «όφ δὴ ρέκορντ!» Δηλαδή, ό,τι λέει... δεν έπιτρέπεται να γραφῇ! Φυσικά, όποιος θέλει τα γράφει, έφ' όσον δεν υπάρχει λογοκρισία, αλλά ο Άντιπρόεδρος τονίζει ότι «αυτά είναι μεταβιβάσιμα».

Ανέκδοτο μεγάλων μουσικῶν

Στά 1839 ένας Γερμανός ποιητής και συνθέτης, έθανε στο Παρίσι για να δώσῃ μερικές συνάλλες και να παρουσιάσῃ έτσι τα έργα του. Οι συμπατριώτες του στο Παρίσι τον σύστησαν στο μεγάλο μουσικό Μεγερμπεργερ.

— Λοιπόν, τον ρώτησε ο Μεγερμπεργερ, τί θέλετε από μένα;

— Μαίτρ, σας παρακάω πολύ, έδωστε μου μία συστατική έπιστολή για τον κ. Λέων Πιλλέ, τον διευθυντή της Όπερας...

— Εύχαριστώ, νεαρέ μου. Καί ο Μεγερμπεργερ έγραψε βιαστικά σ' ένα κομματάκι χαρτί μερικές λέξεις, το έκλεισε σ' ένα φάκελλο και του το έδωσε.

Όταν ο νεαρός Γερμανός μουσικός πήγε το γράμμα στο διευθυντή της Όπερας, βρέθηκε μπροστά σε μία τραγική έκπληξι. Ο διευθυντής αφού διάβασε το σημείωμα, τον κύτταξε καλά - καλά και του είπε :

— Έξερτε τί γράφει το σημείωμα αυτό, νεε μου;

— Όχι, κύριε, άπάντησε ο Γερμανός μουσικός.

— Όρίστε, όκούστε : « Άπάλλαξέ με απ' αυτόν τον άνηθο! » Ότιδσο λυπούμαι πολύ, κυριε. Πας σας λένε :

— Ρίχαριτ Βάγκνερ.

Ήταν, πραγματικά, ο μεγάλος κι' ένδοξος άργότερα Γερμανός μουσουργός.

τας μας» και υπάρχει άγραφος διεθνής δημοσιογραφικός νόμος που ίσχυει για όλες τις «πρές - κόνφρενς» — όμιλίες έπισήμων προς τους συντάκτας, ο όποιος απαγορεύει να γίνεταί χρήση όσων λέγονται ιδιαιτέρως! Έτσι οι δημοσιογράφοι μαθαίνουν από τον κ. Παπανδρέου τα πάντα και... δεν μπορούν να γράψουν τίποτε!

Πλησιάζει τον κ. Τσουδερόν, στη Βουλή, ένας υπάλληλος :

— Κύριε πρόεδρε, είπατε ότι δεν θα δέχεσθε έπιτροπές αλλά... είναι άπ' έξω μία Έπιτροπή που θέλει να σας ρωτήσῃ γιατί δεν δέχεσθε τας Έπιτροπές!

— Αυτή, δηλαδή, είναι... Έπιτροπή των Έπιτροπών! λέει ο κ. Τσουδερός. Έ, άς τη δεχτούμε!

Ο προγονός του κ. Μακκά, άξιωματικός του Β. Ναυτικού είχε «φεί» κάποτε από προηγούμενον ύπουργό μία γερή «είκοσάρας» γιατί αντί να του πῇ «διατάξτε» είπε άπλως «όρίστε». Τώρα... καείσ εις τον χυλόν, φυσάει και το γιαιούρτι!

— Αγαπητέ μου... του λέει στο σπύτι ο κ. Μακκάς.

— Διατάξτε! άπανταί έ- κείνος.

Και προσθέτει σιγά στη μητέρα του :

— Έδώ είναι φιλομειδέστατος άλλα στο Έπουργείο... είναι στραβόδουλο! Γυρεύεις τί γίνεται; Νά πάω καμμία «σαραντάρας» περιορισμό στο σπύτι!...

Ο κ. Σβώλος δηλοί :

— Θα καταθέσω μεν έπερωτήσεις!

— Αυτή τη λέξι «καταθέσωμεν» τί τη θέλεις, πρόεδρε; λέει ο κ. Τσιριμώκος. Νά τους θυμίσουμε πάλι εκείνες... τις καταθέσεις;

Πολιτεύμενος δημοσιογράφος, μη συμπαθών και πολύ τον ύπουργόν της Δικαιοσύνης, λέει δυνατά στους διαδρόμους της Βουλής :

— Θα τα πούμε εν καιρώ με τον κ. Τσάτσον! Γιατί εγώ θα γίνω Βλάχος!

Και ο κ. Τσάτσος, που του το μεταβιβάζουν :

— Ο μόνος τρόπος να γίνῃ Βλάχος είναι να φορέσῃ φουστάνελλα και τσαρούχια!...

— Άν και... είναι, μου φαίνεται!

Ο κ. Ιωάννης Μελάς, ύπουργός της Έθνικής Οικονομίας, είναι, άς γνωστόν, παλαιός σοσιαλιστής.

Όταν, λοιπόν, δεν έχει έξωτερικές δουλειές, δίδναι το αυτοκίνητο, καθεταί στο Έπουργείο άς άργά τη νύχτα κι' έπειτα φεύγει με το Σιδηρόχτα ή το Λεωφορείο για τον Πειδρομο ή την Κοκκινιά.

— Είναι κι' αυτό, λέει, ένα είδος... Έθνικής Οικονομίας!

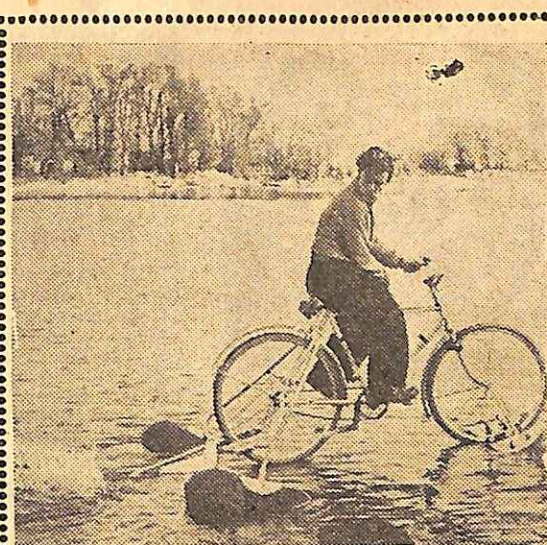
Ο κ. Φίλιππος Μανουηλίδης, ύπουργός της Έθνικής Άμυνας, έχει τώρα συνεργάτας τον κ. Μακκά άς ύπουργόν Ναυτικών και τον κ. Σπαή άς ύπουργόν Στρατιωτικών. Καί λέει μελαγχολικά :

— Δεν μπορώ να καταλάβω τί «ρείζεται το Έθνικόν». Έγώ είμαι άπλως... ύπουργός της Άμύνης! Πρέπει συνεχώς να άμύνω- μαι εις τας έπιθέσεις του Μακκά σι του Σπαή!

Έννοείται ότι πρόκειται περί φικτών «έπιθέσεων». Διότι είναι φυσικόν ο καθένας να έχῃ προσωπικές κόμεις επί των ζήτημάτων.

Αυτά προς το παρόν. Καί... «έπεται συνέχεια»!

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΕΝΑ ΑΜΦΙΒΙΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Ένας Βιεννέζος είνε ο έφευρέτης του μοναδικού στον κόσμο ποδηλάτου αυτού, που κινείται, με την ίδια εύκολία, στην ξηρά και στην έπίσθαινα του νερού. Το ποδήλατο είνε έφοδιασμένο με πλατύτερες από το διατηρούν στην έπίσθαινα και κινείται με μία μικρή έλικα που την περιστρέφει ή πι- σινή ρόδα. Το σύστημα που καθιστά το ποδήλατο χρησι- μοποιήσιμο και πάνω στο νερό εφαρμόζεται σε δυό λε- πτά της ώρας.

Ο ΓΟΛΙΑΘ ΤΩΝ ΟΧΗΜΑΤΩΝ

ο όχημα αυτό που έχει συνολικό μήκος 20 μέτρων, πλα- τος 5 και είνε έφοδιασμένο με 23 ρόδες, μπορεί να μετα- φέρη ύγρα καύσιμα βάρους 56 τόννων, και θεωρείται ένα από τα μεγαλύτερα του κόσμου. Προκειμένου να μεταφέρῃ ένα φορτίο από το Βορδών στη Χάδρη, καταστρώθηκε ειδικό δρομολόγιο με βάσι πέντε δρόμους, από τους όποιους θα μπορούσε να περάσῃ. Έξετάσθηκαν επίσης προσεκτικά τα γεφύρια πάνω απ' τα όποια θα περνούσε και μερικά απ' αυτά ενισχύθηκαν καταλλήλως.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΗΝΗ ΚΑΡΕΚΛΑ

Μια νέα μηχανή ραψίματος και κεντήματος που κατασκευά- σθηκε τελευταίως στη Γερμανία, έχει ένα καθίσμα με συρ- τάρια που χωρούν μέσα τα απαραίτητα είδη για το ράψι- μο και το κέντημα. Όλόκληρη ή καρέκλα μπαίνει κι' αυτή σαν συρτάρι μέσα στη βάση της μηχανής. Έτσι δεν πιάνει πολύ χώρο και είνε βολική για κάθε νοικοκυρά. Η τιμή της είνε σχετικά μικρή.

ΟΣΕΡΛΟΚΧΟΛΗΣ ΤΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Πώς αναγνωρίζει τα άριστου-
γνήματα

Τελευταίως, μια πλούσια κυρία, Παριζιάννα, πλήρως περισσότερα από 10 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα για ένα παλιό ζωγραφικό πίνακα, έργο μεγάλου καλλιτέχνη. Όταν όμως ο γνωστός της δόκτωρ Μώρις Γκόλντμπλντ εξέτασε στο εργαστήριό του, με το «φασματογράφο», δυο - τρεις κόκκους από τα χρώματα αυτής της εικόνας, γνωμάτευσε αδίστακτα ότι το ακριβοπληρωμένο «άριστούργημα» ήταν ψεύτικο, απλό αντίγραφο ενός παλιού πίνακος!

Πραγματικά, είχε διαπιστώσει ότι δυο από τα χρώματα ήταν «λευκόν ψευδαργύρου» και «πρωσσικόν κυανού», που έφευρθηκαν στα 1787 και στα 1704, ενώ η εικόνα υπέβλητο ότι είχε γίνει από ένα ζωγράφο που είχε πεθάνει ένα αιώνα νωρίτερα!

Αυτή ήταν μια από τις άμετρητες επιτυχίες, για τις οποίες ο δόκτωρ Γκόλντμπλντ έχει επονομασθή «Σέρλοκ Χόλμς της ζωγραφικής». Είνε ο καλλιτέρας ειδικός σ' όλο τον κόσμο κι' εξασκεί την τέχνη του από 28 χρόνια τώρα. Έχει γίνει διευθυντής της Πινακοθήκης του Πανεπιστημίου της Νότρ Ντάμ κι' επίσημος έμπειροτέχνης της Γαλλικής Κυβερνήσεως. Αναλαμβάνει επίσης τον έλεγχο ζωγραφικών πινάκων για λογαριασμό ιδιωτών και ιδρυμάτων. Έχει επινοήσει ένα πλήθος από νέες συσκευές και μεθόδους εξέτασης, που χρησιμοποιούνται επίσημα από τους αστυνομικούς για τη κυνήγι των δολοφονιών, των πλαστογραφιών, των παραχαρικών, κλπ. Μεταχειρίζεται το φασματοσκόπιο, τις ακτίνες Χ, τις υπεριώδεις, το φωτισκόπιο κι' όλα άλλα τεχνικά μέσα που παρέχει η νεώτερη «Επιστήμη».

Προσθέτει σ' αυτά τη δυνατή του μνήμη και την ασύγκριτη παρατηρητικότητα του. Καμιά λεπτομέρεια δεν ξεφεύγει από το γυμνασμένο μάτι του.

Η μεγαλύτερη επιτυχία του άφορσε την περίφημη «Τζιοκόντα», το πασίγνωστο έργο του Λεονάρντο ντα Βίντσι. Το ανέκτησαν αυτό άριστούργημα είχε κλασθή άλλοτε από το Μουσείο του Λούβρου κι' είχε ξαναβρεθή έπειτα από χρόνια στη Φλωρεντία. Ωστόσο, λίγο αργότερα, ένας τεχνοκρίτης βρήκε κάπου το ίδιο πορτρέτο, το εξέτασε και γνωμάτευσε ότι ήταν το γνήσιο κι' ότι το άλλο — που είχε επιστραφεί στο Λούβρο — ήταν ένα αντίγραφο.

Οι ειδικοί που παρέβδαν και τα δυο, τα βρήκαν τόσο όμοια, ώστε βρέθηκαν σε αμηχανία. Απειθυβήκαν τότε στον Αμερικανό δόκτωρ Γκόλντμπλντ — που ήταν ήδη αβεντία σ' αυτά τα ζητήματα — κι' εκείνος εξέτασε τα δυο πορτρέτα κι' αποφάνθηκε ότι το γνήσιο ήταν

αυτό που βρισκόταν στο Λούβρο. Το άλλο ήταν αντίγραφο, της ίδιας περίπου εποχής.

Ο δόκτωρ Γκόλντμπλντ κατέληξε σ' αυτό το συμπέρασμα με ώριμες λεπτές μετρήσεις των χαρακτηριστικών του προσώπου του πορτραίτου, της απόστασης των δακτύλων, κλπ., και τη σύγκρισή τους με μία φωτογραφία του πρωτοτύπου, παρμένη πριν από την κλοπή του.

Εξ άλλου, ο Λεονάρντο ζωγράφιζε με τ' αριστερό χέρι κι' επομένως οι οριζόντιες πινελιές του είχαν κατευθυνθεί από δεξιά προς τ' αριστερά. Τέτοιες ακριβώς ήταν οι πινελιές του πορτραίτου του Λούβρου, ενώ στο άλλο είχαν κατευθυνθεί από αριστερά προς τα δεξιά.

Τέλος, μια μικρή γέφυρα που διακρίνεται στο φόντο της εικόνας, είχε στο ένα πορτρέτο (στο γνήσιο) και στη φωτογραφία 3 1/2 καμάρες, θολωτές, ενώ στο άλλο πορτρέτο είχε 4 καμάρες τετραγωνικές. Ο Γκόλντμπλντ έπιδόθηκε σ' αυτή την ειδικότητα από το 1922, όταν αγόρασε σ' ένα πλειστηριασμό 6 ζωγραφικούς πίνακες για 1.400 δολάρια κι' ανακάλυψε κατόπιν ότι ήταν αντίγραφα δίχως αξία. Άρχισε λοιπόν συστηματικές μελέτες σε βιβλιοθήκες, μουσεία και πινακοθήκες, της Αμερικής και της Ευρώπης.

Μεταξύ άλλων, συνήθισε ν' αναγνωρίζει από την τεχνολογία τα έργα κάθε μεγάλου ζωγράφου, προτού διαβάσει την υπογραφή του. Χάρη σ' αυτή την εξασκήσή του, έλυσε ένα μυστήριο που απασχολούσε ανέκαθεν τους καλλιτεχνικούς κύκλους: Τι είχαν απογίνει τα έργα του Αντρέα Σαλαί, του καλλιτεχνικού μαθητού του Ντα Βίντσι; Δεν είχε βρεθή πράγματι πουθενά ούτε ένας πίνακας με την υπογραφή του. Τους είχε άραγε καταστρέψει ο ίδιος, πριν πεθάνει;

Ο Γκόλντμπλντ βρήκε στη Μαδρίτη, στη Φλωρεντία κι' άλλοι κάμποσα έργα «άγνωστου ζωγράφου», με θαυμασία και χαρακτηριστική τεχνολογία, αλλά δίχως υπογραφή. Εξ άλλου, στη Ρωσία υπήρχε το μοναδικό εξακριβωμένο έργο του Σαλαί. Ο Γκόλντμπλντ το ανακάλυψε, συνέκρινε την τεχνολογία του με των άλλων, των ανυπόγραφων, και πείσθηκε ότι είχαν γίνει όλα από το μαθητή του Ντα Βίντσι.

Πρό ολίγου καιρού, ο δόκτωρ Γκόλντμπλντ πρόσφερε μια πολύτιμη υπηρεσία στον Αμερικανό δικηγόρο Μπέλεϊ Στάντον. Ο τελευταίος είχε αγοράσει σ' ένα πλειστηριασμό το πορτρέτο ενός αξιωματικού και το είχε πληρώσει 127 δολάρια. Ο Γκόλντμπλντ το εξέτασε κι' αποφάνθηκε ότι δεν αξίζει 127 δολάρια... αλλά περί τις 100.000!

Παρίστανε το Λαφαγιέτ κι' ήταν έργο του περιφήμου Αμερικανού ζωγράφου Τζών Τρούμπουλ. Ο Γκόλντμπλντ το αναγνώρισε από τη φωτεινότητα των μαλλιών, τη σιλινότητα των μεταλλικών κουμπιών της στολής, το σχήμα των επωμικών κι' άλλες χαρακτηριστικές μικρολεπτομέρειες που συναντώνται σ' όλα τα έργα του Τρούμπουλ.

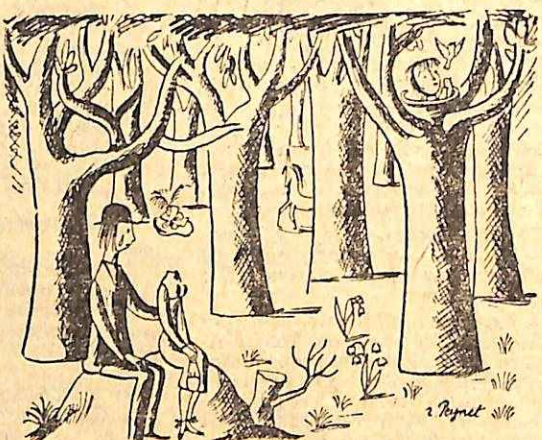
Οι άνθρωποι και τα γεωρούνια

Το δημοτικό συμβούλιο της Βινίτα, στην Όκλαχόμα, κρέμασε στην είσοδο της πόλεως μια μεγάλη ταμπέλλα, που απευθύνεται στους περιηγητές και τους εύχεται ως εξής το «καλώς όρισε»:

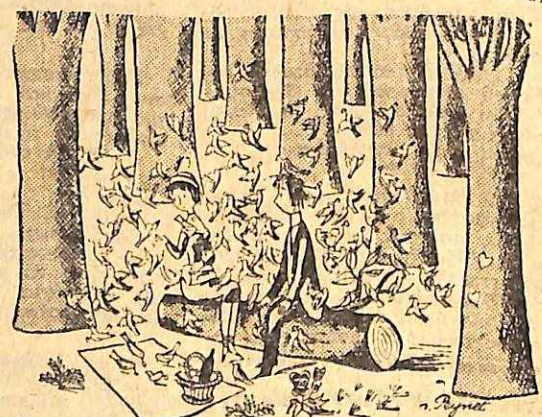
«Είμαστε εύτυχεις, λέει η ταμπέλλα, γιατί σ'άς υποδεχόμαστε στη μικρή πόλη μας, που αριθμεί 7.539 κατοίκους και μισή δωδεκάδα γουαδουγιαν»!

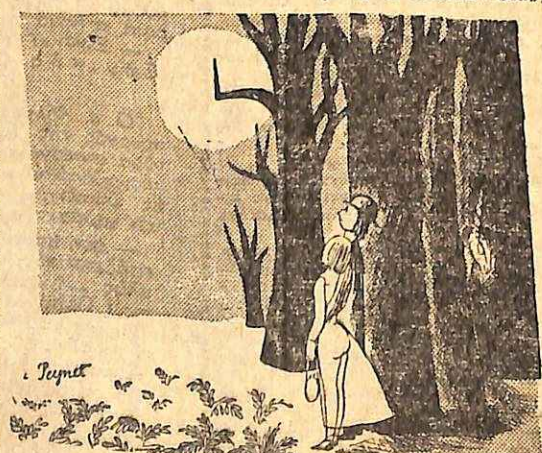
—'Επιτέλους, Λιλίκα... 'Αποφάσεις βλέπω... δείασης την απόθηκη από τα παλιοκουρέλα!...

— Πάλι όνειρεύεσαι, χρυσή μου; (Από το «Samedl - Solis»)

—'Αν τόξερα πώς θα είχαμε τόσους καλεσμένους... θάφερνα περισσότερο ψωμί!... (Από το «Samedl - Solis»)

— Πώς περνάει η ώρα!... Μεσανυχτα και τέταρτο κιάλας, χρυσέ μου!... (Από το «Samedl - Solis»)

Δημήτριος Βυζάντιος (1790—1853)

ΕΝΑ έργο του που έμεινε αθάνατο, εξακολουθεί τώρα να θυμίζει όχι μόνο τ' όνομά του, αλλά και τις υπηρεσίες του στο Έθνος και την περιπετειώδη ζωή του, από τα νεανικά χρόνια του: «Η δημοφιλέστατη «Βαβυλωνία».

Το πραγματικό του πατρικό επώνυμο ήταν: 'Ασλάνης. Από την εποχή δε που ο πατέρας του πήγε στους 'Αγίους Τόπους, πήρε και τον τιμητικό τίτλο του «Χατζή» όπως συνηθίζονταν στα χρόνια τα παλιά — κι' έτσι έγινε: Χατζηασλάνης.

Αλλ' όταν ο γιός του ήρθε στην Ελλάδα πήρε άλλο οριστικό επώνυμο από την προσωνυμία του τόπου της καταγωγής του: Βυζάντιος.

Οι 'Ασλάνηδες κατάγονταν από την Πόλη. Εκεί, ο Δημήτριος Βυζάντιος ή Χατζηασλάνης ήταν μικρό παιδί όταν έχασε τον πατέρα του. Δεν είχε κλείσει δε ακόμα, τα 18 χρόνια του όταν με το φυσικό του ταλέντο είχαν έπιδωξη στη ζωγραφική και ιδίως στην αιογραφία, με αξιόλογα αποτελέσματα.

Ωστόσο οι ανάγκες της ζωής τον έκαναν, τότε, ν' αναζητήσει καλύτερη τύχη σε μακρινές χώρες και η νεανική του έμπνευση τον παρέρκινε να ταξιδέψει στην Τύνιδα και ν' αφήσει τα σύνορα της ζωγραφικής, στην Πόλη.

Στα μακρινά εκείνα χρόνια, σύνορα Κρατών, ιδίως στην Ανατολή, δεν υπήρχαν καλά καθωρισμένα. Τα ταξίδια ήταν πολύ δύσκολα. Το αλλογο, το φορείο και το ιστιοφόρο ήταν τα μοναχικά μέσα μεταφοράς που έχρησιμεύονταν οι ταξιδιώτες για να πηγαίνουν στους μακρινούς τόπους. Επομένως, το να πάει κανείς από τη μίαν ήπειρο στην άλλη ήταν μεγάλη περιπέτεια που δεν την χωρούσε καλά - καλά, ο νους του ανθρώπου.

Παρ' όλ' αυτά, ο Βυζάντιος τ' αποφάσισε να πάει από την Πόλη στην Αφρική, αφού ανώφελα ή χέρα μάνα του προσπάθησε να τον συγκρατήσει. Φοβότανε ή δόλια μήπως χάσει σ' άγνωστα και μακρινά μέρη το μονακριβό παιδί της και του έλεγε:

— Κάθισε, παιδάκι μου στον τόπο σου! Να ζήσης κι' εσύ όπως όλος ο κόσμος, κοντά στη μάνα σου!

Εκείνος όμως, έπέμεινε και φιλόνητας το χέρι της, της ζήτησε την ευχή της. Έτσι, με μόνο εφόδιο την ευχή της μάνας, ο νεαρός Βυζάντιος ξεκίνησε, τότε, για την Αμερική που ήταν ακόμα άγνωστη χώρα με τους περσιό περιέργους ανατολίτικους θρύλους. Έφτασε ύστερ' από περιπετειώδες ταξίδι στην Τύνιδα όπου έβρισκε στο τέλος δουλειά, ως διερμηνεύς, στο σεράϊ ενός πασά.

Δημήτριος Βυζάντιος.

Αργότερα έγινε και έπαρχος στη Γαστούνη και στην Κορώνη και στον τελευταίο καιρό του 'Αγώνος διηύθυνε και η γραμματεία του ύπουργού του Πολέμου — καθώς λεγόταν, τότε, ο ύπουργός των Στρατιωτικών.

Στα 1826, ο Δημήτριος Βυζάντιος αποκαλύπτει και ως πολιτικός συγγραφέας. Ένα σχετικό ανέκδοτο γράμμα του βρήκα στα 1931 όταν έρευνούσα και μελετούσα το αρχείο του 'Ανδρέα Ζαΐμη και το αντίγραφο καθώς ήταν με το ενδιαφέρον χρώμα της νεοελληνικής γλώσσας της εποχής εκείνης όταν ο επιστολογράφος ήταν γραμματικός του έγκληματολογικού δικαστηρίου.

Έγραφε στον τότε πρόεδρο του 'Αγώνος (Ιούνιος του 1826) ότι ήθελε να εκδώσει ένα έτοιμο έργο του με τον τίτλο: «Περί του πώς δει διοικούν και διοικούνται» και να το αφιερώσει στον ίδιο.

Και κατέληγε στο γράμμα του: «Ευέλπεις εμεί ότι δεν θέλει καταφρονηθή ή προς την εκλαμπρότητά σας μικρά μου προσφορά, αλλ' ότι θέλει γίνη δεκτή ως το παρά το αγρόικο από τον 'Αρταξέρξη προσενεβέν ύδωρ, δώρον σμικρότατον, προσυμίας δε μεγίστης και ειλκρινούς αίσθημα!»

Μετά το δραματικό θάνατο του πρώτου Κυβερνήτη της 'Ελλάδος Ιωάννου Καποδίστρια, ο Βυζάντιος δυσχερασμένη με το σύστημα της διοικήσεως του Κυβερνήτη, δέκοψε τις πολιτικές υπηρεσίες του και ξανάγινε ζωγράφος δηλαδή αιογράφος.

Ταυτοχρόνως, όμως, κάνοντας ώραία έργα για την Εκκλησία, άρχισε να γράφει μ' επιτυχία και θεατρικά έργα μεταξύ δε αυτών τη «Βαβυλωνία» τη «Γυναικράτσια» τον «Κόλακα» και άλλα με τα οποία εξωγράφησε και διεκωμόδωσε τις εκδηλώσεις της παλιάς κοινωνικής ζωής, με πολλή χάρη και άφθοο χιούμορ.

Δεν έγραψε μόνο θεατρικά έργα ο Βυζάντιος. Μετά τη «Βαβυλωνία» εξέδωσε ένα τομίδιο με ανέκδοτα, ανατολίτικες έμπνευσις ιστοριούλες, ευθυμίες και διδακτικές. Επίσης σ' ένα από τα θεατρικά του έργα δεν έχει βάλει το όνομά του, άγνωστο για ποιο λόγο, αλλά εξ - έφτα ανάκατα στοιχεία του αλφοβήτου.

Η «Βαβυλωνία» του άρεσε περισσότερο από όλα γιατί ο κόσμος διασκεδάζει κι' εξακολουθεί ακόμα να διασκεδάζει με τους διαφόρους έλληνικούς τύπους που παρουσιάζει και με τα τοπικά του καθενός γλωσσικά ιδιώματα, καθώς και με τ' άπρόσιτα και τα κωμικά της πλοκής του έργου.

Το έργο αυτό δεν έλειψε καμιά εποχή από το έλληνικό θέατρο, ακόμη δε και τώρα τελευταία παίζεται από καιρό σε καιρό από το Βασιλικό Θέατρο και άλλους έλληνικούς θιάσους, στην πρωτεύουσα, στις έπαρχίες και στο έξωτερικό, με μεγάλη πάντα επιτυχία.

Ο Βυζάντιος πέθανε πάμπωχος στα 1853. Δυστυχώς, στα χρόνια τα παλιά οι θεατρικοί συγγραφείς δεν έγνωριζαν... ποσοστά από τα έργα τους. Ούτε λόγος δεν γινότανε γι' αυτά.

Τα έπαιζε όποιος ήθελε και το πολύ - πολύ, ο συγγραφέας, τότε καθότανε και σε κανένα λιτό γεύμα του θιάσου για να πάρη... μεζέ.

Η κόρη του Βυζαντίου, στα μεταγενέστερα χρόνια βρέθηκε σε τέτοια φτώχεια ώστε κάποτε, όταν δεν είχε ούτε τα μικρά απαραίτητα μέσα για να συντηρηθή, ώργανώθηκε μια εύρηγική παράσταση, από παλιούς θαυμαστές του έργου του πατέρα της. Έτσι της έδωσαν από τις εισπράξεις ένα μικρό βοήθημα κι' ανακούφισαν κάπως, αλλά προσωρινά, βέβαια, τη δυστυχία της.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Συγκινητικό διήγημα

Τρία χτυπήματα στο κουδούνι της πόρτας: ήταν ο άντρας μου. Έτρεξα να του ανοίξω άμέσως. Ο Ρομπέρ μου χαμογέλουσε στέκοντας στο κεφαλοσκάλο.

— Μπορείς ναρθής μια στιγμή; μου είπε. Ή 'Ελενα σε περιμένει...

— Πώς είναι;

— Καλά. Λιγάκι κουρασμένη, βέβαια... Αυτό είναι φυσικό.

Πήγα στον καθρέφτη να ρίξω μια ματιά στο πρόσωπό μου. Σκεφτόμουν: «Θάρχειται άραγε ο Ρομπέρ να με βλέπει όπως τώρα όταν ξαναπαντρευτή; Σε δεκαπέντε μέρες θα χωρίσει οριστικά. Και μια άλλη θα φέρη νόμιμα το όνομα της κυρίας Μαλλέ. Έγώ θα ξαναπάρω το οικογενειακό μου όνομα. Θα μαστε πιά δυο ξένοι ο ένας για τον άλλον...».

Κατά βάθος, τί άλλο ήμασταν από την εποχή που παντρευτήκαμε; Γρήγορα άρχισαν οι απογοητεύσεις... Ο Ρομπέρ δεν ήταν κακός. Ούτε εγώ ήμουν από τις δύστροπες εκείνες γυναίκες που κάνουν έναν άντρα να μαρτυρη κοντά τους. Δεν φιλονεικούσαμε ποτέ σχεδόν. Η αγάπη μας δεν έσβυσε από ασυμφωνία χαρακτήρων, αλλά την διαδέχθηκε σιγά - σιγά η αδιαφορία. Δεν υπήρχε χειρότερος θάνατος για την αγάπη απ' αυτόν.

Έφτα - όχτώ χρόνια συζυγικής ζωής με το Ρομπέρ μάς είχαν φέρει σ' αυτό το σημείο. Και τότε πήραμε την απόφαση να χωρίσουμε. Δεν είχαμε πιά τη διάθεση να ξαναφτιάσουμε τη ζωή μας. Εγώ κράτησα το σπίτι. Ο Ρομπέρ νοίκιασε ένα διαμερίσμα μερικά τετράγωνα πιο κάτω. Κάθε βδομάδα, ώστόσο, έρχοταν να με δει. Συζητούσαμε μια - δυο ώρες μαζί κι έπειτα έφευγε. Μ' άλλα λόγια, είχαμε γίνει δυο πολύ καλοί φίλοι.

Το δεύτερο χρόνο, μετά το χωρισμό μας, ο Ρομπέρ έφυγε για την 'Ελβετία. Κι' όταν γύρισε από εκεί, δεν ήταν μόνος. Είχε φέρει μαζί του μια νεαρή 'Ελβετίδα, που, όπως μου είπαν μερικοί γνωστοί μου, ήταν πολύ χαριτωμένη. Δεν ένοιωσα γι' αυτό ούτε ζήλεια, ούτε πικρία.

Ο Ρομπέρ μου μίλησε γι' αυτή τη νέα έπειτα από αρκετό καιρό. Είχαν γνωρίσει τυχαία σ' ένα μεγάλο πάρκο γεμάτο ανθισμένα δέντρα και περιστέρια. Το τυφρό είδύλλιο τους άρχισε από την πρώτη εκείνη στιγμή. Σε λίγο, μια φλογερή αγάπη ένωσε τις καρδιές τους. Κι' από τότε ζούσαν κι' οι δυο ευτυχισμένοι. Ή 'Ελενα όμως - έτσι λεγόταν η νέα - ήταν τώρα σ' ένδιαφέρουσα κατάσταση και βρισκόταν στον έκτο μήνα.

Ο Ρομπέρ ήταν πολύ τίμιος. Έπρεπε, να την παντρευτεί. Κι' ήταν ανάγκη, να βάλουμε εμπρός το διαζύγιο.

Συγκατατέθηκε σ' αυτό μ' όλη μου την καρδιά. Και τα πράγματα πήραν άμέσως το δρόμο τους. Με την ευκαιρία αυτή, παρακάλεσα το Ρομπέρ να μου γνωρίσει τη μέλλουσα σύζυγό του. Και τώρα είχε έρθει για να με πάρει...

Πήγαμε σ' ένα σπίτι του. Ή 'Ελενα ήταν, σ' αλήθεια, μια πολύ όμορφη και χαριτωμένη νέα.

Γινηκαμε στενές φίλες. Κι' ανάλαβα όλες τις φροντίδες για να έτοιμάσω το νοικοκυριό τους.

Το διαζύγιο μου με το Ρομπέρ βγήκε έπειτα από μερικές βδομάδες. Ο γάμος του με την 'Ελενα θα γινόταν λίγο αργότερα.

Αλλοίμονο! Δυο μέρες πριν, ο Ρομπέρ σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

Ή 'Ελενα κι' εγώ παρακολουθήσαμε μαζί την κηδεία του. Και κείνοι που μάς έδλεπαν έλεγαν:

— Οι δυο γυναίκες του μακαριότη!

Δεν του ήμασταν, ωστόσο, τίποτε. Εγώ είχα πάψει να είμαι γυναίκα του κι' η 'Ελενα δεν είχε προλάβει να τον παντρευτεί.

Έπειτα από τρεις βδομάδες, η 'Ελενα έφερε στον κόσμο δυο αγοράκια δίδυμα.

Αλλ' οι συγκινήσεις είχαν κλονίσει την υγεία της. Κι' η δυστυχισμένη πέρασε από μεγάλο κίνδυνο.

Πήρα, κοντά μου, φυσικά, τα παιδιά και στάθηκε γι' αυτά σαν αληθινή μητέρα. Τόσο πολύ, μάλιστα, που, όταν η 'Ελενα βγήκε από την κλινική, ύστερα από τρεις μήνες έδινε, πλάι σ' εμένα, την εντύπωση μιας ξένης γι' αυτήν.

Και τώρα πρέπει να μιλήσω για κάτι άλλο. Όλοι όσοι είδαν αυτά τα παιδιά, μου έλεγαν πως μου έμοιαζαν καταπληκτικά. Αυτό το είχα προσέξει κι' εγώ.

Ωστόσο και σήμερα ακόμη δεν μπορώ να το εξηγήσω. Κάποιος φίλος μου γιατρός μου είπε ότι ο Ρομπέρ δεν είχε παψει ποτέ να με σκεφτείται κι' επειδή δεν ήταν κανένα αίσθημα αγάπης, αλλ' ένας απλός πόθος αυτό που τον είχε φέρει κοντά στην 'Ελενα, τα παιδιά που γεννήθηκαν απ' αυτήν μου έμοιαζαν. Μ' άλλα λόγια, η δυστυχισμένη αυτή νέα του είχε χρησιμοποιήσει σαν απλό μέσον για την ικανοποίηση της βαθύτερης επιθυμίας του, που ήταν ν' αποκτήσει ένα παιδί και που κι' εγώ, άλλωστε, την ήξερα καλά, δυστυχώς, δεν μπόρεσα να την ικανοποιήσω.

Είναι άραγε αυτό μια ικανοποιητική εξήγηση; Δεν ξέρω.

Ένα πράγμα είναι, ωστόσο, βέβαιο. Ότι αγάπησα αυτά τα παιδιά, μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου, σαν να ήταν δικά μου.

Απ' αυτή τη στιγμή αρχίζει το έγκλημά μου. Γιατί ήταν ένα πραγματικό έγκλημα αυτό που έκανα. Το μόνο μου δικαιολογητικό είναι πως δεν είχα συνείδηση της πράξεώς μου.

Ή 'Ελενα ήταν στην απόλυτη διαθεσί μου. Δεν μπορούσε πιά να ξαναγυρίσει στην πατρίδα της έπειτα απ' αυτό που είχε γίνει. Ήταν μητέρα, χωρίς να γίνη νόμιμος σύζυγος. Έπειτα, της έλειπαν τα οικονομικά μέσα για να συντηρήσει τα παιδιά της και τον ίδιο τον εαυτό της.

Της πρότεινα, λοιπόν, να υιοθετήσω αυτά τα παιδιά. Κι' η δυστυχισμένη το δέχτηκε.

Ήμουν ένθουσιασμένη για το κατορθωμά μου. Με τη στοργή και την αφοσίωσή μου, είχα κάμει αυτά τα παιδάκια να με βλέπουν σαν αληθινή μητέρα, ενώ για τη δυστυχισμένη την 'Ελενα δεν ένοιωθαν σχεδόν τίποτε.

Ή δυστυχισμένη η 'Ελενα υπέφερε πολύ βλέποντας τα παιδιά της να την θεωρούν σαν ξένη, αλλ' ο εγωισμός μου με τύφλωσε και δεν μ' άφηνε να το προσέξω. Τα παιδάκια αυτά είχαν δώσει ένα νόημα στη ζωή μου κι' ήμουν ευτυχισμένη γι' αυτό. Κι' όταν κατάλαβα το σιωπηλό δράμα, που παίζονταν γύρω μου, ήταν πιά πολύ αργά.

Ή 'Ελενα είχε θυσιάσει μέσα της τη μητέρα για να εξασφαλίσει το μέλλον των παιδιών της. Αλλά η θυσία αυτή την βασάνιζε τρομερά. Και περνούσε ημέρες και νύχτες φρικτής αγωνίας... Ή δυστυχισμένη αδυνατίει ολοένα και, σιγά - σιγά, κατάντησε σκελετός. Ένα πρωί, τέλος, έκαμε μίαν ακατάσχετη αιμόπτυση. Και πέθανε, έπειτα από μερικούς μήνες, φυματική σ' ένα σανατόριο, στο Πά, μ' όλες τις φροντίδες των γιατρών για να την σώσουν. Της παραστάθηκαν τις τελευταίες της στιγμές, μα αυτό δεν αλφάρνυει τη θέσι μου. Την είχα σκοτώσει με τα ίδια μου τα χέρια!

Από τότε, αφιέρωσα τη ζωή μου στο Ζαν και τον Πιέρ, τα δυο παιδιά του Ρομπέρ και της 'Ελενας. Προχτές έκλεισαν τα δώδεκα χρόνια τους. Τους μιλάω συχνά για τη μητέρα τους. Κι' έχω κρεμάσει ένα πορτραίτο της στο δωμάτιό τους. Ή μόνη μου ελπίδα να εξιλεθώ για το έγκλημά μου είναι η μεγάλη αγάπη για τα δίδυμα.

Αυτή μ' έκαμε να σκοτώσω τη μητέρα τους.

Ο ύπνος μου δεν είναι πιά γαλήνιος. Συχνά τις νύχτες πετάγομαι έντρομη. Ο τρόμος κι' η αγωνία μου σφίγγουν το λαιμό. Σκοτώσα μια άμοιρη μικρούλα που τα θυσίασε όλα για την αγάπη της, σκοτώσα μια τραγική μητέρα... Τη βλέπω σ' ένα όνειρό μου. Χλωμή, δυστυχισμένη, σκυθρωπή... Τα μάτια της, τα πονεμένα μάτια της στηλώνονται πάνω μου και με κυττάζουν, με κυττάζουν επίμονα, επιτιμητικά...

Ποιός θα με λυτρώσει απ' τ' μαρτύριό μου αυτό; Έλεος, Θεέ μου, συχώρεσέ με!...

ΠΩΛΕΤ ΜΩΛΟΝΑΙ

Η ΕΛΕΝΑ...

Η ματωμένη κληρονομία

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραβιό, σπιτονοικοκύρης της χήρας Λυρώ, απαιτεί τα νοίκια από του χρωστούν και συγχρόνως κάνει χυδαίες προτάσεις στην κόρη της Λυρώ, την Εύγενια. Η νέα τόν περιφρονεί. Ο Λουσιέν Μορέλ αποφασίζει να πωλήσει έναν πίνακα του για να βοηθήσει την Εύγενια και τη μητέρα της.

7ον «Αλλά, ο Λουσιέν ένοιωσε μίαν απροσποίητη στην ιδέα να συμμεριστεί μ' έναν άλλον τη φροντίδα για κείνες, που τις θεωρούσε ήδη προστατευόμενες του. Ωστόσο, έπρεπε να ενεργήσει. Ήταν ανάγκη επείγουσα.

Προτού όμως κάνει ένα τέτοιο διάβημα, που του ήταν εύκολωτο, γιατί ήταν βέβαιος ότι θα πετύχαινε άμεσα, ο Λουσιέν σκέφτηκε μίαν δόκιμη μέρα και το αποτέλεσμα των σκέψεων του ήταν ότι δεν μίλησε για την κυρία και τη δεσποινίδα Λυρώ ούτε στον κόμητα Ντεσολέρ, ούτε στον Ζωρζ Ραμέλ, ούτε στην δημογλωσσική αδελφή του και δεν προσπάθησε να συναντήσει τον Άλξιο Μολέν και τον Στέφανο Ρενοντέν.

Υπήρχε ωστόσο, ανάμεσα σ' όλους αυτούς, ένα πρόσωπο στο οποίο μπορούσε, στο οποίο όφειλε μάλιστα ν' αποταθεί.

Το πρόσωπο αυτό ήταν η κυρία Ραμέλ. Αφού υπέστη πολλά, πλούσια τώρα κι ευτυχισμένη η «Μικρούλα» — όπως την έλεγαν όλοι — δεν είχε μεγαλύτερη χαρά παρά να βοηθήσει τους φτωχούς.

Για μια στιγμή, ο Λουσιέν αποφάσισε σχεδόν να δώσει στην δημογλωσσική αδελφή του την ευκαιρία να κάνει μια καλωσύνη ακόμα.

Αλλά, ξαφνικά, πήρε μίαν άλλη απόφαση: Γιατί να ζητήσει από άλλους να κάνουν δ.τι μπορούσε να κάνει αυτός ο ίδιος; Ήθελε να νοιώσει δηλ τη χαρά, που αισθάνεται κανείς όταν κάνει καλωσύνες.

Κι' έπειτα, πρέπει να το πούμε, ένα αίσθημα είχε ριζώσει στην καρδιά του. Ο Λουσιέν ένοιωσε ήδη ότι αγαπούσε τη δεσποινίδα Λυρώ κι' ότι η μορφή εκείνη κόρη που, την προηγούμενη μέρα ακόμα του ήταν εντελώς άγνωστη, θα έεασκούσε μεγάλην επίδραση στο μέλλον του, και θα κυριαρχούσε στη ζωή του, όπως είχε συμβεί με τη «Μικρούλα» και τη Λαυρεντία, και τους συζύγους των, τον Ζωρζ Ραμέλ και τον Άλξιο Μολέν. Ο Λουσιέν Μορέλ δεν είχε ακόμα ως τότε αγαπήσει, κι' ο έρωτας, που τόσο ξαφνικά τον κυριέψε ολόκληρον, του έδινε συγκινήσεις τόσο γλυκειές, τόσο λεπτές, ώστε παραδινόταν σ' αυτές μ' όλη τη θερμότητα των είκοσι χρόνων του.

Δεν προσπαθούσε καθόλου ν' αντισταθεί ούτε να συγκρατηθεί. Γιατί, άλλωστε, ν' αντιδράσει στην ευτυχία, που τον πλημμύριζε; Ήταν τόσο ευτυχισμένος που αγαπούσε, που ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά!

Αλλωστε, τι είχε να φοβηθεί; Ήτο

νός, είχε ταλέντο, και το μέλλον ανοιγόταν μπροστά του. Δεν είχε το δικαίωμα να αγαπήσει, όπως οι άλλοι; Ο Λουσιέν, εκείνες τις μέρες, τελείωνε ένα πίνακα. Ήταν μια σκηνή οικογενειακή: δυο παιδάκια, που έπαιζαν με μια γάτα, ενώ η μητέρα τους τα παρακολουθούσε. Τελείωσε αυτόν τον πίνακα το πρωί της Κυριακής, και, τη Δευτέρα, προτού ν' ανοίξει το ατελιέ, τον τύλιξε, και βγήκε κρυφά από το μέγαρο, χωρίς να τον δει κανείς. Πήγε στο κατάστημα πινάκων του Πετι. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του, που, θέλοντας να κερδίσει χρήματα, κατέφευγε σ' έναν έμπορο.

Κύριε, είπε στον Πετι, έρχομαι να σας προτείνω ν' αγοράσετε ένα έργο μου.

Να το ιδούμε, απάντησε εκείνος.

Ο Λουσιέν με δειλία και συγκίνηση ξεδίπλωσε τον πίνακα.

Ο Πετι τον πήρε, τον τοποθέτησε στο κατάλληλο φως, τον εξέτασε προσεκτικά και ρώτησε:

— Είναι δικό σας το έργο αυτό;

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε ο Λουσιέν.

— Τίνος είσαστε μαθητής;

— Του κυρίου Ζωρζ Ραμέλ.

— Το υπέθεσα. Παίρνω το έργο σας για χίλια φράγκα, αν δεχέστε αυτή την τιμή.

— Δεν έλπιζα, για να πληρωθώ.

— Έτσι; Ωστόσο, το έργο σας έχει μεγάλη αξία, δεν είναι κοινό. Πώς λέγεστε;

— Λουσιέν Μορέλ.

— Λοιπόν θα γράψετε εκεί στην άκρη Λουσιέν Μορέλ, κι' έπειτα θα περάσετε από το ταμείο, για να πληρωθείτε.

Ο νέος έγραψε το όνομά του στον πίνακα, πήρε τα χίλια φράγκα, κι' αποχαιρέτησε μ' ευχαριστίες τον Πετι, που του είχε χαμογελώντας:

— Ελπίζω ότι θα ξαναδωθώ.

— Το ίδιο ελπίζω κι' εγώ, κύριε Πετι.

Ο Λουσιέν βγήκε από το κατάστημα καταγοητευμένος.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Μινιόν

Φρόσω, τις δίδαιτες ξανά τώρα μου άρχισες για να μου φτιάξεις σιλουέττα. Και την περνάς στα πεταχτά με ένα - δύο γιαουρτά — και δέκα δράμια φέτα.

Μου θες να ρίξεις, λές, τα πά — τα περιττά και τα λοιπά και να γίνης σανίδα.

Να έχης σώμα με «γραμμή» και καμπυλόπλητη καμ — ιού — σαν πεινασμένη γίδα.

Σε διατάσσω αθωρεί, κόψε τη δίδαιτα μωρή και πιάσ' την κορυα — (μύνα).

Εγώ σε θέλω ρε νταρ — ντά — να μου ξαπλώνης στον — (δντά) σαν Βαλιντέ — Σουλ — (τάννα).

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Βάδιζε με το κεφάλι ψηλά, κατενθουσιασμένος με τον έαυτό του. Κρατούσε τα πρώτα χρήματα, που κέρδισε από την εργασία του!

★

Από την οδόν Κωαρτέν ως την οδόν Γαιβόν, ο Λουσιέν δεν είχε παρά δυο βήματα να κάνει, για να πάει στο σπίτι του Ζοζέφ Ραβιό, του σπιτονοικοκύρη της κυρίας Λυρώ.

Ο Ραβιό ήταν στο σπίτι του. Μια υπηρέτρια ώδηγησε το Λουσιέν στο γραφείο του.

— Τι έπιθυμείτε, κύριε; τον ρώτησε ο σπιτονοικοκύρης, παίζοντας με τη χρυσή αλυσίδα του ρολογιού του.

Με την πρώτη ματιά, ο Λουσιέν, τον έκρινε: «Δεν είναι καλός άνθρωπος», σκέφτηκε.

Έπειτα τον ρώτησε:

— Έχετε, κύριε μίαν ιδιοκτησία στην οδόν Βωμπτούργκ, αριθμός 16;

— Μάλιστα, απάντησε ο Ραβιό.

— Σ' ένα διαμέρισμα της ιδιοκτησίας σας αυτής μένουν η κυρία Λυρώ κι' η κόρη της.

— Αυτές σας έστειλαν; Είναι περιττόν, κύριε, εντελώς περιττόν. Χάνετε την ώρα σας. Δεν αλλάζω γνώμη.

— Δεν ξέρω τι αποφασίζετε, κύριε, και δεν έχω καμμιάν επιθυμία να το μάθω. Αλλά όφειλω να σας πω πρώτα — πρώτα ότι δεν μ' έστειλε σ' εσάς η κυρία Λυρώ, που άγνοει εντελώς το διάβημά μου.

— Α!...

— Η κυρία Λυρώ σας χρωστάει δυο νοίκια;

— Ναί, διακόσια πενήντα φράγκα για τους δυο περασμένους μήνες, κι' αυτόν που τρέχει.

— Έπρεπε να λυπηθήτε αυτές τις δυο δυστυχισμένες γυναίκες, να φανήτε φιλόανθρωπος, να μην τις στενοχωρήσετε.

— Και που θα πάμε έπειτα, αν αρχίσουμε και λυπημάστε όλον τον κόσμο, φίλε μου; Έχω ένα σπίτι και το νοικιάζω για να παίρνω τα νοίκια και να ζώ.

— Λοιπόν, κύριε, έρχομαι να σας πληρώσω όσα σας χρωστάει η κυρία Λυρώ.

— Πώς είπατε; Έρχεστε...

— Να σας πληρώσω, κύριε, επανέλαβε ο Λουσιέν.

Κι' έβγαλε τα χαρτονομίσματα από την τσέπη του.

Ο Ραβιό τον κυτούσε σαν άπολιθωμένος.

Ξαφνικά, τα μάτια του άστραψαν, και χαμογέλασε πονηρά.

— Δώστε μου, σας παρακαλώ, κύριε, τις δυο αποδείξεις, συνέχισε ο Λουσιέν.

— Ξέρετε από πολλόν καιρό την κυρία Λυρώ; τον ρώτησε ο Ραβιό.

— Ποτέ μου δεν είδα την κυρία Λυρώ, και δεν με έβρει, όπως δεν την ξέρω κι' εγώ, απάντησε ο Λουσιέν.

Ο Ραβιό χαμογέλασε ειρωνικά.

— Καταλαβαίνω, είπε, ξέρετε την κόρη.

— Μάλιστα.

— Πολύ; Ξαναρώτησε ο Ραβιό, τονίζοντας τη λέξη με ύφος ειρωνικό.

Ο Λουσιέν ξεχώρισε τρία χαρτονομίσματα των εκατό φράγκων.

— Όχι, κύριε, απάντησε, όχι με την καλή σημασία που δίνετε σεις. Μου φτάνει για μια άρρωστη κι' η κόρη της δυστυχού, για να τη βάλω να τις βοηθήσω.

— Ελάτε δά... Δεν γελιέμαι εγώ με τα λόγια. Δεν ξυπνάει το ενδιαφέρον έτσι με το τίποτα. Όχι, δεν είναι η μητέρα αυτή για την οποία ενδιαφέρεστε. Αδιαφορείτε εντελώς για τη μητέρα, που δεν την ξέρετε. Για την κόρη, μάλιστα,...

— Ε, είναι ω-

μορφή ή μικρή Λυρώ. Ξέρω εγώ τι πρέπει να πιστεύω...

— Τι έννοείτε, κύριε; ρώτησε ο Λουσιέν σοβαρά.

— Έννοώ ότι η δεσποινίς Λυρώ είναι έρωμένη σου!

Κύριε, απάντησε ο νέος με φωνή δυνατή, που έτρεπε από θυμό, είπατε ένα πράγμα βρωμερό και πρέπει να ντρέπεστε γι' αυτό. Δεν φτάνει που είσατε απάνθρωπος μπροστά στη δυστυχία, είσατε και συκοφάντης;

Ο Ραβιό εξακολουθούσε να χαμογελά, χωρίς να τον μέλλη για την αγανάκτηση του Λουσιέν.

— Καλά, καλά, είπε. Τους ξέρω εγώ τους ανθρώπους...

Κύριε, επανέλαβε ο Λουσιέν, με μεγαλύτερη αγανάκτηση, ο τρόπος σας είναι έλεινός! Το ν' απαιτήτε να σας πληρωθούν τα όφειλά σας να καταλαβαίνω. Αλλά να φέρεστε με τέτοιαν άσέβεια σ' μια γυναίκα δεν σας το επιτρέπω. Είσατε ανάνδρος, είσατε άτιμος! Αλλά δεν συζητώ πιά μαζί σας. Δώστε μου τις αποδείξεις, κύριε, και πάρτε τα χρήματά σας...

Ο Ραβιό θύμωσε για το μάθημα που πήρε, και σκέφτηκε για μια στιγμή να πετάξει με τις κλωστίες τον έπισκέπτη του έξω. Συγκρατήθηκε όμως.

— Δεν είπαρτίτω εγώ ο ίδιος τα νοίκια, είπε. Τις αποδείξεις της κυρίας Λυρώ τις έχει η θυρωρός του σπιτιού.

— Αυτό έπρεπε να μου το πείτε άμεσα, κύριε, απάντησε ο Λουσιέν. Έτσι, δεν θα ήμουν υποχρεωμένος ν' ακούσω τόσες ανοησίες.

Και βγήκε απότομα από το δωμάτιο, αφήνοντας τον Ζοζέφ Ραβιό να δαγκώνει τα χείλη του με λύσσα.

★

Ήταν εννιάμιση ή ώρα, όταν ο Λουσιέν επέστρεψε στο ατελιέ.

Λουσιέν, ο κύριος Ραμέλ σ' έζητησε πολλές φορές, του είπε ένας μαθητής.

— Είπε μέσα τώρα; ρώτησε ο νέος.

— Ναί.

Ο Λουσιέν μπήκε στο ιδιαίτερο ατελιέ του Ζωρζ Ραμέλ.

— Καλώς τον, είπε ο ζωγράφος. Από πού έρχεσαι; Σ' έζητησε επανειλημμένως...

— Είχα κάπου να πάω...

— Πολύ μακριά φαίνεται, γιατί βγήκες χωρίς σήμερα. Αλλά για πές μου: Δεν τελείωσες το έργο σου χτές;

— Μάλιστα.

— Δεν το βλέπω. Πού τ'όκρυψες;

Το πρόσωπο του νέου έγινε κατακόκκινο.

— Πούλησες το έργο σου;

— Ναί.

— Χωρίς να με ειδοποιήσης; "Α, Λουσιέν!...

Ο νέος χαμήλωσε ταραγμένος το κεφάλι.

— Γιατί πούλησες αυτό το έργο; Ξαναρώτησε ο Ραμέλ.

— Είχα ανάγκη από χρήματα.

— Καλά, και δεν μπορούσες να μου ζητήσεις; Σου άρνήθηκα ποτέ μου τίποτα;

— Υπήρχε πάντοτε πολύ καλός για μένα και δεν μπορώ να έχω κανένα παράπονο, ψιθύρισε ο νέος.

— Δεν θέλεις να μου πής γιατί χρειάζονται τα χρήματα; Ξαναρώτησε ο Ραμέλ.

— Θα μάθετε αργότερα...

— Φύλαξε το μυστικό σου, Λουσιέν. Δεν σου ζητώ να μου το πής. "Αν δεν μου πής σήμερα την αλήθεια, θα πής ότι δεν πρέπει να την μάθω ακόμα. Είμαι βέβαιος όμως ότι καμμιά πράξη σου δεν είναι δυνατόν να είναι κακή.

— Ευχαριστώ!

— Ας είναι όμως, λυπούμαι που δεν μου είπες χτές ότι ήθελες να πουλήσεις εκείνο το έργο σου.

— Παραδέχομαι ότι έκαμα άσχημα.

— Το έργο σου θα ήταν ακόμα εδώ "Ηθελα να σου κάνω μίαν έκπληξη. Πόσο σου έδωσαν γι' αυτό;

— Χίλια φράγκα.

— Στο Πετι το πήγες;

— Μάλιστα.

— Είναι καλή τιμή χίλια φράγκα. Αλλά χτές, όταν έλειπες, ήρθε κάποιος εδώ και πρόσεξε το έργο σου. Και ήταν έτοιμος να το αγοράσει δυο χιλιάδες φράγκα. Θα ξαναγαύριση, μου είπε.

— Ήταν καλή τιμή, πραγματικά. Αλλά

εγώ δεν είμαι μετανιωμένος που βιάστηκα τόσο πολύ.

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε μέσα στο ατελιέ η κυρία Ραμέλ.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε βλέποντας τον Λουσιέν ταραγμένον και κατακόκκινον.

— Τίποτα, Μικρούλα μου, απάντησε ο Ζωρζ. Ο Λουσιέν βγήκε πρωί - πρωί και πούλησε το πρώτο του έργο στον Πετι.

Η Μικρούλα κύτταξε το Λουσιέν και σκέφτηκε:

«Κάτι συμβαίνει...».

Αλλά δεν είπε τίποτα.

Τα χίλια φράγκα του Λουσιέν

Η κυρία Λυρώ περίμενε με μεγάλη ανησυχία την απάντησή από το σπιτονοικοκύρη της στο γράμμα που του είχε γράψει.

Το Σάββατο κι' η Κυριακή πέρασαν με μάταιη αναμονή. Το ίδιο και η Δευτέρα.

— Είχες δίκιο, κόρη μου, είπε η χήρα στην κόρη της. Ο κύριος Ραβιό είναι πολύ σκληρός.

Κατά τις έντεκάμιση, ενώ οι δυο γυναίκες έτοιμαζόνταν να στρώσουν τραπέζι, είδαν να μπαίνει μέσα η θυρωρός.

Η κυρία Λυρώ άρχισε να τρέμει.

— Κάποια κακήν είδησι μάς φέρνει, είπε.

— Όχι, όχι, κυρία Λυρώ, απάντησε η Γρελύ, αντίθετος σας φέρνω μια πολύ καλή είδησι. Πριν από λίγο, ένας νέος, ένας πολύ ώμορφος νέος, με ευγενικά φυσιογνωμία και πολύ καλός πρέπει, ήρθε και με βρήκε...

Η Εύγενια, ακούγοντας αυτά τα λόγια, έγινε κατακόκκινη.

Η θυρωρός εξακολούθησε:

— Με ρώτησε ο νέος αυτός, αν μένη έδω ή κυρία Λυρώ; Του είπα ναί και με ρώτησε τότε: «Επειδή είνε άρρωστη και δεν έχει δουλειά, η κυρία αυτή σας καθυστερεί δυο νοίκια, που δεν μπορεί να τα πληρώσει. Έτσι δεν είναι;» «Δυστυχώς, ναί, κύριε» του απάντησε. «Είδα τον κύριο Ραβιό και μου είπε πως οι δυο αποδείξεις των νοικίων βρίσκονται στα χέρια σας». «Πραγματικά, κύριε». «Λοιπόν, κυρία, έρχομαι να σας πληρώσω».

Η κυρία Λυρώ έριξε μια ματιά στην κόρη της, που κρατούσε το κεφάλι της σκυμμένο.

— Ο νέος αυτός, εξακολούθησε η θυρωρός, άφισε πάνω στο τραπέζι μου διακόσια πενήντα φράγκα και πήρε τις αποδείξεις. Του έδωσα τις δυο αποδείξεις, και του είπα: «Κύριε, πολύ θα ήθελα να μάθω ποιός

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...σαστε για να μπορέσω τουλάχιστον να πω το όνομα σας στην κυρία Λυρώ». «Είνε περιττόν» μου απάντησε χαμογελώντας.

«Έβαλε τις αποδείξεις στην τσέπη του, με χαϊρέτση ευγενικά κι' έφυγε. Αυτή είναι όλη η ιστορία, κυρία Λυρώ. Έπί τέλους, είσατε ήσυχες τώρα για κάμποσον καιρό. Η Εύγενια θα βρή δουλειά, εσείς θα ξαναγίνετε καλά, κι' όλα θα πάνε μια χαρά».

— Μακάρι, κυρία Γρελύ.

— Δεν μαντεύετε, πάνω - κάτω, κυρία Λυρώ, ποιός είναι ο άμορφος κι' ευγενικός αυτός νέος;

— Όχι, κυρία Γρελύ. Αλλά άσφαλώς θα είναι κανένας άγνωστος φίλος, που δεν μάς έχεσσε στη δυστυχία μας.

— Είνε ίσως ο εγγολάδος, όπου δούλευε προτού πεθάνει ο καυμένος ο άντρας σας.

— Ναί, ίσως, κυρία Γρελύ...

Η Εύγενια, σ' όλο αυτό το διάστημα, κεντούσε με ζήλο, και, τότε κοκκινίζε, τότε πάλι χλώμιαζε.

Η θυρωρός, που ήταν πολύ καλή γυναίκα, έφυγε χαρούμενη.

Η μητέρα κι' η κόρη κάθησαν στο τραπέζι κι' άρχισαν να κουβεντιάζουν για διάφορα άλλα ζητήματα, εκτός από το νοίκι και τον άγνωστο νέο που το πληρώσε.

Κι' οι δυο τους μάντευαν πως ο άγνωστος εκείνος ήταν ο Λουσιέν Μορέλ.

Η κυρία Λυρώ σάπαινε επίτηδες: Είχε το σχέδιό της. Ωστόσο μάντευε τις σκέψεις της, κι' απ' τα δάκρυα, που έβλεπε να κυλούν στα μάγουλα της κόρης της, καταλάβαινε πως το φέροισι του Λουσιέν την είχε συγκινήσει βαθειά.

«Υπάρχει κίνδυνος για την κόρη μου! σκεπτόταν η χήρα. Αυτός ο νεός είναι πάντοτε μέσα στο νού της. Θα μου πάρη την καρδιά της!...»

★

Το απόγευμα, η κυρία Λυρώ έγραψε ένα γράμμα, και παρακάλεσε την Εύγενια να το ρίξει στο ταχυδρομείο.

Η νέα ταράχτηκε, όταν διάβασε την επιγραφή:

«Κύριον Λουσιέν Μορέλ.

Όδός Σαιν Ντομινίκ 44. Ήνταύθα».

— Δεν πρέπει να ευχαριστήσω αυτό το νέο; τη ρώτησε η μητέρα της, που άντελήφθη την ταραχή της.

— Έχετε δίκιο, μητέρα, ψιθύρισε η Εύγενια.

Μόλις η νέα βγή

Ενώπιό της θυρώρου, κρατώντας ένα φουσκωμένο φάκελλο στο χέρι, και ρώτησε:

— «Η κυρία Λυρώ;»
— «Εδώ είναι, απάντησε η θυρώρος.»
— Τό γράμμα αυτό είναι γι' αυτήν. Πρέπει να της δοθεί άμεσα στα χέρια της. Αυτές τις οδηγίες έχω πάρει.

— Τότε θα της το δώσω άμεσα.
Κι' ο άγνωστος έφυγε, αφού παράδωσε το φάκελλο, που κρατούσε.

Η κυρία Γρελύ ανέβηκε άμεσα στο τέταρτο πάτωμα.

— Πάλι εγώ είμαι, κυρία Λυρώ, είπε, μπαίνοντας στο διαμέρισμά της χήρας.

— Τι συμβαίνει πάλι; Έχουμε κι' άλλη καλή είδηση.

— Δεν ξέρω... 'Αλλ' έχω ένα γράμμα για σάς.

— Γράμμα; Ποιος να μου γράφει, άραγε;

— Θα ιδίτε. Δεν ήρθε με το ταχυδρομείο. Τόφερε ένας άνθρωπος κι' έφυγε χωρίς να περιμένει απάντηση.

— Θα είναι οι αποδείξεις των ένοικίων, ψιθύρισε η χήρα.

Και παίρνοντας το γράμμα, έσχισε το φάκελλο. Είδη τότε καταπληκτική, ότι, μέσα στο φάκελλο, υπήρχαν χαρτονομίσματα.

— Σας ευχαριστώ πολύ, κυρία Γρελύ, είπε. Σας παρακαλώ μην πείτε τίποτα γι' αυτό το γράμμα που μου φέρατε στην Εύγενία.

— Καλά, καλά, κυρία Λυρώ.

Μόλις η θυρώρος βγήκε από το δωμάτιο, η χήρα έβγαλε από το φάκελλο τις δυο αποδείξεις του ένοικιου, έφτακτοσία πενήντα φράγκα κι' ένα γράμμα, που είχε την υπογραφή του Λουσιέν Μορέλ.

— Τι σημαίνουν όλα αυτά; ψιθύρισε ταραγμένη η κυρία Λυρώ. Κι' έσπευσε να διαβάσει το γράμμα.

Ο Λουσιέν της έγραφε:

«Κυρία,

»Η δεσποινίς Λυρώ θα σας είχε βέβαια για την επίσκεψή, που έκαμε, το Σάββατο το πρωί στο άτελιό του κύριου Ζωρζ Ραμέλ. Έπειδή έλειπε ο κ. Ραμέλ, είχα εγώ την τύχη να δεχτώ την δεσποινίδα Λυρώ.

»Η κόρη σας, κυρία, δεν έκρινε καλό να μου αποκόμω τη δεινή θέσι στην οποία βρίσκεστε προσωρινά. Με συγκίνησε βαθύτατα, κυρία, και σκέφτηκα να σας βοηθήσω.

»Η δεσποινίς Λυρώ υπήρξε αρκετά καλή ώστε να δεχτεί την ελκρινή μου φίλδα, που της πρόσφερα. Στόν τίτλο αυτόν του φίλου, που τού σας παρακαλώ να μου δώσετε και σεις, κυρία — σας εξορκίζω να δεχτήτε το δώρο, ή, αν προτιμάτε, το δάνειο, που είμαι εύτυχης να σας προσφέρω.

»Δεχθήτε, σας παρακαλώ, κυρία, για σας και την δεσποινίδα κόρη σας, την έκφρασι του βαθύτατου σεβασμού μου.

Λουσιέν Μορέλ.

— Πολύ ευγενικό κι' αξιοπρεπές αυτό το γράμμα, ψιθύρισε η κυρία Λυρώ. Ο νέος αυτός γράφει με μεγάλη λεπτότητα.

»Ακούγοντας βήματα στη σκάλα, ξανάβαλε τις αποδείξεις, το γράμμα και τα χρήματα μέσα στον φάκελλο και τον έκρυψε.

»Η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα η Εύγενία. Βρήκε τη μητέρα της να κεντά, φαινομενικά ήρεμη. Κάθισε κι' αυτή, χωρίς να πει τίποτα, και συνέχισε το κέντημά της.

★

Τό γράμμα της κυρίας Λυρώ τόλαβε ο Λουσιέν τó ίδιο απόγευμα, στίς πεντέμισι. Φοδότην μήπως η χήρα, από υπερβολική λεπτότητα, αρνιόταν να δεχτεί τα χρήματά του. Έσχισε λοιπόν τó φάκελλο με δάχτυλά που έτρεμαν, και διάβασε:

«Κυρία,

»Σήμερα τó πρωί, ένας νέος παρουσιάστηκε στη θυρώρο τού σπιτιού, όπου μένω, και πλήρωσε τα δυο νοίκια, που καθυστέρουσα. Ο νέος αυτός δεν θέλησε να πει τó όνομά του. 'Αλλά ξέρουμε, η κόρη μου κι' εγώ, ότι σέ σας, κυρία, οφείλουμε την νέα αυτή γενναιοδορία. Οφείλω, κύριε, να σας ευχαριστήσω, και τó κάνω ελκρινέστατα. 'Αλλ' υπάρχει και κάτι άλλο, που επιθυμώ να σας πώ, και πού δεν μπορώ να σας τó γράψω. Είναι λοιπόν ανάγκη να σας δώ.

»Αν δεν ήμουν άρρωστη, θάρχομουν να σας επισκεφτώ, αλλά δυστυχώς, μόλις στήριζομαι πτά πόδια μου. Είμαι λοιπόν ά-

ναγκασμένη να σας παρακαλέσω νάρθίτε σεις να συνομιλήσωμε για λίγο.

»Σας ζητώ συγγνώμη για την ενόχλησι, αλλ' είμαι βέβαιη ότι δεν θ' άρνηθήτε αυτή τη χάρη σε μια δυστυχισμένη γυναίκα. Έλάτε λοιπόν αύριο, κατά τις τρεις.

»Σας ευχαριστώ και πάλι, κύριε, και σας παρακαλώ να δεχτήτε την έκφρασι της ευγνωμοσύνης μου.

Χήρα Λυρώ.

— Η κυρία Λυρώ δεν θα είχε πάρει άκόμα τó γράμμα μου, όταν μου έγραψε, ψιθύρισε ο Λουσιέν. Τι θέλει να μου πει, άραγε; Θα τó μάθω αύριο. 'Αλλωστε, σκεφτόμουν να της ζητήσω εγώ ό ίδιος, σέ πέντε - έξη μέρες, την άδεια να πάω να την επισκεφτώ. Η δεσποινίς Εύγενία δεν θα ξανάρθη εδώ, κι' έπειδή δεν μπορώ, φυσικά, να την βλέπω στο δρόμο, πρέπει να την βλέπω στής μητέρας της.

»Όλο εκείνο τó βράδυ, ήταν σκεπτικός. Φοδότην, χωρίς κι' αυτός να ξέρη γιατί, την επίσκεψή του στής κυρίας Λυρώ. 'Αν η γυναίκα εκείνη, περήφανη καθώς ήταν, τού απαγόρευε να βλέπει, να επισκέπτεται, ν' αγαπάει την κόρη της;

★

Την άλλη μέρα, στίς δύομισι τó απόγευμα, η κυρία Λυρώ είπε στην κόρη της:

— Τώρα που πληρώθηκαν τα δυο νοίκια, η θέσι μας αλαφρώθηκε πολύ. Δεν φοδόμεστε πιά τίποτε από τόν σπιτιονομικό κύρη. 'Αλλά τó χρέος μας μένει τó ίδιο, γιατί, αν δεν χρωστούμε στον κύριο Ραβιό, χρωστούμε σε άλλον. Πρέπει λοιπόν, κόρη μου, να βρής δουλειά. Κάθισε λοιπόν, μάλιστα καλά να πηγαίνεις σήμερα σε τρία-τέσσερα καταστήματα, μήπως βρής και μια εργασία για σένα. 'Όσο λίγη κι' αν είναι αυτή η δουλειά, θα υπορέσουμε να περάσουμε λίγες μέρες, με ό,τι κερδίσεις.

— Πολύ καλά, μητέρα, θα πάω να ιδώ.

— Ναί, πηγαίνε κόρη μου.

Η κυρία Λυρώ, περιμένοντας την επίσκεψή του Λουσιέν, ήθελε ν' απομακρύνει την κόρη της από τó σπiti.

»Η Εύγενία γτύθηκε κι' έφυγε.

»Υστερα από ένα τέταρτο της ώρας, χτύπησε η πόρτα.

— Εμπρός, είπε η κυρία Λυρώ.

»Η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ο Λουσιέν Μορέλ.

Είχε μάθει από τη θυρώρο πώς η Εύγενία είχε φύγει, και κατάλαβε πώς η μητέρα της προτιμούσε να μιλήσει ιδιαιτέρως μαζί του.

»Η άρρωστη σηκώθηκε με δυσκολία για να τόν υποδεχτεί.

»Ο Λουσιέν υποκλίθηκε με σεβασμό.

— Καλή μέρα, κύριε, είπε η χήρα. Είσατε πολύ καλός που ήρθατε...

Λουσιέν Μορέλ.

— Πολύ ευγενικό κι' αξιοπρεπές αυτό το γράμμα, ψιθύρισε η κυρία Λυρώ. Ο νέος αυτός γράφει με μεγάλη λεπτότητα.

»Ακούγοντας βήματα στη σκάλα, ξανάβαλε τις αποδείξεις, το γράμμα και τα χρήματα μέσα στον φάκελλο και τον έκρυψε.

»Η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα η Εύγενία. Βρήκε τη μητέρα της να κεντά, φαινομενικά ήρεμη. Κάθισε κι' αυτή, χωρίς να πει τίποτα, και συνέχισε το κέντημά της.

★

Τό γράμμα της κυρίας Λυρώ τόλαβε ο Λουσιέν τó ίδιο απόγευμα, στίς πεντέμισι. Φοδότην μήπως η χήρα, από υπερβολική λεπτότητα, αρνιόταν να δεχτεί τα χρήματά του. Έσχισε λοιπόν τó φάκελλο με δάχτυλά που έτρεμαν, και διάβασε:

«Κυρία,

»Σήμερα τó πρωί, ένας νέος παρουσιάστηκε στη θυρώρο τού σπιτιού, όπου μένω, και πλήρωσε τα δυο νοίκια, που καθυστέρουσα. Ο νέος αυτός δεν θέλησε να πει τó όνομά του. 'Αλλά ξέρουμε, η κόρη μου κι' εγώ, ότι σέ σας, κυρία, οφείλουμε την νέα αυτή γενναιοδορία. Οφείλω, κύριε, να σας ευχαριστήσω, και τó κάνω ελκρινέστατα. 'Αλλ' υπάρχει και κάτι άλλο, που επιθυμώ να σας πώ, και πού δεν μπορώ να σας τó γράψω. Είναι λοιπόν ανάγκη να σας δώ.

»Αν δεν ήμουν άρρωστη, θάρχομουν να σας επισκεφτώ, αλλά δυστυχώς, μόλις στήριζομαι πτά πόδια μου. Είμαι λοιπόν ά-

ναγκασμένη να σας παρακαλέσω νάρθίτε σεις να συνομιλήσωμε για λίγο.

»Σας ζητώ συγγνώμη για την ενόχλησι, αλλ' είμαι βέβαιη ότι δεν θ' άρνηθήτε αυτή τη χάρη σε μια δυστυχισμένη γυναίκα. Έλάτε λοιπόν αύριο, κατά τις τρεις.

»Σας ευχαριστώ και πάλι, κύριε, και σας παρακαλώ να δεχτήτε την έκφρασι της ευγνωμοσύνης μου.

Χήρα Λυρώ.

— Η κυρία Λυρώ δεν θα είχε πάρει άκόμα τó γράμμα μου, όταν μου έγραψε, ψιθύρισε ο Λουσιέν. Τι θέλει να μου πει, άραγε; Θα τó μάθω αύριο. 'Αλλωστε, σκεφτόμουν να της ζητήσω εγώ ό ίδιος, σέ πέντε - έξη μέρες, την άδεια να πάω να την επισκεφτώ. Η δεσποινίς Εύγενία δεν θα ξανάρθη εδώ, κι' έπειδή δεν μπορώ, φυσικά, να την βλέπω στο δρόμο, πρέπει να την βλέπω στής μητέρας της.

»Όλο εκείνο τó βράδυ, ήταν σκεπτικός. Φοδότην, χωρίς κι' αυτός να ξέρη γιατί, την επίσκεψή του στής κυρίας Λυρώ. 'Αν η γυναίκα εκείνη, περήφανη καθώς ήταν, τού απαγόρευε να βλέπει, να επισκέπτεται, ν' αγαπάει την κόρη της;

★

Την άλλη μέρα, στίς δύομισι τó απόγευμα, η κυρία Λυρώ είπε στην κόρη της:

— Τώρα που πληρώθηκαν τα δυο νοίκια, η θέσι μας αλαφρώθηκε πολύ. Δεν φοδόμεστε πιά τίποτε από τόν σπιτιονομικό κύρη. 'Αλλά τó χρέος μας μένει τó ίδιο, γιατί, αν δεν χρωστούμε στον κύριο Ραβιό, χρωστούμε σε άλλον. Πρέπει λοιπόν, κόρη μου, να βρής δουλειά. Κάθισε λοιπόν, μάλιστα καλά να πηγαίνεις σήμερα σε τρία-τέσσερα καταστήματα, μήπως βρής και μια εργασία για σένα. 'Όσο λίγη κι' αν είναι αυτή η δουλειά, θα υπορέσουμε να περάσουμε λίγες μέρες, με ό,τι κερδίσεις.

— Πολύ καλά, μητέρα, θα πάω να ιδώ.

— Ναί, πηγαίνε κόρη μου.

Η κυρία Λυρώ, περιμένοντας την επίσκεψή του Λουσιέν, ήθελε ν' απομακρύνει την κόρη της από τó σπiti.

»Η Εύγενία γτύθηκε κι' έφυγε.

»Υστερα από ένα τέταρτο της ώρας, χτύπησε η πόρτα.

— Εμπρός, είπε η κυρία Λυρώ.

»Η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ο Λουσιέν Μορέλ.

Είχε μάθει από τη θυρώρο πώς η Εύγενία είχε φύγει, και κατάλαβε πώς η μητέρα της προτιμούσε να μιλήσει ιδιαιτέρως μαζί του.

»Η άρρωστη σηκώθηκε με δυσκολία για να τόν υποδεχτεί.

»Ο Λουσιέν υποκλίθηκε με σεβασμό.

— Καλή μέρα, κύριε, είπε η χήρα. Είσατε πολύ καλός που ήρθατε...

— Τό καθήκον μου ήταν να σπεύσω στην πρόσκλησί σας, κυρία. 'Αλλωστε, κι' αν δεν με καλούσατε θα σας ζητούσα ο ίδιος την άδεια να σας επισκεφτώ.

»Η φωνή του ήταν τόσο γλυκεία, τó βλέμμα του τόσο άδολο, και τó ύφος του εξέφραζε τóσην ελκρινεία, ώστε η κυρία Λυρώ ένοιωσε άμεσα συμπάθεια γι' αυτόν.

— Καθήστε, σας παρακαλώ, κύριε, τού είπε.

Θέλετε να γίνετε μητέρα μου;

— Κύριε, είπε η χήρα Λυρώ, σας έγραψα προτού λάβω τó γράμμα σας, καθώς και τις δυο εξοφλημένες αποδείξεις, και τó μεγάλο ποσό που μου στείλατε. Ξέρω πώς δεχθήκατε την κόρη μου, όταν ήρθε στο άτελιό τού κ. Ραμέλ. Η κόρη μου, που την ανάθρεψα όσο μπορούσα καλύτερα, άγνοει ακόμα πολλά πράγματα. Της μιλήσατε με τρόπο για τόν όποιο σας ευχαριστώ θερμά. Είπα στην κόρη μου, όταν ήρθε, πού από λεπτότητα σεις αποφυγάτε να της τó πείτε, κι' έμεινε καταπληκτική. Η Εύγενία σας είπε πώς η μητέρα της είχε περήφανη. Αυτό είναι αλήθεια. 'Αλλ' η περηφάνειά μου δεν φτάνει μέχρι γελοιότητος, κι' έτσι δεν θα μπορούσα ν' άρνηθώ τó κομμάτι τó ψωμί που μου δίνουν για να μην πεθάνω της πείνας. 'Από τó περασμένο Σάββατο, κύριε Μορέλ, έζησα με τó εικόσφαρκα τó δικό σας. Βλέπετε ότι δεν σας κρύβω τη μεγάλη μας φτώχεια. Θα εξακολουθήσω να σας μιλώ με ελκρινεία, και θα σας παρακαλέσω να μου απαντήσετε με την ίδια ελκρινεία. Νομίζω ότι μόνο μια φορά είδατε την κόρη μου...

— Μάλιστα, κυρία.

— Πώς λοιπόν ένδιαφερόκατε άμεσα για τó άγνωστο σέ σας;

— 'Αφού άκουσα τη δεσποινίδα Λυρώ, κυρία, απάντησε χωρίς δισταγμό ο Λουσιέν, ένοιωσα ένδιαφέρον για σας. Την γνώρισα κι' εγώ επίσης τη δυστυχία. 'Ημουν ακόμα πολύ νέος, όταν άρχισα να υποφέρω. Μία μέρα — ήμουν τότε δέκα χρονών — βρέθηκα μόνος, εγκαταλειμένος στον κόσμο. Μ' άναθρεψαν από εύπλαχητία. Κι' αυτός άκόμα ο προστάτης μου και δάσκαλός μου Ζωρζ Ραμέλ δεν ήταν πάντοτε πλούσιος κι' εύτυχισμένος. 'Επειδή λοιπόν υποφέρα κι' είδα κι' άλλους να υποφέρουν, έπειδή πολλές φορές σκέπτομαι την περασμένη δυστυχία μου, καθώς και τη δυστυχία εκείνων που τώρα αγάπώ συμπαιθώ εκείνων που υποφέρουν. Τι τó θέλετε, κυρία μου, 'Ετσι είμαι πλασμένος. Μή με ρωτάτε λοιπόν, κυρία, γιατί ένδιαφέρομαι για σας και για τη δεσποινίδα κόρη σας...

— Τά λόγια σας, κύριε Μορέλ, είναι για

μήνα Βάλασαμ παρηγοριάς, απάντησε η χήρα με μεγάλη συγκίνηση. Τώρα είμαι βέβαιη ότι είσατε μεγάλη καρδιά.

— Αυτό δεν τó ξέρω, κυρία, αλλά για ένα μόνο πράγμα είμαι βέβαιος: Πώς, όταν άγαπώ, άφροσύνομαι όλόκληρος.

— Σας καταλαβαίνω, κύριε Μορέλ. Λοιπόν είπατε στην κόρη μου ότι υπήρξατε φτωχός;

— Τό είπα, κυρία, γιατί είναι η αλήθεια. Δεν είμαι άκόμα πλούσιος, παρά μόνο σ' έλπίδες. 'Ότι έχω σήμερα, είναι ένα ταλέντο καλλιτεχνικό, κι' ό μεγάλος μευ πόθος να πετύχω με την εργασία μου. 'Ότισο, κυρία, στού κυρίου Ραμέλ είμαι σάν άδελφός, γιατί άσφαλώς δεν θα ξέρετε πώς ό κύριος Ραμέλ είναι γαιμρός τού κήμπος Ντεσολέρ, κι' η κυρία Ραμέλ είναι όμογάλακτη άδελφή μου.

— Δεν τó ήξερα αυτό, κύριε Μορέλ.

— Μένω στο μέγαρο τού Ντεσολέρ, τρώγω εκεί, και δεν έχω ανάγκη να ζητήσω ποτέ λεφτά, γιατί ό κύριος Ραμέλ δεν με άφινει ποτέ με άδειανό τó πορτοφόλι.

— 'Όστε, κύριε Μορέλ, τó μεγάλο εκείνο ποσό, που μου στείλατε, τó ζητήσατε για υάς;

— Πούλησα ένα πινάκά μου, κυρία.

— 'Ό, κύριε Μορέλ!...

— Είναι τó πρώτο μου έργο που πουλώ, κυρία μου. Μπορούσα λοιπόν να χρησιμοποιήσω καλύτερα τα πρώτα χρήματα, που κέρδισα;

— Πόσο πουλήσατε τόν πινάκά σας, κύριε Μορέλ; τόν ρώτησε όακρυσμένη.

— Χίλια φράγκα, κυρία.

— Και τά διαθέσατε όλα για υάς, κύριε Μορέλ. 'Όπως η κόρη μου να βιάστηκε πολύ να δεχτεί τη φίλδα, που της προσέφερατε. 'Επιδοκιμάζω, ωστόσο αυτό που έκαμε, και, στό έξης, θα σας θεωρώ φίλον, αληθινό φίλο. 'Από τά έφτακτοσία πενήντα φράγκα, που μου στείλατε, θα κρατήσω μόνον τά εκατό, που μου χρειάζονται...

— Κυρία, είπε λυπημένος ό Μορέλ, αν πιστεύετε ότι είμαι ελκρινής φίλος σας, δεν θα τó κάμετε αυτό. Σας παρακαλώ, κρατήσατε τó ποσόν που σας έστειλα, γιατί ξέρω πώς τά χρειάζεστε.

— 'Αλλ' αν τά δεχτώ, κύριε Μορέλ, τότε θα σας χρωστούμε ένα σοβαρό ποσόν εγώ κι' η κόρη μου.

— Μείνετε ήσυχη, κυρία μου, δεν θα είμαι πιστωτής σάν τόν κύριο Ραβιό.

»Η κυρία Λυρώ χαμογέλασε.

— Πέστε μου, κύριε Μορέλ, τόν ρώτησε, μιλήσατε για υάς στον κύριο Ραμέλ;

— Όχι, κυρία, δεν τού είπα τίποτα, γιατί δεν τó θεωρώσα άναγκατόν.

»Η κυρία Λυρώ χαμήλωσε τó κεφάλι κι' έμεινε σκεπτική. 'Επειτα είπε:

— Κύριε Μορέλ, βρίσκομαι σε δύσκολη θέσι μαζί σας.

— Γιατί, κυρία;

— Είναι εύνόητο ότι δεν μπορώ ν' άρνηθώ μία φίλδα, που μου προσφέρεται τόσο ευγενικά. 'Αλλά... 'Ενας φίλος έχει μερικά δικαιώματα, και μεταξύ άλλων, να έπισκέπτεται τούς φίλους του. Με γοητεύσατε με την ευγένεια τών αίσθημάτων σας, με την ελκρινεία σας, με τη λεπτότητα σας. Θεέ μου!... Δεν ξέρω πώς να σας τó εκφράσω, κύριε Μορέλ. Φοδούμαι!...

Πρόκειται για την κόρη μου, κύριε Μορέλ. Είναι νέα που δεν ξέρει τόν κόσμο παρά μόνο από τις λύπες του. 'Υπάρχει κίνδυνος, νομίζω, αν την ξαναϊδείτε... αν θα την βλέπατε συχνά... Και θάθελα να σας ζητήσω, κύριε Μορέλ, αν ήταν δυνατόν, να μην έρχεστε, να μη ζητήσετε να ξαναϊδείτε την κόρη μου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

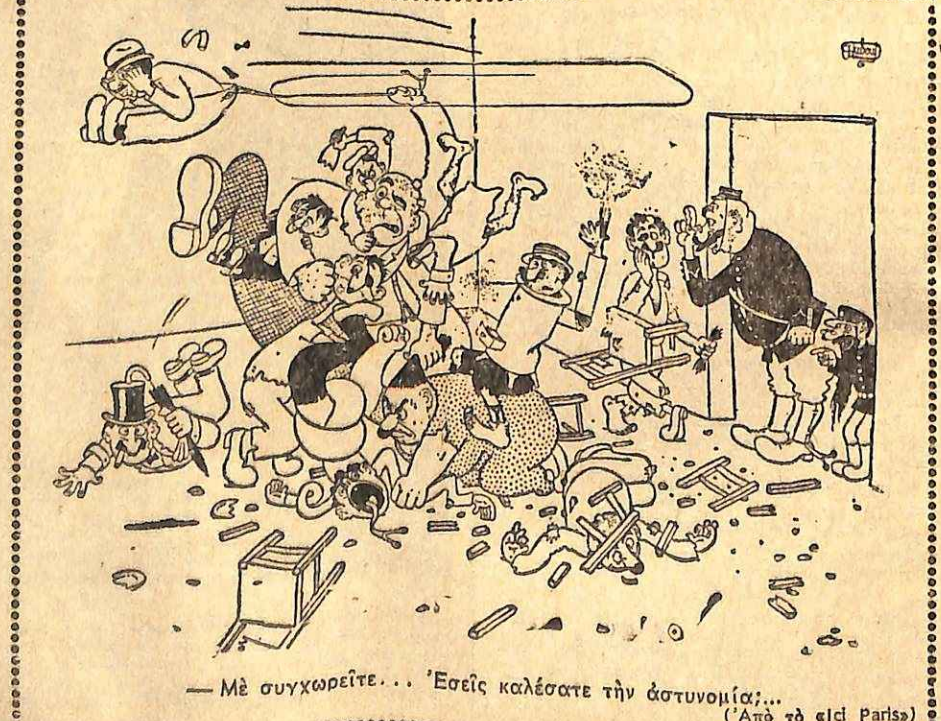
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗΝ ύπό Ι. Δ. ΚΑΜΠΟΥΡΗ, Τμηματάρχου 'Υπουργείου 'Εργασίας: «Η Νομοθεσία περί προστασίας τών αποστρατευμένων Πολέμιτών, 'Αναπήρων και Θυμάτων Πολέμου», μεθ' έρηνευτικών σημειώσεων. Πωλείται: Κά- νιγγος 12 («Δελτίον 'Εργατικής Νομοθεσίας»).

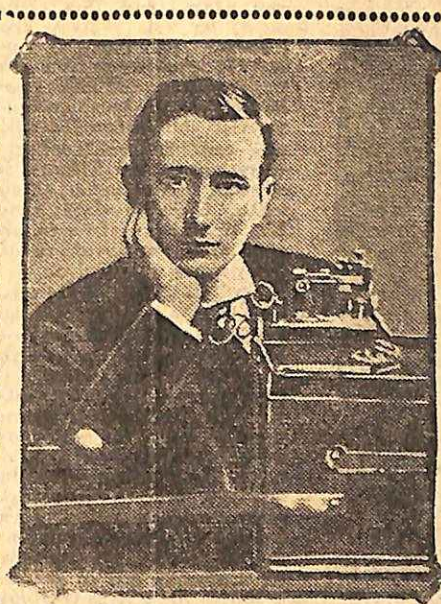
★

»Ευκοφόρησε τó γνωστό περιοδικό τραγουδιών «ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ», τού συγγραφέως Κώστα Μάνου, με τις τελευταίες θεατρικές και λαϊκές επιτυχίες και άλλην πλούσιαν καλλιτεχνικήν ύλην.

»Η λογοτέχνης δ/νις Λέλα Τάσση εξέδωσε κομψόν τομίδιον με τόν τίτλο «Σκέψεις μιας νύχτας». Πρόκειται για ένα βιβλιαράκι άριστών, με στοχαστικό και φιλοσοφημένο περιεχόμενο.

— Με συγχωρείτε... 'Εσείς καλέσατε την άστυνομία;...
(Από τó elci Paris)

Ο Μαρκόνι στό Λονδίνο τó 1896.

Ο πατέρας τού άσυρμάτου

Τά πειράχματα ένός νέου σέ μία σοφία

Σ' ένα άρχοντικό σπιτί της Βολωνίας γεννήθηκε, στίς 25 'Απριλίου 1874, ένα παιδί προωρισμένο να γίνη ένας άπ' τούς μεγαλύτερους πρωτεργάτες της προόδου, και μάλιστα πριν άκόμη συμπληρώση τά 25 χρόνια του. Λεγόταν Γουλιέλμος Μαρκόνι κι' ήταν γυιός ένός 'Ιταλού και μιας Σκωτσέζας.

Στην παιδική του ηλικία, είχε πολλή εύαισθησία και ζωρη φαντασία, δεν έδειχνε όμως έπιστημονικές κλίσεις, ούτε και κανένα άλλο προνήνυμα της λαμπράς μελλοντικής σταδιοδρομίας του. Ένα χάρισμα όμως, που διατήρησε σ' όλη τη ζωή του, ήταν ή ικανότης του να εξασφαλίζει την πρόβλεψη και ελκρινή συνεργασία τών άλλων ανθρώπων.

Από μικρό παιδί, 9 χρονών, άγάπησε πολύ τη θάλασσα, κι' έμεινε πιστός σ' αυτή την άγάπη ως τó θάνατό του. Περνούσε τις περισσότερες έλευθερες ώρες του μέσα σέ μία βάρκα. Και τó μεγαλύτερο όνειρό του ήταν να βρη ένα τρόπο να έλαττώση τούς κινδύνους τών ναυτικών...

Τό καλοκαίρι τού 1894 — ήταν τότε 20 έτών — πήγε να παραθερίση στίς 'Ιταλικές 'Αλπες. Κι' εκεί πάνω, μέσα στη γαλήνη και τόν άνάλαφο αέρα τού Βουνού, γεννήθηκε έαφνικά στό νου του ή μεγάλη έμπνευσις: σκέφθηκε, δηλαδή, ένα βράδυ πού μισοκοιμόταν στό κρεβάτι του, ότι ήταν δυνατόν να στείλη κανείς ηλεκτρικά σήματα σέ μεγάλη απόσταση χωρίς σύρματα, άπ' τόν αέρα μόνο.

»Όταν γύρισε σπiti του, κατάφερε τούς γονείς του να τού διαθέσουν δυο δωμάτια τής σοφίτας για πειράματά του. Κλεινόταν εκεί μέσα άπ' τó πρωί ένωρίς ως άργα τη νύχτα, και δεν άδινε να μη κανείς άλλος άπ' τη μητέρα του κι' από μία πιστή υπηρέτρια που σκούπιζε κάπου - κάπου τά δυο δωμάτια, πάντα με την έπίβλεψή του.

»Έοθιανέ ό ίδιος, με πρωτόγονα μέσα, τις συσκευές που χρειαζόταν για τά πειράματά του, γιατί δεν μπορούσε βέβαια να τις βρη έτοιμες. 'Η κεντρική σκέψή του ήταν να κατορθώση να ένισχύσει και να υποτάξει τά ηλεκτρικά κύματα, για να τά χρησιμοποιήσει για τη μεταδίδισι σημάτων σέ μεγάλες αποστάσεις. Δυσκολευόταν ωστόσο να πιστέψη πώς ήταν πραγματοποιήσιμη αυτή ή ιδέα του, άκριδώς γιατί τού φαινόταν πολύ στοιχειώδης και άπλη. Δεν τόν είχε διδάξει άκόμη ή πείρα ότι κάθε πρόβλημα είναι άπλο... όταν λυθή!

Τέλος, τó Φεβρουάριο τού 1894, οι προσπάθειές του κατέληξαν στην πρώτη και σημαντικότερη έπιτυχία. Μία νύχτα, άργά, ξύπνησε τη μητέρα του, γεμάτος χαρά, και της παρακάλεσε ν' άνεβη μαζί του στό εργαστήριό του. 'Εκει, της έδειξε, στό άδυνατό φώς μιας λαμπας τού πετρελαίου, μία πολύπλοκη συσκευή στήμένη στό ένα δωμάτιο. Στό άλλο, πάνω σ' ένα τραπέζακι, υπήρχε ένα τηλεγραφικό χειριστήριο.

»Ο Μαρκόνι άφησε τη μητέρα του στό πρώτο δωμάτιο, πέρασε στό διπλανό κι' άρχισε να πατάει ρυθμικά τó χειριστήριο. Κάτι σάν διακεκομμένο βουητό άκούστηκε τότε άπ' τη συσκευή. 'Η κυρία Μαρκόνι έμεινε 'ίσως άπογοητευμένη, γιατί περίμενε κάτι άλλο, έντυπωσιακότερο... 'Όστόσο, έσπευσε να συγχαρή τó γυιό της, γιατί καταλάβαινε άπ' τόν ένθουσιασμό του ότι είχε κάμει κάποια εξαιρετική έφευρεσι.

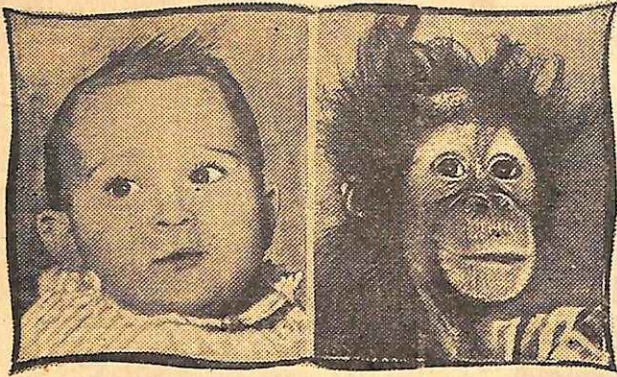
Πραγματικά, τó βοητό εκείνο ήταν τó πρώτο μήνυμα με ηλεκτρικά κύματα, ό πρόδρομος της άσυρμάτου τηλεγραφίας, τού ραδιοφώνου, τού ράνταρ, της τηλεόρασης... 'Αποτελούσε την έπιτυχία τού πρώτου πειράματος για τη στενότερη έπικοινωνία τών λαών τού κόσμου και για τη σωτηρία άμέτρητων ψυχών...

Σ' ένα χρόνο, ό Μαρκόνι είχε τελειοποιήσει την έφευρεσί του σέ τέτοιο σημείο, ώστε μπορούσε να στείλη σήματα σέ απόστασι δυο χιλιομέτρων.

Τό Φεβρουάριο τού 1896, έδυγε για την 'Αγγλία, έφωδιασμένος με μερικά συστατικά γράμματα και με φλογερή πίστι στίς δυνατότητες της άνακαλύψεώς του. 'Ηταν τότε μόλις 22 έτών. Στην 'Αγγλία, έπείχε να προκαλέση τó ένδιαφέρον ένός άρχιμηχανικού τών Τηλεγραφιών. Με τη βοήθειά του, έκαμε μία έπιτυχημένη έπίδειξι, μπροστά σέ άνωτέρους αξιωματικούς τού στρατού και τού ναυτικού, κι' έστειλε ένα μήνυμα σ' απόστασι 10 χιλιομέτρων περίπου.

Τελειοποιώντας συνεχώς τις συσκευές του, μεγάλωσε γρήγορα την άκτίνα ενεργείας τούς. 'Ετσι, στίς 25 Νοέμβριου τού 1899, όταν γύριζε άπ' τη Ν. 'Υόρκη στην 'Αγγλία, τó πλοίο με τó όποιο ταξίδευε πήρε ένα ραδιογράφημα άπ' τις άγγλικές άκτές, από απόστασι δηλαδή 66 μιλίων. Τό μήνυμα αυτό περιείχε τις τελευταίες είδησεις τού πολέμου τών Μπόερ, που τυπώθηκαν άμεσα σ' ένα δελτίο και κυκλοφόρησαν μεταξύ τών ταξειδιωτών πριν τó πλοίο φτάση στό Σαούθαμπτον.

»Η άσύρματος τηλεπικοινωνία ήταν πιά γεγονός. 'Ετσι, στίς 25 'Απριλίου 1900, την ήμερα τών γενεθλίων τού Μαρκόνι, ιδρύθηκε μία «Εταιρεία Διεθνών Θαλασσίων '

‘Ο χιμπαντζής έξυπνότερος απ’ το βρέφος

‘Η μεγάλη περιέργεια και η κρίσις του

‘Ενα περιεργό πείραμα έγινε πριν από λίγο καιρό στην ‘Αμερική. ‘Ενα μικρό αναστάθηκε μαζί μ’ ένα χιμπαντζή που γεννήθηκε τ-ν ‘ίδιο μέρα μ’ αυτό. Τό περιβάλλον και οι συνθήκες της ζωής ήταν οι ‘ίδιες. ‘Ο σκοπός των ‘Αμερικανών έ- πιστημόνων απέδωλε σε τ-ν ά- ναγκή να συγκρίνουν τις διανοητι- κές δυνατότητες αυτών των δύο πλασμάτων στα πρώτα βήματά τους στη ζωή. Τό ανθρώπινο μικρό-έπρόκει- το για ένα κοριτσάκι, τή Ντανιέλ — νικήθηκε, λοι- πόν, κατά κράτος από τόν Ρούστου, τόν μικρό χιμπαν- τζή, κατά τούς δεκατέσσε- ρες πρώτους μήνες. Κατό- πιν, όμως, έφτασε τόν άν- ταγωνιστή της και τόν ξε- πέρασε.

Τό πείραμα αυτό απέδει- ξε ότι ή εξέλιξις τού χιμ- παντζή, πού, μαζί με τόν γορίλλα, είναι ό εύφυστε- ρος από τούς πιθήκους, εί- νε πολύ ταχύτερη παρά στόν άνθρωπο, πράγμα άλ- λωστε, λογικό, αφού ή μέ-

ση διάρκεια της ζωής του είναι 15-20 χρόνια.

‘Ο νεαρός πίθηκος είναι πρῶτος, υπάκουος και πολύ περιέργος. Μιμείται και κα- ταλαβαίνει κάθε τι πού βλέπει. ‘Ο Ρούστου άνακά- λυψε π. χ. μόνος του τή χρῆσι ώρισμένων πραγμά- των. Τήν πρώτη νύχτα κοι- μήθηκε μέσα στην κούνια του. Τή δεύτερη, όμως, θέ- λησε νά κοιμηθῇ μέσα στό λουτρό, πού είχε τόν ‘ίδιο σχήμα με τόν κρεβάτακι του. ‘Αλλά δέν βρήκε, τήν ‘ίδια άνεσι και ξαναγύρισε στό κρεβάτι του. Τό πρῶτ, όμως, ξαναπήγε στό λου- τρώ, κατά τούς δεκατέσε- ρες πρώτους μήνες. Κατό- πιν, όμως, έφτασε τόν άν- ταγωνιστή της και τόν ξε- πέρασε.

Τό πείραμα αυτό απέδει- ξε ότι ή εξέλιξις τού χιμ- παντζή, πού, μαζί με τόν γορίλλα, είναι ό εύφυστε- ρος από τούς πιθήκους, εί- νε πολύ ταχύτερη παρά στόν άνθρωπο, πράγμα άλ- λωστε, λογικό, αφού ή μέ-

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Εργασία επιμελημένη

ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΟΝ
Ecole Pigier
GUERRE LA YIGNE

ΔΙΠΛΩΜΑ
TIMHE
INSTITUT
DE COUPE
MODERNE

Μαθήματα
ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥΝΗ
ΕΓΓΡΑΦΗ ΚΑΘ’ ΕΚΑΣΤΗ
ΛΟΥΛΑ Σ. ΖΩΓΡΑΦΟΥ
9Α ΠΙΠΙΝΟΥ 77-ΤΗΛ 83.959

ταν μέσα στο ‘ίδιο κάνι- στο, θά τού ‘διναν ένα μπουκάκι με γάλα. ‘Ο χιμ- παντζής πού αγαπούσε τ-ν πορτοκαλλία τραβούσε πο- λυ συχνά τόν λευκό τετρα- γωνίδιο. Μιά μέρα, λοιπόν, πού τραβήξε τόν λευκό τε- τραγωνίδιο, τού έδωσαν έ- πίτηδες τόν μπουκάκι με τόν γάλα. ‘Ο Ρούστου έγινε τότε έξω φρενών και έσπασε τόν μπουκάκι πετώντας τόν με- όρη πάνω στόν τοίχο.

‘Ο έγκέφαλος τού χιμ- παντζή είναι όπως και τού ανθρώπου, αλλά πολύ μι- κρότερος. Για τόν λόγο αυτό οί γνώσεις πού μπορεί ν’ άποκτήσει είναι περιορισμέ- νες. Στο δωδέκατο μήνα, α- πρόοδός του σταματούν οί πότοιμα. ‘Ελάχιστα πράγ- ματα θά μπορούσε νά μάθῃ κατόπιν, ενώ τόν παιδί άρ- χίζει αντίθετα απ’ αυτή τή στιγμή ν’ άποχτά συνεϊδη- σι τού γύρω του κόσμου, νά περπατά και νά μιλά.

Κατά τήν πρώτη περίοδο της ζωής του, τόν μωρό πα- ρατηρεί, άκούει, βλέπει και κάνει μερικές στοιχειώδεις σκέψεις. ‘Αλλά δέν έχει τήν ευχέρεια τών κινήσεων. Τά μόνα μέσα πού διαθέ- τει, άλλωστε, για νά τόν κα- ταλάβουν οί άλλοι, είναι τόν χαμόγελο και τ-ν κλάματα.

Νομίζουμε συνήθως πώς τόν παιδάκι άρχίζει, ξαφνι- κά, νά καταλαβαίνει και ξα- φνιάζομαστε για τήν πρό- οδό του. ‘Αλλά, τόν παιδάκι, όπως κι’ ό νεαρός πίθηκος, άρχίζει νά καταλαβαίνει ά- πό πολύ ένωρίς, επειδή ό- μως δέν μπορεί νά έκφρα- σθῇ, έναποθηκεύει τις πα- ρατηρήσεις και τις γνώσεις του. Μιά μέρα, τέλος, μάς τις ξεφουρνίζει ομαδικά κι’ αυτό είναι πού προκαλεί τήν έκπληξή μας. Για τόν παιδά- κι, από τή στιγμή πού άρ- χίζει νά λήν «μπαμπα» και «μαμμά» και ν’ άναγνωρίζει τούς γονείς του άνάμεσα σ’ όσους δὲν άλλους ανθρώ- πους, δέν υπάρχουν πιά ό- ρια στις διανοητικές του ι- κανότητες. Τό αντίθετο συμ- βαίνει με τόν πίθηκο. ‘Η προόδός του στα πρώτα βή- ματα της ζωής του είναι άλ- ματώδης και προκαλεί τόν θαυμασμό και τήν έκπληξή μας. Κατόπιν, όμως, στα- ματάει όπότοιμα σάν ό νεα- ρός χιμπαντζής νά είχε έ- ξαντλήσει όλες τις διανοη- τικές δυνατότητές του. ‘Αλ- λά μεταξύ τού νεαρού χιμ- παντζή και τού βρέφους δέν υπάρχει σύγκρισις. ‘Η ύπε- ροχή τού πρώτου, στήν άρ- χή, φυσικά, είναι άναμφι- σβήτητη.

‘Ερωτική επιστολή...

‘Ενας ‘Αμερικανός σπου- δαστής έστειλε στή φίλη του τήν ακόλουθη επιστολή: «‘Αγαπητή ‘Υδόννη.

»Μ’ αγαπάς; Ναι—όχι.
»Όταν μεγαλώσωμε, θά δεχτής νά γίνης γυναίκα μου; Ναι—όχι.

Σβύσε τήν περιττή ά- πάντησι».

‘Όπως και στά δημοφι- λίσματα τού ‘Ινστιτούτου Γκάλουπ. Μή χειρότερα!...

‘Εξάμερικανισμός, δηλα- δή ταχυτάτη διεκπεραίωσις σ’ όλες τις υποθέσεις.

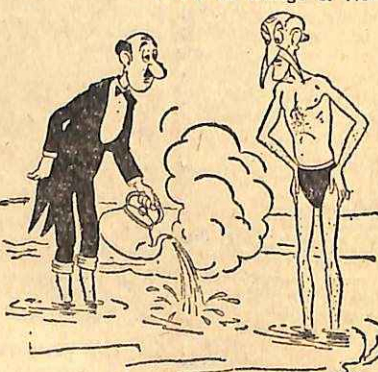
—Νά με συγχωρήσ πού θά διακό- ψω τόν γέλιο σου, αλλά τόν καπέλλο αυ- τόν τόν πλήρωσα πεντακόσια χιλιάρικα!
(‘Από τή «Samedi-Soir»)

—Πιστεύω νά πλήρωσεσ αυτή τή φορά τόν λογαριασμό τής ηλεκτρικής εταιρείας!...

—‘Επειδή ζηλεύετε ή μία τήν άλλη, σας κάλεσα και τις δύο μαζί, για νά όπτε πόσο διαφορετικές είσαστε!...
(‘Από τόν «Rouge et Noir»)

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

—Και τώρα, πώς τήν βρίσκετε, κύ- ριε βαρώνε;

(‘Από τόν Marius)

ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ ό Ναός τής Τύχης

‘Ο άνθρωπος πού «τίναξε τόν μπάνκο» τού Μοντεκαρλό

Μπροστά στή γαλανή Μεσόγειο, ανάμεσα σέ κήπους και σέ πρασι- νάδες, υψώνεται τόν ώραιό κτίριο τού Καζίνου τού Μοντεκαρλό. ‘Ανήκει στήν «‘Ανώγυμη ‘Εταιρεία Θαλασ- σίων Λουτρών και Λέσχης τών Ξένων τού Μονακό». ‘Η τοποθεσία όπου εί- νε χτισμένο, λέγεται «Μόν Σάρλ» (Βουνό τού Καρόλου). ‘Η όνομασία αυτή μεταφέρθηκε τόν 17ον αιώνα στήν ‘Ιταλική: Μοντεκαρλό. Κι’ απ’ αυτήν πήρε τόν όνομά του τόν Καζίνο. ‘Εκτός απ’ τή χαρτοπαικτική επι- χείρησι, άνήκουν επίσης στήν ‘Εται- ρεία ή ‘Ιδιωτική άστυνομία τής πε- ριοχής, τόν λιμάνι για τ-ν γιότ τών ξένων και τόν θέατρο.

Τό Καζίνο, άσπρο και γυαλιστε- ρό, σάν κτίριο Διεθνούς ‘Εκθέσεως, με μαύρη σκεπή, τριγυρίζεται από περιποιημένους κήπους. Λειτουργεί απ’ τις 10 τόν βράδυ ως τις 5 τόν πρωί. Για νά παίξῃ κανείς, ή και για νά μη άπλώσ, πρέπει νά παρουσιά- σῃ τόν διαβατήριό του και 200 φράγ- κα — μαζί με μία άξιοπρεπή εμφά- νισι — σέ 5 ή 6 έπόπτες με μαύρα κοστούμια και μ’ ευγενικούς τρό- πους, πού φουρνούν στήν είσοδο. Οί κέρβεροι αυτοί θυμολύται καλά ό- ποιον έχει ξαναπαίξει εκεί, έστω και πριν από 30 χρόνια, προπάντων δέ αν έκλεψε τότε στά χαρτιά ή αν προ- κάλεσε ένα όποιοδήποτε σκάνδαλο. Ξέρουν επίσης όδους διώχθηκαν για τέτοιους λόγους απ’ τ-ν άλλα μεγά- λα Καζίνα.

‘Αμέσως μετά τήν κυρία είσοδο, βρίσκεται τόν φουγάρι τού θεάτρου. Στο θέατρο τού Μοντεκαρλό παρου- σιάζονται τά καλλίτερα μπαλέτα, οί έκλεκτότερες όρχήστρες, οί διασημέ- ροι ήθοιοι τής όπερας. Στο φουγάρι υπάρχουν κάμποσα αυτόμα- τα μηχανήματα στοιχημάτων, για νά διασκεδάσουν οί θεαταί στά διαλείμ- ματα... και νά χάνουν τ-ν λεοτά τους!

‘Αριστερά, βρίσκεται ή πόρτα τής πρώτης χαρτοπαικτικής σάλας, πού τήν έχουν βαφτίσει «Κουζίνα». ‘Ο διά- κοσμός της είναι ελάχιστος, οί τοίχοι γυμνοί και μονόχρωμοι, τόν πάτωμα γυμνό, χωρίς χαλί. Γιατί συγκεντρώ- νονται σ’ αυτήν οί τακτικοί και φτω- χοί παίκτες, πού έχουν βαλθῇ ν’ ά- νακαλύψουν ένα έπιτυχημένο «σύστη- μα» για νά κερδίσουν στή ρουλέτα.

Είναι άνθρωποι κάθε φύλου και ή- λικίας, τύποι άπίθανοι, αληθινοί «ρουλετομανείς», πού περιμένουν κά- θε βράδυ στά σκαλοπάτια, έξω απ’ τόν Καζίνο, άναπομονώντας ν’ άνοιξη ή πόρτα του. Στις 10 ακριβώς, όρ- μούν μέσα, αλλάζουν τ-ν λίγα χρή- ματά τους με μάρκες, διαλέγουν τις θέσεις τους στά τραπέζια κι’ άρχι- ζουν νά ποντάρουν μικροποσά — ως 50 φράγκα τόν ελάχιστο. ‘Όταν έ- ξαντλήσουν τις μάρκες τους, μένουν επί ώρες στήν ‘ίδια θέση, βυθισμένοι σέ ύπολογισμούς, για νά βρουν τόν πολυπρόκλητο «σύστημα» πού θά τούς κάνει πλούσιους...

Τό «μεγάλο παιγνίδι» γίνεται στά «‘Ιδιαιτερα Σαλόνια», με τήν πολυ- τελή επίπλωσι, τά χαλιά, τούς πο- λυελαίους... ‘Εκεί μέσα, οί παίκτες μιλούν ελάχιστα και σιγανά, οί κρουπιέδες προφέρουν κάθε τόσο λί- γες λέξεις με τή μονότονη και κοφτή φωνή τους, και τόν κύλημα τής μικρής μπάλας άκούεται όλοάθαρα μέσα στή σιωπή... ‘Η άτμόσφαιρα είναι ζεστή και βαρειά — γιατί υπάρχουν ή παράδοσις νά μην άνοίγουν ποτέ ένα παράθυρο, ούτε νά τραβούν μι- α κουρτίνα, όσες ώρες διαρκεί τόν πα- ιγνίδι.

Σ’ ένα απ’ αυτά τ-ν σαλόνια μπι-

ξε για πρώτη φορά ένα πρωί τού 1891 ό ‘Αγγλος Τσάρλ Ουέλς. ‘Ε- παίξε στή ρουλέτα τήν ήμέρα εκείνη και τις έπόμενες, επί 13 ώρες συ- νεχώς, τρώγοντας κάπου — κάπου ένα σάντουιτς ή πίνοντας ένα κονιάκ. Και δέν έχασε ούτε μι-ά φορά. Σέ 3 ήμέρες, κέρδισε περίπου 1½ έ- κατομύριο φράγκα (ποσόν τεράστιο για τ-ν χρόνια εκείνα). ‘Επειτα στα- μάτησε τόν παιγνίδι και διέθεσε ένα μεγάλο μέρος τών κερδών του για νά γίνῃ μέτοχος τής ‘Εταιρείας τού Κα- ζίνου!

Αυτός έδωσε τήν έμπνευσι για έ- να περίφημο άλλοτε τραγούδι, πού όνομάστηκε «‘Ο άνθρωπος πού τίνα- ξε τόν μπάνκο τού Μοντεκαρλό».

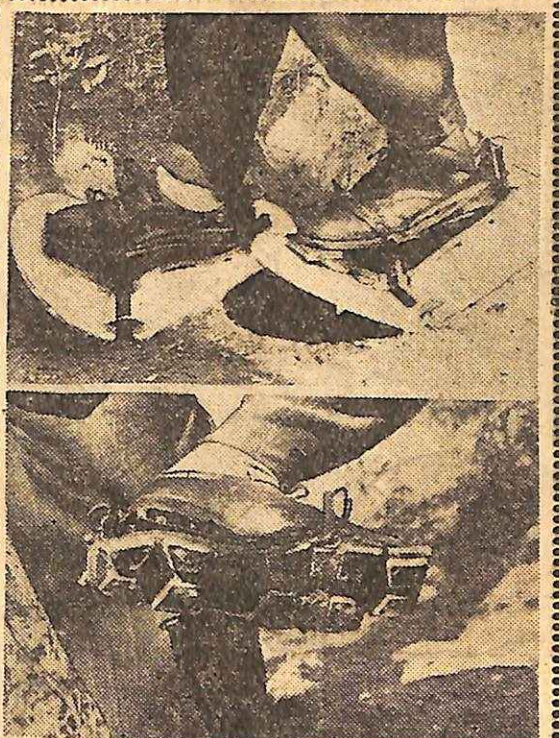
‘Η έκφρασις «τίναγμα τού μπάν- κου» σημαίνει ότι ένα τραπέζι έξάν- τλησε πιά όλες τις μάρκες του. Στήν αρχή τής βραδυάς κάθε τραπέζι έ- φοδιάζεται με μάρκες 1 εκατομμυ- ρίου. ‘Όσο προχωρεί τόν παιγνίδι, τό ποσόν αυτό μεγαλώνει. ‘Όταν περά- σῃ ένα ώρισμένο όριο, άποσύρεται τόν περισσευμα και στέλνεται στό τα- μείο. ‘Αν αντίθετως συμβῇ νά χάσῃ τόν τραπέζι όλες τις μάρκες του (πράγμα πολύ σπάνιο), τό σκεπά- ζουν μ’ ένα μαύρο ύφασμα και δια- κόπτεται ή λειτουργία του επί 15 λεπτά τής ώρας, ως πού νά έφοδια- σθῇ απ’ τό ταμείο με καινούργιες μάρκες.

Τό προσωπικό τού Καζίνου άπο- τελείται από 1400 άτομα. ‘Η δου- λειά τού κρουπιέρη θεωρείται ή ση- μαντικώτερη, είναι δέ μία θέσις ίσο- δια. Γι’ αυτό, τήν όνειρευόμαστε οί περισσότεροι νέοι τού Μοντεκαρλό. Χρειάζονται όμως πολλά προσόντα, για νά τήν άποκτήσουν. Πρέπει νά- ναι ήλικίας 21 - 35 ετών, ταχύτατοι στους πρόχειρους μαθηματικούς λο- γαριασμούς, νά μη θυμώνουν και νά μην ύψωνουν τή φωνή τους σέ καμμία περίπτωση, νά μιλούν τουλάχιστον μι- α ξένη γλώσσα...

‘Επειτα από 10 μηνών έκπαιδει- σι, κάθε ύποψήφιός υποβάλλεται σέ εξέταση. ‘Οφείλει τότε ν’ άποδείξη ότι ξέρει νά ύπολογίξη άσπρασιία τις «μίζες», νά θυμάται κάθε παίκτη και τόν πόν πού ποντάρει, νά με- τράη ταχύτατα τις μάρκες και νά τις ταξινομή σέ στήλες ανά 20. Πρέπει νά γυρίση τόν τροχόν τής ρουλέτας με τόν δεύτερο και τόν τρίτο δάχτυλο και νά πετάη τή μπάλα πρὸς τήν αντί- θετη διεύθυνσι με τόν πρώτο και τόν τέταρτο. ‘Ο τροχός πρέπει νάχη τό- ση φόρα, ώστε νά έξακολουθήσῃ με περιστρέφεται άργά ως ότου συμ- πληρωθούν οί καινούργιες μίζες. Κά- θε φορά δέ, πρέπει νά γυρίση πρὸς τήν αντίθετη κατεύθυνσι απ’ τήν προηγούμενη. ‘Η μπαλίτσι πρέπει νά διαγράφῃ 7 - 9 κύκλους, ως ότου σταματήσει σέ μι-ά θέση.

‘Ενας καλός κρουπιέρης πρέπει έ- πίσης νά πετάη από μακριά τις μάρκες στους κερδισμένους παίκτες, με τέτοια επιδεξιότητα ώστε νά φτά- νουν ακριβώς στόν προορισμό τους. ‘Αν συμβῇ νά πέσῃ κάτω μι-ά μάρ- κα, ό ύπεύθυνος κρουπιέρης χάνει τή δουλειά του για τή νύχτα εκείνη. ‘Ο μισθός ενός κρουπιέρη είναι πο- λυ μικρός, από 350 ως 500 χιλιά-δες φράγκα τόν χρόνο. Παίρνει όμως έπιπλέον τόν μεριδιό του απ’ τ-ν πα- σά πού συγκεντρώνονται στά, κου- σά πού τόν προσωπικό πού ύπάρ- χουν πάνω σέ κάθε τραπέζι.

‘Αλλοτε, σά προπολεμικά χρό- νια, για ν’ άποφύγῃ τόν σκάνδαλο τής αυτόκτονίας τών ζετιναγμένων παικτών, ή διεύθυνσις τού Καζίνου τούς έδωκε τόν εισιτήριο τού τραί- νου για νά γυρίσουν σπιτί τους. ‘Ε- πρόκειτο για ένα δάνειο, πού έδω- ρέιτο «χρέος τής μίζης». ‘Όποιος παρέ- λειπε νά τόν επιστρέψῃ άργότερα, δέν μπορούσε πιά νά ξαναμῇ στό Καζίνο. Σήμερα όμως έχει λείψει αυ- τή ή συνήθεια, κι’ οί άτυχοί παίκτες όφείλουν νά τ-ν βγάλουν πέρα μόνοι τους, όπως μπορούν...

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΑΝΩΜΑΛΑ ΕΔΑΦΗ

‘Ο Γάλλος κ. Μπρυνέ, ήλικίας 70 χρόνων, είναι ό ξεφρε- της μιάς παράξενης συσκευής πού όταν προσαρμοσθῇ στις σόλες τών παπουτσιών επιτρέπει ένα άνετο περπάτημα πού δέν άπαιτεί καμμία ‘Ιδιαιτέρα προσπάθεια τών μυών όσοδη- ποτε άνώμαλο και αν είναι τό έδαφος. ‘Η συσκευή αυτή επι- τρέπει στό πέλμα τού ποδιού νά μην διαρκώς σέ όριζον- τία θέση και θά έκτιμηθῇ ‘Ιδιαιτέρως από τούς όρειβάτας.

ΑΝΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Τό τραπέζι αυτό και τά καθίσματα πού είναι για Ξξη έτο- μα, συμπίπτουν χωρίς σπόν κατάλληλο μηχανισμό πού έχουν και μετατρέπονται σ’ ένα ενίοτι έξοχο. ‘Ετσι μπο- ρούν νά μεταφερθούν εύκολάτα στην έξοχη. Κοστίζουν 20 δολάρια.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΒΕΝΖΙΝΑΚΑΤΟΣ

‘Ο ‘Αμερικανός Τζόρτζ Τσάρλς απ’ τόν ‘Ακρον τού ‘Οχάιο, μετέτρεψε ένα ρεζερβουάρ βενζίνης άεροπλανού σέ... βενζι- νάκατο πού ‘Ισχυροποιεί επάνω στό νερό, χωρίς στήν έδραση σάβουρα με τήν όποια είναι γεμάτο όλόκληρο τόν κάτω μέ- ρος της. ‘Ενας ‘Ισχυρός εξωλέμβιος κινητήρας πού έχει τής έπιτρέπει ν’ άναπτύσσῃ ταχύτητα 6 χιλιομέτρων τήν ώρα.

ΚΥΡΙΕ αρχιστυνόμω, έχω να σας ανακοινώσω μια σπουδαία υπόθεση, είπε ο αστυνόμος Μάρκευ.

— Τι συμβαίνει πάλι; ρώτησε ο αρχιστυνόμος "Ηγκο."

— Πρόκειται για κάποιον υπάλληλο, τον Τζόν, που εργαζόταν στο κατάστημα Κάουτς και Μπέρνς. Οι γείτονες του τον κατηγορούν ότι σκότωσε τη γυναίκα του!

— Οι γείτονες, φλυαρούν συνήθως, χωρίς λόγο, είπε ο αρχιστυνόμος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ψώνια και ο κ. Τζόνς τον διευκόλυνε στην αγορά τους.

Σε δύο μέρες, ο "Ηγκο" ξαναπέρασε από το κατάστημα, πλησίασε τον κ. Τζόνς, του έκανε παράπονα για την ποιότητα των ειδών που αγόρασε και ζήτησε να μιλήσει στο διευθυντή του καταστήματος.

Ο διευθυντής, μόλις είδε την ταυτότητα που του έδειξε ο "Ηγκο", αναπήδησε.

— Πάλι αστυνομικοί! Πάλι αστυνομικοί! φώναξε. Ασφαλώς θα πρόκειται για τον Τζόν. "Ε, λοιπόν, κύριε, το μόνο που έχω να σας πω γι' αυτόν είναι ότι είναι τίμιος άνθρωπος. Τί φταίει αυτός αν τον εγκατέλειψε η γυναίκα του κι' έφυγε με τον ένοικιαστή του; Αυτό συνέβη. Μου το ώμολογησε προχθές. Δεν θέλω όμως να διασπαστεί το δνομά του. Έχει μήπως αδικο;

— Έχει μεγάλο δικό, κύριε διευθυντή. Πρέπει όμως να τακτοποιηθεί και η περιέργεια της αστυνομίας. Γι' αυτό σας παρακαλώ, να μου πείτε μήπως σας λείπει κανένα μανεκέν από το μαγαζί σας, χωρίς να το αντιληφθεί ο Τζόν.

Μετά πέντε λεπτά ο διευθυντής επέστρεψε κρατώντας ένα δελτίο.

— Λοιπόν, κύριε, είπε χαμογελώντας, το στόκ των μανεκέν μου ανέρχεται εν όλω σε είκοσι. "Απ' αυτά τα δεκαενέα βρίσκονται στις βιτρίνες του μαγαζιού μου. Το είκοστό, έπειδή είχε πάθει κάποια βλάβη, πουλήθηκε προ δεκαπέντε ημερών σ' έναν παλαισιόπλη. Νά και το σχετικό δελτίο.

Ο "Ηγκο" πήρε το δελτίο και διάβασε:

«Εγκρίνεται η πώλησις του υπ' αριθμ. 20 μανεκέν αντί μιας λίρας και δεκαπέντε σελινιών».

Β. Τζόνς

Ο "Ηγκο" διαβεβαίωσε το διευθυντή ότι δεν θα τον ξαναενοχλήσει, ζήτησε συγγνώμην κι' έφυγε, βάζοντας με τρόπο στην τσέπη του το δελτίο.

Στο μεταξύ ο Μάρκευ είχε πληροφορηθεί ότι η κ. Τζόνς είχε στο Κάρντιφ μια θεία, την κ. Φρίπ, που διατηρούσε καπνοπώλειο.

Την άλλη μέρα ο "Ηγκο" έφτασε εκεί, μπήκε στο καπνοπώλειο, αγόρασε τσιγάρα και είπε στην καπνοπώλιδα:

— Μήπως είσατε συγγενής, κυρία, με κάποια κ. Τζόν;

— Μάλιστα! απάντησε η κ. Φρίπ. "Η κ. Τζόνς, είναι η ανήψια μου. Δεν την έχω δι' χρόνια. Τί συμπτώσεις όμως!... Μου κάνετε την ερώτησι αυτή σήμερα ακριβώς που πήρα μια κάρτα της! Μου γράφει από το Μπράϊτον όπου πήγε ν' αλλάξει τον αέρα της.

— Από το Μπράϊτον; ρώτησε ο "Ηγκο."

— Ναι. Νά και η κάρτα της. Ο "Ηγκο" πήρε την κάρτα κι' έριξε μια ματιά.

«Ευρίσκειαι εδώ για άλλα- γη αέρος. "Απειρα φιλία. Μπέττυ»

"Έδωσε κατόπιν πίσω την κάρτα στην κ. Φρίπ, τη χαιρέτησε και τράβηξε για το σταθμό.

Όταν έφτασε στο γραφείο του, έμαθε ότι ο Μάρκευ είχε διατάξει να γίνουν ανασκαφές στον κήπο του Τζόν.

Ο "Ηγκο" με το πούρο στο στόμα παρακολουθούσε τη σκηνή. Ο Τζόνς, καθισμένος στο χορτάρι χαμογελούσε διαρκώς. Σε μια στιγμή παρακάλεσε τους αστυνομικούς να σταματήσουν το σκάψιμο.

— Κύριοι, είπε, θα σας πω την αλήθεια, εφ' όσον η υπόθεσις αυτή έφτασε στο άπλοχωρτό. "Η γυναίκα μου μ' εγκατέλειψε. Το έσκασε μαζί με τον ένοικιαστή μας. Αυτό δεν είναι ευχάριστο και κύττασα να το κρύψω. Τί θα κάνατε σεις στη θέση μου;

Οι γείτονες άρχισαν να τον κυττάζουν τώρα

Οι αστυνομικοί ξανάρχισαν το σκάψιμο και σε λίγο βρήκαν το μανεκέν...

με βλέμμα συμπαθείας.

— Δυστυχώς, εξακολούθησε ο Τζόνς, οι γείτονες βλέποντας να περιποιούμαι τον κήπο μου, διέδωσαν ότι έθαψα εδώ τη γυναίκα μου. Τότε κι' εγώ αποφάσισα να τους παίξω μια φάρσα. "Έθαψα ένα μανεκέν στον κήπο, που το αγόρασα από το κατάστημα που εργαζόμα.

Σώπασε για μια στιγμή και συνέχισε:

— "Έλαβα μάλιστα σήμερα από το Κάρντιφ ένα γράμμα από τη θεία της γυναίκας μου. Με συγκαίρει που την έστειλα για αλλαγή αέρος στο Μπράϊτον. Λέει ότι πήρε μια κάρτα της από κεί! Πού να ξέρη, ή καυμένη ή θεία, ότι η γυναίκα μου έφυγε με τον ένοικιαστή μας!

Οι αστυνομικοί ξανάρχισαν το σκάψιμο. Και σε λίγο βρήκαν το μανεκέν.

Οι αστυνομικοί ξανάρχισαν το σκάψιμο. Και σε λίγο βρήκαν το μανεκέν.

Οι γείτονες άρχισαν να γελούν! Ο "Ηγκο" πλησίασε τότε τον Τζόν.

— Χαίρετε, κύριε Τζόν; του είπε.

— Χαίρετε, κύριε. Σας κα- τάλαβα ότι είσατε αστυνομικός από την ημέρα που ήρθατε στο μαγαζί μας να ψωνίσετε δηέν.

— Λοιπόν σεις ο ίδιος θάψατε το μανεκέν; ρώτησε ο "Ηγκο."

— Μάλιστα, κύριε αρχιστυνόμω! είπε γελώντας ο Τζόν.

— Βαρειά δουλειά! παρατήρησε ο "Ηγκο. "Υποθέτω πως σκάδοντας θα κόψατε έτσι τα δυό χέρια σας;

Ο Τζόνς σήκωσε τα χέρια και τα κύτταξε με κάποια έκπληξι. Τη στιγμή αυτή ακούστηκε ένας μεταλλικός κοήτος. Ο "Ηγκο" είχε περπάσει τις χειροπέδες στο Τζόν.

— Σκάψτε βαθύτερα! διάταξε κατόπιν αυστηρά.

Γυρίζοντας έπειτα στο Μάρκευ, του είπε:

— "Έξυπνο, κόλπο, μα το Θεό! "Αλλά εδώ έχω την κάρτα που έλαβε η κυρία Φρίπ

"Η αιώρα ήταν ένα από τ' αγαπημένα παιχνίδια της εξοχής. ("Αντίγραφο από αρχαίο άγγείο).

ΔΥΟΜΙΣΗ χιλιάδες και πλέον χρόνια π.Χ. απαντάμε τους Κρήτες ν' αγαπούν το υπαίθριο και την κίνησι, την πεζοπορεία και την θρεϊβασία, τις έκδρομες και τα ταξίδια, το ψάρεμα και το κυνήγι.

Φίλοι της φυσικής ζωής, οι Κρήτες φόρτωναν σε γαϊδούρια ή σε βοϊδάμαξες τα κυνηγετικά και έκδρομικά τους είδη και πήγαιναν στην εξοχή ν' απολαύσουν τη χαρά του υπαίθρου, τον καθαρό αέρα του βουνού, το ζωγόνο νερό, το κυνήγι. Σ' αυτές τις εξορμήσεις τους λάβαιναν μέρος και οι γυναίκες. "Ασυνήθιστες όμως κάπως στις μακρινές πορείες και για λόγους ασφαλείας απ' τ' αγρίμια, ανέβαιναν στις βοϊδάμαξες και ακολουθούσαν τους άντρες, που συνήθως πεζοπορούσαν.

Οι έκδρομες αυτές ήταν ένα είδος ψυχαγωγίας. Κατασκηνώνοντας οι έκδρομείς σε κατάλληλους χώρους, μετά το κυνήγι, έβρισκαν την ευκαιρία να ξεκουραστούν απ' τους κόπους της πεζοπορείας, να ψήσουν κανένα απ' τα έκλεκτα κυνήγια τους, να στρώσουν τραπέζι στο χορτάρι και να παίξουν παιχνίδια σαν την αιώρα (κούνια), το ζατρίκιον (σκάκι) και άλλα. "Η θάλασσα και τα ταξίδια ήταν μέσ' το αίμα των αρχαίων Κρητών. Ο Θουκυδίδης λέει πως ο Μίνως, ο περίφημος βασιλιάς της Κρήτης είχε δημιουργήσει σπουδαίο ναυτικό, που γρήγορα επέβληθη στις Κυκλάδες και κατέκτησε και την ηπειρωτική "Ελλάδα. "Απ' τα θαλασσινά είδη που βλέπουμε σήμερα, σφυγγάρια, καλαμάρια, δοτράκια) βγάζουμε το συμπέρασμα πως θα ήταν και μανιόμενες ψαράδες.

Στα "Ομηρικά της "Ελλάδος χρόνια (1200 - 700 π.Χ.) οι έκδρομες και τα ταξίδια συγκινούσαν πάντα τους "Ελληνες. "Επειδή δεν υπήρχαν τότε ταχυδρομεία για να μαθαίνουν νέα απ' τους ξενιτεμένους, αναγκαζότανε πολλές φορές να στέλνουν μηνύματα με ταξιδιώτες. "Αλλοτε πάλι, σαν είχαν χρόνια να άβρουν ειδήσεις απ' τους δικούς τους, δεν δίστασαν να συγ- γένουν μ' αμάξια δια ξηράς σε τόπους που μπορούσαν να συ- κεντρώσουν πληροφορίες.

Ο Τηλέμαχος, όταν κουράστηκε να περιμένει τον πατέρα του "Οδυσσέα να ξαναγυρίσει απ' τα ξένα στην "Ιθάκη, διο- γάνωσε θαλάσσιο ταξίδι στην Πύλο. Διέταξε την οικονομία του παλατιού Εύρύκλεια ν' ανοίξει τη μεγάλη αποθήκη και να βάλει είκοσι μέτρα άλευρι σε σακκιά και γλυκό κρασί από το Νοή- στάμνες απ' τα πιθάρια. Ζήτησε ένα πλοίο ταχύ από το Νοή- στάμνες απ' τα πιθάρια. Ζήτησε ένα πλοίο ταχύ από το Νοή- στάμνες απ' τα πιθάρια. Ζήτησε ένα πλοίο ταχύ από το Νοή- στάμνες απ' τα πιθάρια. Ζήτησε ένα πλοίο ταχύ από το Νοή- στάμνες απ' τα πιθάρια.

Στα Ιστορικά της "Ελλάδος χρόνια αγαπούσαν και τότε οι "Ελληνες τις έκδρομες και τα ταξίδια. "Αλλά και οι πορείες και οι αποδημίες εξακολουθούσαν να είναι δύσκολες, γιατί δεν υπήρχαν πολλοί αμαξιστοί δρόμοι, ούτε κατάλληλα ξενοδοχεία για την υποδοχή των ξένων. Και όμως όχι απρόθυμα ξεκινούσαν οι "Ελληνες, είτε για εμπόριο, είτε για ψυχαγωγία. Πολύ

λοι έφευγαν για μακρινά ταξίδια με την επιθυμία να ιδούν νέες χώρες, να γνωρίσουν ήθη και έθιμα άλλων πόλεων. Όταν μάλιστα ήθελαν να χαρακτηρίσουν έναν πολυταξιδεμένο μετα- χειρίζονταν τη φράσι που είπε ο "Ομηρος στον τρίτο στίχο της Α' Ραψωδίας της "Οδύσσειας για τον "Οδυσσέα:

«Πολλών δ' ανθρώπων ίδεν άστεα και νόν ένων». Δηλαδή πολλών ανθρώπων είδε τις πόλεις και γνώρισε τα ήθη.

Πολλές φορές οι ταξιδιώτες πήγαιναν εξοίπτοι ή πάνω σε μουλάρια, που τα θεωρούσαν καταλληλότερα για όρεινές δια- βάσεις. Πάνω στο μουλάρι τοποθετούσαν την «αστράβη», ένα είδος ξύλινης σέλλας, σάγματος, σαμαριού, για να μην πολυ- κουράζονται και να ταξιδεύουν έτσι ανετώτερα. "Απ' αυτό και το μουλάρι τώλεγαν «αστράβη», όπως βεβαιώνει και ο Δημο- σθένης.

"Από παλαιές Ιστορικές παραδόσεις βγάζουμε το συμπε- ρασμα πως οι ταξιδιώτες έπαιρναν απ' την πόλι τους ένα εί-δος διαβατηρίου, που τους επέτρεπε να περάσουν ανε- νόχλητα από οποιαδήποτε χώρα. Το διαβατήριο αυτό τώλεγαν «σφραγίς», γιατί το σφράγιζαν με τη δημόσια σφραγίδα. Ο σχολιαστής του "Αριστοφάνη το λέει «σύμβολον», αλλά σύμ- βολον ήταν ακόμη και συστατικό γράμμα με το οποίο η πόλις συνιστούσε πολίτες προς άλλη πόλι ή οι ιδιώτες φίλους προς φίλους από άλλη πόλι.

Οι ξένοι ήταν υπό την προστασίαν του ξενίου Διός και η φιλοξενία ήταν στην "Ελλάδα άγια και ιερή. "Από πανάρχαια χρόνια συνήθιζαν να χαρίζουν και δώρα σ' εκείνους που φιλο- ξενούσαν. Οποιαδήποτε πόρτα χτυπούσαν οι ξένοι, εύρισκαν άμεσως καλή υποδοχή, κατάλυμα και φαγητό. Δεν ήταν άσυ- νητιστο να τους φωνάζουν μέσα και σαν περνούσαν ακόμη απ' έξω απ' την πόρτα τους, όπως έκανε ο Μιλτιάδης που το άνα- φέρει ο "Ηρόδοτος.

Με το πέρασμα όμως του χρόνου το εμπόριο, οι θεωρίες και τα πανηγύρια ήσαν αίτια ν' ανεγερθούν καταλύματα κοντά σε δημόσια οικοδομήματα. Σ' αυτά τα «πανδοχεία», «κατα- γώγια», «καταλύσεις», όπως τά- λεγαν, στην αρχή φιλοξενούν- το οι ξένοι. Κατόπιν όμως ιδιώ- τες ίδρυσαν χάρην κέρδους πα- ρόμοια ξενοδοχεία και στις πό- λεις και στους δρόμους, που πήγαιναν προς αυτές.

"Αλλά οι «πανδοχείς» αυτοί, οι ξενοδοχοί, δεν λογαρίαζαν για το κέρδος ούτε την ιερότη- τα της φιλοξενίας. Με κάθε τρό- πο προσπαθούσαν να ξεγελά- σουν τους ξένους, προσφέροντας τους νοσημένο κρασί και τρο- φιμα κακής ποιότητας. "Ακόμη δεν δίσταζαν να κάνουν και ο- ποιαδήποτε υποπτη δουλειά. Γι' αυτό οι «πανδοχείς» είχαν την ίδια εκτίμησι που είχαν οι «κάπηλοι» και τα «πανδοχεία» τα «κάπηλεια».

"Ανεξάρτητα όμως απ' δλ' αυτά, τα ταξίδια γενικά και το εμπόριο χάρισαν στην "Ελλάδα πόλεις μεγάλες και εύτυχις- μένες και έγιναν αφορμή να προαχθούν οι επιτημέες και οι καλές τέχνες. Γιατί απ' τον πλούτο που μαζεύτηκε απ' το θαλασσινό εμπόριο και τα ταξίδια, έγιναν τα οικοδομήματα, αναπτύχθηκε η φιλοσοφία, η έπιστήμη, οι τέχνες.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

"Επιστροφή από έκδρομες. ("Αντίγραφο από αρχαίο άγγείο).

Ο Νέκτ Κέλλου με το κεφάλι και το σώμα προφυλαγμένα από μια σιδερένια «πανοπλία»...

Η φοβερώτερη συμμορία ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Σκηνές φρίκης μέσα στη νύχτα...

Μιά απ' τις λιγώτερο γνωστές σελίδες της ιστορίας του περασμένου αιώνα αφορά τους αιματηρούς αγώνες κατά των συμμοριτών που λυμαίνονταν τότε την Αυστραλία. Η ευτυχισμένη σήμερα και πρωτευόμενη αυτή ηπειρος γνώρισε άλλοτε το δράμα του εμφυλίου σπαραγμού, για λόγους πολιτικούς, ανολογους μ' εκείνους που προκάλεσαν τον πόλεμο μεταξύ Βορείων και Νοτίων στη «Νινωμ. Πολιτείες. Έπρωφελούμενες απ' την κατάσταση αυτή της αναρχίας, διάφορες συμμορίες τρομοκρατούσαν μεγάλες περιφέρειες, αρπάζαν κοπάδια, λήστευαν Τραπεζές και καταδυνάστευαν τις μικρές πόλεις, τα χωριά και τα αγροκτήματα. Μιά απ' τις πιο επίφοβες ήταν η συμμορία του Νέκτ Κέλλου. Τα τέσσερα μέλη της — οι αδελφοί Νέκτ και Ντάν Κέλλου, ο Στίν Χάρτ κι' ο Τζο Μπέρν — είχαν επικρυχθεί για 2.000 λίρες καθένας.

Τον Ιούνιο του 1880, η συμμορία βρισκόταν στο Γκλενρόουαν, ένα μικρό κέντρο μεταλλωρύχων της Βικτωρίας. Ένα βράδυ λοιπόν, έκαθε πως έρχοταν ένα τρένο με αστυνομικούς απ' το Μπενάλ. Κατέστρεψε τότε ένα τμήμα της σιδηροδρομικής γραμμής, σε μία απότομη στροφή, πάνω από ένα βαθύ γκρεμό. Έπειτα μάζεψε τους κατοίκους του χωριού, τους έκλεισε μέσα στο μοναδικό ξενοδοχείο του τόπου και περίμενε την έκτροχιάσι.

Στο μεταξύ όμως, ο δάσκαλος του Γκλενρόουαν κατάφερε να ξεφύγει και να σταματήσει την αμαρτωλοσύνη, λίγο πριν απ' το επικίνδυνο σημείο. Όταν το αντέληφθη, ο Νέκτ πήδησε στ' άλογό του και πήγε να δη τι είχε συμβεί. Σε μερικά λεπτά, ξαναγύρισε, φωνάζοντας: «Ερχονται εδώ!... Φυλαχτήτε!...»

Πραγματικά, το ξενοδοχείο πολιτοκρήθηκε σε λίγο από 50 αστυνομικούς, που φώναξαν στους ληστές να παραδοθούν. Εκείνοι απάντησαν με βλαστήμιες και πυροβολισμούς. Είχαν φορέσει όλοι κάτω από τα ρούχα τους αυτοσχέδιες σιδερένιες «πανοπλίες», που προφύλαγαν το σώμα τους απ' τις σφαίρες. Επί-

σης στο κεφάλι τους φορούσαν ένα σιδερένιο κράνος. Οι αιχμάλωτοί τους όμως ήταν τελείως απροστάτευτοι. Πεσμένοι μπρούμυτα στο πάτωμα, προσπαθούσαν να φυλαχτούν απ' τους πυροβολισμούς των αστυνομικών. Τα γυναικόπαιδα ούρλιαζαν σπαρακτικά, προσεύχονταν ή ζητούσαν έλεος...

Τέλος, η κόρη του ξενοδόχου, μία κοπέλλα, με θάρρος και πρωτοβουλία, ανέλαβε να διασώσει τις γυναίκες και τα παιδιά. Τους φώναξε να την ακολουθήσουν. Άνοιξαν την πίσω πόρτα κι' άρρισαν να βγαίνουν απ' το κτίριο.

— Είμαστε γυναικόπαιδα! φώναξαν στους αστυνομικούς.

Μα εκείνοι υποψιάστηκαν πως έπρόκειτο για κάποιο τέχνασμα των ληστών κι' άρρισαν να πυροβολούν τις σκιές που διέκριναν άμυδρά στο φως του φεγγαριού.

Ωστόσο, μία μητέρα εξακολούθησε να προχωρή, με το παιδάκι της στην άγκαλιά.

— Τα χέρια ψηλά! της φώναξε ένας αστυνομικός.

Μα η μητέρα δεν μπορούσε να υπακούση, αφού κρατούσε το παιδί της. Ο αστυνομικός την πυροβόλησε τότε, κι' η σφαίρα σκότωσε το άθωο παιδί της!

Οι άλλες γυναίκες και τα παιδιά είχαν αναγκασθεί να ξαναμπουν στο κτίριο. Κι' η μόνη συνεχίστηκε, για πολλή ώρα ακόμη, ως που να επιτραπή επιτέλους στους αιχμαλώτους των ληστών να φύγουν απ' το ξενοδοχείο.

Ο Νέκτ Κέλλου δεν βρισκόταν μαζί με τους συντρόφους του. Πριν ακόμη άρξισαν η πολιορκία, αυτός είχε κρυφτεί σ' ένα γειτονικό δάσος κι' είχε ανάψει ρουκέτες, για να ζητήσει βοήθεια απ' τις άλλες συμμορίες. Κανείς όμως δεν απάντησε σ' αυτό το απελτισμένο σινιάλο του. Έτσι, κατά τα ημερώματα, ξαναγύρισε πρὸς το ξενοδοχείο, για να συμμεριστεί την τύχη των συντρόφων του.

Στις πρώτες λάμψεις της αύγης, οι αστυνομικοί διέκριναν να ξεπροβάλλει ανάμεσα απ' τα δέντρα μία ψηλή κι' αλλόκοτη μορφή, τυλιγμένη μ' ένα μακρύ παλτό, μ' ένα παράξενο κυλινδρικό κράνος στο κεφάλι!... Της φώναξαν να σταματήσει, κι' επειδή δεν υπάκουσε, άρρισαν να την πυροβολούν. Μα οι σφαίρες δεν έφερναν κανένα αποτέλεσμα!... Το έφιαλτικό εκείνο πλάσμα κόγχασε σαρκαστικά κι' εξακολούθησε να προχωρή, πρὸς το μέρος τους, με κινήσεις άργες και σπασμωδικές, απαντώντας στους πυροβολισμούς τους μ' ένα ρεβόλβερ.

Ήταν ο Νέκτ Κέλλου, με το κεφάλι και το σώμα του προφυλαγμένα από μία σιδερένια «πανοπλία». Μα οι αστυνομικοί νόμισαν στην άρχή πως είχαν να κάνουν με φάντασμα, με υπερφυσικό όν, και πανικοβλήθηκαν...

— Ελάτε έξω, παιδιά! φώναξε ο Νέκτ στους συντρόφους του. Θά τα φάμε τα παληόσκυλα!...

Εκείνοι απάντησαν με άγρια ούρλιασματα ένθουςιασμού κι' ξαναάρρισαν να πυροβολούν με μανία απ' τα παράθυρα του ξενοδοχείου.

Τέλος, ένας απ' τους αστυνομικούς κατάλαβε γιατί οι σφαίρες δεν χτυπούσαν το Νέκτ. Τον πυροβόλησε τότε στα πόδια, που δεν τα σκέπαζε η «πανοπλία». Κι' ο ληστής σωριάστηκε κάτω, με σπασμένο το γόνατο...

Έπειτα οι αστυνομικοί κατόρθωσαν να πλησιάσουν αρκετά το ξενοδοχείο και να βάλουν φωτιά στο κτίριο. Έτσι, οι υπόλοιποι συμμορίτες βρήκαν το θάνατο μέσα στις φλόγες.

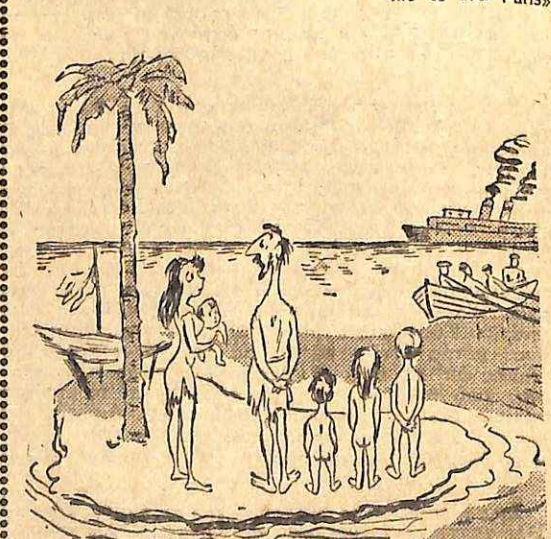
Ο Νέκτ δικάστηκε στη Μελβούρνη, καταδικάστηκε εις θάνατον κι' απαγχονίστηκε.

Όταν δυο λωποδύτες βγαίνουν περίπατο... (Του 'Αρχέλαου)

— Και να είσθε βεβαία πως ή βαφή αυτή δεν θα φύγει ούτε σε τρεις μήνες!... (Από το «ICI Paris»)

— Πιστεύω να καταλαβαίνεις πως από δω και πέρα, όλα τελειώνουν μεταξύ μας!...

Ένας γκάνγκστερ ΕΓΙΝΕ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

Το θρυματουργό ψαλλίδι του

Πριν από τριάντα δύο χρόνια, το 1918, ένας κακοποιός, ο Ρόμπερτ Μάκ Κού, μπήκε σε μία Τράπεζα της πόλεως Μπόντιφουλ, στην αμερικανική πολιτεία του Αϊντάχο, για να ληστεύσει το χρηματοκιβώτιό της. Για κακή του τύχη, όμως, έπεσε πάνω σ' έναν από τους διευθυντές του ιδρύματος και τον σκότωσε.

Το δικαστήριο που τον δίκασε παραδέχτηκε ότι δεν είχε την πρόθεση να σκοτώσει και ότι το έκανε πάνω στην ταραχή του, από φόβο μήπως το θύμα του φωνάξει την αστυνομία και τον πιάσουν. Έτσι, ο Μάκ Κού γλύτωσε το κεφάλι του και καταδικάστηκε σε ισόβια κατ'αναγκαστικά έργα.

Αλλά γρήγορα έπειτα από είκοσι πέντε χρόνια εγκλεισμού και με τιμές που ποτέ δεν θα μπορούσε να τις φαντασθεί. Στην είσοδο της φυλακής τον περίμεναν οι τέως διευθυντές της, ο γενικός διευθυντής των φυλακών της πολιτείας του Αϊντάχο, ένας επιθεωρητής της ίδιας υπηρεσίας, ένας δικαστής κι' ένας εισαγγελέας. Οι άνθρωποι αυτοί υποκλήθηκαν με σεβασμό μπροστά του και κατόπιν τον έβαλαν μέσα σε μία πολυτελέστατη λιμουζίνα και τον ώδηγησαν σ' ένα μέγαρο.

Εκεί, τον χαιρέτησαν ως αντιπρόεδρο και γενικό διευθυντή μίας εταιρίας που έφερε τ' όνομά του.

Δεν πρόκειται για όπερέττα. Τα πράγματα έγιναν όπως σας τα αφηγήομαι. Αλλά, ως τα πάρουσ με τη σειρά τους.

Όπως είπαμε, ο Ρόμπερτ Μάκ Κού καταδικάστηκε σε ισόβια κατ'αναγκαστικά έργα έπειτα από το έγκλημά του και έγινε τρόφιμος των κρατικών φυλακών του Αϊντάχο. Αλλά η ιδέα που τον απασχολούσε αδιάκοπα ήταν να ξαναβρεί την ελευθερία του. Και το έπαιρσε πολλές φορές. Δυο φορές μάλιστα, λίγο έλειψε να το επιτύχει. Αλλά για κακή του τύχη, τον έπιασαν την τελευταία στιγμή.

Ο Ρόμπερτ Μάκ Κού δεν απέλιπστηκε, όμως, από τις αποτυχίες του. Γιατί είχε στο μυαλό του ένα σωρό σχέδια κι' ήταν βέβαιος ότι, στο τέλος, κάποιο απ' αυτά θα πετύχαινε. Ζήτησε, λοιπόν, έπειτα από κάμποσο καιρό, να τονβάλουν να δουλεύει στο σιδηρουργείο της φυλακής. Κι' εκεί έκαμε τη μεγαλειώδη ανακάλυψή του.

Ο σκοπός του ήταν, όπως είπαμε, να δραπέτευση. Ο Μάκ Κού δεν είχε άλλη σκέψη στο μυαλό του. Κατεσκεύαζε, λοιπόν, έπειτα από πολλούς κόπους και μύριες προφυλάξεις ένα ειδικό ψαλλίδι, που αποτελούσε αληθινή επανάσταση στ'

πεδίο της τεχνικής. Γιατί αυτό το εργαλείο κόβει τα κάγκελα ενός παραθύρου σαν να ήταν από χαρτόνι. Με την ίδια ευκολία κόβει επίσης μία μεταλλική πλάκα αρκετού πάχους, την ισχυρή θωράκιση ενός τάνκ, τα τοιχώματα ενός λέβητος, κτλ.

Από όλ' αυτά ο Μάκ Κού δεν είχε την παραμικρή ιδέα. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι το ψαλλίδι του μπορούσε να κόψει τα κάγκελα του κελιού του. Κι' αυτό ήταν το μόνο που τον ενδιέφερε.

Μία μέρα, λοιπόν, κατόρθωσε να μεταφέρει κρυφά αυτό το ψαλλίδι στο κελί του και, μόλις νύχτωσε, ρίχτηκε στη δουλειά. Ένα... δύο... τρία... τα κάγκελα του παραθύρου έπεφταν σαν καλάμια...

Αλλά ένας από τους φύλακες άκουσε το θόρυβο κι' έτρεξε να ειδοποιήσει τον αρχιφύλακα. Κρυμμένοι κι' οι δυο σε μία γωνιά παρακολουθούσαν κατάπληκτοι την εργασία του Μάκ Κού. Ο διευθυντής των φυλακών έφτασε σε λίγο κι' η έκπληξή του δεν ήταν μικρότερη από των δυο άλλων.

Ο Μάκ Κού δεν κατάφερε, φυσικά, να δραπέτευση ούτε εκείνο το βράδυ, απέσπασε, όμως, τα συγχαρητήρια του διευθυντή των φυλακών για την εφεύρεσή του.

Κι' έχω ο ίδιος, ωμολόγησε ο κατάδικος, δεν φανταζόμουν ότι το εργαλείο που έφτιαξα θα ήταν τόσο τέλειο.

Αυτό θα σού αποδώσει την ελευθερία σου, του απάντησε ο διευθυντής των φυλακών, χτυπώντας του φιλικά στους ώμους. Αλλά όχι με τον τρόπο που φαντάζεσαι. Άφησε με να κανονίσω εγώ τα πράγματα...

Ο διευθυντής των φυλακών πήρε μαζί του το ψαλλίδι και το έδειξε σε διάφορους ειδικούς. Όλοι συμφώνησαν ότι έπρόκειτο για μία καταπληκτική εφεύρεση.

Από το σημείο αυτό αρχίζει η όπερέττα. Ο διευθυντής των φυλακών παραιτήθηκε από τη θέση του και ίδρυσε μία εταιρία με μέλη, έκτος από τον Μάκ Κού, τον Αντριεν Πέμπρη, γενικό διευθυντή των φυλακών του Αϊντάχο, τον Ρέυ Ντέβιν, επιθεωρητή της ίδιας υπηρεσίας, τον Ντούγκλας Άλλεν και τον Λέοναρντ Ράφ, δικαστή τον πρώτο και εισαγγελέα το δεύτερο στο δικαστήριο του Σώλτ Λαϊκ Σίτυ και μερικούς άλλους.

Οι άνθρωποι αυτοί βάλθηκαν, πρώτα - πρώτα, να επιτύχουν το μετριασμό της ποινής του Μάκ Κού και το κατάφεραν πριν από λίγες ημέρες. Από τ' άλλο μέρος, συνεταιρίστηκαν με μερικούς κεφαλαιούχους και μερικώς ένα μεγάλο εργοστάσιο ίδρυσαν ένα μεγάλο εργαστήριο για την εκμετάλλευση της εφεύρεσής του παλιού γκάνγκστερ. Πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας ορίστηκε ο Μαίησον Χιλ, πρώην διευθυντής των φυλακών του Σώλτ Λαϊκ Σίτυ. Ο Μάκ Κού ανέλαβε τη γενική διεύθυνση με τον τίτλο του αντιπροέδρου του διοικητικού συμβουλίου.

Οι μεγαλύτερες μεταλλουργικές εταιρίες της Αμερικής ενδιαφέρθηκαν άμεσα για την εφεύρεση του Μάκ Κού και οι εργασίες της εταιρίας προμύωνται εξαιρετικά προσοδοφόρες. Ο παλιός κατάδικος έχει γίνει τώρα προσωπικότητα στο Σώλτ Λαϊκ Σίτυ...

Δημοσιογραφικές επιτυχίες

Σκληρό το επάγγελμα το δημοσιογραφικό. Αγώνες, εκνευρισμοί, κυνηγητά, τρεχάματα για την είδηση και στο τέλος κι' η μεγαλύτερη επιτυχία δεν κρατάει παρά εικοσιτέσσερις ώρες το πολύ. Γιατί η είδηση, είνε, βλέπετε, σαν το ψάρι. Μόλις μπαγιατέψη, πετιέται.

Αυτό το αίσθημα τώχει βέβαια κάθε δημοσιογράφος, μα πιο πολύ απ' όλους το είχε ο Χαρίλαος ο Μεσανόπουλος, «άσος» πραγματικός του εγγράμματος στο ρεπορτάζ. Έβγαζε την είδηση από κεί που δεν το περίμενες κι' οι πρωθυπουργοί κι' οι ύπουργοί δεν μπορούσαν να του κρύψουν τίποτα... γιατί τάξερε όλα! Πότε από κάποιον ξένο διπλωμάτη, πότε από την οικονομία του Προέδρου της κυβερνήσεως, και πότε απ' το σωφέρ του Αντιπροέδρου. Τον έτρεμαν οι συνάδελφοί του. Ακούγανε Χαρίλαο Μεσανόπουλος και τους έκοβε κρύος ιδρώτας!

Πάλι καιμιά «γκάφα» θά μάς σκαρώσει! λέγανε.

Και πραγματικά. Όταν υπήρχε κανένα σοβαρό ζήτημα ή όταν έστειλαν οι εφημερίδες απεσταλμένους σε καμιά διεθνή ενδιαφέροντος διάσκεψη, ο Χαρίλαος ο Μεσανόπουλος είχε μεγάλες επιτυχίες. Κι' ήταν ο φιλοτιμότερος ανάληπτος για τους συναδέλφους του! Αυτά τα «περί αλληλεγγύης»...

— Η δεσποινίς Λέλα Χαρι...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

τίδη, συνάδελφοι! σύστησε κάποιος ρεπόρτερ.

— Χαίρω πολύ κ. Μελανόπουλε! Έχω ακούσει τόσα για σάς!... είπε εκείνη.

— Υπερβολές! διαμαρτυρήθηκε ο Χαρίλαος.

Κι άνοιξε άχορταγα τα μάτια του μπρος στα καταπληκτικά θέλητρα της δεσποινίδος συνάδελφου!

— Σε ποιά εφημερίδα εργάζεστε, δεσποινίς;

— Στον «Ημερήσιο Τύπο».

Την ίδια στιγμή ο ύπουλος φώναξε το Χαρίλαο που ήταν και πολιτικός του φίλος και του είπε πολύ εμπιστευτικά ότι το ζήτημα ήταν φανταστικό, αλλά η Κυβέρνησις για διπλωματικούς λόγους δεν μπορούσε να προβεί σ' επίσημες ανακοινώσεις για να μη βιγνή κανένα ξένο κράτος. Ωστόσο, είχε ληφθεί απόφασις να επαναληφθούν όμαλως διπλωματικές σχέσεις με δύο ακόμη κράτη, και ύπηρεσε αυτό και η συμμαχική έγκρισή.

Τ' άκουσε με προσοχή όλα ο Χαρίλαος ο Μελανόπουλος, κι έτοξε με φύνη γρήγορα για να προλάβει την εφημερίδα του. Αλλά στο διάδρομο, τον σταμάτησε η Λέλα:

— Κύριε Μελανόπουλε!

— Έτρεξε η κοπέλλα τον πήρε άγκαλι και τον ρώτησε γλυκά, χαϊδευτικά:

— Τι σάς είπε ο κύριος ύπουλος;

Ο Χαρίλαος συγκινήθηκε. Και της υπαγόρευσε όλα...

— Και το μεσημέρι, έκτος απ' την εφημερίδα του Μελανόπουλου, είχε τις σωστές ειδήσεις και ο «Ημερήσιος Τύπος».

Το βράδυ, ενώ έγραφε στο γραφείο του ο Χαρίλαος, μια γλυκεία χαδιάρικη φωνούλα τον πήρε στο τηλέφωνο:

— ... Χίλια ευχαριστώ! Γι' νέα έχετε απόψε;

— Να σάς πω άμέσως!

Μισή ώρα της υπαγόρευσε τις ειδήσεις.

★

Οχτώ μέρες κράτησε αυτό το βιοί. Την όγδοη, ο Χαρίλαος τόλμησε να προτείνει «Έναν περίπατο». Δέχτηκε εκείνη κι' έφαγαν στο Φάληρο μαζί.

— Ένα ούζο, τρείς μπύρες, φρούτα, κρασί! σαιμωτικό «ντοού» κι' έφτασε η κοίσιμη ώρα:

— Σ' αγαπώ, Λέλα!

— Ω!... Έκαν' εκείνη.

— Μ' έχεις ξετρελλάνει!

— Ά!...

— Περπαίνω για σένα! Πέες μου τί θέλεις από μένα;

— ...Κάτι ασήμαντο. Να πάρης μια συνέντευξη απ' τον Αμερικανό ύπουλο που ρυκεται αύριο και να την έχουμε μόνον οι δύο μας!

— Αυτό θέλεις; Έγινε!

★

Την άλλη μέρα ο Χαρίλαος έπαιρνε τη συνέντευξη κι' έδινε αντίγραφο στη Λέλα.

— Θα τη βάλουμε αύριο! της είπε.

— Σύμφωνα.

— Πάμε τώρα να φάμε στο Φάληρο;

Πήγαν.

Μόλις κάτσανε στο «Μπάτη» και παράγγειλε δυο ούζα ο Χαρίλαος, ένας ναυτοάγαλος χαιρέτησε τη Λέλα.

— Ο άδελφός μου! είπ' εκείνη. Ένα λεπτό να τού πω πώς έχουμε επαγγελματική συζήτηση και να τόν φέρω εδώ.

Και σηκώθηκε. Έκανε πέντε λεπτά της ώρας να ξαναβρή.

— Δεν ήθελε να κάτση μαζί μας! του είπε.

— Κρίμα! Έκανε ο Χαρίλαος. Κι' επιθυμούσα πολύ να τόν γνωρίσω.

— Δεν πειράζει. Άλλη φορά.

Φάγανε, ήπιανε, λοιάρησε όσο μπορούσε πιδ... λογατεχνικά ο Χαρίλαος και σε δυομιση ώρες τις πρότεινε περίπατο μ' αυτοκίνητο στη Βουλιαγμένη.

Δέχτηκε η Λέλα. Αλλά την ώρα που βγαίνανε απ' το «Μπάτη» άκουσαν έναν εφημερίδοπώλη να φωνάζει:

— Παράρτημα...! Συνέντευξη του Άμερικανού ύπουλου...! Ο «Ημερήσιος Τύπος», παράρτημα!...

— Λέλα! Μου την έσκασες! φώναξε ο Χαρίλαος.

— Ναι, αγάπη μου! Δεν είνε... χαριτωμένο;

— Χαριτωμένο είναι χρυσό μου!... Τού άδερφού σου την έδωσες και την τηλεφώνησε;

— Ναι! Άλλά δεν είνε άδελφός μου! Ήταν ο κλητήρας της εφημερίδας.

— Χαλάλι σου, Λέλα! Κι' έγω τόν πήρα γι' άδερφό σου κι' ήθελα να τού ζητήσω το χέρι σου!

— Και δεν το ζητάς... από μένα;

— Το ζητάω, Λέλα!

— Σύμφωνα, αγάπη μου! Σου τ' δίνω!

— Χαλάλι σου, ή συνέντευξή!

★

Έγινε «μασκαράς των σκυλιών» που λέμε, στους δημοσιογραφικούς κύκλους ο Χαρίλαος ο Μελανόπουλος, αλλά το ίδιο βράδυ άναγγελλε και τους «προσεχείς του γάμους» κι' έτσι το πράγμα τακτοποιήθηκε.

Σε είκοσι μέρες, γίνανε οι γάμοι.

— Άλλ' ακριβώς την τέταρτη μέρα τού γάμου — οι δημοσιογράφοι δεν έχουν δικαίωμα να κάνουν «μύνα μέλιτος» — δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα του Μελανόπουλου μια συνταρακτική δήλωσι της κυβερνήσεως για το οικονομικό ζήτημα, που... δεν την είχε ο «Ημερήσιος Τύπος»!

— Έβαλλη τόν υποδέχτηκε η Λέλα στο σπίτι:

— Μου την έσκασες, φώναξε.

— Άπαθι και ψυχραιμος εάπλωσε σε μια πολυθρόνα, ο Χαρίλαος ο Μελανόπουλος:

— Άκου να σου πω, αγάπη μου! της είπε. Ή δουλειά είναι δουλειά κι' έρωτας, έρωτας! Άμα δεν ιπορείς να κάνης το δημοσιογράφο, να κάτσης στο σπίτι σου να μαγειρεύης κρέας με φατολάκια!

Πήγε να θυμώσει η Λέλα. μα συγκρατήθηκε.

— Θα τ' σκεφτώ! του είπε. Πέες μου τώρα... τί νέα υπάρχουν;

— Δεν ξέρω τίποτ! Βράει να φάμε!... Νέο από μένα, ήν περιμένεις πιά! Δούλεψε μόνη σου!...

— Πολύ καλά! είπε η Λέλα. Δεν επιμένω. Θα συνεργασθώ με άλλο συνάδελφο.

Πήδησε άπάνω τρομαγμένος ο Χαρίλαος ο Μελανόπουλος!

— Άστειλέσαι! Τέτοις είδους γκάφες δεν τις πεθαίνω εγώ. Θα κάνης ρεπορτάζ στην αγορά και στη μοδίστ σου. Κατάλαδες;

— Κατάλαβα αγάπη μου. Και περιορίσθηκε στην... κουζίνα της!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Α. Λ., Ένταθα: 'Ο «Θησαυρός» και ιδιαίτερος ο κ. Χριστοδούλου σάς ευχαριστούν για τα κολακευτικά σας λόγια. Η λίσαν Βουρλάκων. Πειραιά: 'Η διεύθυνσις της βίλλας της Hedy Lamarr εινε: North Roxbury Drive 919, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Γεώργιον Νικολαΐδην, 603 Τ.Π., Σ.Τ.Γ. 919Γ, Νίκον Εϊρηνοφίλου, 941 Κ.Δ.Σ., Β.Σ.Τ. 901, Ντίνον Μητσόπουλον, Κοζάνη, Βασίλειον Κυριακόπουλον και Γεώργιον Πετρόπουλον, Α.Ε.Τ.Ο. Σ.Τ.Γ. 902 Β, Νάκην Φλογαΐτην, 941 Κ.Δ.Σ. Β.Σ.Τ. 901: Δεν θα μπορούσαμε δυστυχώς να σάς κάνωμε τη χάρη που μάς ζητάτε. Λόγοι άνωτέρας βίας δεν μάς επιτρέπουν την δημοσίευσιν παρομοίων αγγγελιών. Στυλιανόν Τριανταφύλλου, Βόλον: 'Η διεύθυνσις της Ζωής Νάχη εινε: Φειδίου 3Γ, Αθήναι. Ε. Γ. Χανιά - Κρήτης: Οι δυο πρωταγωνιστάι του φιλμ «Πεθαίνω από αγάπη» ήσαν ο Σόρλ Μπουαγιέ και η Τζόαν Φονταίν. Νικόλαον Βουλγαρίδην, Έλευθερούπολιν: Καλό τ' όπ' αριθ. Ι σταυρόλεξο καθώς και το διορθωμένο που μάς στέλνετε. Θα δημοσιεύθω το σταυρόλεξο σας σε προσεχές τεύχος μάς. Ν. Γ. Χ. 555, Καλάμας: Οι άνυπαρκτες λέξεις ΕΓΛ, ΕΛΕ, ΒΕΑ, ΥΕΜ και πολλές άλλες παρόμοιες, μερτυρούν πώς το σταυρόλεξο σας εινε προχειροφτιαγμένο. Πρέπει ν' αποφεύγετε τις λέξεις τών δυο και τριών γραμμάτων που αφοβουν στο σταυρόλεξο σας αυτό. Κώσταν Βαμβακίτην: Καλά και τα δυο καινούργια σταυρόλεξα σας. Θα δημοσιευθώ. Σας παρακαλούμε όμωσ να γράφετε πιο άρατι τις εζηγήσεις τών λέξεων, σ'ε χαρτί μεγαλύτερου σχήματος και από τη μία μόνο πλευρά. Νικόλαον Γκιώκων, Σπερχιαδά: Το σταυρόλεξο σας δεχνει όλη σας την αγάπη για το «Θησαυρό», και σάς ευχαριστούμε. Δυστυχώς όμωσ οι λέξεις ΙΑΞΕΜΙΑ, ΣΩΣΙΠΟΛΙΣ, ΑΤΤΟΥ κ.ά. παρόμοιες το καταστρέφουν και δεν μάς επιτρέπουν την δημοσίευσίν του. Άνθυπολοχαγόν Σ.Τ.Γ. 917 Ζ: Έλάδαμε την επιταγή σας και σάς ταχυδρομήσαμε το διόλιό του κ. Χαιροπούλου. Πιστεύομε να τ' λάβατε ήδη. Νικόλαον Στάθην, Βόλον: Λάβαμε την εφημερίδα σας «Έρωσ και Τέχνη» και την διαβάσαμε με μεγάλο ενδιαφέρον απ' την πρώτη ως την τελευταία γραμμή. Το κόμμα σας («Έρωσ και Τέχνη») δεν μάς εινε άγνωστο. Συμφωνούμε άπόλυτα με τόν κ. Κυριόδη ότι το έμβλημά σας ανήκει στις μέλουσες γενεές. Χάρην τών αναγνωστών μάς μεταφέρομε εδώ, χωρίς την παραμικρή αλλαγή τών πρωτοελλίδων σατυρικό σας στίχο:

Τα ψηφοδέλτια του Στάθη πέταξαν και πήγανε στον Άρη, άφου πρώτα άποχαίρειτσαν το φίλο μας Ταλαδάρη.

Είς τόν τόπο μάς ή τιμιότης εινε νόμος ίεροσ και ή άπάτη και ή κλεψιά ο πρώτος μάς σκοπός.

Γι' αυτό τα ψηφοδέλτια του Στάθη πέταξαν και πήγανε στον Άρη τήν ώρα π' άνθιζαν τα κλαριά κι' έβγαζε ή γή χορτάρι.

Δανάη Σαβίγκου, Ρόδον: Τα βίβλιαπαλεία μάς δεν πωλούν φωτογραφίες ήθοποιών. Γράφετέ μάς ποιούς ήθοποιούς θέλτε, για να σάς πωμε αν μπορούμε να σάς εξυπηρετήσωμε. Κρυφή Πληγή, Έρω Ποτάμι - Κρήτης: 'Η Σοφία Βέμπο βρίσκεται τώρα στην Άφρική. Το καλοκαίρι όμωσ θα ξαναγυρίση στην Άθήνα προκειμένου να τεθή επί κεφαλής ενός μεγάλου θεατρικού συγκροτήματος. Άναγνώστην, Κατερίνη: Το περιοδικό αυτό έχει πρό πολλού άκοφει την έκδοσή του.

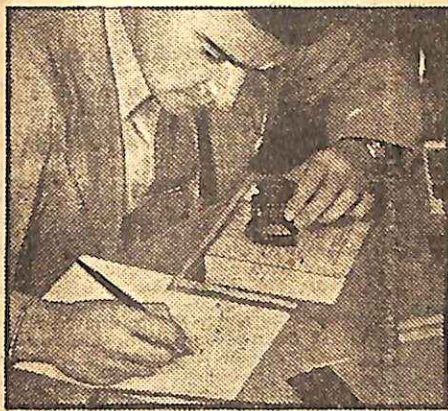
Ν. Φτίκαν, Θεσσαλονίκη: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. 'Η διεύθυνσις που ζητάτε εινε: Φιλ. Φίνος, Κινηματογραφική Επιχειρήσις, Στουρνάρα 27, Αθήναι. Γεώργιον Δαφνίην: Έχετε παρεξηγήσει κάπως τόν τρόπο άποστολής σταυρολέξων εκ μέρους αναγνωστών. Για να δημοσιευθώ ένα σταυρόλεξο με τόν όνομα του άποσταλέως, δεν άρκει να μάς στείλη αυτός ένα σχέδιο κενό. Πρέπει και να τ' συμπληρώση με λέξεις εκλεκτές και να τ' συνοδεύη με τις εζηγήσεις τους. Μαριάνθη Ζημόπουλον, Γκιωμνή - Αιγύπτου: Μάς συνεισφέρει βαθύτατα το γράμμα σας και ιδίως τ' σημείο εκείνο που λέει: «Στη μοναξιά μου δεν έχω για παρία παρά τ' άστρα τ' ουρανού και τ' «Θησαυρό».

Δεν μπορούμε να καταλάβωμε γιατί θέλτε να προμηθευθήτε από την Άθήνα τ' αύα που προορίζετε για την κλίσσα σας. Χαθήκανε τ' αύα στην Αίγυπτο ή μήπως θέλετε ναχτεί τριγύρω σας κόττες από την πατρίδα; Έμεις πάντως ικονοποιώντας την επιθυμία σας σάς δίνομε τη διεύθυνσιν ενός πτηνοτροφικού καταστήματος: Γεωργίος Μαγγανάρης, Έμμ. Μπενακή 22 Α, Αθήναι. Δ. Μενεγάκη, Κωνσταντινούπολιν: 'Η ταβίνα «Μαπον» γυρίστηκε στο Παρίσι από την εταιρία Alcinea, 49 bis Avenue de Villiers, Paris-France. Τα κτίκια δ' αναγνώστην, Π.Α.Γ. 999, Θεσσαλονίκη: 'Η φωτογραφία που άναφέρετε έλήφθη από το γαλλικό περιοδικό «Point de Vue, 124, Rue Reaumur, Paris-France. Α. Α. Τ. Π. Γ. Δ. 35 Τ., Βαθλίακον: Όταν υπηρέτουσε στο στρατό, ο κ. Άρχέλαος σκέφτηκε να προσέβη στη μονογραφία του την άρβυλα, που κίνησε την περιέργειά σας. Έκτοτε παρ' όλον ότι το κράτος τόν άπέλυσε θέλοντας να μειώση τόν... όγκο του στρατεύματος, αυτός διετήρησε την άρβυλα του. Όσο για τόν κ. Χριστοδούλου, θέλοντας να μιμηθώ τόν συνάδελφο του, σκέφτηκε να τιμήση ιδιαίτερος τ' κατασταράκι που τού ένέντυσε τόσες μεπικρίδεις γελιογραφίες, βοηθώντας τον συγχρόνως να εισπράξη αρκετά... έκαστοσταράκια (χιλιάρικα) από το ταμείο του «Θησαυρού».

Άνασταςιον Νησιόδη, Πάτρας: Δεν έχομε όπ' όφιν, μάς καμμία κινηματογραφική (χιλιάρικα) από το δίδυμο. Άλλωστε, όπως γράφετε, διαβάσαμε την άγγελία αυτή πρό ενός έτους. Από τότε ή εταιρία θα έκανε ασφαλώς τη δουλειά της με... άλλα δίδυμα! Γ. Μ. Σ. 31, Ένταθα: Το φιλμ: «'Η ιστορία γράφεται τη νύχτα» εινε παραγωγή 1936 ή 1937. Είχε προβληθώ τότε στην Άθήνα και ξαναπαίχθηκε τώρα. 'Η Τζιν Άρμπορ άλλαξε πολύ από τότε, την είδαμε έκτοτε σε πολλά φιλμ μεταξύ τών οποίων τ' «Δέν θα τ' πάρης μαζί σου» και τελευταίος τ' «Ο πόδας νικά το διαταγμό». Θα την ξαναβούδω στο «'Ηλιοδασίλεμα τών Θεών» μαζί με την Μαρίνεν Νήττριχ.

Γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη στις 17 Οκτωβρίου 1908 και ή διεύθυνσίς της εινε: Paramount Pictures Corp. 5451 Maratlon Street, Hollywood 38, Calif. U.S.A. 'Η Ρακλήν, Θεολίκη: Θα επιθυμούσαμε πολύ να σάς εξυπηρετήσωμε, αλλά δυστυχώς, άγαπητέ μάς φίλε, δεν κατέχομε καμμία από τις πληροφορίες που μάς ζητάτε. Σ πύρον Ζορζοντζήν, Χαλάνδρι: Πολύ καλό τ' ό σταυρόλεξο σας για την ημέρα της Άναλήψεως, και το άλλο καλό, θα δημοσιευθώ με τη σειρά του. Φίλιππον Πετρίδην, Ρόδον: Μία από τις πιο σημαντικές εφημερίδες της Άργεντινής εινε ή «Democracia» Buenos Aires, Republic Argentina. Και ένα από τα μεγαλύτερα περιοδικά το «Mundo Argentino, Via Rio de Janeiro 300 r.t. (60), Buenos Aires Republic Argentina.

Άγγελον Βισβίκην: Προχειροφτιαγμένο το σταυρόλεξο σας. Οι λέξεις ΛΑΣΑΝΗΣ ΔΟΜΙΝΙΚΙΑΚΗ, ΣΠΑΝ και πολλές άλλες παρόμοιες το καταστρέφουν. Γεώργιον Φωτιάδην, Καλογρέα: Καί τ' ό δικό σας σταυρόλεξο περιέχει πολλές ανωρθογραφες και άνυπαρκτες λέξεις. Γι' αυτό δεν θα μπορούμε να τ' δημοσιεύσωμε. Προσέξτε: Επίσης άλλη φορά να μην τ' χαρίζετε σε κομμάτια με τ' σχέδιο. Γεώργιον Μπελιτάν, Νέο Σικόπο - Σερρών: 'Η πιο σοβαρή σφαλτή τ' είδους αυτού εινε ή Δραματική Σχολή του Βασιλικού Θεάτρου, όδός Άγίου Κωνσταντίνου, Άθήναι.

Ένας έμπειρογνώμων εξετάζει μια έπιστολή κατοποιοί γραμμένη στη γραφομηχανή.

ΕΝΑ ήλιόλουστο, καλοκαιρινό απόγευμα, κάποιος Νιούτον, κάτοικος του Ρέντγουντ Σίτυ της Καλιφορνίας, πήγε σ' ένα μακρινό περίπατο με τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά του, με το αυτοκίνητο του άδελφού του. Γύρισε μόνος, άργά τη νύχτα, κι' έζηγησε ότι ή οικογένειά του είχε πάει να μείνη προσωρινά σε κάποιο φιλικό σπίτι.

Την άλλη μέρα όμως, κάποιος διαβάτης βρήκαν την κ. Νιούτον να περιπλανάται σ' ένα γειτονικό δάσος, γεμάτη πληγές από άγρια χτυπήματα. Τά λογικά της είχαν σαλεύει και πρόφερε λέξεις άσυνάρτητες. Έκεί κοντά, μέσα σ' ένα λάκκο, βρέθηκαν τα πτώματα τών δυο παιδιών, σκεπασμένα πρόχειρα με λίγο χώμα.

Ο Νιούτον είχε εξαφανισθώ στο μεταξύ. 'Η άστυνομία τόν άνακάλυψε στα βουνά της Σιέρα Νεβάντα, όπου είχε άποπειραθώ η αυτοκτονήση. Όταν τόν συνέλαβαν, όρκίστηκε πώς δεν είχε καμμία σχέση με τ' έγκλημα. Άγνοούσε — είπε — τι είχαν άπογίνει οι δικόι του, άφ' ότου είχαν χωρίσει.

Τά στοιχεία που ύπάρχαν έναντίον του, δεν ήσαν αρκετά για να εξασφαλίσουν την καταδίκη του. Μέσα όμως σ' αυτοκίνητο, οι άστυνομικοί είχαν βρή ένα φταίρι, γεμάτο χώματα. Ο Νιούτον ίσχυρίσθηκε ότι το χώμα αυτό προερχόταν απ' τόν κήπο τού άδελφού του. Οι άστυνομικοί έστειλαν τότε στο έπιστημονικό εργαστήριό τού Όμοσπονδιακού Γραφείου Έρευνών, στην Ουάσινγκτον, το φταίρι, δείγματα χώματος απ' τόν κήπο κι' απ' τόν πρόχειρο τάφο τών δυο παιδιών και τη λίγη σκόνη που συγκέντρωσαν μέσα απ' το γύρισμα τού παντελονιού τού Νιούτον.

Όλ' αυτά εξετάσθηκαν με τ' «διαθλασίμετρον άκριβείας», μια νέα έπιστημονική συσκευή, κι' εξακριβώθηκε άναμφισβήτητα ότι τ' ό χώμα τού φταίριου προερχόταν απ' τόν τόπο τού έγκλήματος. Βρέθηκαν έξ' άλλου άπάνω τ' ίχνη αίματος, δυοιοι με τ' αίμα τών θυμάτων. Μπροστά σ' αυτά τ' συντριπτικά στοιχεία, ο Νιούτον άμολόγησε τ' έγκλημά του. Κι' αυτοκτόνησε στη φυλακή του, πωίν απ' τη δική του.

Τ' «διαθλασίμετρον άκριβείας» εινε ένα απ' τα νέα έπιστημονικά όπλα που βοηθούν την άστυνομία στ' όν άγώνα της κατά τού έγκλήματος. Μία άλλη συσκευή άποκαλύπτει τις κηλίδες τού αίματος, χρησιμοποιώντας λίγο κοινό άλάτι. Σ' άλλες περιπτώσεις, οι ύπερβυθιοι ή οι ύπεριώδεις άκτίνες στέλνουν ένα έγκλημα στην φυλακή ή στην ηλεκτρική κα-

ρέκλα. Πρό μινών, βρέθηκε κοντά σε μια πόλι της Όκλαχόμα ο σκελετός ενός άγνωστου. Τά μόνα στοιχεία ήσαν κάμποσες τρίχες μαλλιών, που ύπάρχαν κοντά στα κόκκαλα, και μια μάζα από σκιρμένα κομμάτια χαρτίου.

Οι τεχνικοί της άστυνομίας εξακρίβωσαν ότι οι τρίχες ανήκαν σε άντρα της λευκής φυλής. Βρήκαν άκόμη ότι τά χαρτιά περιείχαν δυο χαρτονομίσματα τού 1 δολλαρίου, ένα τμήμα φακέλλου και δυο φύλλα από σημειωματάριο. Με γυμνό μάτι, δεν μπορούσε κανείς να διακρίνη τίποτε πάνω σ' όλ' αυτά. Άλλά οι τεχνικοί τά φωτογράφησαν με ύπερβυθες και ύπεριώδεις άκτίνες, τά κατεργάσθηκαν με

νέλαβε κάποιον ύποπτο γι' αυτό τ' ότύχημα. Τ' αυτοκίνητό του είχε πάθει βλάβες από σύγκρουσι, ίσχυρίσθηκε όμωσ ότι τ' ό είχε ρίξει σ' ένα τηλεγραφικό στυλό. Τ' έπιστημονικό έργο-σπύριο της άστυνομίας ανέλυσε τότε δείγματα «ντοούκ» απ' τ' ό αυτοκίνητο κι' εξακρίβωσε ότι ό ένοχος ήταν πράγματι αυτός που είχε συλληφθώ.

Άκόμη πιο ενδιαφέρουσα εινε ή λειτουργία τού συγκριτικού μικροσκοπίου τού εργαστηρίου. Μ' αυτό μπορεί να εξετασθούν μόρια σκόνης απ' τ' αρώματά ενός ύπόπτου, ή άκαθαρσιές απ' τ' άνυχά του, ή τρίχες τών μαλλιών του, και να εξακριβωθώ έτσι τ' επάγγελμά του, ή φυλή του και ή ένοχή του (ή ή άθωότης του).

Πρό όλίγου καιρού, στ' όν τόπο μιάς άποπειρας βιασμού βρέθηκε ένα άνδρικό καπέλλο. Δεν ύπρχε κανένα άλλο στοιχείο. Χρησιμοποιώντας λοιπόν τ' συγκριτικό μικροσκοπίον, οι άστυνομικοί άνακάλυψαν ότι ό δράστης ήταν νέγρος, ότι άνακατενόταν με μηχανές κι' έργαζόταν με κάρβουνα. Μ' αυτές τις πληροφορίες, μπόρεσαν να συλλάβουν κάποιον μηχανικό αυτοκινήτων, που μετέφερε συχνά κάρβουνα μ' ένα καμινόνι. Κι' εκείνος άμολόγησε την ένοχή του.

Οι έπιστημονικές συσκευές τού άστυνομικού εργαστηρίου

διάφορες χημικές ουσίες, κι' έτσι κατάφεραν να διαβάσουν πάνω τ' ό φακέλλο και στα φύλλα τού κανον τρία όνόματα και διευθύνσεις. Άπ' αυτά λοιπόν οδηγώθηκαν στην άνακάλυψι της ταυτότητος τού νεκρού.

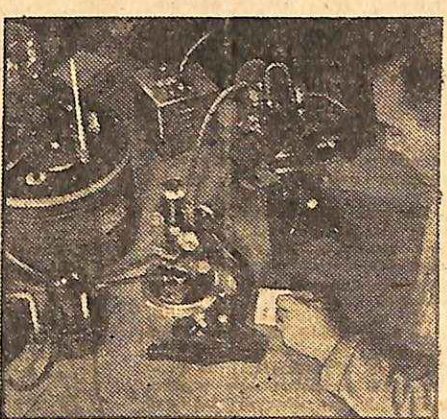
Ένας ειδικός «φασματογράφος» έχει άποδείχθω χρησιμώτατος σε περιπτώσεις αυτοκινητικών δυστυχημάτων. Ένας μικρός κόκκος βερνικίου «ντοούκ» καίγεται μέσα σ' αυτή τη συσκευή. Τ' ό ως που παράγει, αναλύεται μ' ένα πρίσμα και φωτογραφίζεται. Άπ' αυτή λοιπόν τ' φωτογραφία, οι τεχνικοί τού εργαστηρίου μπορούν να εξακριβώσουν τη χημική του σύστασι, τ' είδος τού μετάλλου τού αυτοκινήτου, κλπ.

Τελευταίως, σ' ένα δρόμο της πολιτείας Κοννέκτικουτ, ένα άγνωστο αυτοκίνητο έπεσε πάνω σ' ένα άλλο, σταματημένο, και τ' ό προκάλεσε πολλές ζημιές. Έπειτα από λίγο καιρό, ή άστυνομία συ-

σταμάτησε τ' ό αυτοκίνητο και τ' ό άλλο, και τ' ό προκάλεσε πολλές ζημιές. Έπειτα από λίγο καιρό, ή άστυνομία συ-

σταμάτησε τ' ό αυτοκίνητο και τ' ό άλλο, και τ' ό προκάλεσε πολλές ζημιές. Έπειτα από λίγο καιρό, ή άστυνομία συ-

σταμάτησε τ' ό αυτοκίνητο και τ' ό άλλο, και τ' ό προκάλεσε πολλές ζημιές. Έπειτα από λίγο καιρό, ή άστυνομία συ-

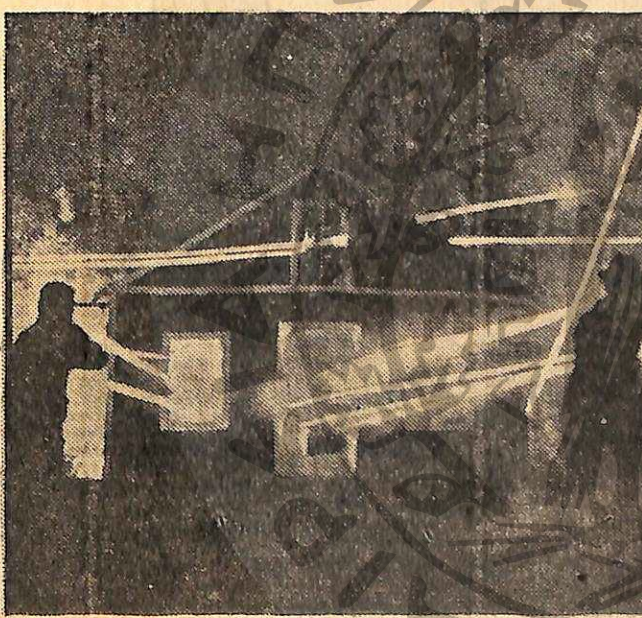

Ένα από τ' ό νέα έπιστημονικά όπλα: τ' «διαθλασίμετρον άκριβείας».

Συχνά, παραμορφώνονται σπουδαία έγγραφα από πυρκαγιές ή έκρήξεις. Τ' άστυνομικό εργαστήριό έχει δυο άποτελεσματικές μεθόδους για την άναγνώρισιν άπανθρακωμένων χαρτιών. 'Η μία εινε ή φωτογραφική, που μεταχειρίζεται διάφορους τύπους «φίλτρων» και γωνίες φωτισμού, για να ξεχωρίση τις γραμμένες λέξεις χωρίς ν' αλλάξη την όψη τών καμένων χαρτιών, ή ή άλλη εινε μια χημική, που ραντίζει ή άλείφει τα χαρτιά με κατάλληλες διαλύσεις.

Στη σημερινή εποχή, που οι πόλεμοι έχουν εξαλειφθώ σε έπιστημονικούς, δεν μπορούμε να γίνη εξαίρεσις για τόν άγώνα κατά τών κακοποιών. 'Η άστυνομία εξοπλίζεται με εργαστηριακά και τεχνικά μέσα, όλοένα τελειότερα, που της επιτρέπουν να διαφωτίση τ' σκοτεινότερα έγκλήματα. Δεν έπαψε, φυσικά, να παίζει σπουδαίο ρόλο ή άτομική ικανότης, ή «όσφορησις» τών άστυνομικών. Άλλά ή έπιστημη τούς προσφέρει πολύτιμα βοηθήματα, που διευκολύνουν εξαίρετικά τ' έργο τους.

Όσο προσεκτικός κι' άν είναι ένας κακοποιός, πάντως θ' άφήση κάποιον μικρό ίχνος, άρκετό για να τόν άποκαλύψη και να τόν στείλη στη φυλακή ή στην ηλεκτρική καρέκλα.

Μία νέα μέθοδος της άμερικανικής άστυνομίας: Έπίθεσις ένοντίον κακοποιών με τροχιοδεικτικά βλήματα.

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Η αναγνώστριά που μουστειλε ε-
να απελπισμένο γράμμα, γιατί σκα-
λίζοντας μέσα στα συρτάρια του αν-
τρός της βρήκε μια παλιά του επι-
στολή, κι' ανακάλυψε έτσι πως κούπο-
τε την είχε απατήσει με την καλύτερη
φίλη της, τιμηρήθηκε για την κακή
της πράξη. Τίποτα δεν την δικαιολο-
γεί, γιατί κάθε άνθρωπος έχει το μυσ-
τικό του και ένα γράμμα που δεν
μάρς άνηκε πρέπει να νάνε για μάρς κατ'ι
το Ιερό και το άπαρσιότιστο.

Ήταν φυσικό να λησθή αυτή η
αποκάλυψη την αναγνώστριά μας,
αλλά μια που η ιστορία αυτή είχε
τόσο παλιά και είχε ευχισμένη με
τον άντρα της, πρέπει να την ξεχάσει
και να μη του μιλήσει ποτέ γι' αυτή.
Βέβαια η φίλη της την πρόδωσε,
αλλά αφού ζή πια στο εξωτερικό ως
τη λησμονήση μια για πάντα.
Η ζωή μας δίνει συχνά τέτοιες α-
πογοητεύσεις. Κάτι πετοια παθήμα-
τα όμως μας κάνουν άπογοιούμε-
νην πείρα της ζωής και να είμαστε
προσεχτικές στην έκλογή των ανθρώ-
πων που κάνουμε φίλους μας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η Μέδα

Πώς πρέπει να ντύνεται μια κοπέ-
λα άνωμετα στα 18 και 20 χρόνια
της;

Εκείνο που πρέπει πρωτίστως να
έπιδιώκει είναι η απλότητα. Τα νεατά
είναι να κυριότερο στοιχείο της,
κι' αυτά δεν έχουν ανάγκη από ξε-
ζητημένη επίδειξη. Συχνά άκουτε γύ-
ρω σας τη φράση: «Ο, τι και να
βάλει της πιάει. Είναι τόσο νέα!» Ε-
βάλλει της πιάει. Είναι τόσο νέα! Ε-
χει τόσο φρεσκάδα! Τα νεατά έχουν
τη δική τους γοητεία, τη δική τους
δρασιά, που αψημάλτζει. Η μόδα
γι' αυτά θα μπορούσε να νάνε περιττή
κι' απόδειξη ότι όλες οι νέες στο
Παρίσι άρχισαν να έγκραταλίσουν σι-
γά-σιγά το μακιγιάρισμα.

«Γιατί να βάφω τα χείλη μου, —
σκέπτονται — γιατί να μαζώσω τα
φρύδια μου, γιατί να χαλάσω το
χρώμα των μαλλιών μου που ταιριά-
ζει τόσο με το χρώμα των ματιών
μου;»

Όσο για το ντύσιμο, οι νέες συλ-
λογίζονται:
«Ξαντούν, λινά, ποπλίνες, συρά,
τσελσά, όλα γίνονται άφρατα φορέ-
ματα για μας και με μοναδικό γοη-
νίσμα λίγα κουμπιά, δυο τσέπες,
ένα λευκό γιακαδάκι, ένα άμπεσμεν
ένα βελούδινο φιογκάκι στο λαιμό».

Να τώρα μερικά μοντέλα γι' απο-
γευματινά φορέματα:
Κορσάζ εφαρμοστό που στήριζεται
στούς δυο ώμους με φιογκάκια από
το λεπτό λινό πρσινωπό που είναι
καμωμένο όλο το φορέμα. Ένα άμ-
πεσμεν πιάνει όλη την περιφέρεια
και τους γοφούς. Κάτω απ' αυτό ξε-
προβάλλει η φούστα όλη πλισσέ. Το
άνοιγμα του λαιμού είναι «μπτάω».

Όλο το φορέμα πλισσέ μ' ένα
άμπεσμεν με πλισσέ κόντρα στούς
ώμους. Μανίκια κοντά και στενή
ζώνη στη μέση.

Από ριγέ ζαρζέττα ο μπου-
στος, με τις ριγές τοποθετημένες ό-
ριζόντιες, ενώ στη φούστα τουνικ εί-
νε κάθετες, όπως στο φουρ. Τρία
κουμπιά στο μπουστό και μια πλα-
ταία ζώνη σε άλλο χρώμα.

Ολόκληρο φορέμα πλισσέ από
πάνω ως κάτω με κουμπιά ως το λαι-
μό. Γιακαδάκι «Ναπολέον», φιογκάκι
μύρο βελούδινο.

Τα βραδυνά φορέματα για τις νέες
είναι πραγματικά αιδρία. Χρησιμο-
ποιούνται γι' αυτά ταφτάδες του-
λια, όργαντινες, δαντέλλες, μουσλί-
νες.

Όσο για τα χρώματα, είναι
πολλά: άσπρα, ροζ, σιέλ, έλιοτόρη
γκρενά ή ρεζεντά. Χρεια: Φαύτες
ιδανταίγ, πλισσέ και βολάν, άνφορ
πάνω σουριτά.

Τα φουρά

Το φουρά είναι το βαρυσυρτό φέ-
ρεμα γιατί μ' ένα και μόνο μπορείτε

να επιτύχετε τρεις διάφορες εμφάνι-
σεις. Και εξηγούμεθα:

Το βασικό σας φουρά μπορεί να
είναι από λινό, ταφτά ή γκογκράιν.
Ανάλογα φυσικά θα είναι και τα συμ-
πληρώματά του.

Τα φουρά που είναι καμωμένα από
λινό ύφασμα θα χρησιμοποιούν για ά-
πογευματινές ή και πρωινές εμφάνι-
σεις, ενώ τα μεταξωτά για συνολα
πιο έμπιγιέ. Α. χ. το φουρά που εί-
νε καμωμένο από μύρο ταφτά στή-
ρίζεται με δυο μπρετέλλες στούς ώ-
μους και χρησιμοποιεί για βρασις. Πά-
ντως οι τρεις δείχνω. Το ζυρί-

Απλά φορέματα και χτενίσματα για τα κορίτσια των 18 χρόνων.

να σ' αυτό ρίχνουμε ένα ολόκληρο φέ-
ρεμα όλο από πλισσέδωτο εκάγύ υ-
φασμα που είναι άνοιχτο εμπρός και
πίσω για να φαίνεται το φουρά.

Το ίδιο τάλι φουρά μπορεί να
χρησιμοποιήσει μόνο για φούστα. Τότε
θα καλύψουμε το μπουστό του με μια
καζόκα πράσινη, με πολύ άνοιχτο
λαιμό και κοντά μανίκια. Ένας πε-
λώριος μύρος φιογκός συμπληρώνει
το σύνολο.

Με το ίδιο φουρά φορούμε ένα κα-
ναρινί μπολερό, με κοντά μανίκια και
μακριά σουεντ γάντια ή μια όλοδρο-
ση μπλούζα από μεταξωτό έμπριμέ
και μπάσκα.

Άλλη εμφάνιση είναι το φουρά
που λυγνύει από ροζέ «σαντεύν» με
πλαταία άκορυντόν μανίκια και μια
πάντα κουμπωμένη για γιακαδάκι
στο λαιμό.

Όταν θέλουμε να φανούμε πιο
τουαλετισμένες, τότε ρίχνουμε στο
ισίο αυτό φουρά μια δαντέλλνια τρυ-
νικ άνεόρμ.

— Τέλος ένας άφρος από μουσλί-
νες λευκές που είναι ριγμένες στο πλάι
σαν πανό και φαίνονται σαν να είναι
δεμένες στη μέση, αφήνοντας στο άλ-
λο πλάι ένα φιογκό από τις ίδιες
μουσλίνες.

Όλες αυτές οι εμφανίσεις είναι ώ-
ραίες και πολύ πρωτότυπες.

Τα γυννά μπράτσα

Είπαμε και άλλοτε ότι τα περι-
σσότερα έφτενεία άπογευματινά φορέ-
ματα θα παρουσιάζουν γυννά τα
μπράτσα, αλλά πρέπει να είναι ώ-
ραία, τονρευτά και άσπρα με άφο-
γους άγκωνες και κάτι που δεν θα
το έγκρινουν ίσως οι περισσότερες:
ζυρισμένες μασχάλες. Μερικές γυναι-
κές αισθάνονται άποτροπισμό για
το είδος αυτό της τουαλέτας, αλλά
ας μάθουν ότι καμμία Παριζιάνα — απ'—
αυτές που θέλουν να χύνω ως πρότυπο
— δεν παρουσιάζει τριχάτες μα-
σχάλες ούτε όταν τις δείχνω, ούτε ο-
ταν δεν τις δείχνω. Το ζυρί-

ς-ών. Άρχισω με την απλή βατί-
στα και φτάνω στο πιο άκριβο, το
βουάλ πικέ.

Μικρά μυστικά

Για να διατηρήσετε το δέρμα των
υποδημάτων σας, μη νομίζετε ότι
πρέπει να τα βερνικίζετε συχνά, γι-
ατί η μεγάλη χρήση από κερι και
νέφτι φθείρει το δέρμα. Να μην άμ-
λητε όμως να σκουπίζετε καλά τα
υποδήματα σας μόλις γυρίσετε στο
σπίτι σας. Έτσι θα τα διατηρήσετε
πιο πολύ. Ένα καλό βούρτσισμα,
τριψιμο μ' ένα μαλακό πανί. Ύστε-
ρα βάζωμε τα υποδήματα στις φό-
μες για να μη καλά το σχήμα τους.

Το πλύσιμο του στόματος θέλει
μεγάλη προσοχή. Πρέπει να γίνεται
εί δυνατόν μετά από κάθε γεύμα ή
τουλάχιστον βράδυ και πρωί. Θα τρι-
βετε τα δόντια σας με μια σκληρή
βούρτσα και οδοντόπαστα και ύστερα
θα τα ξεπλύνετε καλά με νερό και
Ουτόλ. Ποτέ δεν θα καθαρίζετε τα
δόντια σας, χρησιμοποιώντας καρφι-
τσα ή οδοντογλυφίδες στο τραπέζι.

Η άλληλογραφία μου

Α. Σ.: Για τις πανάδες μπορείτε
να χρησιμοποιήσετε αυτή την πομάδα
που θα ζητήσετε από ένα φαρμα-
κοποιό να σας την έτοιμάσει και θα
την μεταχειρισθήτε 10-15 ημέρες.
Precipité blanc 1,0 Sous nitrate de
Bismuth 2,0. Cold cream 20,0.

Ευρ. Δ.: Ένταύθα: Βέβαια
θα σας ώφελήσει το μασάζ για να
λεπυνούν λίγο οι γοφοί. Το μασάζ
γίνεται μ' ένα ειδικό εξάρτημα που
πουλιέται στα καλά φαρμακεία.

Απελπισμένον νέον: Μην
άπελπίζεστε. Σπανίζουν βέβαια τα
κορίτσια που θα θέλατε ν' αγαπή-
σετε, δεν είναι όμως άνύπαρκτα, ο-
πως νομίζετε. Θα βρεθί η κοπέλλα
που θα σας εκτιμήσει για τα ψυχικά
σας χαρίσματα.

Αρρώστη ψυχή 140: Θα
σας συνιστώ μια σκουαζική φύ-
στα με φόντο εκάγυ και μονόχρωμη
μαρόν. Ζακέττα με άσπρη σμιζίτ
μπλούζα.

Αλλότταν Κ.: Ο μόνος τρό-
πος να ξανθίνετε τα μαλλιά σας εί-
ναι να καταργήσετε σ' έψωμο. Έχετε
όμως υπ' όψιν σας πως πρέπει να
πγαίνετε στο κομμωτήριο τουλάχι-
στον κάθε 20 ημέρες για να μην πα-
ρουσιάζετε το άκατασθήτο θέαμα
από τις μαύρες ρίζες.

Δώρα Ν. Κ.: Πατέρας:
Για να μαλακώσετε λίγο τα μαλλιά
σας, πριν από κάθε λούσιμο τρίβετε
τις ρίζες με τα δάχτυλά σας βουτη-
γμένα σε λάδι φαντα. Τα άφηνετε
έτσι 6-8 ώρες και ύστερα λουζόστε.

Α. Χ. Π.: Έπειδή άδυνατίζετε,
γι' αυτό παρουσιάστηκαν οι πρόωρες
ρυτίδες. Φροντίστε να παχύνετε λι-
γο για να εξαλειφθούν.

Α. Α., Πειραιά: Κάθε έμπα-
διο για καλό. Άπ' όσα μου γράψατε
θεωρώ μάλλον τύχη για σας που έ-
λευθερωθήκατε.

Άνθισμένη Άνοιξι: Λί-
γο μασάζ όπως έχωμε πη τόσες
φορές, εκ των κάτω προς τ' άνω.

Δίδα Διδασκάλισσας:
Άγγρινον: Για τη μύτη σας θα
σας ώφελήσουν οι έπαλγινες έσωτε-
ρικές με βαλερίνη μαντολέ. Όσο για
το άλλο ζήτημα, δεν θα σας εύχαρι-
στήσω γιατί είναι δουλειά γιατρού
και μάστα χειρουργού.

Τζουλιάννα: Το «ένε» βράζει
με αναλογία που θα σας την υποδεί-
ξουν εκεί απ' όπου θα το αγοράσετε.
Κάνετε ένα ποτό κι' άλείψετε ύστε-
ρα τις ρίζες των μαλλιών. Τ' άφη-
νετε άλειμμένα 2 ώρες και ύστερα
λουζόστε.

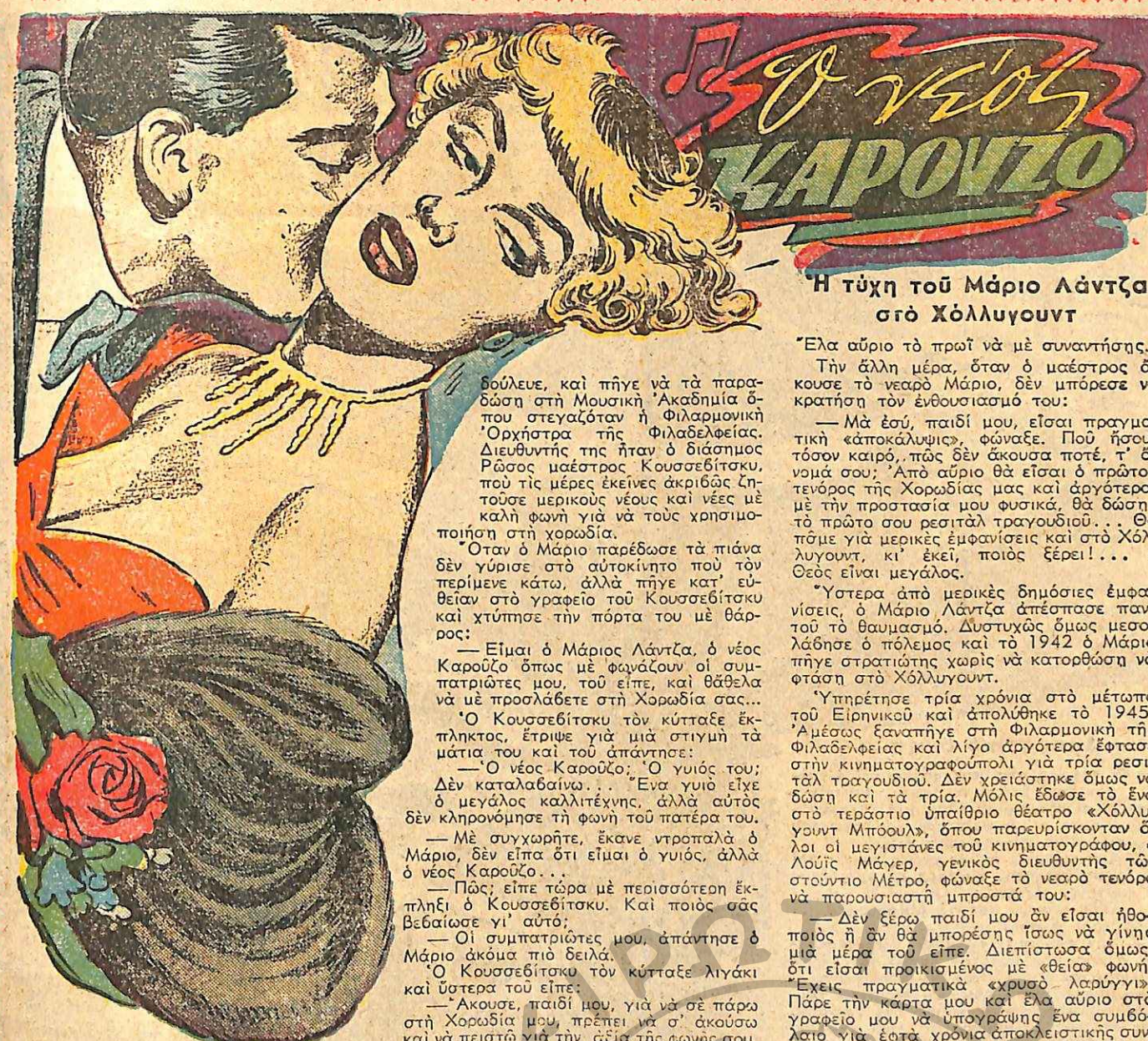
Μ. Παρ.: Άν, αγαπητή μου,
διωρόνουν οι χοντρές γάμπες, δεν
θα ύπάρξουν χωρίς χωρίς άφρα πό-
δια. Η λαστινεία κάλσα δεν κάνει
δυστυχώς τίποτε.

Ρίταν Χαίγγουορθ: Θα
σας λυγνών λέγοντάς σας πως δεν
εξαλείφονται τα στίγματα της ελλο-
γίας.

Τρελλή πεταλούδα: Δεν
σας συνιστώ ούτε νιπιλατούρ, ούτε
ζύρισμα για το πρόσωπο. Η μόνη
θεραπεία είναι η άφάρισις δι' ήλε-
κτρισμού, αλλά στοιχίζει.

Φαληριώτισσας: Το λού-
σιμο με κρόκο αύγου ώφελεί πράγμα-
τι και συγχρόνως καθαρίζει τα μαλ-
λιά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η τύχη του Μάριο Λάντζα στο Χόλλυγουντ

Έλα αύριο το πρωί να με συναντήσης.
Την άλλη μέρα, όταν ο μαέστρος ά-
κουσε το νεαρό Μάριο, δεν μπόρεσε να
κρατήσει τον ένθουσιασμό του:

— Μά έσύ, παιδί μου, είσαι πραγμα-
τική «άποκάλυψη», φώναξε. Πού ήσουν
τόσον καιρό, πως δεν άκουσα ποτέ, τ' ό-
νομά σου; Άπό αύριο θα είσαι ο πρώτος
τενόρος της Χορωδίας μας και άργότερα,
με την προστάδια μου φυσικά, θα δώσης
το πρώτο σου ρεσιτάλ τραγουδιού... Θα
πόμε για μερικές εμφανίσεις και στο Χόλ-
λυγουντ, κι' εκεί, ποιός ξέρει!... ό
Θεός είναι μεγάλος.

Ύστερα από μερικές δημόσιες έμφα-
νίσεις, ο Μάριο Λάντζα απέσπασε παν-
τού το θαυμασμό. Δυστυχώς όμως μεσο-
λάδησε ο πόλεμος και το 1942 ο Μάριο
πήγε στρατιώτης χωρίς να κατορθώσει να
φτάσει στο Χόλλυγουντ.

Ύπηρετησε τρία χρόνια στο μέτωπο
του Ειρηνικού και άπολύθηκε το 1945.
Άμέσως ξαναπήγε στη Φιλαρμονική της
Φιλαδέλφειας και λίγο άργότερα έφτασε
στην κινηματογραφούπολη για τρία ρεσι-
τάλ τραγουδιού. Δεν χρειάστηκε όμως να
δώσει και τα τρία. Μόλις έδωσε το ένα
στο τεράστιο υπαίθριο θέατρο «Χόλλυ-
γουντ Μπόουλ», όπου παρευρίσκονταν ό-
λοι οι μεγιστάνες του κινηματογράφου, ό
Λούις Μάγερ, γενικός διευθυντής των
στούντιο Μέτρο, φώναξε το νεαρό τενόρο
να παρουσιάσει μπροστά του:

— Δεν ξέρω παιδί μου αν είσαι ήθο-
ποιός ή αν θα μπόρεσης ίσως να γίνης
μια μέρα το είπε. Διεπίστωσα όμως,
ότι είσαι προικισμένος με «θεία» φωνή.

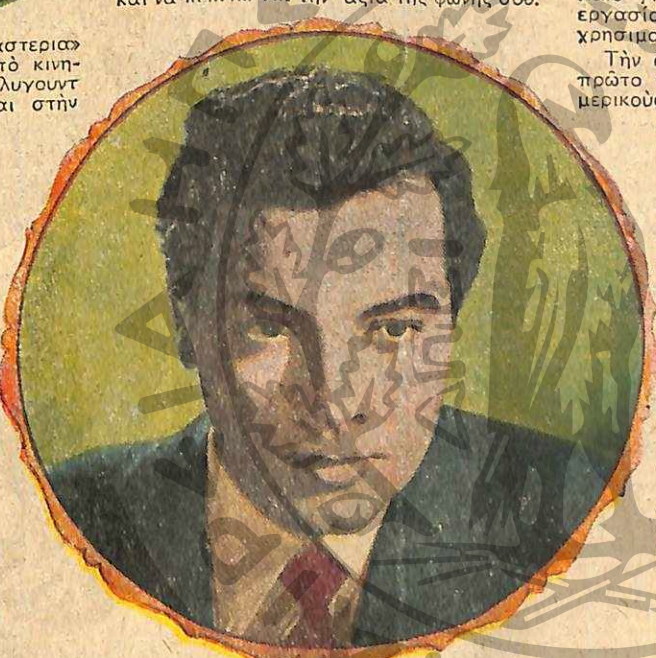
Έχεις πραγματικά «χρυσό λαρύνγι». Πάρε
την κάρτα μου και έλα αύριο στο
γραφείο μου να υπογράψω ένα συμβό-
λαιο για έφτα χρόνια άποκλειστικής συν-
εργασίας με τα στούντιο μου. Πως θα σε
χρησιμοποιήσω, δεν το άσέφηκα ακόμα.

Την άλλη μέρα ο Μάριο υπέγραψε το
πρώτο του συμβόλαιο και ύστερα άπτε
μερικούς μήνες, άφού πήρε μαθήματα δρα-
ματικής τέχνης από τα στούντιο,
άρχισε το γυρίσμα της πρώτης
μουσικής ταινίας του στο πλευρό
διάσημων καλλιτεχνών, όπως η
Κάθριν Γκρέυζον, ό Χοσέ Ιτούρμ-
πι, ή Έθελ Μπαρρμπορα και άλ-
λοι. Το φίλμ λέγεται «Αυτό το
φίλμ του μεσουαντίου» και είναι
ένα μουσικό-ρωμαντικό δράμα,
έγχρωμο. Έτσι από τη μια στιγ-
μή στην άλλη, ο Μάριο Λάντζα
έγινε κινηματογραφικός άστρος με
μέλλον εύρύτατο και έξασφαλι-
σμένο. Δεν κατάκτησε μόνο την
όθον με τη γοητεία του και την
ύψαια φωνή του, αλλά και τις
γυναικές που τρελαίνονται κυριο-
λεκτικά γι' αυτόν.

Σήμερα ο πατέρας του, ένας
φτωχός κουρέας έως χθές, τριβεί
τα χέρια του από χαρά και μου-
ρουρίζει:

— Ποιός να μου τόλεγε... Ό
Μάριο μου διάσημος και πλου-
σιός! Είναι ή ώρα να έρθω για
φαί. Άς πού... χρυσήσω κανένα
αυγό για τη φωνή του!

Ο ΠΕΝΝΥ

Ο «γόνος» Μάριο Λάντζα

Ο ΠΕΝΝΥ

Δραματικό διήγημα

Το μέγαρο της μαρκησίας ντε Μπελ-
μάν ήταν εκείνο το βράδυ γεμάτο κό-
σμο. Η οικοδέσποινα έδινε μια φιλανθρω-
πική γιορτή κι' η καλύτερη κοινωνία του
Παρισιού είχε συγκεντρωθεί εκεί.

Σ' ένα κομψό κινέζικο σαλονάκι μερικοί
κύριοι συζητούσαν. Κάποια στιγμή, ένας
απ' αυτούς, ρώτησε:

— Είδε κανείς σας το Μπαρουά;... Τί
ν' άπόγινε άραγε;

— Δεν φαίνεται πουθενά, άπάντησε έ-
νας άλλος που καθόταν κοντά του. Έγώ
τουλάχιστον έχω να τον δω έναν αιώνα.

— Είπε αλήθεια πως δεν πηγαίνει που-
θενά, συμπλήρωσε ο κύριος ντε Λυσσάκ,
ένας κομψός άριστοκράτης, που καθόταν
λίγο παράμερα από τους άλλους. Βασανί-
ζεται από τις τύψεις του...

Όλοι γύρισαν προς το μέρος του.

— Ο Κλώντ Μπαρουά ήταν φίλος μου,
συνέχισε ο κύριος. Άλλά νομίζω πως δεν
θα τουδινά το χέρι, αν τύχαινε να τον
συναντήσω στο δρόμο. Έχω λόγους να
πιστεύω πως δεν είναι άνευθυνος για το
θάνατο της γυναίκας του. Όπως μου ά-
φηγήθηκε ένας παλιός καμαριέρης του,
που βρίσκεται τώρα στην ύπηρεσία μου,
δύο μέρες προτού πεθάνη η κυρία Μπα-
ρουά...

Σταμάτησε ξαφνικά.
Στο άνοιγμα της πόρτας στεκόταν ο
Κλώντ Μπαρουά. Ήταν κατακίτρινος και
τα μάτια του έλαμπαν...

Ο κύριος ντε Λυσσάκ τον κύτταξε σα-
στισμένος. Άλλ' ο Μπαρουά δεν του έδωσε
τον καιρό να συνέλθη από την ταραγή
του και την κατάπληξή του. Βρέθηκε ά-
μέσως κοντά του και το χέρι του έπεσε
βαρύν πάνω στο πρόσωπο του παλιού φί-
λου του.

Για μια στιγμή, φοβήθηκαν όλοι πως οι
δύο άντρες θάρχονταν στα χέρια. Άλλ' ο
Μπαρουά δεν τον ξανακτύπησε κι' ο ντε
Λυσσάκ δεν έκαμε καμιά κίνηση για να
του ανταποδώσει το χαστούκι. Περιορί-
στηκαν κι' οι δύο τους να βγάλουν τα πορ-
τοφόλια τους και ν' ανταλλάξουν τα έπι-
σκεπτήριά τους.

Ο Κλώντ Μπαρουά, ύποκλιθηκε ύστερα
κι' έφυγε.

Η Γκιζέλα γλύστρησε από την άγκαλιά του και
κύλησε στο κενό...

Έξω, το κρύο ήταν τσουχτερό κι' ελά-
χιστοι άνθρωποι κυκλοφορούσαν στους
δρόμους. Περπατούσαν όλοι πολύ γρήγο-
ρα και μερικοί έτρεχαν σχεδόν για να
φτάσουν στα σπίτια τους.

Άλλ' ο Κλώντ Μπαρουά, λες και δεν
αισθανόταν το κρύο, περπατούσε πολύ άρ-
γά και κάθε τόσο σταματούσε. Χίλιες σκέ-
ψεις βασάνιζαν το μυαλό του. Όχι, δεν
ήταν άνευθυνος για το θάνατο της γυναι-
κας του, όπως ήθελε να πιστεύη. Κι' αϊ-
σθανόταν τύψεις. Ο ντε Λυσσάκ είχε δί-
κη. Κι' ο παλιός καμαριέρης του είχε κι'
αυτός δίκη. Δεν είχε πη ψέματα στον
καινούργιο κύριό του. Χωρίς άμφιβολία,
θα του είχε άφηγηθή μερικές από τις σκη-
νές που αύτός, ο Μπαρουά, είχε με τη γυ-
ναίκα του, καθώς και για την τελευταία,
που προηγήθηκε απ' το θάνατό της...

Ο Κλώντ Μπαρουά ανατρίχιασε, ξανα-
φέροντας στο μυαλό του την τραγική σκη-
νή. Ο καυγάς του με τη γυναίκα του εί-
χε άρχισει, όπως πάντα, από κάποια ά-
σημαντή άφορμή. Κι' είχε πάρει πολύ γρή-
γορα άσχημη τροπή. Σαν όλες τις προ-
ηγούμενες φορές.

Ψάχνοντας πώς στη συνείδησή του, έ-
βρισκε τώρα δεν είχε άγαπήσει ποτέ τη
γυναίκα του. Την μισούσε. Η Άλεις,
με τη λεπτή άριστοκρατική όμορφιά της
και το περήφανο ύφος της, του έδινε στα
νεύρα. Την έβλεπε σαν κούκλα. Κι' αγα-
νακτούσε με τον ίδιο τον εαυτό του, για-
τί, γοητευμένος από την όμορφιά και την
εξωριστή χάρι της, ύποδουλωνόταν μπρο-
στά της, όπως σε μια θεά. Αισθανόταν τό-
τε την ανάγκη να την ταπεινώνη και να
την ξευτελίξη. Καί, κάποια μέρα, σήκω-
σε το χέρι πάνω της...

Από τότε ξανάκανε πολλές φορές αυτή
τη χειρονομία. Κι' ένοιώθε μιά άγρια χα-
ρά να την χτυπάει στο κεφάλι, για να την
βλέπη να σωριάζεται στα πόδια του ανεί-
σθητη, σαν άψυχος όγκος.

Έτσι, έγινε και μέρα το βράδυ. Σε μια
στιγμή, όμως, η Άλεις άρπαξε το χέρι
του και το δάγκασε. Τα δόντια της χώθη-

καν βαθιά μέσα στις σάρκες του, κάνον-
τάς τον να ούρλιαζε απ' τον πόνο. Κατά-
φερε, ώστόσο, να τ' άποτραβήξη και τότε,
συγκεντρώνοντας όλη τη δύναμή του, της
έδωσε μια γερή γροθιά στο δεξιό κρότα-
φο κι' έπειτα, μια δεύτερη, με το άλλο χέ-
ρι, στον αριστερό.

Η νεαρή γυναίκα έχασε άμέσως τις αϊ-
σθήσεις της και σωριάστηκε στο πάτωμα.
Ένας λευκός άφρός έβγαине από το στό-
μα της...

Άλλ' αυτή τη φορά, δεν συνήλθε έπει-
τα από μερικά λεπτά, όπως άλλοτε. Στο
τέλος, ο Μπαρουά αναγκάστηκε να την
σηκώσει στα χέρια του και να την πάη
στο κρεβάτι της. Η Άλεις ψηνόταν από
τον πυρετό.

Η κατάσταση της χειροτέρεψε την άλ-
λη μέρα κι' οι γιατροί, που κάλεσε ο Μπα-
ρουά, δεν κατάφεραν να την σώσουν. Η
δυστυχισμένη ξεψύχησε τα ξημερώματα της
δεύτερης μέρας, χωρίς να ξαναδρής τις αϊ-
σθήσεις της.

Ο θάνατός της άποδόθηκε σε διάσεισι
του εγκεφάλου. Για να την δικαιολογήσει,
ο Μπαρουά είπε πως η γυναίκα του είχε
γλυστρήσει στο παρκέ κι' είχε χτυπήσει
στο κεφάλι. Οι ύπηρετες δεν μίλησαν. Κι'
έτσι, όλοι πίστεψαν αυτή την εξήγησι. Ά-
πό τότε, είχαν περάσει πολλοί μήνες...

Ο Κλώντ Μπαρουά αισθανόθηκε, ξαφνι-
κά, ένα δυνατό πόνο στο δεξιό χέρι. Στα-
μάτησε τότε κάτω από ένα ηλεκτρικό φα-
νάρι και έβγαλε το γάντι του. Τα ίχνη που
είχαν άφήσει τα δόντια της Άλεις ήταν κα-
τακόκκινα, σαν όλο του το αίμα να είχε
συγκεντρωθή εκεί. Και το χέρι του τον
πονούσε τρομερά. Αυτό είχε συμβή και με-
ρικές άλλες φορές ως τότε. Άλλά δεν εί-
χε άποδώσει ποτέ ιδιαίτερη σημασία.

Η μονομαχία με τον κόμητα ντε Λυσ-
σάκ έγινε έπειτα από δυο μέρες. Ο Κλώντ
Μπαρουά ήταν δεινός ξιφομάχος. Είχε πά-
ρει, ώστόσο, την άπόφασι να μην σκο-
τώση τον αντίπαλό του, που, αντίθετα απ'
αυτόν, ήταν πολύ άδέλιος στο χειρισμό
του ξίφους. «Στην κατάλληλη στιγμή, σκε-
φτόταν, θα του κάμω μια μικρή πληγή
στο στήθος ή κάπου αλλού. Δέκα πέντε
ήμερες στο κρεβάτι θα είναι άρκετές για
να τον κάμουν να μάθω πως πρέπει να
κρατάει στο μέλλον τη γλώσσα του».

Το πράγμα αυτό θα ήταν, βέβαια, πολύ
εύκολο στον Κλώντ Μπαρουά. Άλλά, ξα-
φνικά, ένοιωσε το δεξί του χέρι, που κρα-
τούσε το ξίφος, να βαραινέη. Και, σε λίγο,
ο πόνος έγινε όξυς, σαν να τον τρυπούσαν
με χίλιες βελόνες. Τα δαχτυλά του παρέ-
λυναν σιγά - σιγά.

Ο κύριος ντε Λυσσάκ έπωφελήθηκε
απ' αυτή τη στιγμή και πρόφτασε να χώ-
ση το ξίφος του μέσα στο στήθος του ά-
ντιπαλού του.

Ο Κλώντ Μπαρουά έμεινε τρεις μήνες
στο κρεβάτι.

Πέρασαν δυο χρόνια από τότε. Ο Κλώντ
Μπαρουά δεν βασανιζόταν πιά από τις
τύψεις του, όπως πριν. Καί, κάποτε έτυχε
να συναντήσει μια όμορφη νέα, τη Γκιζέ-
λα. Αισθάνθηκε τότε και πάλι τη χαρά της
ζωής, αγάπησε αυτή τη νέα κι' έπειτα ά-
πό λίγο καιρό, την παντρεύτηκε.

Οι δυο σύζυγοι έκαμαν το γαμήλιο τα-
ξείδι τους στην Ιταλία και κατόπιν έν-
καταστάθηκαν σ' ένα κομψό διαμέρισμα
της οδού Ριβολί, στο Παρίσι.

Μια νύχτα, ο Κλώντ Μπαρουά ξύπνησε
ξαφνικά, νιώθοντας μια περιεργή όσμη
μέσα στο δωμάτιο. Τίναχτηκε τότε απ' το
κρεβάτι του κι' έτρεξε στο διάδρομο. Το
διαμέρισμα είχε πιάσει φωτιά. Οι φλό-
γες ανέβαιναν όρμητικές από τη σκάλα,
φράζοντας τη μονη έξοδο προς το δρόμο.
Η Γκιζέλα είχε σηκωθεί κι' αυτή απ' το
κρεβάτι της κι' είχε πιασθή από τον ώ-
μο του άντρός της.

Οι φλόγες είχαν φτάσει τώρα στο διά-
δρομο και πλησίαζαν στα δωμάτια. Έξω,
στο δρόμο, άκούγονταν ο θόρυβος των άν-
τιών της πυροσβεστικής ύπηρεσίας.

Ο Κλώντ Μπαρουά άρπαξε τη γυναίκα
του από τη μέση κι' έτρεξε στο παράθυ-
ρο. Οι πυροσβέστες που είδαν το ζευγά-
ρι άρχισαν άμέσως ν' ανεβάζουν μια κι-
νητή σκάλα προς το μέρος τους.

Άλλ' οι φλόγες είχαν φτάσει πιά στο

σωμάτιο. Τα έπιπλα άρχισαν να καίγυν-
ται.

Η σκάλα των πυροσβεστών ανέβαινε
όλοένα. Άλλά το διαμέρισμα βρισκόταν
στον πέμπτο όροφο κι' η άπόστασις ως
έκει ήταν πολύ μεγάλη.

Ο Κλώντ Μπαρουά δεν βρήκε τότε
άλλη διέξοδο παρά να περάση μαζί με
τη γυναίκα του στην προεσοχή του τοί-
χου, που χωρίζε τον ένα όροφο από τον
άλλο. Αυτή η προεσοχή ήταν άρκετά πλα-
τεία και μπορούσαν να σταθούν εκεί ως
που η σκάλα να φτάση σ' αυτό το ύψος.

Ο Μπαρουά έσφιξε τότε τη γυναίκα
του με το δεξί χέρι, πιάστηκε με το άρι-
στερό στο περβάσι του παραθύρου κι' έ-
φτασε ως την προεσοχή.

Κάτω από τα πόδια τους άπλωνόταν
το κενό. Πίσω τους, οι φλόγες πλησία-
ζαν όλοένα. Η σκάλα είχε ξεπεράσει
τώρα τον τρίτο όροφο κι' ανέβαινε όλο-
ένα.

Ξαφνικά, ο Κλώντ Μπαρουά ένοιωσε
ένα δυνατό πόνο στο δεξί του χέρι, που
παρέλυνε άμέσως από τον άγκώνα και
κάτω. Η δυστυχισμένη Γκιζέλα, που είχε
κλείσει τα μάτια της, για να μην βλέπη,
γλύστρησε τότε από την άγκαλιά του και
κύλησε στο κενό...

Μια κραυγή τρόμου άντήχησε. Προερχό-
ταν απ' την άτυχη γυναίκα.

Την κραυγή αυτή την διαδέχθηκε μια
άλλη, μια κραυγή άπελπισίας και σπα-
ραγμού που βγήκε απ' τα στήθη του Κλώντ
μόλις είδε την άμοιρη γυναίκα του να πέ-
φτη στο κενό. Κάτι σαν τρέλλα του ήρθε
αυτή τη στιγμή. Το αίμα πάγωσε στις
φλέβες του, σταμάτησε η καρδιά του...

Η σκάλα είχε φτάσει τώρα στον τέταρ-
το όροφο και πλησίαζε στον πέμπτο.

Άλλ' ο Κλώντ Μπαρουά δεν την πρόσε-
χε πιά. Τί τον ενδιέφερε η δική του σωτη-
ρία από τη στιγμή που η άγαπημένη του
Γκιζέλα είχε βρη έναν τόσο τραγικό θά-
νατο;

Το δεξί του χέρι του φαινόταν τώρα
σαν να ήταν από μολύβι. Και τον πονούσε
τρομερά.

— Η Άλεις δεν συγχωρεί! ψιθύρισε ά-
νάμεσα στα δόντια του.

Η σκάλα είχε φτάσει πιά σ' άπόστασι
ένος μέτρου. Σε λίγο, θ' άκουμπούσε πά-
νω στην προεσοχή κι' ο Μπαρουά θα μπο-
ρούσε να κατεβή. Άλλά δεν ένοιωσε πιά
κανένα ενδιαφέρον για τη ζωή. Έκαμε τό-
τε ένα βήμα προς τα πλάγια, διασκέλιζε
το περβάσι του παραθύρου με το ένα του
πόδι κι' έπειτα πέρασε και το άλλο...
Οι φλόγες ώρμησαν άμέσως προς το μέ-
ρος του και τον έζωσαν από παντού...

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

Παντρεύτηκε χωρίς να το καταλάβει

Οι άμερικανικές έφημερίδες αναγράφουν
μια χαριτωμένη περιπέτεια, που συνέβη
τελευταία σε μια μικρή βεντέτα του Χόλ-
λυγουντ, την Πάτ Ζίμπσον. Είχε πάει σε
μια μικρή πόλη του Μεξικού για να πάρη
το διαζύγιό της.

— Το κακό είναι, είπε στο σύνόδό της,
που ήταν και ύποψιος ο σύζυγός της, πως
δεν έρω ούτε λέξι ισπανικά.

— Ούτε κι' εγώ, άπάντησε αύτός. Άλ-
λά δεν χρειάζεται να κάμης τίποτε άλλο
από το ν' απαντάς «σι» (ναί) στις έρω-
τήσεις που θα σου κάμουν.

Η Πάτ συμμορφώθηκε με την ύπόδειξή
του. Άλλ' όταν τελείωσε η διαδικασία,
που δεν κράτησε, άλλωστε, περισσότερο
από πέντε λεπτά, ο δικαστής της είπε:

— Θα έζησω με εύτυχισμένοι.

Η Πάτ τον κύτταξε μ' άπορία.
Ο δικαστής της εξήγησε τότε ότι ήταν
νόμιμος σύζυγός του. Μετά την τυπική έ-
ρώτησι του αν ήθελε να χωρίση από τον
άντρα της και την καταφατική άπάντησή
της, της είχε άπευθύνει μια δεύτερη έρώ-
τησι αν συγκατετίθετο να γίνη σύζυγός
του κι' η Πάτ άπάντησε και πάλι «ναί».
Με την άπόφασί του, λοιπόν, την χώρισε
από τον πρώτο άντρα της και κατόπιν την
πάντρεψε με τον... εαυτό του.

Η συνέχεια είναι ότι η Πάτ για να
ξαναδρής την ελευθερία της, χρειάστηκε να
πάρη και δεύτερο διαζύγιο, που το εξέ-
δωσε ο ίδιος δ... σύζυγός της.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ για τὰ σκυλιά

Ή εκχύρνασι κι' η διατροφή τους

Πριν από 80 αιώνες περίπου, ένας λύκος, λένε, άφισε μια μέρα τὰ άγρια δάση και πηλίσιασε στη σπηλιά μιας οικογενείας της νεολιθικής εποχής. Με την έκφρασι των ματιών του και τὰ κουνήματα της ουράς του, έδωσε στους ανθρώπους να καταλάβουν ότι ήθελε στο έξης να ζήση μαζί τους. Έκείνοι τον δέχθηκαν.

Απ' αυτό λοιπόν το άλοκο προέρχονται τὰ σκυλιά, που άφοσιώθηκαν στον άνθρωπο όσο κανένα άλλο ζώο, επί 8000 χρόνια, και του πρόσφεραν άγάπη, παρηγοριά, συντροφιά, διασκέδασι κι' εξυπηρέτησι.

Υπάρχουν σήμερα 111 ράτσες καθαρόαιμων σκυλιών κι' άμέτρητες άλλες προερχόμενες από διασταυρώσεις τους. Σύμφωνα με μια στατιστική που έγινε στις Ήνωμ. Πολιτείες, άναλογεί ένα σκυλί σε κάθε έφτα Άμερικανός.

Όστόσο, είναι διαπιστωμένο ότι οι περισσότεροι κάτοχοι σκυλιών έχουν διάφορες λαθρασιμένες αντίληψεις γι' αυτά τὰ ζώα, κι' έτσι δεν μπορούν να τὰ περιποιηθούν όπως πρέπει. Πιστεύουν π.χ. ότι η μύτη του σκύλου είναι αλάνθαστο βαρόμετρο της υγείας του. Στην πραγματικότητα όμως, ένα βαρεία άρρωστο σκυλί μπορεί νάχη μυτή κρύα και ύγρη, κι' αντίθετος ένα υγιέστατο νάχη ζεστή και στεγνή. Ο μόνος λοιπόν τρόπος για την εξακρίβωσι της υγείνης καταστάσεως ενός σκυλιού είναι η θερμομέτρησις του από το άπευθυσμένον. Κανονικά, ένα μεγαλύτερο σκυλί πρέπει νάχη θερμοκρασία μεταξύ 38 και 39 βαθμών.

Αν έχη πάνω από 39,5, χρειάζεται εξέταση από κτηνίατρο, που μπορεί στα 85% των περιπτώσεων να το γιαντρέψη με λίγες ένεσεις.

Είνε λαθρασιμένη επίσης η αντίληψις ότι υπάρχουν σκυλιά κακότροπα έκ γενετής. Τὰ σκυλιά δεν γεννιούνται έκπικνιδυνοα. Γίνονται τέτοια, άπ' την κακή μεταχειρίσι. Ο Κλάρενς Χάρμπτισον, ειδικός εκγυμναστής σκυλιών τέτοιου είδους, λέει άποφθεγματικά: «Δεν υπάρχουν κακά σκυλιά, άλλα κακά άφεντικά». Ο ίδιος ζήτησε και πήρε 454 σκύλους, που έθεωρούντο «αδιόρθωτοι» και προσορίζονταν να θανατωθούν, και τους έκαμε τελείως αλλοιώτικους, παραδίδοντας τους σ' άλλους κατ'άλλλους κυρίους.

Το σκυλί γίνεται κακότροπο όταν το παραμελούμε, ή όταν το τιμωρούμε για λόγους που δεν τους καταλαβαίνει. Δεν πρέπει να το δέρνουμε, παρά μόνον όταν δαγκάση άνθρωπο ή όταν έπιτεθή άναίτια σ' άλλο σκύλο. Σ' αυτές όμως τις περιπτώσεις η τιμωρία πρέπει νάναι άμεση και άυστηρη.

Δεν υπάρχουν έξ άλλου σκυλιά «κουτά» και άνεπιδέκτα μαθήσεως. Κάθε σκύλος μπορεί να εξασκηθί ά-

πό ένα υπομονητικό άφεντικό. Αν σας τραβάη στο δρόμο, τεντώνοντας συνεχώς το λουρί του, διορθώνετε αυτό το έλάττωμα του με καθημερινές ασκήσεις επί 10 λεπτά της ώρας, στις όποιες τραβάτε άπότομα το λουρί του κάθε φορά που το τεντώνει. Σε 2 βδομάδες, θάχη συνηθίσει να σας ακολουθεί πειθήνια και φρόνιμα.

Για να κόψετε τη συνήθεια του σκύλου σας να πηδάη άπάνω σας για να σας ύποδεχθί, τον πατάτε λίγο εκείνη την στιγμή στα πιανά του πόδια. Αν εφαρμόσετε αυτό το σύστημα μερικες φορές, θά σταματήση τὰ πηδήματα.

Ο σκύλος πρέπει, βέβαια, να γαυγίζει, όταν άκούση ένα άσυνθιμιστο ήχο. Αν όμως το παρακάνη, μπορείτε να διορθώσετε αυτό το έλάττωμα του: Κρατήστε με το ένα χέρι κλειστό το στόμα του, πιάστε τον με τ' άλλο χέρι άπ' το περιλαίμιο και τραντάξετέ τον δυνατά, λέγοντάς του έπιτακτικά: «Όχι!... Όχι!».

Αν συνηθίζη να κυνηγά τ' αυτοκίνητα, κρεμάστε άπ' το περιλαίμιό του μια κοντή άλυσσίδα, που θά τον χτυπάη στα πόδια όταν άρχίζη να τρέχη.

Οι διαταγές σας προς το σκύλο σας πρέπει να συνοδεύονται από κατάλληλες χειρονομίες, για να μπορείτε να τις καταλάβη καλλίτερα. Τὰ μαθήματα για την εξάσκησι του πρέπει να διαρκούν 10 λεπτά την ημέρα και να γίνονται πάντα πριν άπ' το φαγητό του. Τὰ άναλαμναίνονται πάντα το ίδιο πρόσωπο, που δίνει τις ίδιες διαταγές, με τις ίδιες λέξεις και τον ίδιο τρόπο, επιμένοντας ως ότου έκτελεσθί σωστά ή κάθε διαταγή.

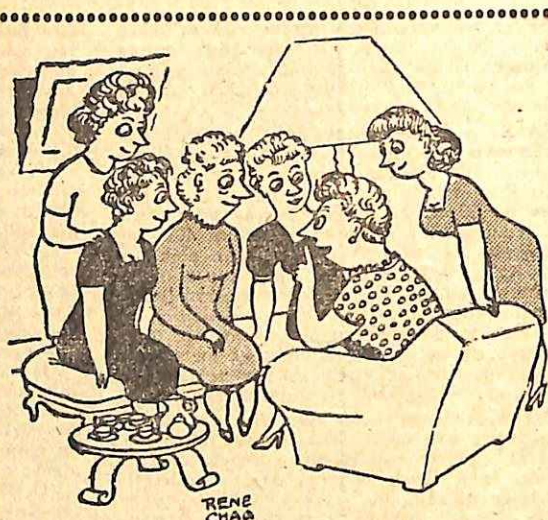
Ο τόνος της φωνής παίζει σπουδαιότατο ρόλο. Μαλώνετε άυστηρά το σκύλο σας όταν κάμη κάποιο λάθος, κι' επαινείτε τον μ' ένθουσιασμό όταν το αξίζει.

Τὰ κόκκαλα δεν είναι η καλλίτερη τροφή για τὰ σκυλιά. Οι θρεπτικές ουσίες τους είναι άσημαντες, μπροστά στον κίνδυνο που κλείνουν. Τὰ σκυλιά που τρώνε συνεχώς κόκκαλα, φθείρουν το σμάλι των δοντιών τους. Μπορείτε να δίνετε κάπου - κάπου στο σκύλο σας ένα χοντρό βωδινό κόκκαλο, ποτέ όμως μικρά, άπό άρνί, κουνέλι ή πουλερικό, που μπορεί να σφηνωθούν στο λαιμό του.

Είνε λάθος έξ άλλου να νομίζετε ότι το σκυλί έρεει τι πρέπει να φάη. Δεν τρώει συνήθως ό,τι του χρειάζεται, άλλα ό,τι βρίσκει. Κανονικά, πρέπει να ταΐζετε το σκύλο σας μια φορά την ημέρα, και να μην του δίνετε ποτέ μακαρόνια, πατάτες, τηγανητά, φρέσκο ψωμί ή πηήτες διάφορες.

Το καλοκαιρινό κούρεμα δεν δροσίζει τὰ σκυλιά, γιατί δεν έχουν άδηλο διαπνοή άπ' όλο το δέρμα τους, άλλα μόνον άπ' το στόμα τους κι' άπ' τὰ πέλματα των ποδιών τους. Με το να τὰ κουρέψετε λοιπόν, δεν ύποφέρουν λιγώτερο άπ' τη ζέστη, ενώ έξ άλλου είναι πιο έκτεθειμένα στα έντομα και στα παράσιτα.

Πρέπει να ξέρετε άκόμη ότι: Τὰ σκυλιά ύποφέρουν και συχνά λιποθυμούν, όταν μέινουν μέσα σ' ένα κλειστό αυτοκίνητο ή σ' ένα φρεσκοβαμένο δωμάτιο. Τὰ συχνά μπάνια τὰ βλάπτουν (για κουτάδια κάτω των 6 μηνών, το μπάνιο άπαγορεύεται τελείως). Ένα καθημερινό βούρτσισμα αντίθετα προς τη διεύθυνσι του τριχώματος είναι πολύ ώφέλιμο. Τὰ σκυλιά κρυολογούν πολύ εύκολότερα άπ' τους ανθρώπους. Αν τύχη να λερωθί άπό μπόγιά το τριχώμα του σκυλιού σας, μη μεταχειρισθίτε νέφτι ή πετρέλαιο, που προκαλούν έγκαυμάτα στο δέρμα του, άλλα λίγο άσέτον.

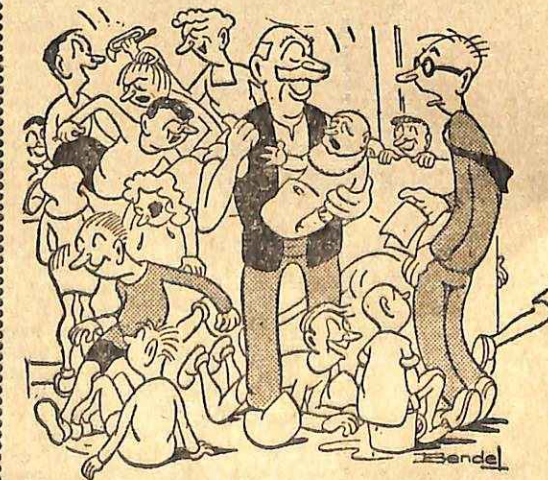

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

—Θα σας πω κάτι, μην το πητε όμως σε κανένα, γιατί ύποσέθηκα να το κρατήσω μυστικό!... (Από το «Id Paris»)

Ή άσυγκίνητη: Πύρι!...

Ο ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΣ

—Έβαλα το Γιαννάκη μου έσωτερικό στο σχολείο και δεν φαντάζεσαι ποσο αισθάνομαι την έλπιή του!... (Από το «Enter»)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Σίλβερ καταφεύγει σ' ένα ύκοπο κέντρο, το «Σάμ'ς». Ο ιδιοκτήτης του κέντρου αυτού, ο Σάμ Γκαλεόν, έρεει όλους τους κακοποιούς που συχνάζουν στο μπάρ του και τ'σας τον βοηθήσει, γιατί κάποτε τον διευκόλυνε σε μια κακή περίπτωση. Ο Σάμ του ύπόσχεσται να φροντίση να μάθη για τη δολοφονία του Χάκετ και να του τηλεφωνήση. Γυρίζοντας στη Σκώτλαντ Γυάρντ ο Σίλβερ μαθαίνει ότι η Ένιντ Μύλολαντ άρχισε να συνέρχεται και τρέχει στην κλινική, μα δεν μαθαίνει τίποτε σχεδόν γιατί η νέα δεν μπορεί να θυμηθί και να μιλήση πολλήν ώρα... Στο σαλόνι της λαιδής Λέτσεστερ οί καλεσμένοι της μιλούν για τὰ τελευταία γεγονότα και τη μυστηριώδη «Αράχνη».

Ο Τζέρρυ γέμισε δυο ποτήρια με ούισκυ κι' έπειτα πατώντας στις μύτες των ποδιών, διευθύνθηκε στην πόρτα. Όταν έφτασε εκεί, την άνοιξε με όρμη και κύτταξε στο διάδρομο. Ήταν κενός.

Ο οικοδεσπότης τον ξανάκλεισε και γύρισε κοντά στο φίλο του. —Απόψε όλος ο κόσμος μιλάει για έγκληματα, μουρμούρισε άνάμεσα στα δόντια του. Ξαπλώθηκε κατόπιν σε μια πολυθρόνα, άπέναντι στον «Επίσκοπο» κι' ήπτε μια γουλιά ούισκυ.

—Μόντου, είπε, έκαμα ένα σωρό έπικίνδυνα πράγματα στη ζωή μου. Και συ θά έκαμες άσφαλώς άλλα τόσα. Άλλ' υπάρχουν μερικά όρια που ούτε συ ούτε εγώ θά θέλαμε να ξεπεράσωμε. Δεν σου είπα τίποτε ως τώρα, άλλα μια έρώτησις άνεβαίνει, στα χείλη μου κάθε φορά που συναντιόμαστε. Μου δίνεις το λόγο της τιμής σου ότι δεν σκότωσες αυτό το σκυλάκι, τον Χάκετ;

Ο Μόντου Μπάνκροφτ, άδειασε το ποτήρι του κι' έπειτα απάντησε με σταθερή φωνή: —Δεν τον σκότωσα.

—Ο Διάβολος να πάρη εκείνον που τον σκότωσε! είπε με όρμη ο Τζέρρυ. Άκουσε τι είπε ο συνταγματάρχης άπόψε: —Ο Μόντου σηκώθηκε από τη θέση του, πήγε ως το παράθυρο. Έρριξε μια ματιά στο δρόμο κι' έπειτα ξαναγύρισε στην πολυθρόνα του.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΛΙΝΑΡΔΑΚΗ — ΠΑΠΑΧΡΥΣΑΝΘΟΥ

Μαιευτήρ — Γυναικολόγος, Όδός Σκουφά άρ. 62. Δέχεται 5—7 1/2 μ.μ. ΔΙΑΘΕΡΜΙΑΙ.

—Εγώ, είπε ο Μόντου, είμαι λιγώτερο έπιφυλακτικός άπό σένα. Πέρασα την τρίτη μια ύπεροχη βραδυά μαζί με την Μπέττυ Λέντσεστερ.

—Ας προχωρήσωμε, είπε ο Τζέρρυ. Ο Ταγματάρχης γύρι-

σε άπό το «Αμστερνταμ την έπομένη του θανάτου του Χάκετ.

—Σύμφωνοι, απάντησε ο Μόντου. Τον σβύνουμε κι' αυτόν. Έρχόμαστε στον Ίκευ Γκλοστάιν...

—Δεν τον θεωρώ ικανό να κάμη έγκλημα, παρατήρησε ο Τζέρρυ.

—Κι' εγώ αυτή την ιδέα έχω, είπε ο Μόντου. Μένουν ο «Δούξ», ο Τζος Κούρκ κι' η «Αράχνη». Για τον άρχηγό είμαι βέβαιος πως δεν θάκανε ποτέ ένα τέτοιο έγκλημα. Διάλεξε άνάμεσα στους άλλους δυο.

—Έχω κάμει πολλές φορές ως τώρα αυτό τον άπολογισμό, απάντησε ο Τζέρρυ. Και κατάληγα πάντοτε στον «Δούκα», και στον Τζος Κούρκ. Στο σημείο αυτό σταματάω. Δεν μπορώ να προχωρήσω περισσότερο.

Ο Μόντου Μπάνκροφτ έμεινε για μερικες στιγμές σκεπτικός.

—Έχομε βρεθί μαζί με τον Τζος Κούρκ σε πολλές δύσκολες στιγμές, είπε. Και πάντα φέρόθηκε σαν ζέντλεμαν. Θυμήσου την ύπόθεσι του Πάρκ Λάιν. Κόντεψε να πέση στα χέρια των αστυνομικών για να μας δώση τον καιρό να φύγωμε. Μου είναι πολύ δύσκολο να σκεφτώ ότι μπορεί να σκότωσε τον Χάκετ.

—Κι' εγώ συμφωνώ μαζί σου, απάντησε ο Τζέρρυ. Άλλ' αν σβύνουμε και τον Τζος, ο μόνος που μένει είναι ο «Δούξ». Και τώρα σ' έρωτώ: Μπορείς να φαντασθής αυτό τον άνθρωπο με την άριστοκρατική έμφάνισι του και την ευγενική ψυχολογία του να σφίγγη τα χέρια του γύρω στο λαιμό του Φόξυ Χάκετ μέσα σε μια τρώγλη του Μπάπτερσκ;

—Όχι, είπε ο Μόντου Μπάνκροφτ. Μ' άλλα λόγια, καταλήξαμε στο συμπέρασμα πως κανείς άπό μας δεν μπορεί να σκότωσε τον Φόξυ Χάκετ, πράγμα που νομίζω πως πρέπει να είναι πολύ εύχρηστο για όλους. Είσαι σύμφωνος Τζέρρυ;

—Εγώ, είπε ο Μόντου, εί-

μαι λιγώτερο έπιφυλακτικός άπό σένα. Πέρασα την τρίτη μια ύπεροχη βραδυά μαζί με την Μπέττυ Λέντσεστερ.

—Ας προχωρήσωμε, είπε ο Τζέρρυ. Ο Ταγματάρχης γύρι-

σε άπό το «Αμστερνταμ την έπομένη του θανάτου του Χάκετ. —Σύμφωνοι, απάντησε ο Μόντου. Τον σβύνουμε κι' αυτόν. Έρχόμαστε στον Ίκευ Γκλοστάιν...

—Δεν τον θεωρώ ικανό να κάμη έγκλημα, παρατήρησε ο Τζέρρυ.

—Κι' εγώ αυτή την ιδέα έχω, είπε ο Μόντου. Μένουν ο «Δούξ», ο Τζος Κούρκ κι' η «Αράχνη». Για τον άρχηγό είμαι βέβαιος πως δεν θάκανε ποτέ ένα τέτοιο έγκλημα. Διάλεξε άνάμεσα στους άλλους δυο.

—Έχω κάμει πολλές φορές ως τώρα αυτό τον άπολογισμό, απάντησε ο Τζέρρυ. Και κατάληγα πάντοτε στον «Δούκα», και στον Τζος Κούρκ. Στο σημείο αυτό σταματάω. Δεν μπορώ να προχωρήσω περισσότερο.

Ο Μόντου Μπάνκροφτ έμεινε για μερικες στιγμές σκεπτικός.

—Έχομε βρεθί μαζί με τον Τζος Κούρκ σε πολλές δύσκολες στιγμές, είπε. Και πάντα φέρόθηκε σαν ζέντλεμαν. Θυμήσου την ύπόθεσι του Πάρκ Λάιν. Κόντεψε να πέση στα χέρια των αστυνομικών για να μας δώση τον καιρό να φύγωμε. Μου είναι πολύ δύσκολο να σκεφτώ ότι μπορεί να σκότωσε τον Χάκετ.

—Κι' εγώ συμφωνώ μαζί σου, απάντησε ο Τζέρρυ. Άλλ' αν σβύνουμε και τον Τζος, ο μόνος που μένει είναι ο «Δούξ». Και τώρα σ' έρωτώ: Μπορείς να φαντασθής αυτό τον άνθρωπο με την άριστοκρατική έμφάνισι του και την ευγενική ψυχολογία του να σφίγγη τα χέρια του γύρω στο λαιμό του Φόξυ Χάκετ μέσα σε μια τρώγλη του Μπάπτερσκ;

—Όχι, είπε ο Μόντου Μπάνκροφτ. Μ' άλλα λόγια, καταλήξαμε στο συμπέρασμα πως κανείς άπό μας δεν μπορεί να σκότωσε τον Φόξυ Χάκετ, πράγμα που νομίζω πως πρέπει να είναι πολύ εύχρηστο για όλους. Είσαι σύμφωνος Τζέρρυ;

—Εγώ, είπε ο Μόντου, εί-

μαι λιγώτερο έπιφυλακτικός άπό σένα. Πέρασα την τρίτη μια ύπεροχη βραδυά μαζί με την Μπέττυ Λέντσεστερ.

—Ας προχωρήσωμε, είπε ο Τζέρρυ. Ο Ταγματάρχης γύρι-

σε άπό το «Αμστερνταμ την έπομένη του θανάτου του Χάκετ. —Σύμφωνοι, απάντησε ο Μόντου. Τον σβύνουμε κι' αυτόν. Έρχόμαστε στον Ίκευ Γκλοστάιν...

—Δεν τον θεωρώ ικανό να κάμη έγκλημα, παρατήρησε ο Τζέρρυ.

—Κι' εγώ αυτή την ιδέα έχω, είπε ο Μόντου. Μένουν ο «Δούξ», ο Τζος Κούρκ κι' η «Αράχνη». Για τον άρχηγό είμαι βέβαιος πως δεν θάκανε ποτέ ένα τέτοιο έγκλημα. Διάλεξε άνάμεσα στους άλλους δυο.

—Έχω κάμει πολλές φορές ως τώρα αυτό τον άπολογισμό, απάντησε ο Τζέρρυ. Και κατάληγα πάντοτε στον «Δούκα», και στον Τζος Κούρκ. Στο σημείο αυτό σταματάω. Δεν μπορώ να προχωρήσω περισσότερο.

Ο Μόντου Μπάνκροφτ έμεινε για μερικες στιγμές σκεπτικός.

—Έχομε βρεθί μαζί με τον Τζος Κούρκ σε πολλές δύσκολες στιγμές, είπε. Και πάντα φέρόθηκε σαν ζέντλεμαν. Θυμήσου την ύπόθεσι του Πάρκ Λάιν. Κόντεψε να πέση στα χέρια των αστυνομικών για να μας δώση τον καιρό να φύγωμε. Μου είναι πολύ δύσκολο να σκεφτώ ότι μπορεί να σκότωσε τον Χάκετ.

—Κι' εγώ συμφωνώ μαζί σου, απάντησε ο Τζέρρυ. Άλλ' αν σβύνουμε και τον Τζος, ο μόνος που μένει είναι ο «Δούξ». Και τώρα σ' έρωτώ: Μπορείς να φαντασθής αυτό τον άνθρωπο με την άριστοκρατική έμφάνισι του και την ευγενική ψυχολογία του να σφίγγη τα χέρια του γύρω στο λαιμό του Φόξυ Χάκετ μέσα σε μια τρώγλη του Μπάπτερσκ;

—Όχι, είπε ο Μόντου Μπάνκροφτ. Μ' άλλα λόγια, καταλήξαμε στο συμπέρασμα πως κανείς άπό μας δεν μπορεί να σκότωσε τον Φόξυ Χάκετ, πράγμα που νομίζω πως πρέπει να είναι πολύ εύχρηστο για όλους. Είσαι σύμφωνος Τζέρρυ;

—Εγώ, είπε ο Μόντου, εί-

μαι λιγώτερο έπιφυλακτικός άπό σένα. Πέρασα την τρίτη μια ύπεροχη βραδυά μαζί με την Μπέττυ Λέντσεστερ.

—Ας προχωρήσωμε, είπε ο Τζέρρυ. Ο Ταγματάρχης γύρι-

σε άπό το «Αμστερνταμ την έπομένη του θανάτου του Χάκετ. —Σύμφωνοι, απάντησε ο Μόντου. Τον σβύνουμε κι' αυτόν. Έρχόμαστε στον Ίκευ Γκλοστάιν...

—Δεν τον θεωρώ ικανό να κάμη έγκλημα, παρατήρησε ο Τζέρρυ.

—Κι' εγώ αυτή την ιδέα έχω, είπε ο Μόντου. Μένουν ο «Δούξ», ο Τζος Κούρκ κι' η «Αράχνη». Για τον άρχηγό είμαι βέβαιος πως δεν θάκανε ποτέ ένα τέτοιο έγκλημα. Διάλεξε άνάμεσα στους άλλους δυο.

—Έχω κάμει πολλές φορές ως τώρα αυτό τον άπολογισμό, απάντησε ο Τζέρρυ. Και κατάληγα πάντοτε στον «Δούκα», και στον Τζος Κούρκ. Στο σημείο αυτό σταματάω. Δεν μπορώ να προχωρήσω περισσότερο.

Ο Μόντου Μπάνκροφτ έμεινε για μερικες στιγμές σκεπτικός.

—Έχομε βρεθί μαζί με τον Τζος Κούρκ σε πολλές δύσκολες στιγμές, είπε. Και πάντα φέρόθηκε σαν ζέντλεμαν. Θυμήσου την ύπόθεσι του Πάρκ Λάιν. Κόντεψε να πέση στα χέρια των αστυνομικών για να μας δώση τον καιρό να φύγωμε. Μου είναι πολύ δύσκολο να σκεφτώ ότι μπορεί να σκότωσε τον Χάκετ.

—Κι' εγώ συμφωνώ μαζί σου, απάντησε ο Τζέρρυ. Άλλ' αν σβύνουμε και τον Τζος, ο μόνος που μένει είναι ο «Δούξ». Και τώρα σ' έρωτώ: Μπορείς να φαντασθής αυτό τον άνθρωπο με την άριστοκρατική έμφάνισι του και την ευγενική ψυχολογία του να σφίγγη τα χέρια του γύρω στο λαιμό του Φόξυ Χάκετ μέσα σε μια τρώγλη του Μπάπτερσκ;

—Όχι, είπε ο Μόντου, εί-

Μπάττερκοκ, είπε ο Σνίφφου. «Αλλά δεν ήξερα πως έπρόκειτο για τον Χάκετ... Άναρωτιέμαι ποιος μπορεί να τον σκότωσε».

Ο Σνίφφου σταμάτησε απότομα.

Ο Σάμ Γκαλλεόν τίναξε τις στάχτες της πίπας του κι άρχισε να την ξαναγεμίζει.

Ε.Δ.Ι

Ένα προϊόν που έβγαλε από την Ξηνη και κούνησε η Ξηνη
Μαγιονέτα ΕΚΜΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ - ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΜΕ ΑΓΝΑ ΥΛΙΚΑ

PARIS

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
ΦΑΙΔΡΑΣ

Διπλωμ. των Παρισίων Σχολών
NAROLITANO

ΚΑΙ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
DAYDOU FILS

Μαθήματα ιδιαίτερα καθημερινής, ΓΚΡΟΥΠ τρις της εβδομάδας δι' εργαζόμενους και απόρους νέας. Διά της μεθόδου NAROLITANO που κατέκτησε την έμπιστοσύνη κάθε νέας. Αι απόφοιτοι μαθητριάς μας δύνανται αποστέλλουσαι την εργασίαν των εις την Παρισινήν Σχολήν NAROLITANO μεθ' ής συνεργαζόμεθα να λαμβάνουν κατόπιν εξέτασεως ΕΠΑΙΝΟΝ ΤΙΜΗΣ.

PARIS

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
ΦΑΙΔΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ - Σταδίου 56

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ - Αλιπέδου 4

(Μέγαρον Παπαφιλίππου)

*Εναντι *Ηλεκτρ. Σταθμού

EFFIE JEAN
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

η **Μονέττα**

ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΙ' ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ
Επίσης Ιαματικά λουτρά,
Σουηδικά Μασάζ,
Φωτόλουτρα, Μηχανή
γυμναστική, Ανιχνευτή
κόνι μηχανήμα, Καμιά

ΜΑΥΜΗΝΟΥ 17

ΤΗΛ. 91.743 ΠΡΑΙ: 9-2 μμ

—Δεν μου είχες πη πως συνάντησες άλλοτε το Χάκετ κάπου προς το μέρος του ποταμού; ρώτησε.

Ο Σνίφφου έρριξε μια ματιά πίσω του.

—Σιγά, Σάμ! είπε. Δεν μ' άρεσει να μπλεχτώ σε μια υπόθεση που δεν μ' ενδιαφέρει.

—Και ποιος σου είπε ότι κινδυνεύεις να μπλεχτείς; παρατήρησε ο Σάμ Γκαλλεόν. Ουμμήθηκα μόνο τα όσα μου είχες πη τότε... Καταλαδαίνεις πως, για έναν άνθρωπο που είναι κορμωμένος στη θέση του όπως εγώ, το να μαθαίνω κάτι καινούργιο είναι πάντα πολύ ευχάριστο... Δεν έχω βλέψεις άλλες απόλαύσεις...

—Δεν είχα ποτέ μου σχέσεις με το Φόξν Χάκετ, διαμαρτυρήθηκε ο Σνίφφου, κυττάζοντας με δυσπιστία ολόγυρά του.

—Μιλάς σαν να σε κατηγορούσε κανείς ότι τον σκότωσε, του είπε ο Σάμ. «Αλλά γιατί θά τον σκότωνες;... Δεν είχες κανένα λόγο να το κάμης...» «Αν σε ρωτάω, είναι γιατί υποπτεύομαι πως κάτι ξέρεις για κείνον που τον σκότωσε...»

—Δεν ξέρω τίποτε, διαμαρτυρήθηκε και πάλι ο Σνίφφου. «Έκαμα λάθος, είπε ο Σάμ. «Ήθελα να πω πως κάτι υποπτεύομαι...»

—Μπα! Δεν υποπτεύομαι τίποτε, Σάμ.

—Που τον είχες ιδή, Σνίφφου;

—Προς το μέρος του Βάπινγκ.

—Ήταν μόνος του; —Τον είδα που κατέδρα από το λεωφορείο στη Χίγκ Στρήτ. Δεν θά τον πρόσεχα, αν δεν τον έδλεπα να κρύβεται κάτω από μια θολωτή πόρτα, σαν κάποιος να τον καταδιώκε. Περνούσαν, βέβαια, πολλοί άνθρωποι από το δρόμο, αλλά κανείς δεν μου φάνηκε πως έμοιαζε με αστυνομικό... —Αλλά γιατί κρύφτηκε ο Χάκετ;

—Στην αρχή, δεν μπόρεσα να το καταλάβω. Αλλά σε λίγο τον είδα να βγαίνει από τον κρυψώνα του και να προχωρή σούρριζα στον τοίχο... Το πράγμα αυτό μου έκανε εντύπωση και τον παρακολούθησα από κάποια απόσταση... Σε λίγο, έστριψε σ' ένα μικρό δρομάκι... Τότε μόνο καταλάβα πως ο Χάκετ παρακολουθούσε κάποιον... Ένα γέρο Έβραίο, με ρεντιγκότα και σκληρό... Πηγαίναμε λοιπόν, σαν σε λιτανεία... Ο Έβραίος μπροστά, χωρίς να υποπτεύεται πως τον παρακολουθούσε ο Χάκετ, κι αυτός πίσω του, χωρίς να υποπτεύεται πως τον παρακολουθούσα εγώ... Γιατί το έκανα αυτό;... Από άλλη περιέργεια... Δεν είχα άλλο λόγο...

—Θα ήσουν υπέροχος ντέκτειβ, είπε ο Σάμ Γκαλλεόν. Τί έγινε κατόπιν;

—Ξέρεις αυτά τα μέρη, Σάμ;

—Έχω χρόνια να περάσω από το Όχνε Τσιπ Στίπς, απάντησε ο ταβερνιάρης. Βλέπεις δεν μπορώ να κάνω δρόμους, κουτσός όπως είμαι.

—Θα θυμάσαι, όμως, πως εκεί οι δρόμοι μπερδεύονται ό ένας με τον άλλον... Δηλαδή, τα στενοσόκακα ήθελα να πω... Σε μια στιγμή, λοιπόν, έχασα τον Χάκετ από μπροστά μου.

—Έβλεπα, όμως, τον Έβραίο... Αλλά, σε λίγο, ξαναείδα τον

Χάκετ. Είχε πάρει ένα λοζό δρομάκι και ξεπρόβαλε, ξαφνικά, από μια γωνία μπροστά στον Έβραίο. Βρίσκονταν μπροστά σε μια πόρτα και καταλάβα πως φιλονεικούσαν... Μου φάνηκε πως ο Έβραίος σχεδίαζε να μπη σ' αυτή την πόρτα, αλλά δεν ήθελε ν' αφήση τον Χάκετ να τον συνοδεύη. Στο τέλος, όμως, ο Χάκετ κατάφερε και μπήκε μαζί του... Όλα αυτά μου φάνηκαν, βέβαια, πολύ περίεργα...

Ο Σάμ Γκαλλεόν έβγαλε την πίπα από το στόμα του.

—Κι' έπειτα; ρώτησε.

—Δεν είδα τίποτε άλλο, απάντησε ο Σνίφφου. Ή φιλονεικία του Χάκετ με τον Έβραίο δεν είχε ενδιαφέρον για μένα... Σου είπα ότι μόνο η περιέργεια με είχε κάμει να τους παρακολουθώ.

—Τί είδους άνθρωπος ήταν αυτός ο Έβραίος;

—Ήταν ένας άνθρωπος στην ηλικία μου, με μαύρη γενειάδα και κοκκαλιάρικο πρόσωπο. Φορούσε μια τριμμένη ρεντιγκότα και ήμψηλο. Το βήμα του δεν ήταν πολύ σταθερό. Προχωρούσε λυγισμένος σχεδόν στα δύο...

—Πόσος καιρός πάει από τότε που είδες τον Χάκετ μαζί με τον Έβραίο;

—Καμμία δεκαπενταριά μέρες.

—Είπες ότι μπήκαν σ' ένα σπίτι. Το θυμάσαι που ήταν;

—Και βέβαια το θυμάμαι.

—Ήταν σ' ένα στενό περάσμα που κατεβαίνει στο ποτάμι. Μια μόνο πόρτα προς τα άριστερα υπάρχει σ' αυτό το περάσμα. Όταν μπήκαν μέσα, πέρασα απ' έξω για να ιδώ...

Ο Σάμ Γκαλλεόν είχε μισοκλείσει τα μάτια του, αλλά άκουγε με προσοχή όλες τις λεπτομέρειες, που του έδινε ο Σνίφφου, μ' όλο που προσπαθούσε να δείχνει πως τάχα δεν τον ενδιαφέρει.

Ο Σνίφφου δεν θάλεγε τόσα ούτε στον άνακριτή...

—Έπειτα από μισή ώρα, ο Σνίφφου άπογοιρήθηκε το Σάμ Γκαλλεόν κι έφυγε.

Ο ταβερνιάρης περίμενε να περάσουν μισά λεπτά κι' έπειτα σηκώθηκε κι' αυτός, άφησε την πίπα του πάνω στη τραπέζι και βγήκε από το μαγαζί του.

Βάδιζε με ταχύτητα που δεν θά τ' ήπιε κανείς σ' ηναν άνθρωπο κουτσό. Όταν άκουακούνησε από το λαβύρινθο των στενοσόκακων τη Σίκεν Λάιν, φώναξε ένα ταξί κι' είπε στο σιδηρό να τον πάη στο Σάρινγκ Κρός.

Εκεί, κατέβηκε από το ταξί, μπήκε σ' ηναν τηλεφωνικό θάλαμο, πήρε τη Σκώτλαντ Γουάρντ και παρακάλεσε να τον συνδέσουν με τον Σίλδερ.

Ο έπιθεωρητής βρισκόταν στο γραφείο του και σήκωσε άμέσως το ακουστικό.

—Έπιθεωρητής Σίλδερ, είπα.

—Σας ζητούν από το Μαύρο Γάτο, απάντησε η φωνή του Σάμ Γκαλλεόν από την άλλη άκρη του σύρματος.

—Α!... Έμπρός!... Ακούω...

—Στο τέρμα της Βίλλιερς Στρήτ βρίσκεται ένα μικρό μαγαζί. Σας περιμένω εκεί.

—Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Σίλδερ συναντούσε τον ταβερνιάρη στο μικρό μαγαζί της Βίλλιερς Στρήτ.

Ο Σάμ Γκαλλεόν του μίλησε σιγά άκοητή ώρα.

—Αυτά είναι όλα όσα ξέρω, του είπε τελειώνοντας.

—Είπες, λοιπόν, ότι ο Χάκετ φιλονεικεί με έναν ηλικιωμένο Έβραίο με μαύρη γενειάδα, τριμμένη ρεντιγκότα και σκληρό, επανέλαβε ο έπιθεωρητής. Να μία πληροφορία που ίσως αξίζει πολλά...

Ο Σάμ στήλωσε τα μάτια του επάνω στο συνομιλητή του.

—Δεν συναντήθαμε ποτέ σ' αυτό το μαγαζί, ούτε σου έκαμα λόγο για το Χάκετ και τον Έβραίο του, του είπε σοβαρά. Ίμαστε σύμφωνοι;

—Έχεις το λόγο μου, Σάμ.

Ο ταβερνιάρης βγήκε από το μαγαζί και απομακρύνθηκε.

—Έπειτα από μερικά λεπτά έφυγε κι' ο Σίλδερ. Καθώς γύριζε για την Σκώτλαντ Γουάρντ, έσπασε το μυαλό του για να βρη με ποιο τρόπο θά μπορούσε να έπωφεληθ από όσα ού είχε πει ο Σάμ Γκαλλεόν, αν, βέβαια, οι πληροφορίες του αξίζαν κάτι.

Μια απόπειρα δολοφονίας

Καθώς ο Σίλδερ έμπαινε στα γραφεία της Σκώτλαντ Γουάρντ, ο θυρωρός του έδωσε ένα γράμμα που είχε φτασει με το ταχυδρομείο πριν από μερικά λεπτά.

Η έπιγραφή πάνω στο φακέλλο ήταν γραμμένη με γραφομηχανή. Ο έπιθεωρητής τον άνοιξε, καθώς ανέβαινε τις σκάλες. Κι' η έπιστολή έπίσης ήταν γραμμένη με γραφομηχανή.

Ο Σίλδερ σταμάτησε σε μια γωνία του διαδρόμου για να την διαβάση. Να τί περιείχε:

«Αγαπητέ κύριε,

»Νομίζω ότι ξέρω κάτι το πολύ σημαντικό σχετικά με την υπόθεσι του τράινου του μεσογείου, αλλά δεν έπιθυμώ ν' άναφερθ καθόλου τ' όνομά μου. Δεν σας κρύβω ότι φοβούμαι. Με υποπτεύονται ίσως κι' έχω λόγους να πιστεύω ότι με παρακολουθούν. Γι' αυτό το λόγο, δεν μπορώ ναρθ στη Σκώτλαντ Γουάρντ.

»Θα σας παρακαλέσω, λοιπόν, ναρθτε να με ιδήτε αύριο το απόγευμα στις τρεις στο «Γκραντ - Ότέλ», στην όδο Γουέντγουορθ. Έπειδή φοβούμαι, θα σας παρακαλέσω να ζητήσετε να σας οδηγήσουν στο δωμάτιο 137, που ένοικίασα έπιτέδες γι' αυτό το σκοπό. Θα παρασθώ να είμαι ακριβής στο ραντεβού μας.

»Αν, όμως, συμβή ν' άργήσω λίγο, σας παρακαλώ να με περιμένετε. Όταν ακούσετε τί έχω να σας πω, θα καταλάβετε πως όλες αυτές οι προφυλάξεις δεν εινε περιττές.

Το γράμμα ήταν χωρίς υπογραφή. Ο Σίλδερ δεν βρηκε παράξενο αυτό το πράγμα.

Ήταν φανερό πως ο έπιστολογράφος του φοβόταν.

Η ήμερομηνία ήταν της προηγούμενης ήμερας. Η συνάντησις θά γινόταν, λοιπόν, το απόγευμα...

Στις τρεις παραπέντε ακριβώς, ο ντέκτειβ μπήκε στο πολυτέλές ξενοδοχείο. Ο υπάλληλος που στεκόταν στο γραφείο υποκλίθηκε μπροστά του.

—Έχω ένα ραντεβού στο δωμάτιο 137, είπε ο ντέκτειβ.

Ο υπάλληλος συμβουλευθηκε το βιβλίο του.

—Μάλιστα, κύριε, απάντησε έπειτα από μια στιγμή. Και χτύπησε το κουδούνι.

—Οδήγησε τον κύριο στο δωμάτιο 137 είπα στο γκρουμ που έμεινανθήκε.

Το δωμάτιο 137 ήταν ένα κομψό σαλόνι, μ' ένα μικρό χλώ.

Ο ντέκτειβ έσπλώθηκε σε μια πολυθρόνα κι' έρριξε μια ματιά ολόγυρά του. Τα έπιπλα που στόλιζαν αυτό το σαλόνι ήταν πολυτέλστατα. Χωρίς

του πάνω στο συνομιλητή του.

—Δεν συναντήθαμε ποτέ σ' αυτό το μαγαζί, ούτε σου έκαμα λόγο για το Χάκετ και τον Έβραίο του, του είπε σοβαρά. Ίμαστε σύμφωνοι;

—Έχεις το λόγο μου, Σάμ.

Ο ταβερνιάρης βγήκε από το μαγαζί και απομακρύνθηκε.

—Έπειτα από μερικά λεπτά έφυγε κι' ο Σίλδερ. Καθώς γύριζε για την Σκώτλαντ Γουάρντ, έσπασε το μυαλό του για να βρη με ποιο τρόπο θά μπορούσε να έπωφεληθ από όσα ού είχε πει ο Σάμ Γκαλλεόν, αν, βέβαια, οι πληροφορίες του αξίζαν κάτι.

Μια απόπειρα δολοφονίας

Καθώς ο Σίλδερ έμπαινε στα γραφεία της Σκώτλαντ Γουάρντ, ο θυρωρός του έδωσε ένα γράμμα που είχε φτασει με το ταχυδρομείο πριν από μερικά λεπτά.

Η έπιγραφή πάνω στο φακέλλο ήταν γραμμένη με γραφομηχανή. Ο έπιθεωρητής τον άνοιξε, καθώς ανέβαινε τις σκάλες. Κι' η έπιστολή έπίσης ήταν γραμμένη με γραφομηχανή.

Ο Σίλδερ σταμάτησε σε μια γωνία του διαδρόμου για να την διαβάση. Να τί περιείχε:

«Αγαπητέ κύριε,

»Νομίζω ότι ξέρω κάτι το πολύ σημαντικό σχετικά με την υπόθεσι του τράινου του μεσογείου, αλλά δεν έπιθυμώ ν' άναφερθ καθόλου τ' όνομά μου. Δεν σας κρύβω ότι φοβούμαι. Με υποπτεύονται ίσως κι' έχω λόγους να πιστεύω ότι με παρακολουθούν. Γι' αυτό το λόγο, δεν μπορώ ναρθ στη Σκώτλαντ Γουάρντ.

»Θα σας παρακαλέσω, λοιπόν, ναρθτε να με ιδήτε αύριο το απόγευμα στις τρεις στο «Γκραντ - Ότέλ», στην όδο Γουέντγουορθ. Έπειδή φοβούμαι, θα σας παρακαλέσω να ζητήσετε να σας οδηγήσουν στο δωμάτιο 137, που ένοικίασα έπιτέδες γι' αυτό το σκοπό. Θα παρασθώ να είμαι ακριβής στο ραντεβού μας.

»Αν, όμως, συμβή ν' άργήσω λίγο, σας παρακαλώ να με περιμένετε. Όταν ακούσετε τί έχω να σας πω, θα καταλάβετε πως όλες αυτές οι προφυλάξεις δεν εινε περιττές.

Το γράμμα ήταν χωρίς υπογραφή. Ο Σίλδερ δεν βρηκε παράξενο αυτό το πράγμα.

Ήταν φανερό πως ο έπιστολογράφος του φοβόταν.

Η ήμερομηνία ήταν της προηγούμενης ήμερας. Η συνάντησις θά γινόταν, λοιπόν, το απόγευμα...

Στις τρεις παραπέντε ακριβώς, ο ντέκτειβ μπήκε στο πολυτέλές ξενοδοχείο. Ο υπάλληλος που στεκόταν στο γραφείο υποκλίθηκε μπροστά του.

—Έχω ένα ραντεβού στο δωμάτιο 137, είπε ο ντέκτειβ.

Ο υπάλληλος συμβουλευθηκε το βιβλίο του.

—Μάλιστα, κύριε, απάντησε έπειτα από μια στιγμή. Και χτύπησε το κουδούνι.

—Οδήγησε τον κύριο στο δωμάτιο 137 είπα στο γκρουμ που έμεινανθήκε.

Το δωμάτιο 137 ήταν ένα κομψό σαλόνι, μ' ένα μικρό χλώ.

Ο ντέκτειβ έσπλώθηκε σε μια πολυθρόνα κι' έρριξε μια ματιά ολόγυρά του. Τα έπιπλα που στόλιζαν αυτό το σαλόνι ήταν πολυτέλστατα. Χωρίς

του πάνω στο συνομιλητή του.

—Δεν συναντήθαμε ποτέ σ' αυτό το μαγαζί, ούτε σου έκαμα λόγο για το Χάκετ και τον Έβραίο του, του είπε σοβαρά. Ίμαστε σύμφωνοι;

—Έχεις το λόγο μου, Σάμ.

Ο ταβερνιάρης βγήκε από το μαγαζί και απομακρύνθηκε.

—Έπειτα από μερικά λεπτά έφυγε κι' ο Σίλδερ. Καθώς γύριζε για την Σκώτλαντ Γουάρντ, έσπασε το μυαλό του για να βρη με ποιο τρόπο θά μπορούσε να έπωφεληθ από όσα ού είχε πει ο Σάμ Γκαλλεόν, αν, βέβαια, οι πληροφορίες του αξίζαν κάτι.

Μια απόπειρα δολοφονίας

Καθώς ο Σίλδερ έμπαινε στα γραφεία της Σκώτλαντ Γουάρντ, ο θυρωρός του έδωσε ένα γράμμα που είχε φτασει με το ταχυδρομείο πριν από μερικά λεπτά.

Η έπιγραφή πάνω στο φακέλλο ήταν γραμμένη με γραφομηχανή. Ο έπιθεωρητής τον άνοιξε, καθώς ανέβαινε τις σκάλες. Κι' η έπιστολή έπίσης ήταν γραμμένη με γραφομηχανή.

Ο Σίλδερ σταμάτησε σε μια γωνία του διαδρόμου για να την διαβάση. Να τί περιείχε:

«Αγαπητέ κύριε,

»Νομίζω ότι ξέρω κάτι το πολύ σημαντικό σχετικά με την υπόθεσι του τράινου του μεσογείου, αλλά δεν έπιθυμώ ν' άναφερθ καθόλου τ' όνομά μου. Δεν σας κρύβω ότι φοβούμαι. Με υποπτεύονται ίσως κι' έχω λόγους να πιστεύω ότι με παρακολουθούν. Γι' αυτό το λόγο, δεν μπορώ ναρθ στη Σκώτλαντ Γουάρντ.

»Θα σας παρακαλέσω, λοιπόν, ναρθτε να με ιδήτε αύριο το απόγευμα στις τρεις στο «Γκραντ - Ότέλ», στην όδο Γουέντγουορθ. Έπειδή φοβούμαι, θα σας παρακαλέσω να ζητήσετε να σας οδηγήσουν στο δωμάτιο 137, που ένοικίασα έπιτέδες γι' αυτό το σκοπό. Θα παρασθώ να είμαι ακριβής στο ραντεβού μας.

»Αν, όμως, συμβή ν' άργήσω λίγο, σας παρακαλώ να με περιμένετε. Όταν ακούσετε τί έχω να σας πω, θα καταλάβετε πως όλες αυτές οι προφυλάξεις δεν εινε περιττές.

Το γράμμα ήταν χωρίς υπογραφή. Ο Σίλδερ δεν βρηκε παράξενο αυτό το πράγμα.

Ήταν φανερό πως ο έπιστολογράφος του φοβόταν.

Η ήμερομηνία ήταν της προηγούμενης ήμερας. Η συνάντησις θά γινόταν, λοιπόν, το απόγευμα...

Στις τρεις παραπέντε ακριβώς, ο ντέκτειβ μπήκε στο πολυτέλές ξενοδοχείο. Ο υπάλληλος που στεκόταν στο γραφείο υποκλίθηκε μπροστά του.

—Έχω ένα ραντεβού στο δωμάτιο 137, είπε ο ντέκτειβ.

Ο υπάλληλος συμβουλευθηκε το βιβλίο του.

—Μάλιστα, κύριε, απάντησε έπειτα από μια στιγμή. Και χτύπησε το κουδούνι.

—Οδήγησε τον κύριο στο δωμάτιο 137 είπα στο γκρουμ που έμεινανθήκε.

Το δωμάτιο 137 ήταν ένα κομψό σαλόνι, μ' ένα μικρό χλώ.

Ο ντέκτειβ έσπλώθηκε σε μια πολυθρόνα κι' έρριξε μια ματιά ολόγυρά του. Τα έπιπλα που στόλιζαν αυτό το σαλόνι ήταν πολυτέλστατα. Χωρίς

του πάνω στο συνομιλητή του.

—Δεν συναντήθαμε ποτέ σ' αυτό το μαγαζί, ούτε σου έκαμα λόγο για το Χάκετ και τον Έβραίο του, του είπε σοβαρά. Ίμαστε σύμφωνοι;

—Έχεις το λόγο μου, Σάμ.

Ο ταβερνιάρης βγήκε από το μαγαζί και απομακρύνθηκε.

—Έπειτα από μερικά λεπτά έφυγε κι' ο Σίλδερ. Καθώς γύριζε για την Σκώτλαντ Γουάρντ, έσπασε το μυαλό του για να βρη με ποιο τρόπο θά μπορούσε να έπωφεληθ από όσα ού είχε πει ο Σάμ Γκαλλεόν, αν, βέβαια, οι πληροφορίες του αξίζαν κάτι.

Μια απόπειρα δολοφονίας

Καθώς ο Σίλδερ έμπαινε στα γραφεία της Σκώτλαντ Γουάρντ, ο θυρωρός του έδωσε ένα γράμμα που είχε φτασει με το ταχυδρομείο πριν από μερικά λεπτά.

Η έπιγραφή πάνω στο φακέλλο ήταν γραμμένη με γραφομηχανή. Ο έπιθεωρητής τον άνοιξε, καθώς ανέβαινε τις σκάλες. Κι' η έπιστολή έπίσης ήταν γραμμένη με γραφομηχανή.

Ο Σίλδερ σταμάτησε σε μια γωνία του διαδρόμου για να την διαβάση. Να τί περιείχε:

«Αγαπητέ κύριε,

»Νομίζω ότι ξέρω κάτι το πολύ σημαντικό σχετικά με την υπόθεσι του τράινου του μεσογείου, αλλά δεν έπιθυμώ ν' άναφερθ καθόλου τ' όνομά μου. Δεν σας κρύβω ότι φοβούμαι. Με υποπτεύονται ίσως κι' έχω λόγους να πιστεύω ότι με παρακολουθούν. Γι' αυτό το λόγο, δεν μπορώ ναρθ στη Σκώτλαντ Γουάρντ.

»Θα σας παρακαλέσω, λοιπόν, ναρθτε να με ιδήτε αύριο το απόγευμα στις τρεις στο «Γκραντ - Ότέλ», στην όδο Γουέντγουορθ. Έπειδή φοβούμαι, θα σας παρακαλέσω να ζητήσετε να σας οδηγήσουν στο δωμάτιο 137, που ένοικίασα έπιτέδες γι' αυτό το σκοπό. Θα παρασθώ να είμαι ακριβής στο ραντεβού μας.

»Αν, όμως, συμβή ν' άργήσω λίγο, σας παρακαλώ να με περιμένετε. Όταν ακούσετε τί έχω να σας πω, θα καταλάβετε πως όλες αυτές οι προφυλάξεις δεν εινε περιττές.

Το γράμμα ήταν χωρίς υπογραφή. Ο Σίλδερ δεν βρηκε παράξενο αυτό το πράγμα.

Ήταν φανερό πως ο έπιστολογράφος του φοβόταν.

Η ήμερομηνία ήταν της προηγούμενης ήμερας. Η συνάντησις θά γινόταν, λοιπόν, το απόγευμα...

Στις τρεις παραπέντε ακριβώς, ο ντέκτειβ μπήκε στο πολυτέλές ξενοδοχείο. Ο υπάλληλος που στεκόταν στο γραφείο υποκλίθηκε μπροστά του.

—Έχω ένα ραντεβού στο δωμάτιο 137, είπε ο ντέκτειβ.

Ο υπάλληλος συμβουλευθηκε το βιβλίο του.

—Μάλιστα, κύριε, απάντησε έπειτα από μια στιγμή. Και χτύπησε το κουδούνι.

—Οδήγησε τον κύριο στο δωμάτιο 137 είπα στο γκρουμ που έμεινανθήκε.

Το δωμάτιο 137 ήταν ένα κομψό σαλόνι, μ' ένα μικρό χλώ.

Ο ντέκτειβ έσπλώθηκε σε μια πολυθρόνα κι' έρριξε μια ματιά ολόγυρά του. Τα έπιπλα που στόλιζαν αυτό το σαλόνι ήταν πολυτέλστατα. Χωρίς

του πάνω στο συνομιλητή του.

—Δεν συναντήθαμε ποτέ σ' αυτό το μαγαζί, ούτε σου έκαμα λόγο για το Χάκετ και τον Έβραίο του, του είπε σοβαρά. Ίμαστε σύμφωνοι;

—Έχεις το λόγο μου, Σάμ.

Ο ταβερνιάρης βγήκε από το μαγαζί και απομακρύνθηκε.

—Έπειτα από μερικά λεπτά έφυγε κι' ο Σίλδερ. Καθώς γύριζε για την Σκώτλαντ Γουάρντ, έσπασε το μυαλό του για να βρη με ποιο τρόπο θά μπορούσε να έπωφεληθ από όσα ού είχε πει ο Σάμ Γκαλλεόν, αν, βέβαια, οι πληροφορίες του αξίζαν κάτι.

Μια απόπειρα δολοφονίας

</

δνομά του στο βιβλίο... 'Αλλ' όταν κατέβηκε, τηλεφώνησε...

— Μπορείτε να μου τόν πε-ριγράψετε;

— Ήταν ηλικιωμένος με γκριζά μαλλιά και σχεδόν ό-λοευρο μουστάκι.

— Μήπως προσέξατε τί χρώ-μα είχαν τα ματιά του;

— Όχι. Φορούσε χρωματι-στά γυαλιά.

— Όταν ήρθε χθες ανέβη-κε στο δωμάτιο που του νοι-κιάσατε;

— Ναι. "Εμεινε εκεί ως δέ-κα λεπτά. "Όταν κατέβηκε μου είπε ότι το δωμάτιο τόν ικα-νοποιούσε.

— Προσέξατε το ανάστημά του;

— Ναι, ήταν λιγάκι ψηλότε-ρος από το μέτριο.

— "Η νέα άφησε, ξαφνικά, μια μικρή κραυγή. Τό αίμα είχε τρέξει από την πληγή του Σίλ-μπερ κι' είχε βάψει κόκκινη την παλάμη του.

— Θεέ μου! φώναξε. Πού σ'ας χτύπησε;

— Στόν ώμο, απάντησε ο Σίλμπερ.

— "Εχω εδώ γάτες και επί-δεσμούς, είπε η νέα, ανοίγον-τας ένα συρτάρι. Βγάλτε μια στιγμή το σακάκι σας...

— Ο Σίλμπερ ύψικουσε μηχανικά.

— "Η νέα του καθόρισε την πληγή του, έβαλε πάνω μερι-κές γάτες και την έδεσε μ' έ-ναν επίδεσμο.

— Ευχαριστώ, είπε ο Σίλ-μπερ.

— Καί διευθύνθηκε στην έξοδο. — Δεν πέρασε κανείς, του ανέφερε ο πόλιςμαν που στε-κόταν εκεί.

— Δυστυχώς, δεν τόν προ-φτάσαμε, απάντησε ο Σίλμπερ.

— "Αλλά δεν πειράζει... Θα τόν βρούμε... Δεν χρειάζομαι τί-ποτ' άλλο, φίλε μου. Συνέχισε την υπηρεσία σου.

— Διέσχισε κατόπιν το δρόμο και μπήκε στο "Γκραντ "Ότέλ".

— Με θυμάσθε; είπε στον υπάλληλο.

— Πώς όχι; απάντησε αυτός.

— Είσατε ο κύριος που είχατε ραντεβού στο δωμάτιο 137.

— "Ακριβώς.

— Ο Σίλμπερ του έδειξε την κάρτα του.

— "Ενα από τ'ατζάμια του παραθύρου του δωματίου 137 έχει μια κυκλική όπη σφαίρας, συνέχισε. Κάποιος με πυροδό-ληψε από απέναντί... "Αλλ' αυ-τό δεν σ'ας αφορά. "Εκείνο που θέλω να ξέρω είναι ποιός νοί-κιάσε το δωμάτιο 137 για σή-μερα το απόγευμα.

— Ο κύριος Τσάρλι Ουίν-τροπ, απάντησε ο υπάλληλος, αφού συμβουλευθηκε το βιβλίο του. Αυτό το όνομα μου έδωσε στο τηλέφωνο.

— "Η ενοικίασις έγινε τηλε-φωνικά;

— Ναι. "Ο κύριος Ουίντροπ με πήρε χθες στο τηλέφωνο κι' με ρώτησε αν μπορούσα να του νοικιάσω για σήμερα το από-γευμα το σαλόνι του τετάρτου

πατώματος... Πρέπει να σ'ας πω ότι νοικιάζουμε συνήθως αυτό το σαλόνι σε κυρίους που θέλουν να συζητήσουν για υπο-θέσεις τους...

— "Ο κύριος Ουίντροπ είχε νοικιάσει και άλλοτε το σα-λόνι;

— Όχι. Πρώτη φορά τόν ζή-τησε. "Αλλά φαίνεται πως τόν ήξερε...

— Τί απαντήσατε στο τηλε-φώνημά του;

— Του απάντησα ότι τόν σα-λόνι ήταν ελεύθερο κι' ότι μπο-ρούσα να τόν τόν νοικιάσω, προσθέτοντας πως η τιμή ήταν μια λίρα. « Έχει καλώς, μου είπε. Θα περάσω ο ίδιος να σ'ας πληρώσω ή αν δεν τόν κα-τορθώσω θα σ'ας στείλω τόν αν-τίτιμο με τόν ταχυδρομείο». Πραγματικά, σήμερα τόν πρωί έλαβα μια επιστολή του κυρίου Ουίντροπ. Μέσα σ' αυτήν βρι-σκόταν μια λίρα.

— Μπορώ να ιδω αυτή την επιστολή;

— "Ο υπάλληλος έψαξε μέσο σ' ένα συρτάρι και παρέδωσε στον επιθεωρητή μια δακτυλογραφη-μένη επιστολή.

— Την κρατώ, είπε ο Σίλ-μπερ. "Εγινε μια απόπειρα δο-λοφονίας εναντίον μου και η επιστολή αυτή, που προέρχεται πιθανότατα από τόν δολοφόνο, έχει εξαιρετική σημασία.

— "Ο υπάλληλος τόν κτύπησε μ' απορία.

— Κάποιος, συνέχισε, ο επι-θεωρητής, πυροδότησε από αν-τίκρου. "Η σφαίρα σφηνώθηκε

στόν τοίχο του 137. Δώστε εν-τολή να μην πειραχτεί τίποτε μέσα σ' αυτό το δωμάτιο. Σε λίγο θα φτάσουν οι έμπειρογνώ-μονες της Σκώτλαντ Γκάρντ.

— "Εφυγε κατόπιν τρέχοντας σχεδόν και μπήκε σ' ένα ταξί που τόν μετέφερε στο μέγα-ρο της αστυνομίας. "Εκεί, ενώ ένας γιατρός του έδεσε την πληγή του, αφηγήθηκε στο συν-ταγματάρχη Μπριάν, διευθυντή του τμήματος εγκληματολογι-κών υποθέσεων της Σκώτλαντ Γκάρντ, τί είχε συμβή. Κι' οι δύο έμειναν συμφωνοί ότι αυτή η απόπειρα περιέπλεκε ακόμη περισσότερο τ'α πράγματα.

— "Αναρωτιέμαι, είπε ο Σίλ-μπερ στόν προϊστάμενό του, τί είναι εκείνο που έκαμε τόν δολοφόνο ν' ανησυχούσε. Γιατί εί-ναι ολοφάνερο ότι ανησυχούσε.

— Κι' εγώ αυτό νομίζω, ά-πάντησε ο Μπριάν. "Ο άνθρω-πος αυτός αισθάνθηκε τόν κίν-δυνο να πλησιάζει.

— Ναι, είπε ο Σίλμπερ. "Αλ-λά ποιά είναι τόν σημείο από τις έρευνές μου, που τόν έκα-με ν' ανησυχούσε και να φοδη-θί τόσο πολύ, ώστε ν' άποφα-σίση να με βγάλει από τη μέ-ση... Νά τί σπαζώ τόν κεφάλι μου να βωά.

— "Ο Μπριάν ανασήκωσε τούς ώμους. Δεν ήταν, βέβαια, σέ θέσι ν' απαντήσει σ' αυτό τόν ερώτημα.

Αιφνιδιαστική επίδεσι
Μια βάρκα έσχιζε κείνο τόν απόγευμα τ'α γκριζά νερά τού

Η ΑΠΟΘΗΚΗ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΡΑΦΑΗΛ ΠΑΡΙΤΣΗ

ΡΟΜΒΗΣ 9 - ΤΗΛ. 24-455

Πλουτισθείσα με όλα τ'α είδη ανδρικών και γυναικείων υφασμάτων, μαλλινών, βαμβακερών, μεταξωτών, καθώς και λευκών ειδών, από σήμερα θα πωλή και λιανικά. Προς διευκόλυνση δει των φίλων και πελατών της, έφαρ-μόζει τόν σύστημα των δόσεων χωρίς καμμία επιβάρυν-ση επί των τιμών, λόγω της παρεχομένης πιστώσεως. Πιστεύομεν ότι η προσπάθειά μας αυτή θα έκτιμηθη δεόντως και αναμένομεν την επίσκεψίν σας.

ΡΑΦΑΗΛ ΠΑΡΙΤΣΗΣ

"Ανθη ΦΛΕΡΙΑΝΟΣ

ΚΑΛΜΟΛ

Προϊόν της:

ΤΑΒΕΛ, ΔΟΜ. ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝ. ΠΡΟΪΟΝΤΕΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

"SOLID"

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ
ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΟΛ
ΓΕΩΡΓ. ΚΟΡΑΚΩΝΗΣ
ΝΙΚΙΟΥ 6 ΤΗΛΕΦ. 21852

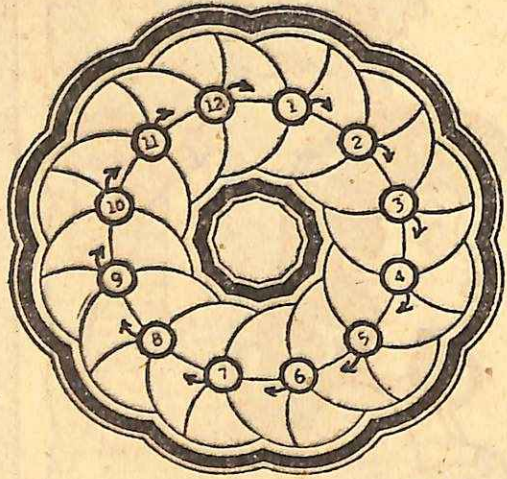
1950
Γοητεύουν τ'α
Ραδιόφωνα
του 1950.
Και αυτά με δόσεις
ΡΑΔΙΟ - ΝΕΟΝ
ΠΛ. Αγ. Θεοδώρων 3

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο

Οι δώδεκα λέξεις που επεξηγούμε κατωτέρω αποτελούνται όλες από 5 γράμματα. Θα τοποθετηθούν ή καθεμία στον αντίστοιχο δίσκο αρχίζοντας από το σημείο όπου βρίσκεται το βέλος και ακολουθώντας την

κατεύθυνσι που δείχνει αυτό.

- 1) 'Ανόητος.
- 2) Βουνό της Μεσσηνίας.
- 3) Μένει στην πρωτεύουσα.
- 4) Δωμάτιο (τουρκ.).
- 5) Φίλμ της εφετεινής σαιζόν.
- 6) 'Οπτασία.
- 7) Χρησιμοποιείται σε θεραπευτικές ενέσεις.
- 8) Νησί του Αιγαίου.
- 9) 'Εμπνέει τους ποιητές.
- 10) Δίνεται κατά το βάπτισμα.
- 11) Σιδηροδρομικός σταθμός της επαρχίας Οθών.
- 12) Σύνορον.

ΖΗΣΗΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ

Στοιχειώγραφος

'Από γνωστό σου ποταμό τα δυο μεσάκια βγάλες κι' ένα πελώριο, στη στιγμή φείδι παρυσιάζει

'Αναγραμματισμός

'Ενα όπλο, φίλε λύτα, έαν αναγραμματίσης, κάτι που φωτιά θαβάλει στη στιγμή θα σχηματίσης.

Μαθηματικό παιχνίδι

Μεταξύ των αριθμών 1 2 3 4 5 6 7 8 9 να βάλετε διάφορα σημεία της αριθμητικής, κατά τρόπον ώστε να βρίσκετε στο τέλος, ως εξαγόμενο, μηδέν.

Για να σας διευκολύνουμε σας λέμε πως θα χρησιμοποιήσετε 3 φορές το + 2 φορές το - 1 φορά το x και 2 φορές το :

Μεταναυματισμός

'Εάν σ' έναν απόστολο αλλάξεις ένα γράμμα, μία νήσο στο 'Ιόνιο θα φτιάξεις εν τώ έμα.

'Απρόεπτο

'Ενα έλλογο, ζεμένο σ' ένα άμάξι, σπρώχνει ή τραβάει;

Λεξιγρφος

Μέταλλο λαμπρό αν ενώσης μ' οποιοδήποτε βιβλίο, θ' αν κάνης μ' εύκολία ένα ποταμό μεγάλο που διαβάσεις στο σχολείο και άκους στην εκκλησία.

Εύκολη «μαντεία»

Με το παιγνίδάκι αυτό, μπορείτε να παραστήσετε στους φίλους σας το νομόντι:

Κάθεσθε, σ' ένα τραπέζι, έφωδισμένοι μ' ένα χαρτί κι' ένα σημειωματάριο. Παρακαλείτε τους παρευρισκόμενους να σας πλησιάσουν ένας - ένας και να σας πουν το όνομα ενός διασημού προσώπου. Προσποιείσθε ότι γράφετε το κάθε όνομα σε ξεχωριστό φύλλο του σημειωματαρίου. Στην πραγματικότητα όμως, γράφετε σ' όλα τα φύλλα το ίδιο όνομα - όποιο απ' όλα προτιμάτε. Φυσικά, δεν πρέπει να βλέπει κανείς τί γράφετε.

Στο τέλος, διπλώνετε όλα τα χαρτιά, τα ρίχνετε μέσα σ' ένα καπέλλο και ζητάτε από κάποιον να πάρει ένα απ' όλα, χωρίς να το άνοιξη. Βεβαίως, τότε θα μαντέψετε το όνομα που είχε γραμμένο σ' αυτό. Καίτε τα υπόλοιπα. Κιτάτε για λίγο τη στάχτη τους, μ' ένα ύφος... μυστηριώδες, και στο τέλος λέτε το όνομα - αυτό που ήταν γραμμένο σε όλα τα χαρτιά! 'Ο φίλος σας άνοιξε τότε το χαρτί που κρατάει, και διαπιστώνει με θαυμασμό ότι μαντέψατε σωστά.

Συλλαβόγρφος

Φωνήεν και δυο σύμφωνα με τη σειρά προφέρεις και εργαλείου τ' όνομα στην άκοη με φέρεις.

Φτερωτές συλλαβές

Παίρνοντας δυο συνεχόμενα γράμματα από καθεμία των κατωτέρω λέξεων των πέντε γραμμών και τοποθετώντας τα στη φυσική του σειρά, θα σχηματίσετε το πρόσωπο στο οποίο στηρίζεται σημαντικό μέρος του εξαγωγικού μας έμπορου:

Πλάκα, 'Υπνο, Κλοπή, Χάρμα, 'Αγιος, Πάγων, Τόσκα.

Προσεχή! Αυτό δεν είναι σταυρόλεξο

Αν

Β

Δεν πρόκειται για σταυρόλεξο, ούτε θα χρειαστή να βρής λέξεις για να το συμπληρώσεις. Πρέπει απλώς να ξεκινώντας από το σημείο Α, να φθάσεις στο Β, περνώντας μία φορά από το κέντρο όλων ανεξαιρέτως των λευκών τετραγώνων μία μονάχα φορά. 'Ο δρόμος που θ' ακολουθήσετε δεν πρόκειται να διασταυρωθή με κανένα σημείο.

Οι λύσεις στη σελ. 76

«ΟΡΛΟΝ», ο διάδοχος του νάυλον

Δέν βρέχεται, δέν μαζεύει, δέν τσαλακώνεται

Μια νέα πλαστική ύλη, το «όρλον», πρόκειται κατά τη γνώμη των ειδικών - ν' αντικαταστήσει σε λίγο καιρό το νάυλον. Γιατί έχει πολλά πλεονεκτήματα απέναντί του. Όταν π.χ. βραχί το νάυλον, γίνεται μάλλον ψυχρό και γλοιώδες, ενώ το όρλον είναι πάντα ζεστό κι' ευχάριστο στην αφή. 'Εξ άλλου, τα ύφασματα από όρλον έχουν άπιαστη αντοχή στον ήλιο, τον καπνό, τα όξέα και τα διάφορα αέρια.

Το νέο προϊόν παράγεται, όπως και το νάυλον, απ' τα μεγάλα αμερικανικά χημικά εργοστάσια Ντύ Πόν. Οι πρώτες ύλες του είναι απλές, φτηνές και άφθονες: κάρβουνο, ασβέστης, πετρέλαιο, νερό και... αέρας! 'Απ' τη χημική τους ένωση σχηματίζεται ένα άχρωμο υγρό, που περνάει κατόπιν από μικρές τρύπες και στερεοποιείται σε λεπτές ίνες. Τέλος, οι ίνες αυτές τεντώνονται μ' ένα ειδικό μηχάνημα, ως ότου αυξηθώ πολλές φορές το αρχικό τους μήκος. 'Αντί όμως να εξασθενήσουν έτσι, γίνονται απεναντίας στερεώτερες κι' ελαστικώτερες. 'Η ίδια ακριβώς μέθοδος εφαρμόζεται και για το νάυλον.

Οι ίνες του όρλον μπορούν να στριφτούν σε κλωστές, λεπτές σαν το μετάξι ή χοντρές σαν το μαλλί, για την κατασκευή αντίστοιχων υφασμάτων.

Είνε 4 χρόνια τώρα που πρωτοκατασκευάστηκαν διάφορα είδη από όρλον. Δεν παραδόθηκαν όμως αμέσως στην κατανάλωση, γιατί έπρεπε πρώτα να δοκιμασθούν επί πολύν καιρό, στην πρακτική χρήση τους. Το 1947 π.χ., πουλήθηκαν στις 'Αμερικανίδες νοικοκυρές 2000 ζευγυ κουτινάκια για τα παράθυρα από όρλον. Διαπιστώθηκε λοιπόν ότι, όταν πληθούν, στεγνώνουν ταχύτατα χωρίς να «μαζεύουν», κι' ότι δεν παθαίνουν τίποτε απ' τους καπνούς και τις άλλες ακαθαρσίες της ατμοσφαιρας που καταστρέφουν τα κοινά υφάσματα.

Το γρήγορο στεγνώσιμο του όρλον οφείλεται στο ότι απορροφά ελάχιστα νερό, μόλις 3% του βάρους του, ενώ το ρεγιδόν απορροφά 50 - 125%.

'Εξ άλλου, απ' το περασμένο καλοκαίρι, οι υπάλληλοι κι' οι εργάτες του εργοστασίου Ντύ Πόν φορούν πουκάμισα από όρλον, για δοκιμή. Καθένας τους έχει ένα μόνο πουκάμισο, πάντα το ίδιο. Το πλένει κάθε βράδυ και το πρσί το βρίσκει καθαρό, φρέσκο, άτσαλακωτο κι' άπαλό σαν μεταξωτό. Τα πουκάμισα αυτά αντέχουν σε περισσότερα από 100 πλυσίματα, χωρίς να πάθουν τίποτε. 'Ακόμη κι' η βαρεκίνα, που «κόβει» τ' άλλα υφάσματα, δεν πειράζει καθόλου το όρλον.

Το όρλον δεν παίρνει φωτιά εύκολα, μ' ένα ανάμενο τσιγάρο, όπως το νάυλον. Κι' αν ακόμη το πλησίαση κανείς σε φλόγα, καίγεται τοπικά, αλλά δεν ανάβει ολόκληρο.

Για τη δοκιμή της αντοχής του στον ήλιο, εξετέθησαν στο υπαίθρο υφάσματα από όρλον, μετάξι, λινό, νάυλον, βαμβάκι και ρεγιδόν. 'Επειτα λοιπόν από 1½ χρόνο, το όρλον διατηρούσε ακόμη τα 77% της στερεότητός του, ενώ τα άλλα υφάσματα είχαν καταστραφεί. 'Επομένως, το όρλον είναι καταλληλότερο για κουρτίνες παραθύρων, τέντες, σκηνές, πανιά και σχοινιά για βάρκες, κουκούλες αυτοκινήτων, κλπ.

Είνε επίσης ιδεώδες για μαγιό του μπάνιου, γιατί στεγνώνει άμέσως. Για τις καλύτερες απδείξεις καλύτερο το νάυλον, τα άλλα όμως γυναικεία είδη ρουχισμού θ' άρχισουν προσεχώς να κατασκευάζονται από όρλον.

Τέλος, το όρλον είναι καταλληλότερο για παιδικά σπάργανα, όμπρέλλες, αδιάβροχα, εργατικάς «φόρμες», γάντια άνεκτικά στα χημικά υγρά, κλπ.

'Οσοι φόρεσαν για δοκιμή άνδρικά κοστούμια όρλον, βρήκαν ότι φαίνονται σαν μάλλινα, είναι ζεστά το χειμώνα και δροσερά το καλοκαίρι, διατηρούνται εύκολάτα, μπορούν να πλυθούν χωρίς να μαζεύουν, και δεν χρειάζονται κατόπιν σιδερώμα.

'Εφότος η παραγωγή του όρλον θα διατεθώ κυρίως για βιομηχανικούς σκοπούς. Συγχρόνως όμως θ' άρχισή και η κατασκευή ειδών ρουχισμού, σε ποσότητα ολόένα μεγαλειότερη.

'Η βιομηχανία ολόένα και βρίσκει νέα μέσα επενδύσεως του ανθρώπου και φαίνεται πως θάρρη η στιγμή που το μαλλί, το βαμβάκι και το μετάξι δεν θα έχουν τόσο σημασία, γιατί η χημεία με τις διάφορες συνθέσεις της, θα τα αντικαταστήσει.

Το μαγικό ραβδί

Το παραμυθάκι σας

Μια φορά κι' έναν καιρό, δέν πάνε δα και πολλά χρόνια, ζούσε ένα όμορφο παλληκάρι, που όλη του την ημέρα την περνούσε ξαπλωμένο στο γρασίδι, κυττάζοντας τον ούρανο και κάνοντας ώραία όνειρα.

— 'Αχ, Μοίρα μου, κακή μου Μοίρα! έλεγε, γιατί να με κάνης φτωχό; 'Ηθελα ναχα πλούτη, ναχα παλάτια με πενήντα πατώματα, που η στέγη τους ν' άγγιξη τα σύννεφα, ήθελα ναχα γυναίκα μου την Πεντάμορφη του Κόσμου!...

Όλο το καλοκαίρι, αυτό το παράπονο έκανε διαρκώς στη Μοίρα του. Κι' όταν έφτασε το φθινόπωρο, το παλληκάρι δέν άλλαξε καθόλου. Ξαπλωμένο κάτω απ' τις μεγάλες λεύκες, άναστέναζε βαθεία και ξεφώνιζε:

— Μοίρα μου, κακή μου Μοίρα, δέν μ' άκούς; Θέλω να μου δώσης όλο το χρυσάφι του κόσμου, όλες τις λίρες των παραμυθιών!...

Την ίδια στιγμή, φύσηξε παγωμένος άνεμος και τα κίτρινα φύλλα των δέντρων έπεσαν πάνω στο νεό.

— 'Ακαρδη Μοίρα! φώναζε. 'Εγώ σου ζητάω λίρες και συ μου δίνεις τα ξερά φύλλα των δέντρων! Καταραμένη να είσαι!...

Την ίδια στιγμή, μια φωνή άντήχησε πλάι του.

— Γιατί με καταριέσαι, παλληκάρι μου;

— 'Ο νέος γύρισε κι' άντίκρυσε μια γρηά με ολόλευκα μαλλιά και ζαρωμένο πρόσωπο.

— Ποιά είσαι σύ, κυρούλα; τη ρώτησε. — Είμαι η Μοίρα σου, του άπάντησε η γρηά.

Το παλληκάρι πετάχτηκε άπάνω όργισμένο.

— Έσύ λοιπόν είσαι η Μοίρα μου; φώναζε. Γιατί με βασανίζεις και μ' άφήνεις βυθισμένον στη φτώχεια;

— Τί θέλεις από μένα; ρώτησε η Μοίρα του.

— Θέλω το μαγικό ραβδί των παραμυθιών, που όταν το κρατάς στα χέρια σου, γίνεται ό,τι κι' αν ζητήσεις.

— 'Η Μοίρα του χαμογέλασε.

— Αυτό είναι όλο; του έπτε. Νά, πάρε το ραβδί που μου ζητάς.

— Έβγαλε από τον κόρφο της ένα έβενινο ραβδί, στολισμένο με σεντέφι, του δώσε κι' έγινε άφαντη.

Καταχαρούμενο το παλληκάρι, χτύπησε άμέσως το ραβδί κάτω και φώναζε:

— Πνεύμα που έκτελεις τις διαταγές εκείνου που έχει το μαγικό ραβδί των παραμυθιών, θέλω να μου φέρης δέκα σακκιά χρυσάφι!

— Άντήχησε τότε μια φωνή:

— Δέν γίνεται αυτό σήμερα, παλληκάρι μου. Το χρυσάφι είναι κλεισμένο και διπλομανταλωμένο στις Τράπεζες και στα χρηματοκέντρα των πλουσίων!

Ξαναχτύπησε το παλληκάρι το ραβδί και φώναζε με θυμό:

— Θέλω να μου χτίσης ένα παλάτι με πενήντα πατώματα!

— Χά, χά, χά! έγέλασε το Πνεύμα. Τί άξία έχει ένα παλάτι με πενήντα πατώματα; Στην 'Αμερική βρίσκονται παλάτια μ' εκατόν πενήντα πατώματα!

— Σε τί εποχή ζούμε!... άναστέναζε το παλληκάρι.

Κι' άφού συλλογίστηκε λίγο, χτύπησε

Βροδάκι

Το ποιηματάκι σας

Βραδάκι άργά στον ούρανο
τριγύρω στον άποσπερνό
λάμπουν δυο - τρία άστέρια...

Σχολάει ο πατέρας τη δουλειά,
και τα καλά του τα παιδιά,
πάν' του φιλούν τα χέρια.

Βραδάκι η μάνα τον φιλεί,
νερό του χύνει να πλυθή
κι' όλη χαρά του παίζει.

Κι' ο Μήτσος μας - να το χαρώ, -
ένάμιση χρόνων μωρό,
σκαλώνει στο τραπέζι.

Κόβει ψωμάκι η Φωτεινή,
καθένας παίρνει ένα σκαμνί
και τρώμε όσο πεινάμε.

Βραδάκι πάναν τα πουλιά,
όλοι μοιράζουμε φίλια
και στα κρεβάτια πάμε.

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

το μαγικό ραβδί των παραμυθιών κάτω και πρόσταζε:

— Άκουσε, Πνεύμα: Θέλω να μου φέρης, άμέσως, το άθάνατο νερό! Άναστέναζε τώρα, με τη σειρά του και το Πνεύμα.

— Τί να το κάνης το άθάνατο νερό, νέε μου; του έπτε. Θέλεις να γίνης άθάνατος; Που θα σταθής όμως; 'Η βόμβα του ύδρογόνου θα θρυμματίση τη γη!...

Το παλληκάρι άνοιξε διάπλατα τα μάτια του.

— Άλήθεια λές; ρώτησε.

— Την πιο τικρή άλήθεια, παλληκάρι μου.

Φρένιασε απ' το θυμό του το παλληκάρι.

— Θέλω να μου φέρης την Πεντάμορφη του Κόσμου να την πάρω γυναίκα μου! πρόσταζε.

— 'Η Πεντάμορφη του Κόσμου άπάντησε το Πνεύμα, πήγε στο Σχοληγουντ κι' έγινε στάρ του κινηματογράφου.

Το παλληκάρι, πέταξε τότε με όργη το μαγικό ραβδί κάτω κι' άρχισε να κλαίη.

— Είμαι δυστυχισμένος!... έλεγε. 'Η Μοίρα μου με άπάτησε. Το μαγικό ραβδί των παραμυθιών, δέν έχει πιά καμιά άξία σήμερα!...

— Νά, έπτε το Πνεύμα. Το μαγικό ραβδί των παραμυθιών δέν έχει καμιά άξία σήμερα. Δέν πρέπει όμως ν' άπελπίζεσαι γι' αυτό, παλληκάρι μου. Και χρυσάφι και παλάτια και την Πεντάμορφη του Κόσμου μπορεί να τ' άποκτήσης ένας νέος, φτάνει να μη χάση το κουράγιο του, φτάνει νανε τίμιος και προκομένος. Το μαγικό ραβδί των παραμυθιών είναι η προκοπή και η τίμια δουλειά.

Το παλληκάρι συλλογίστηκε πολύ και ύστερα έπτε:

— Νά, έχεις δίκιο. Πώς δέν το σκέφθηκα τόσο καιρό;...Θά δουλέψω και με τον ιδρώτα μου και τη βοήθεια του Θεού θ' άποκτήσω ό,τι επιθυμώ η ψυχή μου.

Κι' άληθινά, το παλληκάρι ρίχτηκε στη δουλειά κι' έπειτα από χρόνια άποκτήσε πολύ χρυσάφι, ένα θεόρατο παλάτι και πήρε γυναίκα του μια σεμνή κι' όμορφη κοπέλλα, που ήταν άπαραλλάκτη με την Πεντάμορφη του Παραμυθιού, σαν διδυμή άδελφή της.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Το κακόμοιρο!...

'Η ιστοριούλα σας

'Ο Γιαννάκης βρίσκεται από αρκετή ώρα στον κήπο.

Ξαφνικά η μαμά του τον άκούει να ξεφωνίζει και τρέχει να δη τί συμβαίνει.

'Ο Γιαννάκης βρίσκεται κοντά στη μικρή δεξαμενή του κήπου και κλαίει άπαρηγόρητα.

— Σε καλό σου, παιδί μου, του λέει η μαμά του. Τί έπαθες και τσιρίζεις έτσι;

— 'Αχ! μαμά μου! άπαντάει ο Γιαννάκης πνιγμένος στους λυγμούς. Δέν ξερεis πόσο το λυπάμαι!...

— Ποιό, παιδί μου;

— Το χρυσόψαρο που είχαμε στη δεξαμενή.

— Τί έπαθε το χρυσόψαρο;

'Ο Γιαννάκης άπλώνει το χεράκι του, της το δείχνει να έπιπλεη στο νερό, και της λέει:

— Πνίγηκε το κακόμοιρο, μαμά μου. πνίγηκε!...

MIKY MAOYΣ

Χιούμορ

— Δέν μου λές, Τάκη, έσύ ξεκρέμασες τη φωτογραφία του μπαμπά σου; ρώτησε η κυρία Διογενίδου το μικρό γυιό της.

— Νάι, μαμά!

— Και γιατί παρακαλώ;

— Γιατί χτές έλεγε ο μπαμπάς ότι μόνο τους κακούς ανθρώπους κρεμάνε. Κι' έγω δέν θέλω να τον δη κανείς κρεμασμένο και να λη πως ο μπαμπάς μου είναι κακός άνθρωπος!

Συζητούν το βράδυ στα κρεβάτια του η Μαρίκα κι' ο Σπυράκης.

Μαρίκα: Γιατί, Σπυράκη, δέν μένει και τη νύχτα ο ήλιος στον ούρανο;

Σπυράκης: Γιατί τη νύχτα δέν βλέπτε να περπατήση στο σχολάδι και θάψε!...

— Γιαγιά, όταν φορέis τα γυαλιά βλέπεις τα πράγματα μεγάλα ή μικρά;

— Μεγάλα, παιδί μου. Γιατί ρωτάς;

— Για να τα βγάλης γιαγιά την ώρα που θά κόψης το γλυκό που θά μου δώσης.

— Γιαγιά, όταν φορέis τα γυαλιά βλέπεις τα πράγματα μεγάλα ή μικρά;

— Μεγάλα, παιδί μου. Γιατί ρωτάς;

— Για να τα βγάλης γιαγιά την ώρα που θά κόψης το γλυκό που θά μου δώσης.

— Γιαγιά, όταν φορέis τα γυαλιά βλέπεις τα πράγματα μεγάλα ή μικρά;

— Μεγάλα, παιδί μου. Γιατί ρωτάς;

— Για να τα βγάλης γιαγιά την ώρα που θά κόψης το γλυκό που θά μου δώσης.

— Γιαγιά, όταν φορέis τα γυαλιά βλέπεις τα πράγματα μεγάλα ή μικρά;

— Μεγάλα, παιδί μου. Γιατί ρωτάς;

— Για να τα βγάλης γιαγιά την ώρα που θά κόψης το γλυκό που θά μου δώσης.

ΑΟΕ
ή Γαλιεόπουλος
4 Σηφην Εύδοα
ΑΘΗΝΑΙ: Στάση Φωξή 69, 70, 71, 72
ΠΕΡΑΙΕΥ: Παράκληση 1, Λοιπών 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Η πρώτη επίσημη δοκιμή...
ΑΘΗΝΑΙ: Στάση Φωξή 69, 70, 71, 72
ΠΕΡΑΙΕΥ: Παράκληση 1, Λοιπών 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12

Αυτό είναι
Το περίφημο Κραγιόν ΝΕΛΣΟΝ
ΠΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ
ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟ
ΜΕΓΑΛΟ ΤΟΥ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ:
ΝΑ ΜΗ ΒΓΑΙΝΗ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ
ΑΔΙΝΗ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

Διδάστε τον άνδρα νεαρό. Μακάρι να το έκαναν και τόσα άλλα κορίτσια από την άρχη. Τότε δεν θα είχαμε τις απογοητεύσεις και τα δραματικά αναστατώματα, που μου περιγράφουν όσες μετανόησαν, στα γράμματά τους.

Κ α κ ό τ υ χ ο ν σ τ η ν ά γ α π η ν : Πρώκι Κεφαλληνίας: 'Αντι να γράψετε το μυστικό σας στην θύρα-φλη γειτονόπουλα σας, προτιμώτερο είναι να της το φανερώσετε προφορικά. Κι' αν δεν δεχθή το αίσημά σας να το πάρτε απόφαση χωρίς απογοητεύσεις. 'Ετσι κάνουν οι λογικοί και 'αυτοχρονισμένοι' νέοι.

Κ ρ υ φ η ν ά γ α π η ν : Σε ηλικία μόλις 15 χρονών, μαθητρίουλά ακόμα, αντί — όπως άπειλείτε — να πάρτε μαχαίρι και να χτυπήσετε για την ερωτική σας περιπέτεια, το καλλίτερο, το λογικότερο, το συμπεριότερο είναι να πάρτε τα βιβλία σας στο χέρι και να στρωθήτε στο διάβασμα, μήπως πάθετε καμμία λαχτάρα στις εξετάσεις. 'Οπότε και τους γονείς σας θα πικράνετε και τη μόρφωσή σας θα καθυστερήσει — πράγμα που δεν επιτρέπεται για ένα φιλότιμο κορίτσι, που θέλει ν' αναδειχθή τίμια και να δημιουργήσει κάτι στη ζωή του.

Δ υ ό φ ι λ ε ς, Κυψέλην: 'Απαντώ με τη σειρά στα ερωτήματά σας: 1ον) Κάνετε πολύ καλά να μην έχετε εμπιστοσύνη στον έρωτα που ανεντύχη με άλλη γραφία από μακριά. Γιατί η απόσταση και το μυστήριο της άγνωστης ή του άγνωστου εξιδανικεύουν πολύ τα πραγματικά πρόσωπα και πράγματα, εις βάρος συχνά της ελκικριείας. 2ον) Θέλετε ρωτήμα ότι είναι ντροπή και άνοση να θέλετε να μπλεχτείτε με το νεαρό συγγενή σας; 'Εκείνος μπορεί να μην είναι άσπαστος, να σας παρασύρει. Σεις όμως άφείλετε να φανήτε τίμια και να τον άποκρούσετε με τον άσπιότερο τρόπο.

Π ο υ λ ι σ τ ό κ λ α π η ν : 'Ηταν άνάγκη, για να δοκιμάσετε την καλή σας, να της γράψετε άνάγωγο γράμμα και να διασπύρετε ό ίδιος έ-κεί μέσα τον έαυτό σας ότι έισθε έτσι κι' άλλωώς; Δεν καταλαβαίνετε ότι η κοπέλλα, φυσικό ήταν, να προσέξη τα γράφόμενα άφού την ένδιέφεραν και να ξεκόψη μαζί σας; Και τώρα κάθεστε και βασανίζεστε από βάσεις ίδιες άυτοαφάνισμού άνόητες στο μάλω σας. Καλλίτερα να πάτε, να βρήτε το κορίτσι και να του άποκαλύψετε ειλικρινά το αίσημά σας και το πάθμά σας!...

'Α π ε ι ρ η ν μ ι κ ρ ή ν, Βόλον: Θανάζω την άδωότητά σας, άγαπητή μου! Βασανίζεστε από τούψες, αν πρέπει να φανερώσετε στον μέλλοντα σύζυγό σας, ότι κάποτε κάποιος νέος σας φίλησε! Μα αξίζει τον κόπο να το συλλογίζεστε άκόμα; 'Όσο για τη δεύτερη έρώτησή σας, τί θα κάνετε όταν θ' αγαπήσετε — τί να σας πώ; 'Όταν συμβή το... ποθούμενο, τότε μόνον σας θα μπορέσετε να βρήτε τί πρέπει το λογικότερο και άξιόπρεπτο να κάνετε!

Μ α ί υ - Σ. Τ.: Νομίζω ότι πρέπει πριν άπ' όλα να ψυχολογήσετε όχι μόνο τις διαθέσεις και τον χαρακτήρα του νέου — αν δηλαδή σας συμπαθή σοβαρά και αν θα είναι έξιος για να δημιουργήσετε μαζί του το μέλλον σας — αλλά να ψυχολογήσετε και τα δικά σας τα βαθύτερα αίσημμάτα: Είναι άληθινή άγάπη αυτό που νοιώθετε ή αίσημητικός ένθουσιασμός που — για τα σύγχρονα μέλιστα κορίτσια — δεν πρόκειται ναχη σοβαρότερη συνέχεια και συνέπεια, έννοώ το γάμο; 'Αν στα έρωτήματα αυτά δώσετε καταφατική άπάντησι, τότε μπορείτε και μόνον να το μιλήσετε, να του έμπιστευθήτε τις σκέψεις σας και να ζητήσετε ά-πλά και τίμια να σας έξηγηθή κι' αυτός. 'Όσο για την κάρτα που του στείλατε, γιατί άνωθυμός, άφού είσθε γνήσιοι κιόλας;

Α ι μ ί λ ι ο ν Κ α μ ι ν ι ώ τ η ν : Δυστυχώς δεν κρατάμε άρ-χείο της άλληλογραφίας του 'Ερωτικού Γραμματοκιώβιου και έτσι δεν μπορούμε να σας διαφωτίσουμε, αν η άπάντησή μας άφορούσε έσας ή άλλον, άφού κι' εσεις μου γράφετε: 'λόγω της πολυκαριέρας δεν μπορείτε να θυμηθήτε πώς έχει η ύπόθεσή!' 'Εν πάση περιπτώσει, αν η άπάντη-σας σας ένδιαφέρει, δεν έχει σημασία ποιάς από τους συνεργάτες μας σας την έδωσε. Δεν είν' έτσι;

Δ α φ ν η ν Γ. Γ. 52: Δεν να-

μίζω, ότι γίνετε περισσότερο 'ε-λαιο', όπως σεις γράφετε από έ-κείνον, αν το πάρουμε έτσι το ζή-τημα. 'Όσο για τις νέες προτάσεις, που σας κάνει, τί να σας πώ; Αυτό είναι ζήτημα δικό σας. 'Αν σας ένδιαφέρει και ό χαρακτήρας σας το επιτρέπει να περνάτε έτσι τον καιρό σας, με χωρισμούς και ένασυνδέσεις, μπορείτε να δεχθήτε και πάλι. 'Αλλά για είσοδο σύνδεσμο πρέπει να το σκεφθήτε πολύ, να κλείσετε έτσι τη ζωή σας...

Τ ζ ώ ν 6632: 'Αγαπητή μου, το πράγμα πρέπει να το πάρτε πιο ώ-μα. 'Οσοδήποτε και αν την αγαπάτε την κοπέλλα, είναι γεγονός δεν φαίνε-ται να δείχνει ή τούλαχιστον δεν φαίνε-ται να έχει ή ιδέα να το σκέπτεται πώς να έχει πάρει σοβαρά, αλλά μάλλον έ-ρωτοσύντη και κολακώματα άπώως με το αίσημά σας. Κι' άφού είναι έτσι, καταλαβαίνετε ότι δεν μπορείτε να της προτείνετε καμμία όριστική για το μέλλον σας, άφού λογαριάζετε ότι μόνο ύστερ' από δέκα χρόνια θα μπο-ρίτε ν' άποκτήσετε κάποιον όικονο-μικήν άνεξάρτησι, που να σας επι-τρέπη να δημιουργήσετε οικογένεια. Στο μεταξύ, πώς θαχτείτε την αξίω-ση να σας περιμένη η κοπέλλα και μά-λιστα να διανύουνε την τύχη της, άφού καλά — καλά δεν ξέρετε αν σας αγαπά; 'Αν και θ' άπορούσατε γύ-ρω στο θέμα αυτό να της ζητήσετε μία σοβαρή γνώμη και μία της άπό-φασι. Το προτιμώτερο μου φαίνεται ότι είναι να μην βαυκαλίζεστε με τολ-μηρές έλπίδες, που όι προϋποθέσεις — όπως τούλαχιστον δείχνει το γράμ-μα σας — δεν έννοούν την πραγμα-τοποίησι τους.

'Ο ρ φ α ν ό ν ν έ ο ν : Μα για ν' έραβαναιάτε, ύστερ' από τις αίσημητικές σας διαχύσεις ύποθέ-τω ότι προλάβετε να σκεφθήτε όλο το ζήτημα και ν' άποφασίσετε για το γάμο σας. Συνεπώς γιατί τώρα σας γεννιούνται άμφιβολίες και ρι-χνετε την εύθυνη σε μένα — μιάν ά-γνώστη — να σας συμβουλεύση, αν πρέπει να παντρευθήτε; Νομίζω ότι δεν κάνετε άσχημα, άφού μάλιστα ά-γαπώστε. 'Όσο για τη ζήλεια της, αυτό είναι κάπως άπόδειξις, ότι άλη-θινά σας αγαπάει. Μα πρέπει και σεις να της δείξετε όλη την έμπι-στοσύνη και το αίσημά σας, ώστε να ησυχάση και να μη σας τυραννή με τις άμφιβολίες της. Φυσικά όλ' αυτά με καλό τρόπο, πολιτισμένα και δίχως 'εδριμύστες παρατηρήσεις'.

Σ τ ρ α τ ι ώ τ η ν Α. Ε. Μ.: 'Απ' όσα μου γράφετε συμπεραίνω, ότι η κοπέλλα δεν αισθάνεται κανένα βαθύτερο ένδιαφέρον για τις προτά-σεις που της κάνετε και μήτε το πρε-στα σοβαρά το αίσημά σας. Γι' αυτό νομίζω ότι δεν αξίζει να συ-νεχίσετε την άσκοπη άλληλογραφία. Και μάλιστα δεν βλέπω ν' αξίζει τον κόπο να βασανίζετε το μάλω σας, άφού δεν μπορεί αυτό να καταλήξη σε τίποτε.

Ε' Η π ε θ ε ρ ά μ ο υ, Καβάλ-λαν: 'Αφού δεν ήσαστε σε θέσι να δημιουργήσετε γάμο, μιά και δεν σας το έπείρεσαν οι οικονομικοί σας, δεν έπρεπε ν' αναλάβετε τέτοια ύποχρέω-σι άπέναντι της κοπέλλας και των γονέων της. 'Αλλά κι' άφού έγινε α-κό, γιατί δεν αφήνατε να εξελιχθούν τα πράγματα όμαλά, παρά καθίστα-τε και τα φανερώσατε όλα στη μέλλουσα πεθερά σας; Τώρα που δημιουργήθη-κε αυτή η σύγχυσις και η όλη κακο-τυχία, τί γνώμη να σας πώ κι' έ-γώ; Το λογικότερο θαταν να έρθε-τε σε συνεννόησι με τη μητέρα της κα-λής σας, μήπως τώρα δεχτή να σας άποκαταστήσει. 'Αλλά και για τη λύσι αυτή, προϋποθέσεις — καθώς έννοείτε, — είναι ό οικονομικός παρά-γων. Και σεις τί σκέπτεσθε και τί μπορείτε πάνω στο κεφάλαιο αυτό; Να το ζήτημα που πρέπει να ρυθμί-σετε πριν άπ' όλα. 'Αλλωώς, άπο-συρθήτε πιά κι' άφήστε την κοπέλλα έλεύθερη να κανονίση τη ζωή της.

Θ ο λ ό ν ό ρ ι ζ ο ν τ α : 'Αν και ύποθετω ότι σας έδωσα την ά-πάντησι, σας την ένασυνέμωνα κι' έδω, μήπως δεν την είχατε διαβάσει έγκρίτως. Λοιπόν η γνώμη μου είναι ότι έρ' όσον υπάρχει τέτοιο ηθικό βρασις, άπέναντι ενός γάμου υπό τις συνθήκες που μου άναφέρετε, δεν βά-τρεπε ές άρχης να παρασυρθήτε από ένα τόσο άφυλόλογό ήτο αίσημα. Είναι βέβαια φυσικό να ύποφέρετε τώρα και ναχτείτε τούψες, όλλά — καθώς σας το είπα — και όπως και σεις το αντίλαμ-

ΚΡΑΓΙΟΝ
ZINNIA
ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΔΕΝ ΕΡΕΘΙΖΕΙ

Κομπιναιζόν
Ζέρσευ-Κλός
10.000 — 30.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

MENTIΟΥΜ
ΔΑΦΝΗ
Βραβείον 'Ετερίας Φυτικών 'Ερευνών, όδός Κουφέλης 34 β'. 'Ωραί, έ-πισκέψας 9—6, τηλέφ. 82.529.

Με την TWA
δι' ΑΜΕΡΙΚΗΝ
5 πτήσεις έδωμ. 31 ώροι

Με την TWA
δι' ΑΜΕΡΙΚΗΝ
5 πτήσεις έδωμ. 31 ώροι

ΓΑΛΛΙΑΝ
4 πτήσεις έδωμ. 8 15' ώροι
ΚΑΪΡΟ
5 πτήσεις έδωμ. 3 15' ώροι

ΤΑΞΕΙΣ
Μόνον ή TWA σας μεταφέρει ύπερ-άνω του 'Ατλαντικού και έντός των 'Ηνωμ. Πολιτειών 'Αμερικής.

δάνεσθε — δεν μπορεί να γίνη τίπο-τα, παρά να το πάρτε άπόφασι και ν' άφήσετε στον χρόνο να σβύση την πικρή άνησύνη...

Κ α ρ ο ι ο γ ν ω σ τ η ν γ υ ν α ι κ έ ν, 'Ερέτριαν: Πολύ λογι-κά και τίμια σκεπτεύετε, ότι ούτε ή θρησκεία, ούτε ή κοινωνική αντίληψη μπορούν ν' άνεχθούν ένα τέτοιο αίση-μα, που δεν προκύπτει να καταλήξη πούθεν. Ιί' αυτό να παρете το ύπο-φως να κουνεντιώσετε με ύποφροσι-κότητα και ασυμπτωτική στην κοπε-λλα, να παψη να έχη όποιεσδήποτε σκέψεις και βλειςεις για σας ύπως και σεις δεν έχετε παρμωσεις — έτσι να της το πητε. Και ν' ύποθέσετε στο μέλλον καθε συναντήσι μαζί της, ω-στε να μπορέση όχι μόνον να έχασθη αυτο το άνοητο αίσημα της, αλλά και να συναισθανή πώς δεν της επι-τρέπεται να έχη τέτοιο όασμο μ' ένα τόσο στενο συγγενή!

Κ α λ π ι κ ο ν πα ρ ά ν : Συμ-πονω άπολυτά την άληθινή στενωχω-μική καταστάσι σας, άλλα παρ' όλο που με όλη μου την καρδιά ύκολα να σας φανώ χρησιμή λυτουμεσι που δεν μπο-ρ ν' ανταποκριώ την παρκαλήσι σας. Δυστυχώς δεν γνωρίζω κανένα στο έξωτερικό, που να μπορή και να ύελση πραγματικά να σας βοηθήσει. 'Αλλά γιατί οεν απευθύνεσθε σεις κα-μιά, με όλο το θάρρος της τιμητικής σας αναπρίας, σε κάποιον από τα τόσα ίορμματα μας ('Εθνικόν 'Ιορμμά, Παι-τριωτικόν 'Ιορμμά, Φανελά Τζατριω-τού, Φίλες Τζατριω, κλπ.). να εκθέ-σετε την κατάσταση σας και να ζητή-σετε την συμπαράστασι τους; Είμαι βέβαια, ότι θα έννοιαφένουν και κα-πως θα σας βοηθήσουν.

'Α π ε λ π ι σ μ έ ν η ν έ ρ ω τ α, Θεσσαλονίκη: Μα δεν καταλα-βαίνετε άγαπητή μου, ότι ό νεαρός σας κοροϊεύει; Μπορεί στην αρχή ναυσιχέη κάποια συμπωσία για σας. Μα τώρα που μεγάλωσε και μήτηρ στην κοσμική ζωή κι' έμωθε να έρω-τοτροπή, κυττάζει και τις άλλες, χω-ρίς βέβαια να παρατήρη κι' εσας — επειδή θέλει να σας έχη σύγυρη και του χεριού του. Γι' αυτό, αν ύελετε την ειλικρινή μου συμβουλή, πάμτε να βρήνητε και να... ζωρώμετε άπ' τα δακρυά — καθώς μου γράφετε — και παρτε το άποφασί: Μα μην ένασυν-αντήθητε μαζί του, έωτα και αν σας πιεση, έωτα και αν σας ύποσχέθι. Κι' αν σας πη ότι μοναχα σας αγα-πάει και σας θέλει κι' ό,τι άλλο, τό-τε στείλετε τον στούς δικούς σας να σας ζητήση νομίμως. 'Αλλά με την προϋπόθεσι κι' έδώ ότι τον βρίσκετε άξιο να γίνη άντρας σας...

Γ ι ά ν ν η ν 'Α γ ι ά ν ν η ν : 'Ακούστε με, άγαπητή μου: Είσθε μάλωμένος άνδρας και μόνος σας θάπρεπε να έχετε την εύθυνη των πρ-έξων σας. 'Αν ή νέα που σας συγκι-νησε την καρδιά είναι καλή και αξία και σεις την αγαπάτε κι' αντίλαμ-βάνετε ότι κι' εκείνη σας συμπα-θεί, γιατί διατάχετε και δεν πάτε να την ζητήσετε από τους δικούς της; Μην νομίζετε ότι σας ύποτιμά επειδή δεν σας φέρταει σαν ξετρελαμένη από έρωτα. Κι' έπειτα γιατί την κατηγο-ρείτε που θέλει να παντρευθήτε; Δεν είναι φυσικό για κάθε κοπέλλα να έν-διαφερθή για την άποκαταστασι της; 'Η έχετε την άξίωσι να ύποτιζέται για σας από άγίωσι, χωρίς να λογα-ριάζη τον έαυτό της και τις συνέ-πειες γά το μέλλον της; 'Οχι δέ! Να είσθε βέβαιος ότι και ή άλλη που μου γράφετε, λογαριάζει πώς να σας καταφέρη, έωτα και αν δεν σας το λέη. 'Όποτε... 'αδιαλύετε και παίρ-νετε! χωρίς όμως του λόγου σας να το παίρνετε στο φιλότιμο — ά-στοχα!...

Σ. Π. Χ. — Μ. Γ. Β.: Μα, άγα-πητή μου, πώς άνησυχείτε κι' άπεν-θύνεστε σε μένα για να μαβείτε αν ή καλή σας σας αγαπάει, άφού συγχρό-νως μου γράφετε ότι ή ίδια σας μι-λούσε για το αίσημά της και με τη συγκάταστασι και των δικών της, εί-χατε άποφασίσει να παντρευθήτε; 'Αν άμφιβάλλετε για το αίσημά της, κατόπιν της άρρώστειας σας, αυτό βέβαια δεν μπορεί να το έρω. 'Αλλά φαντάζομαι, ότι ίσα-ίσα ή άρρώστια σας θάπρεπε να της δώ-ση την εκκαίρι να σταθή πιά στορ-γικά και πιο πιστά κοντά σας άφού σας αγαπάει.

Ρ. Α. Φ. 3883: Τι να σας συμ-βουλεύω, άγαπητή μου; Οι δίαιτες λύσεις και οι άφυλόλογες άποφά-σεις που πήρατε στο πρώτο φούν-

ταμα του έρωτός σας και πριν κα-λά — καλά κατασταλάξουν οι αντίλη-ψεις σας, όπόμουν ήταν να σας ό-δηγήσουν στο σημεινόν σας άδείο-δο. Φοδούμαι μίπως ή γυναίκα σας, μετά τους ένθουσιασμούς της άμοι-βάδας άπαγωγής σας, μετανόησε — είτε γιατί προυνόσατε δύσκολα από οικονομική έποψι, είτε γιατί έβλεπε πώς δεν ταιριαζάτε. 'Αλλ' αυτό θά-πρεπε να τάχετε και οι δύο προβλέ-ψει από πριν, προτού δημιουργήσετε οικογένειν. Τώρα, αν βλέπετε ότι δεν ύπάρχει τρόπος να ξαναγυρίση κον-τά σας, ή μόνη, δυστυχώς, λύσις είναι να χωρίσετε για να ξαναβρή κα-θένας σας τον χαμένο έαυτό του και την πίστι του στη ζωή. Μόνο, φυσι-κά, που πριν άπ' όλα πρέπει κι' από τους δύο σας να έξασφαλισθή ή ζωή των παιδιών σας!

ΕΡΗ

Κάθε Κοπέλλα
Γυναίκα
Εξωστρεφικά πρέπει επίσης να είναι κομμά ντυμένη. Της συνιστάμεν το νέο μας μοντέλο Κομπιναιζόν, Κλός, από κρέμ-βατέν με κομμά μακρύς.

MINION
ΤΗΜΑ ΓΥΝ. ΕΙΣΠΡΟΨΟΝΣ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
"Όσο και νέα μοντέλα"

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Ν. ΚΑΛΑΤΖΟΠΛΑ
ΑΙΟΛΩ 59, ΒΥΖΕΝΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΑΥΛΙΑΣ 30
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Ριζική άποτρίχωσις του προσώ-που κλπ. άνευ ούδενιας βλάβης του ζέρματος. επιτυγχάνεται δια τε-λευταίου τύπου ειδικού μηχανήμα-τος υπό του ειδικού ΔΕΡΜΑΤΟΛΟ-ΓΟΥ Ιατρού κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕ-ΓΟΡΡΑΧΗ. Στίσις πτερίων: 'Οδός Γε-ρανίου 33 Τηλ 5-539 2-7 u u.

ΒΑΦΗ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΕΙΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ
RIDA
ΠΩΛΗΣΗ ΧΩΔΑΡΙΚΗ
ΚΑΡΟΦΗ 4 Τηλ 26 123

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

'Απαντήσεις έπιστολών

Ε. Κ. Μ., 'Ενταύθα: 'Ισως πρό-κειται περί κονδυλωμάτων, τα όποια θεραπεύονται με την μέθοδο της ή-λεκτροπηξείας. Πάντως χρειάζεται προσοχή εξέτασις. Με άλληλογρα-φία δεν θεραπεύονται τούτου είδους παθήσεις που για κανένα λόγο δεν πρέπει να παραμελούνται. 'Ερ' όσον είσθε άπορη δύνασθε ν' άποσταθήτε στο Δερματολογικό Τμήμα ενός των Δημόσιων Νοσοκομείων, και δώδε-κα τώ Θεώ ύπάρχουν τόσα πολλά!...

'Ε φ ι ά λ τ η ν Κ α β ά λ λ α ς : Πρόκειται για τις συνηθι-σμένες άφδες του στόματος οι ό-ποιες είναι μικρές φυσαλίδες που κα-ταλήγουν σ' εξέλκωσι και παρουσιά-ζονται κυρίως στον βλεννογόνο του στόματος. Είναι πάθους άρκεία συ-χνή. Οι άφδες συνυπάρχουν με πεπτι-κές διαταραχές και άναφαινονται κυ-ρίως κατόπιν χρήσεως ψωριών πα-στών, σκληρών τυριών, του τσιγάρου ή από χαλασμένα δόντια. Κάθε ήμέ-ρα να πλένετε το στόμα σας με μό-λις χλιαρό χαμομήλινο και να έπα-λείρετε τοπικά με λίγο βαμβάκι, βρεγμένο στο κάτωθι φάρμακο, τις άφδες: Borale de soude 4 gr. Tein- ture de myrrhe 8 gr. Sirop de mures 60 gr. Αι έπιβλεις των άφών με το φάρμακο θα γίνονται 4 φορές την ή-μεραν.

Κ υ ρ ι ά ν Κ. Κ., 'Ενταύθα: 'Ο γιατρός που μου γράφετε είναι ό πλέον ειδικός και έμπειρος στις αισθητικές επεμβάσεις. 'Όταν ή έπαυροτική αυτή έγχείρησις γίνη από ένα ειδικό και έμπειρο γιατρό δεν άφνιεν κανέ-να ίχνος και ή επανόρθωσι συντε-λείται πλήρως. Σας την συμβουλεύω άπόλυτα, έρ' όσον έχετε τόση έμπι-στοσύνη σε μένα. Πολύ εύχαρίστης να κάνετε χρήση του όνόματός μου στον γιατρό και να είσθε βέβαια ότι θα σας περιποιηθή εξαιρετικά και με πσσαν δυνατή προσοχή.

Κ α ρ χ α ρ ι ά ν : 'Η άποτρί-χωσις δι' ακτίνων Χ εκτός του ότι δεν είναι ριζική, καταστρέφει το δερ-μα και το καρβονίζει. Κανένας έξ ει-δικών δεν πρέπει να έξανα την ύποθέσιν αυτήν. Για μία τόσο παλαιά μόλυνση νομίζω ότι είναι σέβρα μικτής θεραπείας βισμουδίου και πενικιλί-νης είναι ό,τι θα έπρεπε. 'Όλα αυτά θα σας τα καθορίση ό παλαιός κου-ραντής γιατρός σας.

Α γ ω ν ι ώ δ η έ π ι κ λ η σ ι ν : 'Η πενικιλόθεραπεία δεν έπι-βάλλει τίς περιπτώσεις αυτές. Χρειάζεται τοπική αντισηπτική θε-ραπεία την όποιαν γνωρίζει έριστα και θα σας έασηρή. Είς ειδικός κουρά-νης γιατρός σας. Είναι άπολύην έπι-τελής η έγχείρησις. Να κά-σονται και μην άνευθύνετε μικρο-νέες, πάντως, επανειλημμένες, βιολογικές εξέτασις του αίματος, λαμβανόμενου τούτου πρds εξέτασιν πρds τις πρώτης πρλήψις άούρσης. 'Αποφύγετε για όλίγον καιρόν τις έ-ρεθιστικές τροφές.

Ρ ι σ ε λ ι έ, 'Αμφισσαν και Σ. Δ. Γ. Φ ο ι τ η τ η ν : 'Όπως άι κα-ταρήσεις θάπτεται ούτα αντίθετοι ή μακρά και άδικαιολόγητος άποχή έξ' ίσου είναι καταστροφική. Να μην έγκαταλείψη, κ. Φοιτητή, καθόλου τις σπουδές σου και να είσαι βέβαιος ότι με την μικρήν θεραπείαν, που γράφω και σεις δύο σας παρακάτω, όλα θα πάνε καλά. 'Αλλά συν' 'Αθη-ναί και χείρα κινεί, για να μη σκου-ριάζη! ή μηχανή. Λοιπόν να κενε-τε ένα 4 έδωδωδες από τρεις ένέσεις καθ' έδωδωδες Teston των 25 mg. και κατόπιν έπί δύο μήνες να παίρ-νετε κάθε πρds πρds του φαγητού από ένα καταπότιον Oretol ή Testosan- forte των 10 mg. Μετά διήμνην δια-κοπήν επαναλάβετε και πάλιν την θε-ραπείαν σας.

Ε ν α ν δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν ο ν, Δράμα: Παρομοία περίπτωση πρds 'Σ. Δ. Γ. Φοιτητήν. 'Ακολου-θήσατε και σεις την θεραπείαν που γράφω πρds έκεινον, και άφαστε κα-τά μέρος τα τινάγματα των μυών! Κρίμα στα νεάτα σας. 'Αν παντρευ-θήτε και μάλιστα θα γίνετε και πο-λυτικός.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Σ Μ Ι Χ, Λ Α Δ Α Σ
'Ιατρός - Δερματολόγος

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Αη Λήσιμο

— Μπέττυ, Ντόλυ, Κάθριν, έλατε φάναξ ή κυρά Τούλα στοίχοι κόρες τοπ. — Ηθοί καλές χαράς και τα κουριό-ζικα όνόματα. Πλέκουν τά μήλα στο γυαλό, ξεφώνισε ή 'Εφταλία άρουτι μπουρούτι. Αχ γιαδρούμ Σμύρνη. Έμείς εκεί, κυρά Τούλα μου, τά όνόματα τά παίρναμε απ' τ' άστρα, τά πουλιά, και τά πουλούδα. Κι' άκουγες Λεμονιά, Τριανταφυλλιά, Παγώνα, Περιοτέρω, Αύγερω, Άστέρω. Κι' έτσι ό Σμυρνιός ήδει-χνε τ' όνορε, και τό σε-βνά τό στη γυναίκα.

— Έσύ πιά, Έφτα-λία μου, είσαι πολύ αντίκα!

— Πιδ καλά άντίκα, παρ'α μωτέρνα, ρεζί-λίκια. Μην πάς άλάγα. Η καρσινί μου ή Κουρέντω απ' τά Κου-ρέντα, γέννηκε τώρα Ρέντα, ή κουμπάρα τοπ

άπ' τό Γραμμενοχώρι από Γραμμένη... Μένι, κι' ή Παγδώρα, άπ' την Πογδορί-τσα... Ρίτσα!

Στάθηκε λίγο κατάπτε το σάλιο τοπ και συνέχισε:

— Άγκαλά δά έσείς έδώ άκόμα και τσ' Άγιοι στραπατσάρετε. Βγάλατε τόν Άη Γιάννη Κυνηγό, γιατί ήτανε μούλκι ενός κυνηγού, μπρινιτζή στην κάτσα. Έχετε την έκκλησίά τ' Άη Γιώργη τού Τραχύ, τ' Άη Θανάση τού Βρωμοπόδη στην Εύβοια, και τ' Άη Γιώργη τού Μαχαίρα στη Νάξο, έπειδή ήτανε ή σκλητάδα αύτόνε που τσοί χτί-σανε.

— Έγώ ξέρω να πώ. Έφταλία μου, πώς μπροστά σου δέν πιάνει χαρτωσιά ούτε ό Φαρλέκας!

— Μην κοιονόρης, και μη στραβ-μουτσουιάζης, ξεφώνισε ή Έφταλία. Και έξακολουθήσε:

— Όσο πιά για τόν Άη Γιάννη τόν κατανήτσατε πās - παρτού. Έχετε τόν Άη Γιάννη τόν ξυλλοκόπο.

Ψύλλοι ψύλλοι φέυτε Άη Γιάννης έρχεται με τό σιεροκόναρο και σιεροκοναρίζε σας!

— Έχετε τόν Άη Γιάννη τόν Ρινανά, γιατί έκείνη την έποχή μαζεύεται ή ρί-γανη, τόν Πετιμεζά, τόν Όρνιστή, ξε-ρω και τό τραγουδι του.

— Όταν σέ πρωτογνώρισα ήταν ήμέρα σκόλη τ' Άη Γιαννιού, τού όρνισατή π' ανοίγουν οι κληδώνι!

— Έχετε τόν Άη Γιάννη τόν νηστει-τή, τόν Ριγολόγο που γιατρεύει τό ρί-γος. Τόν Τίναχτή που θεραπεύει τό τι-νοαχτικό. Τόν Ξορινό που έξορίζει τσοί πόνι. Τόν Ξόρκο που ξορκίζει τά κακά, και τόν Βηχανό που γιατρεύει τό βή-χα. Καλέ ως και την Παναγιά άκόμα την βαφτίσατε Άγια Σωτήρα.

Παναγιά κι' Άγια Σωτήρα φέρτηνε κι' άς είνε χίρα.

— Όυόλο τσ' Άγιοι τσοί στραπατσά-ρατε. Τόν Άη Λευτέρη λέτε Άγιο Αύ-κουλα. Τόν Άη Ισιδώρο Άη Σιδερέα. Τόν Άη Τρύφωνα Άστροφο. Την Ζωο-δόχο Πηνελόπη. Τόν Άη Παχώ-μιο Άη Μπάχη και τση Πεντηκοστής Άγια Φωτιά!

Έκείνη την στιγμή ό άντρας τοπ κυ-ρά Τούλας, ένας γεροχωράτης ξεπρό-βαλε άπ' τό ντουρσεκι και τσ' έπτε:

— Άιτ' όύρε να πάμε στο πανηγύρι τ' Άη Λήσιμο!

Και τότε σκασμένη στα γέλια ή Έ-φταλία ξεφώνισε:

— Ηθοί! να, άκουσα κι' άλλο που δέν ήξερα, τσ' Αναλήφωας, Άη Λήσιμο!... Άληθεία, έίστε... για τά πανηγύρια! ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τά βάσανα τού Καραμπέτ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΚΟΡΙΤΣΟΣ

Ίφημερίδες διαβάζω, ιγγελίες βιλέπω: Ζη-τείται ντακτυλογράφος. Βαί, έσόγλου έπεκλέρ, λέω, έτεψίξ έρίφ, μεγάλο μηχανή ήρρίσκουνε. Κο-ριτσι ήθελουνε, ήφημερίδα τού βάζουνε. Ζητείται γράφουνε, κορίτσα έρχονται. Άμα μηχανή μου ήρρεί. Στάσου, γιάχο! Φίλο μου Άντωνη πιάνω:

— Ίφημερίδες διαβάξεις;

— Διαβάζω, λέει.

— Ίγγελίες βιλέπεις;

— Τί άγγελίες, ρέ Καραμπετιά;

— Άμα, τού λέω, τό άλλο ιγγελίες, χίτς έν-διαφερομένο ντέν με ικάνουνε. Άμμμα τούτις ίδω τό άγγελίες, «ζητείται ντακτυλογράφος... ζητείται υπηρέτρια... ζητείται καμαριέρα», πολ-λύ ένδιαφερομένο ικάνουνε. Ίγγελια ήφημερίδα βάζεις, πόδι απάνω στο πόδι, περιμένεις, κορι-τσια έρχονται, ντακτυλογράφος — μακτυλογρά-φος, υπηρέτρια, καμαριέρα, φίλαν φιστίκ, δια-λεγμένο να ικάνεις. Άμα κορίτσι ζουμπουλου-δικο ένεται, γκέλ μπουρντά λές, χίτς κουρασμέ-νος ντέν ένεσαι. Πιράμμα μοναχο τού στα πόδια σου έρχεται.

— Βρέ Καραμπετιά, μου λέει, πολύ έξυπνος είσαι!

— Άδικος έχω;

— Δίκω έχεις.

— Ίγγελια να βάζουμε, νταραβέρι να ένεται.

Κάτω καθομαστε, ιγγελια - μιγγελία γραφου-με. Έγώ ελληνικός ντέν ήκσέρω, άμα Άντωνη λέω, ελληνικά να γράφω: «Ζητείται ντακτυλο-γράφος χοντρή - χοντρή, στρουμπουλή, σμορφη, με περιφέρειες - μεριφέρειες, όλα ώραία. Είκοσι χρονών να ένεται, χίτς παραπάνω ντέν κάνει. Μισθό καλό να δίνουμε, άμμμα καλή να έν-εται και δέν ήκσέρει γραφομηχανή ντέν πει-ράζει, ζαράρ γιόκ! Πληροφορία Καραμπέτ Σα-λιανιάν, όδός ιτάδε, άριθμός δεινάω».

Φίλος μου Άντανάκη, σκασμένος στα γέλια ένεται.

— Βρέ Καραμπετιά, λέει, ίνεται τέτοια άγ-γελία; Με τό σκουτόξυλο, παρμένο να σε κά-νουνε.

— Γιατί, γιάχο;

— Γιατί έτσι, μπρέ.

— Άλλο ιγγελια γράφει, χίτς παχουλή - μαχου-λή ντέν λέει, σοδάρ - σοδάρ τά λέει, πληρο-φορία Καραμπέτ Σαλιανιάν. Τέλος ιπάντων. Ίγ-γελία ήφημερίδα πηαίνω, λεφτά πηαίνω, ιγγε-λία δημοσιευμένος ένεται. Άμάν! Νέ τουρ μπο-υμπέ; Μαγαζί μου μεγάλο φασαρία άρχίζει, κο-ρίτσια πηαίνουν, κορίτσια έρχονται.

Μόλις με βιλέπουνε κορίτσια, κυτάνε, γελά-νε, θυμώνουν, ζαρώνουν, μωρμουρίζουν, πόδια τού βάζουνε, δρόμο παίρνουνε, δρόμο αφήνουνε... Ά-μάν κουζούμ, άμάν γιαδρούμ! Από πίσω τρέχω: — Στάσου ματουμαζέ! Γιατί φεύγεις, κου-ζουμ; Καραμέλλες - μαραμέλλες να σου δίνω.

Χίτς όμως ντέν άκουε, δρόμο παίρνουνε! Γιατί μπέ; Ίπελπισία με πιάνει. Μαγαζί μου δέν τις ήρρεί, φάτσα μου δέν τις ήρρεί, τί ίνεται; Ντέν καταλαβαίνω. Άμμμα μιά κορίτσια ντέν φεύγει. Μασαλά - μασαλά, ώραίο πιρά - α είναι! Στριουμπολή, παχουλή - μαχουλή, έν τά-ζει ένεται:

— Θέλετε ντακτυλογράφος;

— Ναί, γιαδρούμ! Άμάν! Κάτσε, κουζουμ.

— Τί μηχανή έχετε;

— Χίτς μηχανή, χίτς ματσαράγκα ντέν είναι!

— Τί μιστό ντιντετε;

— Πολύ μισθό να δίνω!

— Πόσες ώρες δουλεμένη θα ένωμαι;

Μάτια την κυττά, μπαϊλντισμένός ένωμαι. Χίτς, όταν κυττάζω κορίτσια ντέν άντέχω. Καρν-τιά μου χόπλα - χόπλα κάνει, μάτια μου άλλοι-θαρίζουν, γουρλωμένα ένονται!...

— Βαί - βαί, κουζούμ, λέω, χίτς δουλειά ντέν θα ικάνης. Γονατά μου καθισμένη να ένεσαι, από τό πιρβί ίσαμε τό βιρόδο, χάδια να σε κάνω, φιλιό να σε κάνω, χανούμ γικίπ! θά την περνάς Κοτσάνι, κουζούμ! Γιανιόρουμ; Άμάν! Καρντιά μου φωτιά ήπιασε. Χόπλα - χόπλα κάνει!... Βαί - βαί - βαί!...

Πάνω σηκωμένος ένωμαι, ιγκαλιά μου σφιγμέ-νη την ικάνω, φιλημένη ένεται!...

Κουβέντα μου ντέν ιτέλειωσα, φιλιό μου ντέν ιτέλειωσα, τσάντα της - μάντα της σηκώ-νει, κιφάλι μου γκάπα - γκούπα βαρδεί, κιφάλι μου πατσά ικάνει! Ύστερα φεύγει, ζαλισμένο μου πατσά ικάνει. Έγώ ιφχαριστημένος ένωμαι. Πολύ με άφηνει. Έγώ ιφχαριστημένος ένωμαι. Πολύ ξύλο ήφαγα, άμμμα φιλιό σκαστό ήδωσα.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες τού Πελοπίδα

Ο σάλτσας

Δέν σταματάς πιά αύτή την κουβέν-τα, έτσι καλό να ιθής; Άκόμα δέν υπή-κες στο γραφείο, άκόμα δέν πρόφτασες να μάς πής καλημέρα και άρχισες να μάς διηγήςαι τί έφαγες έχτες τό βράδυ. Γιουβαρλακία, λέει, με γισούρτι και ψη-τό της σουδλας και κοτόπουλο της κα-τσαρόλας και άνθότυρο της Κρήτης και δέν ξέρω τί άλλο.

Κι' αύτό γίνεται κάθς μέρα! Μάλι-στα! Κάθε μέρα δέν κάνεις άλλη δουλειά παρ'α να μάς διηγήςαι τά φαγοποτικά σου κα-τορθώματα και να μάς τά περιγράψης λεπτομερώς. Σε ρω-τάει κάποιος άφε-λής πώς πέρασες στην έκδρομή και συ μάς λές για τό μπαμπούνια που κατεβρόχθισες. Σε ρωτάει άλλος πώς ήταν ό γάμος όπου έκαναν την άνοσηία να σε καλέσουν κι' άντί να τού πής πώς ήταν ό ταλαίπω-ρος γαμπρός και ή άτυχής νύφη, έσύ έρχεσαι κατ' ευθείαν στο γεύμα και μάς δίνης λεπτομερή περιγραφή τού τραπε-ζώματος. Φέρνει κάποιος τό θέμα της κουβέντας στην κατοχή όπου ό καβένος κάτι δυσάρεστο έχει να θυμηθί, κι' έσύ άρπάζεις από τά μαλλιά την ευκαιρία για να μάς πής για κείνο τό άλυσμό-νητο λουκουλλείο γεύμα που σε καλέσαν κατά τη διάρκεια της μεγάλης πείνας τού 1941. Και όλο για φαί μιλάς! Τί έφαγες, πώς έφαγες, τί θα φάς, τί θέ-λεις να φάς, με ποιόν θα φάς και ούτω καθεξής.

Κάθε μέρα τό ίδιο θέμα. Δέν έχεις κανένα άλλο ένδιαφέρον μωρέ στη ζωή; Ένα σωρό θέματα υπάρχουν που μπο-ρούν να σε άπασχολήσουν. Ό έρωας, ή γυναίκα, ή πολιτική, ή φύσις, τά δέν-τρα, ή λειψυδρία, ή συγκοινωνία, ή ά-κρίβεια της ζωής, τό ύψος των δη-μοσίων υπαλλήλων, ό κινηματογράφος, τό θέατρο, ή διεθνής κατάσταση, τό σχέδιο Μάρσαλ, ό εξηλεκτρισμός της χώρας, οι συζητήσεις της Βουλής, τά ταξίδια, τά πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά σκάνδαλα, ένα σωρό θέματα λέω που πρέπει να σ' ένδιαφέρουν λίγο. Άλλά έσύ τ' άγνοείς. Ό τι κουβέντα άρχίση κανένας, έσύ θα τί φέρης στο φαί.

Μάλιστα, τό ξέρουμε πώς είσαι φα-γάς, κοιλιόδουλος, σαλτσουανής, σαρ-κοφάγος, γαργαντούας. Άλλά ως ένα σημείο. Κι' επί τέλους όλοι τρώμε, μιά που τό άπαιτεί ή φύσις τού ανθρώπου. Άλλά δέν κάνουμε φιλολογία τό φαί μας. Φάγαμε, τελείωσε. Έσύ όμως έν-νοείς σώνει και καλά να μάς πληροφ-ρήσης για όλες τις περιπέτειες του στο-μάχου σου. Δέν μιλάς για τίποτ' άλλο. Μόνο για φαί, όλο για φαί, άποκλειστι-κώς για φαί. Κι' από τό στόμα σου δέν βγαίνουν λόγια. Βγαίνουν μπουτά-κια, κοτόπουλα, κοτολέτες, ντολμαδό-κια, κεφτεδάκια, παιδάκια, και τά λοιπά.

Σταμάτα επί τέλους! Κόψε αύτή τη σαλτσουκουβέντα! Είνε ή τελευταία φο-ρά που σου επιτρέπω να σαλτσολογής ενώπιόν μου. Πάψε, λοιπόν, γιατί μ' έ-χει πνίξει ή άηδία. Τρώγε ό τι θέλεις, καταβρόχθισε τόν άγκλέορα, καταπόν-τισε τό καταπέτασμα τού ούρανού, ρού-φα όλόκληρη την αγορά, αλλά μην τό κάνης ζήτημα γιατί άλλωώς — σημείω-σε την ώρα που στο λέω — θα σου άρ-πάξω την κεφαλή, θα στόι στομυμίσω σε κανένα καζάνι με σάλτσα και θα την κρατήσω εκεί μέσα ως που να σκάσης και να πάς από σαλτσόθάνατο. Σαλ-τσούποκείμενο!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Μιά ιστορία που μοιάζει σάν παραμύδι

ΑΝΕΙΣ παπουτσή δέν μπορεί να καυχήθ πώς έχει τόσες έκλεκτες πελατίτσες, όσες ό Ίταλός Σαλβατόρε Φερραγκάμο, που διευθύνει ένα μεγάλο κατάστη-μα με 600 έργάτες στη Φλω-ρεντία και φτιάνει περί τά 250 ζευγάρια παπούτσια την ήμέ-ρα — όλα χειροποίητα και κομ-ψότατα. Τά δημιουργήματά του έχουν στολίσει τά πόδια της πριγκίπισσας Έλισσάβετ, της Γκρέτας Γκάρμπο, της Εύας Περόν, της δούκισσας τού Ουίνδ-σορ, των συζύγων διάφόρων μαχαραγιάδων... Ό πάθος του να τελειοποιήση την τέχνη του, άποδεικνύεται άπ' τά 300 προνόμια εύρεσιτεχνίας που έ-χει πάρει.

Η ιστορία τού Φερραγκάμο μοιάζει λίγο με παραμύδι. Γεν-νήθηκε τό 1898, στο Μπουνίτο της νοτίου Ίταλίας — ένα χω-ριουδάκι φτωχό, με 4.000 κα-τοίκους. Τό μικρό κτήμα των γονέων του μόλις έπαρκούσε για να θρέψη τους ίδιους και τά 14 παιδιά τους. Ό ίδιος ήθελε να γίνη παπουτσή αλλά οι δικοί του τόν προώριζαν για ράφτη.

Πώς είνε όμως δυνατόν να γίνη ράφτης όποιος πλάστηκε για παπουτσή;... Έπειτα ά-πό λίγο καιρό, οι δυο μικρότε-ρες αδελφές τού Σαλβατόρε χρειάστηκαν άσπρα παπούτσια για την πρώτη κοινωνία τους, κι' ό πατέρας τους δέν είχε λε-φτά να τους τά πάρη. Τότε ό Σαλβατόρε — 9 ετών μόλις — δανείστηκε κρυφά δυο καλαπό-δια άπ' τόν παπουτσή, έξοικο-νόμησε κάμποσα κομμάτια ά-σπρο ύφασμα και χαρτόνι, έρ-γάσθηκε μιά όλόκληρη νύχτα... και τό πρωί τά δυο ζευγάρια παπούτσια ήσαν έτοιμα!

Έπειτα άπ' την πρώτη αύτή έπιτυχία του, ό Σαλβατόρε έγινε μαθη-τέυμενος στο παπουτσήδικο. Πληρώνό-ταν 1 λιρέττα τό μήνα! Κι' όμως ριχνό-ταν με τόσο ζήλο στη δουλειά, ώστε ό παπουτσή τού έμπιστευόταν όλόκληρο τό μαγαζί και πήγαινε να παίξη χαρτιά στο καφενείο.

Όστόσο, ό Φερραγκάμο δέν ήταν κα-θόλου ευχαριστημένος άπ' τά πρωτόγωνα παπούτσια που κατασκεύαζε. Τά γυναι-κεία π.χ., δεξιά κι' άριστερά, φτιάνονταν πάνω σε όμοια καλαπόδια, τελείως ίσια, και δέν διέφεραν καθόλου τό ένα άπ' τό άλλο!

Τέλος, ό μικρός πρόσφερε ένα ζευγάρι ώραία παπούτσια σ' ένα θείο του παπά, κι' έτσι τόν κατάφερε να τού αγοράση πετσιά, κουμπιά, φόδρες, κλωστές, κλπ.

Ο Σαλβατόρε Φερραγκάμο μπροστά σε μιά συλλογή από τά ώραϊότερα γυναικεία παπούτσια του...

γνηστικά. Την ίδια έποχή, ό Σαλβατόρε κατα-σκεύασε ένα ζευγάρι παπούτσια από φτε-ρά παραδεισίων πουλιών, για μιά λιθό-πριγκίπισσα, που τού τά πλήρωσε 500 δολάρια — διπλάσια δηλαδή άπ' όσα της ζήτησε.

Πρωτοτυπώτερα όμως άπ' όλα ήσαν ένα ζευγάρι παπούτσια μαύρα και χρυ-σά, που παρίσταναν δυο φυσικάτατα φειδιά με χρυσά λείπια, τυλιγμένα στα ώραία πόδια της ήθεποιού Έστερ Ράλ-στον, μέχρι τό γόνατο. Στόχισαν 150 δολάρια, κι' ή ήθεποιός τά φόρεσε για ένα φίλμ ζούγκλας.

Άργότερα, τό 1927, ό Φερραγκάμο έα-ναγύρισε στην Ίταλία, όπου εύρίσκε φη-νότερους και καλλίτερος τεχνίτες για τη

δουλειά του. Κι' έγκατέπησε τό κατά-στημά του σ' ένα ιστορικό μέγαρο της Φλωρεντίας, όπου εξακολουθεί να βρίσκε-ται και σήμερα.

Λίγο πριν άπ' τόν πόλεμο, ή μαχαρα-νή τού Κουε - Μπεάρ — που είχε έπι-σκεφθή τότε την Ευρώπη — τού παρήγ-γειλε δυο ζευγάρια βραδυνά παπούτσια, από πράσινο και μαύρο βελούδο, στολι-σμένα με γνήσια μαργαριτάρια. Έκτός άπ' αύτά, άγόρασε κι' άλλα 100 ζευγά-ρια παπούτσια. Ένα άπ' όλα ήταν σκε-πασμένο όλότελα με θαυμάσιες βενετιά-νικες χάντρες και κόστισε 350 δολάρια. Ένα άλλο ήταν φτιαγμένο από ψεύτικα φύλλα νούφαρων, έμπτισμένα με φωσό-φο για να λάμπουν στο σκοτάδι.

Όταν ή Γκρέτα Γκάρμπο έγινε πελά-τισσα τού Φερραγκάμο, τού δήλωσε ότι δέν έννοούσε να φορέση ποτέ παπούτσια με ψηλό τακούνι ή με άνοιχτά δάχτυλα. Ό Φερραγκάμο λοιπόν έβγαλε όλα του τά δυνατό κι' έπενόησε για χατήρι της διά-φορες όπτικές άπάτες, έτσι ώστε να φαί-νονται τά πόδια της μικρά και χαριτω-μένα με τά χαμηλοτάκουνα παπούτσια.

Τό 1947, ό Φερραγκάμο άρχισε να στέλνη παπούτσια και στο Λονδίνο, που

τά ώραϊότερα γυναικεία παπούτσια του...

έγιναν άμέσως άνάποδα άπ' τις κυρίες της άριστοκρατίας — άκόμη κι' άπ' τη βασίλισσα και τις δυο κόρες της. Στο γάμο της πριγκίπισσας Έλισσάβετ, ύ-πήρχαν άνάμεσα στα προικία της κάμ-ποσσα ζευγάρια παπούτσια τού Φερραγ-κάμο, όλα με ψηλό τακούνι και με λου-ράκι, φτιαγμένα από άσπρο σατέν, από χρυσό ή από μαύρη αντίλοπη. Φαίνεται δε ότι και τά παπούτσια που φορούσε στο γάμο της ή Έλισσάβετ, ήσαν της ίδιας προελεύσεως.

Τά 30% της παραγωγής τού Φερραγ-κάμο στέλνονται στις Ηνωμ. Πολιτείες, με τιμή πρós 30 - 40 δολ. τό ζευγάρι. Πρós 3 ετών, ό Φερραγκάμο τιμήθηκε μ' ένα άμερικανικό «Βραβείο Διακεκριμέ-νων Ύπηρεσιών πρός τη Μόδα».

Ο Διεθνής ΧΗΜΒΟΣ

Το πέρας της Μάχης
με βραβείο 1000 λιρών

Ο Ζηργάνος προετοιμάζεται

Συναγεμίες στους κολυμβητές μεγάλων αποστάσεων! Η αγγλική εφημερίδα «Ντέιλι Μαϊνλ» προκήρυξε αγώνες διακολυμβήσεως της Μάχης από το γαλλικό ακρωτήριο του Γκρί Νέ στο Ντόνερ της Αγγλίας. Ο κολυμβητικός αυτός Μαραθώνιος θα γίνει όχι νωρίτερα απ' τις 15 Αυγούστου του 1950. Ο πρώτος νικητής από τους άντρες θα λάβει ως έπαθλο 1000 λίρες. Η πρώτη νικήτρια από τις γυναίκες 1000 λίρες. Κάθε επίσημος κολυμβητής ή κολυμβήτρια, που θα περάσει τη Μάχη, θα έχει ως έπαθλο 250 λίρες. Οι δηλώσεις συμμετοχής στο μεγάλο αυτόν αγώνα, που προκάλεσε παγκόσμιο ενδιαφέρον, θα γίνουν δεκτές στα γραφεία της «Ντέιλι Μαϊνλ» μέχρι της 1ης Ιουλίου 1950.

Φίλοι του κολυμπιστή και των θαλασσινών κατόρθωμάτων μας ζήτησαν περισσότερες πληροφορίες για τον Κολυμβητικό Μαραθώνιο της Μάχης. Γράψαμε στους διοργανωτές και μας έφοδίσαν με τα ανάλογα στοιχεία για να μπορούμε να καταποτίσουμε πληρέστερα όλους εκείνους που ενδιαφέρονται για τον άλλο αυτό.

Η «Ντέιλι Μαϊνλ» στην επίσημη προκήρυξη της για τον Κολυμβητικό Μαραθώνιο καθώρισε πως όποιος θέλει να λάβει μέρος στον αγώνα μπορεί να γράψει απ' ευθείας στη Δ.σι (Daily Mail, Northcliffe House, London, E.C.4). Ο τύπος της δηλώσεως συμμετοχής είναι στη διάθεση των ενδιαφερομένων στα γραφεία του «Θησαυρού».

Χρηματικό δικαίωμα συμμετοχής δεν υπάρχει. Υποχρεώσι μονάχα έχουν οι κολυμβητές και οι κολυμβήτριες, ηλικίας κάτω των 21 ετών, να πάρουν έγγραφη άδεια του πατέρα τους ή του κηδεμόνα τους πως τους επιτρέπουν να περάσουν τη Μάχη.

Η δήλωση συμμετοχής θα συνοδεύεται από Ιατρική Βεβαίωση, απ' την οποία θα πιστοποιηθεί πως ο κολυμβη-

της είναι κατάλληλος για τον Κολυμβητικό Μαραθώνιο.

Ο κάθε κολυμβητής θα ταξιδεύει στην Αγγλία με δικά του έξοδα. Εκεί θα ξετασθεί από ειδικό γιατρό της «Ντέιλι Μαϊνλ». Θα λάβει ακόμα μέρος στις γενικές προπονήσεις προ του αγώνος και θα δοκιμασθεί κατά ένα τρόπο. Αν κριθεί ικανός για το μεγάλο έργο, τότε η «Ντέιλι Μαϊνλ» θα του καταβάλει για τα έξοδα του 50 λίρες. Δικαίωμα της Διοργανωτικής Επιτροπής είναι να αποκλείσει όποιον δεν συγκεντρώνει τα προσόντα για το πέρας της Μάχης.

Η «Ντέιλι Μαϊνλ» ανακοίνωσε πως είναι διατεθειμένη να βοηθήσει όσους βρίσκουν δυσκολίες στη θεωρητική των διαβατηρίων τους για την Αγγλία και τη Γαλλία. Τα έξοδα όμως για τη βενζινακάτο και τη βάρκα που θα συνοδεύουν κάθε κολυμβητή στον αγώνα βαρύνουν τον ίδιο. Για την τροφή, ποτά, αναψυκτικά, ηλεκτρικές λάμπες (πυρσούς για να οδηγείται ο κολυμβητής), μπανιέρα, λίκας για το έλαιο, που κορμίου και τ' άλλα απαραίτητα του αγώνος εφόδια θα πρέπει να φροντίσει γι' αυτά όλα ο κολυμβητής.

Οι διοργανωτές θα είδοποιήσουν εγκαίρως όλους τους κολυμβητές και τις κολυμβήτριες για την ημέρα και την ώρα της εκκινήσεως. Όλοι τους θα είναι πάντα σ' επαφή με τα γραφεία της «Ντέιλι Μαϊνλ». Θα συγκεντρώνουν σ' ώριμο μέρος για να βρεθούν όλοι κανονικά στον τόπο της εκκινήσεως. Σε κανένα δεν θα επιτραπεί να πέσει στο νερό μετά πέντε λεπτά από τον

πυροβολισμό του αφέτου. Οι κολυμβητές έχουν δικαίωμα να έχουν μέσα στη βενζινακάτο τη δική τους ένα αντιπρόσωπό τους και ένα θα έχει και η «Ντέιλι Μαϊνλ». Θα ακυρωθεί όποιος πιάσει σε βάρκα για να ξεκουρασθεί.

Ο νικητής της Μάχης το 1949 ταγματάρχης Ιάσων Ζηργάνος έλαβε ένα ενθουσιώδες γράμμα απ' τον Τζέφρεϊ Τράμπι της «Ντέιλι Μαϊνλ». «Οι Αγγλοι του γράφει, θα ευχαριστήθουν εξαιρετικά που θα σάς ιδούν και πάλι να αγωνίζεσθε στον Μαραθώνιο της Μάχης. Μέχρι σήμερα που σάς γράφω (17 Απριλίου 1950) έχουν δηλώσει συμμετοχή Αγγλοι, Σκωτοι, Δανοί, Ισραηλίται, Αιγύπτιοι, και Πουερτορικανοί κολυμβητές. Περιμένουμε τις δηλώσεις Αμερικανών, Αυστραλών, Γάλλων, Ιταλών και Γερμανών κολυμβητών μεγάλων αποστάσεων».

Ετσι ο κολυμβητικός αυτός Μαραθώνιος παίρνει παγκόσμιο σχεδόν χαρακτήρα, γιατί μέχρι τον Ιούλιο δεν αποκλείεται να δηλώσουν και τα υπόλοιπα ναυτικά κράτη, που διαθέτουν κολυμβητές ικανούς για παρόμοιους αγώνες.

Η Έλλάς με επί κεφαλής τον ηρωικό ταγματάρχη του πυροβολικού, θριαμβευτή του περινού κολυμβητικού Μαραθώνιου, θα λάβει μέρος με μια ομάδα από τέσσερις - πέντε κολυμβητές. Μεταξύ αυτών θα είναι ίσως ο Σαρκόπουλος, ο Κοκκόλας και ο Καμπέρος. Μερικοί πρότειναν στους άλλους πρωταθλητές της Ελλάδας Τάκη Προβατόπουλο και Σπύρο Μαυρογιώργη και άλλοι στον Άλκη Ζήσιμο, σημερινό πρωταθλητή της Ελλάδας στα 400, 800 και 1500 μέτρα ελευθέρως να δοκιμάσουν την τύχη τους. Οι πρώτοι είχαν πώς θα το σκεφθούν, αν και έχουν αποχωρήσει από την ενεργό κολυμβητική δράση. Ο Προβατόπουλος μονάχα παίζει ακόμη «πόλο».

Ο Ζήσιμος όμως αποκλείει τη συμμετοχή του στο πέρας της Μάχης, γιατί το έπαθλό είναι χρηματικό και αν λάβει μέρος τα κρηυχή πιά ε-παγγελματίας.

Ο Ζηργάνος προπονείται συστηματικά. Κάθε Κυριακή κάνει και από μία μεγάλη διαδρομή. Πότε περνάει απ' το Μεγάλο Πεύκο στη Φανερωμένη, πότε απ' την Αίγινα στο Φάληρο, πότε απ' την Κόρινθο στο Λουτράκι και πότε από το Παλαίο στο Νέο Φάληρο. «Δεν ξέρουμε, μας είπε, μπορεί αν είμαι σε καλή φόρμα τον Αύγουστο να επιχειρήσω το διπλό πέραςμα, Γαλλία - Αγγλία με επιστροφή». Δύσκολο πράγμα γιατί και αυτός ο Τζιμ Μπλάουερ απέτυχε.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Κυκλολέξο

1) ΜΩΡΟΣ. 2) ΙΩΝΗ. 3) ΑΤΘΙΣ. 4) ΟΝΤΑΣ. 5) ΜΑΝΟΝ. 6) ΟΡΑΜΑ. 7) ΟΡΡΟΣ. 8) ΣΥΡΟΣ. 9) ΜΟΥΣΑ. 10) ΟΝΟΜΑ. 11) ΟΙΝΟΗ. 12) ΟΡΙΟΝ.

Στοιχειώδεις
ΒΟΛΓΑΣ — ΒΟΑΣ
Αναγκρμματαίμης
ΣΠΑΘΙ — ΣΠΙΘΑ
Μαθηματικό παιγνίδι
 $1 + 2 \times 3 = 4 : 5 + 6 : 7 + 8 - 9 = 0$
Αυτή είναι η μοναδική λύσις του παιγνιδιού.

Μεταγρμματαίμης
ΛΟΥΚΑΣ — ΛΕΥΚΑΣ
Απρόσπε

Για να τραβήξει τ' άμαξι, το άλλο σπρώχνει προς τα εμπρός τη «λαίμαργιά» που είναι περασμένη στο λαιμό του.

Λεξιγρίφος
Χρυσός — τόμος = Χρυσόστομος
Συλλαβόγριφος
Α — ΞΙ — ΝΙ = ΆΞΙΝ
Φτερωτός συλλαβός

Τα γράμματα που θα πάσετε από την κάθε λέξη είναι τα ακόλουθα:
πλάΚΑ, ύΠΝος, κΛΟΠή, χΑΡμα, ΑΓιος, πΩΓων, τΟΣκα.
Κι έτσι σχηματίζεται ο «Καπνοπαγωγός».

Προσέχη! Αυτό δεν είναι σταχυρόλεξο

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά ποιο δρόμο πρέπει να ακολουθήσετε για να φθάσετε από το Α στο Β, περνώντας από κέντρο όλων των λευκών τετραγώνων 5 ή 6, μία μοναχά φορά. Υπάρχουν βέβαια και άλλες σωστές λύσεις που ανταποκρίνονται στο πρόβλημα.

Η λύσις του 276ου σταχυρόλεξου ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΔΗΝΑΡΙΑ — ΔΙΑΤΑΓΗ. 2) ΟΧΕΤΟΣ — ΚΕΔΡΟΣ. 3) ΝΕΡΑ — ΤΡΙΑ. 4) ΜΕΤ — ΑΤΥΧΗΜΑ — ΙΝΑ. 5) ΑΛΑΝ — ΗΡΕΜΑ — ΑΘΗΡ. 6) ΛΕΙΟΣ — ΑΙΑ — ΑΜΑΞΙ. 7) ΑΟΡΤΗ — ΑΚΑΚΙΑ. 8) ΣΙΑΜ — ΤΟΜ — ΑΡΗΣ. 9) ΕΡΓΑΤΙΚΟΝ. 10) ΠΑΝΙ — ΝΕΑ — ΘΗΚΗ. 11) ΣΕΠΤΟΣ — ΚΙΘΑΡΑ. 12) ΤΙΤΑΝ — ΜΝΑ — ΣΟΛΩΝ. 13) ΑΡΟΝ — ΜΟΙΡΑ — ΣΑΙΝ. 14) ΡΑΣ — ΤΑΡΑΤΣΑ — ΙΣΑ. 15) ΠΟΤΕ — ΟΠΩΣ. 16) ΑΡΑΠΙΑ — ΣΙΡΟΠΙ. 17) ΠΑΛΑΤΙΑ — ΣΑΛΑΜΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΟΜΑΛΑ — ΣΤΑΡΙ. 2) ΕΛΕΟΣ ΠΕΙΡΑ. 3) ΝΟ — ΤΑΙΡΙ — ΑΠΤΟΣ — ΑΛ. 4) ΑΧ — ΝΟΤΑ — ΝΤΑΝ — ΡΑ. 5) ΡΕΝ — ΣΗΜΕΙΟΝ — ΠΑΤ. 6) ΙΤΕΑ — ΤΟΠΙ. 7) ΔΟΡΤΗ — ΜΑΤΙΑ. 8) ΣΑΥΡΑ — ΤΑΝ — ΜΟΡΕΑ. 9) ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑ. 10) ΚΤΗΜΑ — ΜΙΑ — ΑΡΤΟΣ. 11) ΔΕΡΜΑ — ΑΣΠΙΣ. 12) ΙΔΙΑ — ΩΡΑ. 13) ΑΡΑ — ΑΚΑΝΘΙΣ — ΣΟΛ. 14) ΤΟ — ΑΜΑΡ — ΗΘΟΣ — ΠΑ. 15) ΑΣ — ΙΘΑΚΗ — ΚΑΛΑΙ — ΙΜ. 16) ΝΗΞΙΣ — ΗΡΩΙΣ. 17) ΜΑΡΙΑ — ΑΝΝΑΜ.

ΕΝΑΣ... ΑΠΟΣΤΡΛΟΣ της σαλιγκαροφαγίας

Πήρε και παράσημο

Αν έμαθαν οι Αγγλοι να τρώνε σαλιγκάρια, το όφειλουν στο Ζώρ Γκωντέν, ένα Γάλλο 80 ετών, διευθυντή του ρεστοράν «Ο καλός σαλιγκαρός» στο Σόχο του Λονδίνου.

Ο Γκωντέν εισάγει κάθε χρόνο αεροπορικώς απ' τη Γαλλία περισσότερα από 100.000 έγκλεκτα φαγάσιμα σαλιγκάρια. Είναι δε ευχαριστημένος απ' τη δουλειά του, μολοντί τον τελευταίο καιρό η μεγάλη ξηρασία της Γαλλίας έκαμε ν' ανεβούν πολύ οι τιμές των σαλιγκαριών.

Αν σάς φαίνονται ταπεινό φαγητό τα σαλιγκάρια, θ' αλλάξετε ασφαλώς γνώμη όταν μάθετε ότι τα δοκίμασαν — και τα βρήκαν πολύ του γούστου τους — διάσημες προσωπικότητες, σαν την πριγκίπισσα Μάργκαρετ και την κ. Ρούζβελτ...

Πρέπει ωστόσο να προσθέσουμε ότι ο Γκωντέν τα μαγειρεύει μ' ένα ιδιαίτερο, ραφινировμένο τρόπο: Αφού τα ζεματίζει, τα βγάζει απ' το κέλυφος τους, τα πλένει, τα καθαρίζει, και τ' αφήνει να μουσκέψουν επί 3 - 5 ώρες σε άσπρο κρασί, μαζί με μαϊντανό, καρότα, κρεμμύδια, σκόρδο, αλάτι και διάφορα μπαχαρικά. Ύστερα τα ξαναβάζει μέσα στο καθαρισμένο κέλυφος τους και βουλάνει το άνοιγμα τους μ' ένα μίγμα από βούτυρο, σκόρδο, μαϊντανό, ψύχα ψωμιού, αλατοπίπερο, μοσχόκαρυδα και κόκκινο πιπέρι.

Τα σερβίρει δε ζεστά στους πελάτες, που τα βιάζουν μέσα

«Όσο κι' αν βιάζεστε να απολαύσετε την χαρά της θάλασσας, σκεφθείτε ότι τα πρώτα μανιάντα που θα κάμετε περικλείουν έναν κίνδυνο.

Το δέρμα σας, τρυφερό και ασκληραγωγητό από την χειμερινή αδράνεια, τώρα παθαίνει εύκολότερα εγκαύματα από τον ήλιο και, με την επίδραση της αλμύρας, ερεθίζεται, πονά, ξεφλουδίζει. Έξ' άλλου, η επιδερμίδα του προσώπου μαραίνεται, ρυτιδώνει και γεμίζει πανίδες. Αν θέλετε ν' αποφύγετε όλες αυτές τις ανεπιθύμητες συνέπειες, είναι απαραίτητο να χρησιμοποιήσετε, πριν βγείτε από την καμπίνα σας, κι' άμεσα ύστερα από το μάντιο, την ειδική προστατευτική κρέμα του δερματος Λανολίνη Μελπάν.

Αν όμως ήδη έχετε εκτεθεί πολύ στο φλογερό φιλιά του ήλιου και τα εγκαύματά του σάς βασανίζουν, μια επάλειψις με την κρέμα Λανολίνη Μελπάν θα σάς ανακουφίσει και θα σάς θεραπεύσει. Η άκοψη αυτή φροντίδα της καθημερινής προστασίας του δέρματός σας με την κρέμα Λανολίνη Μελπάν, είναι απαραίτητη, αν θέλετε να περάσετε ένα ευχάριστο καλοκαίρι και ξένοιαστη ζωή κοντά στη θάλασσα.

Όσοι επιχειρηματίες έχουν επιχειρήσει να ιδρύσουν σαλιγκαροτροφεία, δεν τα κατάφεραν γιατί δεν μπορούσαν να κρατήσουν τα σαλιγκάρια μέσα σ' ένα ωρισμένο χώρο. Δοκιμάσθηκαν γι' αυτό διάφοροι τρόποι — π.χ. συρματοπλέγματα με ασθενές ηλεκτρικό ρεύμα — κανείς όμως δεν ήταν πρακτικός ε-φαρμόσιμος.

Τα σαλιγκάρια αθροούνται συνήθως στα αμπέλια, όπου προσφέρουν πολύτιμη υπηρεσία, γιατί τρώνε τα φύλλα που εμποδίζουν τα σταφύλια να δεχθούν αρκετό ήλιο.

Ο Γκωντέν εισάγει σαλιγκάρια απ' τη Γαλλία επί 50 χρόνια τώρα. Για την τσπη συμβολή του στο γαλλικό εξαγωγικό έμπόριο, έχει τιμηθεί με το μετάλλιο των «Εξαιρετών Υψηλοσίων προς τη Γεωργία».

Η τιμή των Σπάντων

Πότε άρχισε η αγάπη του Τόνιο Μορέλο και της Παολέτας Σπάντα; Ίσως από την εποχή που, μικρά παιδιά ακόμα, έπαιζαν μαζί — τα σπιντια τους ήσαν το ένα πλάι στο άλλο — ίσως από το άπριλιάτικο εκείνο δειλινό, που ανάμυσαν στο δρόμο της Σάντα Μαρία.

Την εποχή εκείνη, ο Τόνιο ήταν δεκαεννέα χρόνων και η Παολέτα δεκαεφτά.

Ο νέος είχε λείψει κάμποσον καιρό. Είχε πάει στη Μασσαλία σ' ένα θείο του. Καί, γυρίζοντας, βρήκε την Παολέτα πολύ διαφορετική από ό,τι την είχαν αφήσει. Της το είπε ά-μέσως με μια έκφραση θαυμασμού στα μάτια.

Πόσο έγινε όμορφη, Παολέτα!... της ψιθύρισε, ενώ άκουμπουσε τα χέρια του στους ώμους της.

Η νέα έγινε κατακόκκινη κι' η συγκίνησις της δυνάμωσε όταν άκουσε τον Τόνιο να της ψιθυρίζει σε λίγο:

Σ' αγαπώ, μικρή Παολέτα. Και θα σε σ' αγαπώ πάντα! Θέλεις να γίνης γυναίκα μου; Είχε περάσει τώρα το χέρι του στη μέση της και την τραβούσε προς το μέρος των λειβαδιών.

Η Παολέτα τον άκολουθησε πρόθυμα κι' όταν ο Τόνιο της ξανάκαμε την ίδια ερώτησι, έγειρε το κεφάλι της στον ώμο του και του άπάντησε:

Ναί, Τόνιο. Από παιδάκι ακόμη, ανεκρευστό μου πάντα να γίνω γυναίκα σου... θυμά-

Χωρίς αμφιβολία, την είχε ά-

σαι; Όταν παίζαμε, δεν έφη- κανένα άλλο κορίτσι να σε πλησιάσει... Σε ήθελα δικό μου... μόνο δικό μου...

Τα χείλη της έτρεμαν από τη συγκίνησι κι' ο Τόνιο, σκύβοντας προς το μέρος της, κόλλησε πάνω σ' αυτά τα δικαίωτα.

Από τότε ο Τόνιο και η Παολέτα γυρίζαν όλη την ημέρα μαζί. Οι Σπάντα έδωσαν πρόθυμα τη συγκατάθεσι τους για την ένωσι τους κι' οι δυο νέοι άρραβωνιάστηκαν έπειτα από λίγον καιρό.

Ο γάμος τους θα γινόταν μόλις ο Τόνιο θάκανε τη στρατιωτική του θητεία.

Ο νέος έφυγε από τη Μπάντια έπειτα από μερικους μήνες κι' έκαμε δυο ολόκληρα χρόνια να γυρίσει.

Αλλά δεν ήταν πιά ο ίδιος όπως πρίν.

Στο διάστημα της θητείας του, είχε ταξιδέψει στην Αφρική, είχαν υπηρετήσει στο Ναυό και στη Λίλη, κοντά στα σύνορα με τη Γερμανία κι' είχε ζήσει αρκετούς μήνες στο Παρίσι. Η έπαφί αυτή η έναν κόσμο, που ούτε καν έ-πτευόταν άλλοτε την ύπαιθρο του, είχαν αλλάξει τα αισθήματά, τις σκέψεις, ως κι' αυτές ακόμη τις συνήθειες της ζωής του. Κι' ο πόθος του ήταν τώρα να πουλήσει τα λιγοστά χτήματα που είχε στην πατρίδα του και να πάει να ζήση κάπου αλλού, σε κάποια μεγάλη πολιτεία, όπου δεν θα ήταν αναγκασμένος να βλέπει πάντα τα ίδια πρόσωπα και ν' ακούη τις ίδιες κουβέντες για τα βόδια, τα πρόβατα και τα χωράφια.

Όσο για την Παολέτα, δεν είχε η δυστυχισμένη καμμία θέσι πιά στα όνειρά και τα χτέδια που έφτιαχνε για το μέλλον. Χωρίς αμφιβολία, την είχε ά-

«Ήταν να πάμε σήμερα μια ανοιξιάτικη έκδρομή, αλλά σκέφτηκα πως τα λελούδια μπορούμε να τ' απολάψουμε κι' εδώ!...» (Τού Β. Χριστοδούλου)

γαπήσει άλλοτε. Άλλα τώρα, η αγάπη που ένοιωσε γι' αυτήν ήταν ολόκληρη διαφορετική. Και, αντί να υποκρίνεται, ο Τόνιο προτίμησε να της φανερώσει την αλήθεια.

— Πασαλέτα, της είπε μια μέρα, συγχώρεσέ με. Δεν είμαι πια ο άνθρωπος που ήξερες. Καινούργιοι πόθοι έχουν μπήξει μέσα στην ψυχή μου. Δεν έπαθα να σ' αγαπώ. Άλλ' η αγάπη μου είχε διαφορετική από άλλοτε. Σ' αγαπώ σαν φίλο, σαν αδελφό... Δ'ν μπορώ και δεν πρέπει να σε κάμω γυναίκα μου. Γιατί είμαι ρομαντισμένος να μη ζήσω την ήρεμη ζωή του νησιού μας...

Θέλω να δοκιμάσω την τύχη μου. Στην προσπάθειά μου αυτή ίσως επιτύχω, μα μπορεί και ν' αποτύχω... Δεν είναι σωστό, λοιπόν, να σε κάμω να μοιραστής μαζί μου μια ζωή που θα είναι ίσως γεμάτη από κινδύνους κι' από περιπέτειες. Κι' έπειτα, η έλευσέ μου είναι απαραίτητη... Θέλεις να μου τη δώσεις, καλή μου Πασαλέτα;

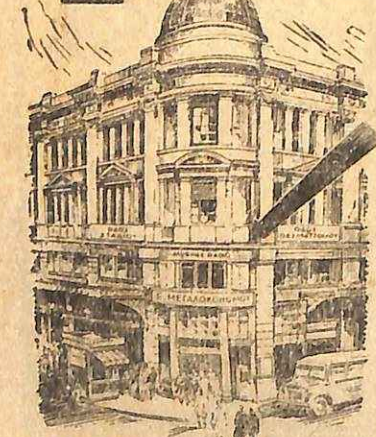
— Όχι, πού, σ' έλο αυτό το διάστημα, είχε ζήσει με την προσδοκία της επιστροφής του, ένοιωσε να ραγίζει η καρδιά της, ακούγοντας τα λόγια του. Ωστόσο, ούτε θύμωσε ούτε έκλαψε, ούτε παρακάλεσε. Όλα αυτά τα θεωρούσε μάταια και περιττά, από τη στιγμή που ο Τόνιο δεν την αγαπούσε. Και δεν ήθελε να τον κρατήσει κοντά της ούτε με τη βία, ούτε με τα παρακάγια.

— Τόνιο, του απάντησε με ευγένεια και αξιοπρέπεια, σκύβοντας την έλευσέ σου, αφού το επιθυμείς. Μάθε, ωστόσο, πως μ' έλο το κακό που μου έκαμαν τα λόγια σου, δεν θα πάψω να σ' αγαπώ κι' ούτε θα παντρευτώ ποτέ κανέναν...

Ρωτήσατε τον τοσαγκάρη σας με τι να γυαλίσετε τα παπούτσια σας και μην δοκιμάζετε τις διάφορες μάρκες και τα καταστρέφετε

ARIZONA

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ!

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ • ΦΥΤΕΙΑ • ΚΟΥΖΙΝΕΣ
Ε. ΜΕΓΑΛΟΚΟΝΟΜΟΥ
ΤΗΛ. 27.664 • ΕΓΓΛΕΙΟ • ΠΕΡΙΜΕΤΡΟΣ ΤΟΝΙΑ

Άλλο. Θα σε περιμένω πάντα, έστω κι' αν δεν πρόκειται να ξαναγυρίσεις ποτέ!

— Άλλ' οι Σπάντα δεν είδαν τα πράγματα με τον ίδιο τρόπο. Κι' όταν κατάλαβαν τις προθέσεις του Τόνιο, τον επίσκέοθηκαν όλοι μαζί — ήταν δεκαεφτά όλοι — στο σπίτι του.

— Η θά παντρευτής την Πασαλέτα, όπως το υποσχέθηκες, ή θα σε σκοτώσω! του είπε ο Φραντζέσκο Σπάντα, ο πατέρας της νέας.

— Δεν μπορείς να κάμεις αυτή την προσβολή στην οικογένειά μας, συμπλήρωσαν οι δυο αδελφοί της, ο Μπορούνο και ο Μαρκαντώνιο.

— Οι Σπάντα ήταν πάντα τιμημένοι στην Κορσική και κανείς δεν σκέφθηκε ποτέ να τους προσβάλει, είπεν ένας άλλος Σπάντα. Είσαι ο πρώτος που σκέφθηκες να το κάμεις. Άλλα θα πληρώσεις με τη ζωή σου την τολμή σου!

Οι άλλοι επιδοκίμασαν τα λόγια του.

— Από κείνη τη στιγμή, ο Τόνιο έγινε αιχμάλωτος των Σπάντα. Όπου κι' αν πήγαινε, όπου κι' αν στεκόταν, ένας Σπάντα τον ακολουθούσε πάντα. Καί, τη νύχτα ακόμη, έκαναν καρτέρι έξω από το σπίτι του με τις ώρες. Έτσι, του ήταν αδύνατο να φύγει από το νησί.

Στο τέλος, αναγκάστηκε να υποχωρήσει. Και παρηγγείλε στους Σπάντα πως ήταν έτοιμος να παντρευτεί την Πασαλέτα.

Οι γάμοι έγιναν στην παλιά μητρόπολη της Μπαστίας. Μετά την τέλεση του μυστηρίου, οι νεόνυμφοι ξεκίνησαν για να πάνε στο σπίτι των Σπάντα, όπου θα δινόταν το γαμήλιο συμπόσιο, σύμφωνα με τα έθιμα του νησιού. Έπειτα θάφευγαν για να πάνε στο δικό τους σπίτι.

— Άλλ' αν έπλησιασαν στην πόρτα, είδαν τον Μαρκαντώνιο, που είχε φύγει νωρίτερα από την εκκλησία, να προχωρή προς το μέρος τους.

— Τόνιο, είπες στο γαμπρό, έκαμες καλά να εκπληρώσεις την υπόσχεσή σου. Άλλα δεν θα περάσης το κατώφλι αυτού του σπιτιού. Γιατί οι Σπάντα δεν ξεχνούν την προσβολή που τους έκαμες. Ήθελε η στιγμή, για να την ξεπλύνουν με το αίμα σου...

Λέγοντας αυτά, έβγαλε ένα πιστόλι από τον κόρφο του και το άδειασε πάνω στον Τόνιο, που σωριάστηκε άεσως νεκρός.

— Έπειτα, ο Μαρκαντώνιο πέταξε ένα μαύρο φόρεμα στην α-δελφή του.

— Αυτό είναι για σένα, Πασαλέτα, της είπε. Θρήνησε τον άντρα σου, όπως είναι δικαίο και σωστό.

Ο δολοφόνος πήδησε κατόπιν σ' ένα αλογό, που ένας ιπκρός κρατούσε λίγο πιο πέρα κι' εξαφανίστηκε προς το μέρος του δάσους. Οι άλλοι Σπάντα έμειναν άσυγκίνητοι γύρω στο νεκρό, ενώ η όμοιοι Πασαλέτα σωριαζόταν πλάι του, κλαίγοντας σπαρακτικά...

ΣΥΛΒΙΑ ΡΙΣΣΕΡ

Μέντιουμ Έλνις Πουλάτου

Βραβείον τηλεπαθείας Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών. Δεχεται καθ' έα-στην, 48ος Κρήτης 6, παροδος Λισίων, Τηλ.φ. 52-869.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ

Άσπενδοι έχθροι του και καί φαντασικοί φίλοι του

Υπάρχουν πολλές έκδοχές για την αρχική προέλευση του τσαγιού. Πιθανότερη όμως απ' όλες είναι η κινεζική. Σύμφωνα μ' αυτήν, το έτος 2737 π.Χ., ο τότε αυτοκράτωρ της Κίνας Σέν - Νουγκκ έβραζε μία μέρα νερό, όταν μερικά φύλλα απ' τα κλαδιά που χρησιμοποιούσε ως καύσιμη ύλη, έπεσαν τυχαίως μέσα στο νερό αυτό και τούδωσαν ένα λεπτό κι' άρωμα άρωμα. Ο αυτοκράτωρ το δοκίμασε κι' έμεινε κατενθουσιασμένος. Έτσι άρχισε να γίνεται γνωστό το τσάι στον κόσμο.

Οι Γιαπωνέζοι έχουν έναν άλλο θρύλο: Το έτος 519 μ.Χ., είχε φτάσει στην Κίνα ο Ίνδος Ντάρμα, τρίτοκος υιός του τότε βασιλέως των Ίνδιων. Ήταν τόσο θρησκος, ώστε περνούσε όλες τις νύχτες του προσευχόμενος. Κάποτε λοιπόν, τον νίκησε η νύστα του κι' αποκοιμήθηκε. Όταν ξύπνησε το πρωί, θύμωσε τόσο με τον εαυτό του για την αδυναμία του, ώστε ξεκόλλησε τα βλέφαρά του και τα πέταξε χάμα.

Την άλλη μέρα, παρατήρησε ότι είχε βλαστήσει στη θέσι αυτή ένα φυτό. Κι' όταν μάζησε τα φύλλα του, διαπίστωσε πως είχαν την ιδιότητα να διώχνουν τη νύστα.

Το φυτό αυτό ήταν το τσάι. Όσο για το Ντάρμα, έγινε πραγματικό ιστορικό πρόσωπο. Αυτός ο ίδιος εισηγάγε στην Κίνα των Βουδδιστών.

Το περίεργο είναι ότι ο Μάρκο Πόλο, που έμεινε πολλά χρόνια στην Κίνα κατά τα τέλη του 16ου αιώνα, απόκτησε δε πολλή επιρροή σ' αυτή τη χώρα και περιηγήθηκε ένα μεγάλο μέρος της, δεν κάνει καθόλου λόγο περί τσαγιού στις περιγραφές των ταξιδιών του. Φαίνεται λοιπόν ότι το τσάι δεν χρησιμοποιείτο ακόμη τότε πολύ στην Κίνα.

Τον 9ο αιώνα μ.Χ., διαδόθηκε και στην Ίαπωνία, κι' έγινε γρήγορα το εθνικό ποτό και των δυο χωρών. Ο πρώτος Ευρωπαίος που το έκαμε γνωστό στη Δύση, ήταν ο σοφός Τζιανμπάτιστα Ραμούνσιο, που έγραψε τον 16ο αιώνα τις περιγραφές των ταξιδιών του κι' ανέφερε μέσα σ' αυτές το τσάι.

Η πρώτη ποσότης τσαγιού έφτασε στην Ευρώπη το 1610. Προερχόταν απ' το Μακάο της Κίνας και εισήχθη στην Ολλανδία. Όκτω χρόνια αργότερα, το πρώτο καραβάνι με τσάι απ' την Κίνα έφτασε στη Ρωσία δια ξηράς. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι η λέξις τσάι είναι η ρωσική ονομασία αυτού του ποτού.

Στην αρχή, το τσάι χρησιμοποιείτο μάλλον ως φάρμακο. Συναντάται μάλιστα συχνά στα τιμολόγια των φαρμακείων — ιδίως των γερμανικών — του 17ου αιώνα.

Το 1660, το τσάι έγινε γνωστό στην Αγγλία. Στη Γαλλία, το πρωτότυπο με γάλα η συγγραφέας κυρία ντε Σεβινιέ, το 1680. Ο καρδινάλιος Μαζαρίνος ακολούθησε το παράδειγμα της και βρήκε πολύ του γούστου του το νέο ποτό.

Το 18ον αιώνα, στην Αγγλία, πολλοί καταδίκαζαν το τσάι και το θεωρούσαν βλαβερότατο. Μάλιστα ο λόρδος Φόρμπετ έπεδίωξε να ψηφισθί ένας νόμος που να περιορίζει τη χρήση του μόνο στις ανώτερες κοινωνικές τάξεις, γιατί πίστευε ότι προκαλούσε κατάπτωση του ήθικου στους εργατικούς ανθρώπους του λαού!

Ένας γνωστός Άγγλος συγγραφέας έγραφε, το 1712, ότι το τσάι έχει γεύσι... άχυρο και κοπριάς! Την ίδια περίπου εποχή ο επίσημος γιατρός ενός μεγάλου δουκός κατέκρινε με δυσμενέστατες εκφράσεις το τσάι. Ωστόσο, ο ίδιος ο μέγας δούξ δεν συμφωνούσε μαζί του, γιατί το εύρισκε πολύ ωφέλιμο για την ποδάγρα του!

Κι' όμως, παρ' όλην αυτή την αντίδραση, το τσάι έγινε το απαραίτητο ποτό των Άγγλων, στενά συνυφασμένο με την καθημερινή ζωή τους. Η μεγαλύτερη καταναλωσις τσαγιού, απ' όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, γίνεται στην Αγγλία.

Το 1883, έλειψε πια το κινεζικό μονοπώλιο του τσαγιού. Το φυτό αυτό άρχισε να καλλιεργήται και στις Ίνδies. Αργότερα, διαδόθηκε στην Κεϋλάνη, στην Ίάδα και στην Ανατολική Αφρική.

Η παγκοσμία ζήτηση τσαγιού έφτασε στο ζενίθ της. Φυσικά, οι Άγγλοι βρίσκονταν και πάλι επικεφαλής... Ο διάσημος πολιτικός Γιάδοττον ήταν τόσο μανιωδής τσιμπούτης, ώστε, όταν έπεφτε στο κρεβάτι, έπαιρνε πάντα μαζί του μία θερμόφορο γεμάτη με ζεστό τσάι, για να ζεσταίνεται τόσο εξωτερικώς όσο και εσωτερικώς!

Οι τιμές του τσαγιού παρουσίασαν μεγάλες διακυμάνσεις, σε διάφορες εποχές. Το 1932, η παραγωγή του έγινε πολύ μεγαλύτερη απ' την κατανάλωσι, και χρειάστηκε να υπογραφεί μία διεθνής έμπορική συμφωνία, για να κανονισθί αυτό το ζήτημα, που απειλούσε με καταστροφή τόσους μεγάλους έμπορικούς οίκους.

Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος προκάλεσε έλλειψη και υπέρτιμηση του τσαγιού. Στην Αγγλία, το μοίραζαν με δελτίο, σε περιορισμένη ποσότητα. Ωστόσο, οι Άγγλοι ευρίσκον στο ποτό αυτό ανακούφιση και παρηγοριά, όταν υπέφεραν απ' τις αδιάκοπες και καταστρεπτικές γερμανικές αεροπορικές επιδρομές. Μπορούσε μάλιστα να πούμε ότι το τσάι συγκράτησε το ήθικόν τους και συνετέλεσε όχι λίγο στη νίκη τους.

Τώρα παρατηρείται ακόμη έλλειψη τσαγιού, γιατί οι συνθήκες του πολέμου έχουν ελαττώσει την παραγωγή του. Υπολογίζεται όμως ότι, σε 2 χρόνια, θα υπάρχει και πάλι άφθονο σ' όλες τις άγορές του κόσμου.

Δραματικό διήγημα

Το πρωί της ημέρας των γάμων της με το Ρόμπερτ Άλενον, η Μάργκαρετ Τόρνερ έλαβε ένα μικρό δέμα, μαζί μ' ένα γράμμα: «Αγαπητή μου ανεψιά. Λυπούμαι πολύ που δεν θα μπορούσα να παρευρεθώ στο γάμο σου, γιατί με σταμάτησε στο δρόμο ένα αυτοκινητικό δυστύχημα και μ' ανάγκασε να ζητήσω καταφύγιο σ' ένα έρημικο αγρόκτημα. Το αυτοκινητό μου αναποδογυρίστηκε σε μία στροφή. Εύτυχώς, έχω χτυπήσει ελαφρά μόνο στα χέρια και στα πόδια. Πάντως όμως, είμαι αναγκασμένη να μείνω τρεις - τέσσερες μέρες στο κρεβάτι. Μην ανησυχήστε καθόλου, δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο... Σου στέλνω τις ευχές μου, μέσ' απ' την καρδιά μου, μαζί με το δώρο μου για τους γάμους σου.

Το δώρο μου αυτό είναι ένα ρολόι τραπεζιού μ' ένα εξυπνο και περίεργο μηχανισμό. Το μεσημέρι ακριβώς, όταν γυρίσης στο σπίτι σου, άκουμπώντας στο μπράτσο του αντρός σου, πλησίασε αυτό το ρολόι σ' αυτή σου και περίμενε μερικές στιγμές. Θ' άκουσής τότε μία φωνή που θα σου ψιθυρίσει τις ευχές μου.

Η θεία σου Ντόροθυ.

» Υ. Γ. Το γράψιμό μου θα σου φανή άπαίσιο, σκέψου όμως πως κρατώ την πένα με το άριστερό χέρι, γιατί το δεξιό είναι τυλιγμένο μ' επίδεσμο».

Η Μάργκαρετ διάβασε με συγκίνηση το γράμμα της θείας της. Έπειτα άνοιξε το δέμα, έβγαλε το ρολόι και τ' άφησε στο τραπέζι, μαζί με τ' άλλα δώρα.

Η ώρα ήταν 10. Ο γάμος θα γινόταν στις 11. Στο μεταξύ, άρχισαν να φτάνουν οι προσκεκλημένοι, συγγενείς και φίλοι. Η μεγάλη σάλα του σπιτιού είχε γεμίσει κι' όλες.

Σαφνικά, φάνηκε στο κατώφλι ο Μπέν Μπούς, κομψοτυμμένος, μ' ένα λουλούδι στη μπουτονιέρα και με το χαμόγελο στα χείλη. Η εμφάνισή του προκάλεσε ένα ψιθύρο έκπληξης.

— Αυτός εδώ;... ρωτούσαν οι προσκεκλημένοι ο ένας τον άλλον μ' άπορία.

— Ναι, άγαπούσε προηγουμένως τρελλά τη Μάργκαρετ κι' έπρόκειτο να την παντρευτεί, φαίνεται όμως πως αυτή δεν τον θέλησε.

— Είμαι βέβαιος ότι στο βάθος της καρδιάς του κλαίει απελπισμένα. Η έκφραση του προσώπου του είναι μία ψευτική μάσκα, που κρύβει τα πραγματικά συναισθήματά του...

Ο Μπέν Μπούς χαίρετ' η νύφη, με χάρη κι' ευγένεια, κάνοντας της ένα ώραιο κομπλιμέντο. Έσφιξε έγκάρδια το χέρι του γαμπρού κι' ύστερα άρχισε να ψιθυρά με τους φίλους του.

Σε λίγο, το ζευγάρι κι' οι στενότεροι συγγενείς έφυγαν για την εκκλησία. Και ξαναγύρισαν κατά τις 12 παρά τέταρτο.

Η Μάργκαρετ θυμήθηκε τότε το δώρο της θείας της. — Φίλοι μου, είπε, θα σας παρακαλέσω να μείνετε σε λίγο σιωπηλοί επί μερικά λεπτά! Άκούστε τι μου γράφει η καλή μου θεία Ντόροθυ.

Και διάβασε το γράμμα, με φωνή που τρέμε ελαφρά από συγκίνηση. Έπειτα τ' άφησε στο τραπέζι, πήρε στα χέρια της το ρολόι, κόκκινη απ' τη χαρά της κι' απ' τη συγκίνηση της άναμνης, και κύτταξε την ώρα. Ήταν δέκα παρά 2.

— Σιωπάστε! φώναξε, και πλησίασε το ρολόι σ' αυτή της. Τη στιγμή εκείνη, μέσα στη γενική σιωπή, άκουσθηκαν βήματα απ' έξω και μπήκε στην αίθουσα μία ηλικιωμένη κυρία. Ένα ξεφωνιστό έκπληξως ξέφυγε απ' τα χείλη όλων.

— Θεία Ντόροθυ! φώναξε η Μάργκαρετ. Εσύ!... Μα τότε...

Κατέβασε άμέσως το ρολόι απ' τ' αυτή της και κύτταξε γύρω της, σαν να θέλε να τ' άφηση κάπου. Δίπλα της στεκόταν ο Μπέν, με το αιώνιο χαμόγελο στα χείλη του — που μοιάζε όμως τώρα με μοχθηρό μορφασμό...

Η Μάργκαρετ τούδαλε στα χέρια το ρολόι, λέγοντάς του: — Κρατήστε το, σας παρακαλώ, ένα λεπτό...

Κι' έτρεξε για ν' αγκαλιάσει τη θεία της.

Ο Μπέν έγινε άμέσως κατάχλωμος κι' έκανε μία κίνησι «ρος το τραπέζι, για ν' άφήση εκεί το ρολόι που κρατούσε. Μα δεν πρόλαβε...

Είχε φθάσει πια το μεσημέρι. Κι' έξαφνα αντήχησε μία τρομερή έκρηξη και μία φωνή σπαρακτική!...

Οι προσκεκλημένοι έτρεξαν προς την πόρτα, πανικόβλητοι... Σε λίγες στιγμές, η σάλα είχε αδειάσει. Είχε μείνει όμως, έξαπλωμένος στο πάτωμα και σπαράζοντας απ' τους τελευταίους σπασμούς της αγωνίας, ένας νέος: ο Μπέν Μπούς! Μόλις συνήρ' αν κάτω απ' την ταραχή, η Μάργκαρετ κι' ο Ρόμπερτ έτρεξαν να τον περιποιηθούν. Μα η κατάστασή του ήταν άπελπιστική.

— Συχωρέστε με! ψιθύρισε στους νεόνυμφους μ' όσες δυνάμεις του απομείναν. Ο Θεός με τιώρησε με το ίδιο όπλο... με το οποίο θέλησα να σας εκδικηθώ... Η θεία σας, που θα

«... έξαφνα αντήχησε μία τρομακτική έκρηξη...

Ήθελε εδώ με κάποιο περαστικό αυτοκίνητο, θα σας τα πη, όλα. Εγώ προκάλεσα το αυτοκινητικό δυστύχημα, που την ανάγκασε να σταματήσει... Αποσιμώθηκα ύστερα το γράψιμό της, κι' αντί για δικό της δώρο, σας έστειλα το δικό μου... μία ώρη λογιακή βόμβα... Ζησέτε... ευχόμενοι!... Και ξεψύχησε, μ' ένα τελευταίο στεναγμό.

Τ. ΤΖΟΝΣΟΝ

«Είδα ένα πραγματικό ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

Τό νεκρό κοριτσάκι που ύλο-
ποιήθηκε

Ίδρυτής και διευθυντής του περι-
φύτου «Εθνικού Έργου» ο Ψυ-
χικός Έρως, ο Χάρρυ Πράις είχε αφιερώσει τη ζωή
του στη μελέτη των υπερφυσικών
φαινομένων. Είχε εκδώσει αρκετά
βιβλία με τα αποτελέσματα των συ-
στηματικών ερευνών του. Όταν πέ-
θανε, το 1948, χάρισε στο Πανεπι-
στήμιο του Λονδίνου την πολύτιμη
βιβλιοθήκη του, από 20.000 τόμους
σχετικούς με τον πνευματισμό και
τ' άλλα ψυχικά φαινόμενα.

Είχε παρακολουθήσει χιλιάδες
πνευματιστικές συνεδριάσεις, με την
είλικρινή επιθυμία ν' ανασηκώσει λί-
γο τον πέπλο του μυστηρίου του
Υπερπέραν. Ή πείρα του τον έπει-
σε ότι τα 99 % των δήθεν υπερφυσι-
κών φαινομένων είναι απάτες.
Υπάρχουν όμως και μερικά, για τα
όποια δεν χωρεί καμμία ύλιστική
εξήγηση. «Ενα απ' αυτά λοιπόν ή-
ταν κι' η εμφάνιση ενός «πραγμα-
τικού» φαντάσματος, στερεού, με
τρεις διαστάσεις — του μόνου που
είδε και που μπόρεσε ν' αγγίξει ο
Χάρρυ Πράις!

Τό πρωί της 8ης Δεκεμβρίου
1937, ένα μέντιουμ, η κ. Ρήβς, του
τηλεφώνησε στο γραφείο του και του
πρότεινε να τού παρουσιάσει ένα
γνήσιο, «έγγυημένο» φάντασμα. Τού
εξήγησε ότι επρόκειτο για ύλοποι-
ση τού πνεύματος μίας μικρούλας,
νόμισμα Ροζαλίας, που παρουσιάζο-
ταν τακτικά κάθε Τετάρτη, σε οι-
κογενειακές πνευματιστικές συνε-
δριάσεις. «Αν ήθελε — τού είπε —
μπορούσε να παρακολουθήσει μια
απ' τις συνεδριάσεις αυτές.

Πραγματικά, την επομένη Τετάρ-
τη, ο Πράις έφτασε στο σπίτι της
κ. Ρήβς, σε μία απ' τις καλλιτέ-
ρες συνοικίες του Λονδίνου. Κι' έ-
μαθε λεπτομερώς την ιστορία της
«Ροζαλίας».

Τό κοριτσάκι αυτό είχε πεθάνει
από διφθερίτιδα, σε ηλικία 6 ετών.
Την άνοιξη του 1925, η μητέρα του,
κυρία Ουίλσον, έυπνησε μία νύχτα
απ' τον ήχο της φωνής της νεκρής
μικρούλας, που πρόφερε παραπονε-
μένα τη λέξη: «Μαμά». Τό ίδιο έ-
πανελλήθη τόσο συχνά, ώστε η κ.
Ουίλσον συνήθισε πιά να μένει ξυ-
πνήτη, περιμένοντας ν' ακούσει τη
«φωνή». Κάποτε μάλιστα, η κορού-
λα της της έπιασε τó χέρι.

Αργότερα, τό 1928, η κ. Ουίλ-
σον γνωρίστηκε με την κ. Ρήβς. Κι'
άρχισαν να διοργανώνουν πνευματι-
στικές συνεδριάσεις στο σπίτι της
τελευταίας. Την άνοιξη τού 1929,
ύλοποιήθηκε ξαφνικά η Ροζαλία, κι'
από τότε εμφανιζόταν πιά τακτικά,
μιλούσε στη μητέρα της κι' απαν-
τούσε σε άλλες ερωτήσεις (συνή-
θως μ' ένα «ναί» ή ένα «όχι»).

Η κ. Ρήβς δήλωσε στον Πράις
ότι ήταν ελεύθερος να ενεργήσει ό-
ποιοδήποτε έλεγχο πριν ή μετά τη
συνεδρίαση.

Τά άλλα πρόσωπα που θα λάβα-
ναν μέρος στη συνεδρίαση, ήταν η
κ. Ουίλσον, η κόρη της κ. Ρήβς κι
ένος οικογενειακού τους φίλου. Ο
Πράις ζήτησε ν' απομακρύνουν απ'
τό δωμάτιο όλα τα στολισμάτα, ρο-
...

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυσιών, σχίσμο, κόψιμο, σκωροφάγ-
μα, εθαρμένο καθάλοι διαβρώνονται δι-
υφάνσεις παρ' εδικού τεχνίτου σπουδ-
σαντες εις τό έσωτερικόν. Γυρίζονται κο-
στούμια, παλικά και καμπαντίνες. Ραφείον
αφίνα Οικονομία, Δόρου 5 γ' (τον πάτω-
μα) Αδελφοί Λώλη, Τηλέφ. 55.314.

λόγια, εικόνες, κλπ. Σκόρπισε λε-
πτή σκόνη αμύλου στο χώλλ, έξω
απ' τό δωμάτιο. Κλείδωσε την πόρ-
τα και πήρε τό κλειδί. Σφράγισε
πόρτα και παράθυρα με ταινίες λευ-
κοπλάστη, και τις μονόγραψε: «Ί-
διος. Τέλος, αφού κάθισαν όλοι
στις θέσεις τους, σκόρπισε σκόνη
αμύλου μέσα απ' την πόρτα κι' έ-
σδυσε τά ηλεκτρικά φώτα.

Κάτω στό πάτωμα υπήρχαν τέσ-
σερες δίσκοι αλειμένοι με μία ού-
σια που σκόρπιζε ένα αδύνατο φω-
σφορισμό. Τό ελάχιστο αυτό φως
έπέτρεπε στον Πράις νά διακρίνη
τους άλλους που συμμετείχαν στη
συνεδρίαση.

Η κ. Ουίλσον έκλαιγε. Ψιθύρισε
έπανελημένως τό όνομα της κόρης
της. Τέλος, η κ. Ρήβς άνάγγειλε
σιγανά στον Πράις: «Η Ροζαλία
είν' εδώ! Μή μιλάτε!».

Την ίδια στιγμή, ο Πράις ένοιω-
σε μία παράξενη μυρωδιά, μάλλον
ευχάριστη.

— Μικρούλα μου!... Άγάπη μου!
μουρμούριζε τώρα χαϊδευτικά η κ.
Ουίλσον.

Ο Πράις άκουσε δίπλα του έλα-
φρά βήματα κι' αισθάνθηκε κάτι ζε-
στό και μαλακό ν' αγγίξει τό άρι-
στερό του χέρι. Ζήτησε και πήρε
την άδεια ν' αγγίξει κι' αυτός τό
«φάντασμα». Άπλωσε τότε τό χέ-
ρι του κι' έπιασε τό γυμνό σώμα
μίας μικρής κοπελλίτσας! Η σάρ-
κα της ήταν μαλακή και ζεστή. Α-
κουγόταν καθαρά η άναπνοή της. Ο
Πράις άκούμπησε τό χέρι του στό
στήθος της και τό αισθάνθηκε ν' ά-
νεβοκατεβαίνει ρυθμικά. Υπολόγισε
τό άνάστημά της σε 1.10 περίπου.
Αγγίζει τά άπαλά μαλλιά της,
που πεφταν στους ώμους της. Τρά-
βηξε ύστερα τό κάθισμά του πιο
κοντά της, της έπιασε τό σφυγμό
και τόν βρήκε πολύ γρήγορο (πε-
ρίπου 90 σφύξεις στό λεπτό). Α-
κούμπησε τ' αυτό του στό στήθος
της κι' άκουσε τούς παλμούς της
καρδιάς της.

Ζήτησε να τού μιλήσουν οι άλλοι
απ' τις θέσεις τους, για νά βε-
βαιωθεί πως βρίσκονταν πάντα εκεί.
Ύστερα, πλησιάζοντας στό σώμα
της μία απ' τις φωτεινές πλάκες,
έξέτασε τά πόδια της, τόν κορμό
της, τό πρόσωπό της... Ήταν ένα
ώραίο κοριτσάκι, με κλασική φυ-
σιογνωμία, πολύ χλωμό. Τά σού-
ρα γαλανά μάτια της έλαμπαν από
έξυπνάδα.

Ζήτησε ύστερα την άδεια να της
υποβάλει μερικές ερωτήσεις.

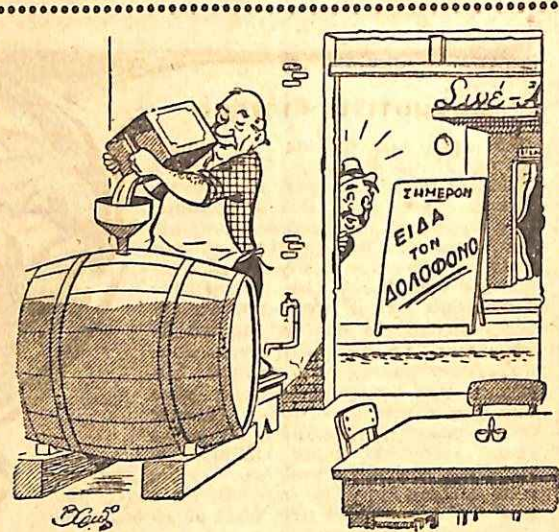
«Πού ζής, Ροζαλία;» τή ρώτησε.
Αυτή δεν τού άπάντησε. Δεν έδωσε
έπίσης άπάντησι στις δύο έπόμε-
νες ερωτήσεις του: «Τί κάνεις έ-
κεί;» και «Παίζεις μ' άλλα παι-
διά;». Όταν όμως τή ρώτησε αν
άγαπούσε τη μαμά της, τά μάτια
της έλαυσαν περισσότερο και ψιθύ-
ρισε: «Ναί!».

Η κ. Ουίλσον την έσφίξε στό
στήθος της. Όλες οι γυναίκες έ-
κλαιγαν. Ακόμη κι' ο Πράις ήταν
βαθεία συγκινημένος.

Τέλος, η κ. Ρήβς συνέστησε νά
σωπάσουν όλοι και νά μείνουν άκί-
νητοι. Σε λίγα λεπτά, ο Πράις κα-
τάλαβε πως τό φάντασμα είχε χα-
θεί. Η συνεδρίαση είχε τελειώσει.

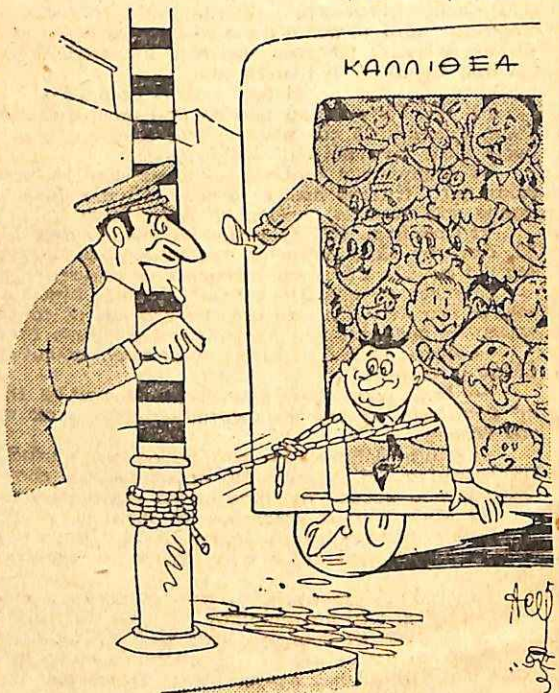
Άναψε τότε τά φώτα και βεβαί-
ωθηκε ότι οι σφραγίδες ήταν ανέ-
παφες κι' ότι η σκωροπίστη σκόνη
δεν είχε κανένα ίχνος από πατημα-
σιές. Έψαξε όλο τό δωμάτιο, χω-
ρίς νά βρη τίποτε τό εξαιρετικό.

Η κ. Ρήβς τού ύποσχέθηκε νά
έπαναλάβουν μία άλλη μέρα τη συ-
νεδρίαση στό γραφείο του. Ξαφνικά
όμως, η κ. Ουίλσον άναγκάστηκε νά
φύγει για τό Παρίσι, για οικογε-
νειακούς λόγους. Ήσαν τότε τέλη
Αυγούστου τού 1939. Σε λίγο, κη-
ρύχθηκε ο πόλεμος, κι' ο Πράις δεν
έμαθε πιά τί είχε άπογίνει η κ.
Ουίλσον.

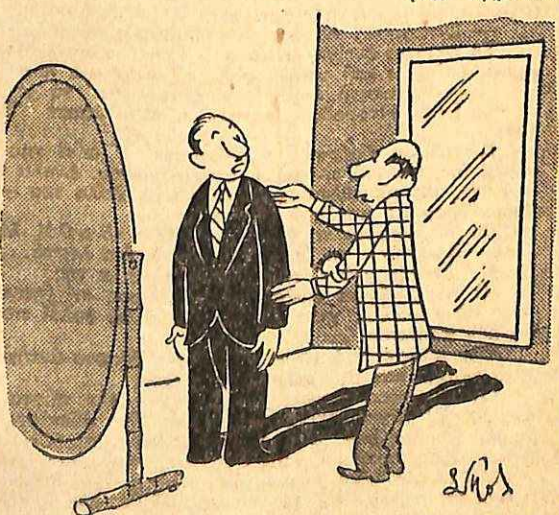
ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μείνετε ήσυχος, κύριε! Μόλις ξεκινήση τό
λεωφορείο θα βγίητε... όπωςδηποτε!...

(Τού Άρχέλαου)

— Δεν σας φαίνεται ότι τό πανταλόνι είναι λί-
γο μακρύ;...

(Τού Σ. Πολενάκη)

Τό ψέμμα της αδελφής Μάρθας

Οι ώρες της μικρούλας Καίτης
ήσαν μετρημένες. Αυό δόκλχηρα
χρόνια είχε κρατήσει τό δράμα της
φτωχής κοπελλίτσας που πάλυε με
τό θάνατο στό σανατόριο. Η φρι-
κτική άρρώστεια της είχε καταστρέ-
ψει τόνο πνεύμονές της.

Την Καίτη την είχαν βρη μία νύ-
χτα έξω από ένα βρεφοκομείο, μ' έ-
να σακκούλακι γεμάτο χρήματα, ά-
νάμεσα στα σπάργανά της. Όταν
μεγάλωσε λίγο, την πήραν σ' ένα φι-
λανθρωπικό ίδρυμα. Κι' όταν πέρα-
σαν χρόνια, μία μέρα διαπίστωσαν
ότι ήταν φυματική. Ο διευθυντής τού
σανατορίου, δέχτηκε τότε πρόθυμα
νά την πάρη κοντά του. Μα παρ'
όλες τις υπεράνωπρες προσπάθειες
που κατέβαλε για νά τή σώση, δεν
μόρεσε νά νικήση τή φρικτή άρ-
ρώστεια. Κι' ο θάνατος πλησίαζε.

Όλοι, στό σανατόριο, άναπού-
σαν τό δυστυχισμένο αυτό πλέρμα
με τά δόλμαυρα μάτια που ήταν
φλογισμένα από τόν πυρετό και τις
μαύρες μεταξωτές μπουκλες που
στεφανώναν τό όμορφο πρόσω-
πό του.

Ξαπλωμένη στό κρεβάτι τού πό-
νου, η μικρούλα, άγωνιζόταν νά νι-
κήση την άρρώστεια κι' έλπιζε ότι
θα γίνη κάποτε καλά.

Μά τώρα τό τέλος της ήταν κον-
τά. Άλλά η μικρούλα Καίτη δεν τό-
ξερε αυτό και κύτταζε με άγάπη την
αδελφή Μάρθα που πηγαίνονερχόταν
στό δωμάτιο κι' άνοιγε τά παράθυ-
ρα για νά μπη ο ήλιος, τό φως, τ'
αρώματα της Άνοιξης. Η καρδιά
της σφιγγόταν στη σκέψη ότι η μι-
κρή άρρωστη θα χαίροταν όλα αυτά
για τελευταία φορά.

Τό απόγεμα εκείνο η αδελφή Μάρ-
θα είχε τή συνηθισμένη βδομαδια-
κή έξοδο, μα άποφάσισε νά μείνη
κοντά στην άρρωστη παιδιούλα. Δεν
ήθελε νά την αφήση όλη της.

Η Καίτη την παρακολουθούσε με
τό βλέμμα. Και κατάλαβε, ξαφνικά,
ότι η αδελφή Μάρθα ήταν διαφορε-
τική σήμερα, σά νά τή βάρανε κά-
ποια μεγάλη θλίψη. Η ύποψία που
τή βασάνιζε τόν τελευταίο καιρό
ξαναφούντωσε απότομα στό μυαλό
της. Θυμήθηκε τότε ότι μία μέρα
οι άλλες νοσοκόμες διηγόνταν πως
η αδελφή Μάρθα δεν είχε πη ποτέ
ψέμματα στη ζωή της και πως όταν
ήταν μικρή, ήθελε νά γίνη καλό-
γρη. Σκέφτηκε λοιπόν ότι απ' αυ-
τήν θα μπορούσε νά μάθη την ά-
λήθεια.

— Αδελφή Μάρθα, της είπε πα-
ρακλητικά, θα σου ζητήσω μία με-
γάλη χάρη. Θα μου την κάνης;

— Μα βέβαια, μικρή μου, είπε η
αδελφή πρόθυμα. Τί θέλεις;

— Αδελφούλα, εινε αλήθεια ότι
ποτέ σου δεν είπες ψέμματα;

— Ναί, Καίτη. Μα γιατί τό ρω-
τάς αυτό;

— Αδελφή Μάρθα, θέλω νά ρω-
τήσω τόν καθηγητή αν θα γίνω κα-
λά ή όχι. Ξέρεις, αδελφούλα, ποτέ
ποτέ με πίανε ένας τρόμος, ένας
αδασταχτος τρόμος ότι μπορεί νά
πεθάνω. Και δεν θέλω, Μάρθα, δεν
θέλω... Εινε τόσο γλυκειά η ζωή...
Όρκισου ότι θα ρωτήσης τόν κα-
θηγητή και θα μου πής την αλήθεια.

— Μα Καίτη μου, είπε η αδέλ-
φή, προσπαθώντας νά κάνει τή φωνή
της νά μην τρέμη, τί άνοησίες εινε
αυτές που λες; Βέβαια και θα ρω-
τήσω τόν καθηγητή, αφού ξέρω ότι
θα μου πη πως θα γίνης καλά.

— Θα πεθάνη άπόψε! είπε ο κα-
θηγητής και μία βαθεία ρυτίδα χα-
ράχτηκε ανάμεσα στα φρύδια του
και τό πρόσωπό του γέμισε θλίψη.
Θα πεθάνη άπόψε η άμοιρη κοπελ-
λίτσα!...

Ακούμπησε τό χέρι του στόν όμο
της αδελφής Μάρθας και πρόσθεσε:

— Σήμερα θα πής για πρώτη
φορά ψέμματα, αδελφή Μάρθα. Κι'
όχι μόνο αυτό. Έθελαν και κάτι
άλλο άκόμη. Άπόψε θα παίξετε ένα
δύσκολο ρόλο, αδελφή, για νά δώ-
σετε στό δυστυχισμένο αυτό παιδί
την ψευδαίσθηση ότι θα γίνη καλά.

— Έτσι τό θλιβερό εκείνο άπόγεμα
η αδελφή Μάρθα, έπαίξε με σφιγ-
μένη καρδιά τό θλιβερό ρόλο της.
Η Καίτη με άπερίγραπτη χαρά την
είδε νά μπαίνει στό δωμάτιό της
μ' ένα ζωηρό έμπρημέ φέρεμα, γε-
λαστή και προσχαρη κρατώντας
στην άγκαλιά της μία θαυμάσια άν-
θοδέσμη από άσπρα τριαντάφυλλα.

— Καλώς ήρθες, αδελφή Μάρθα,
λέει η άρρωστη και όλο της τό πρό-
σωπο λάμπει, γιατί ξέρει ότι η α-
δελφή δεν θα μπορούσε νάνε τόσο
εύθυμη αν δεν της έφερνε μία καλή
είδησι.

— Πως σας φαίνονται τά λουλού-
δια που σας έφερα; ρωτά παιχνι-
διάρικα η αδελφή και γελά.

— Χρυσή μου αδελφή Μάρθα, τί
καλή που είσαι!

Τά μάτια της Καίτης εινε φλογι-
σμένα από τόν πυρετό και δεν μπο-
ρούν νά δούν τό θανάσιμα χλωμό
πρόσωπο της αδελφής κάτω από τό
ρούζ, τό ρουζ που κάνει για πρώτη
φορά γνωριμία με τά μάγουλα της
Μάρθας. Τά χέρια της που τρέ-
μουν, εινε κρυμμένα κάτω απ'
τά λουλούδια. Βλέπει μόνο τό
χαμόγελό της κι' άκούει τή φωνή
της νά της λέη με βαθεία τρυφε-
ρότητα:

— Πως χαίρομαι, Καίτουλα! Ο
καθηγητής είπε πως θα γίνης γρή-
γορα καλά. Τρεις-τέσσερις βδομά-
δες άκόμα και ύστερα θα δής τί ώ-
ραία που θα περάσουμε οι δύο μας
μόλις σηκώθης...

— Άχ ναί, ναί... τή διακόπτει
η μικρή.

Ενας στεναγμός άνακουφίσεως
βγαίνει από τό πονεμένο στήθος
της και τά μάτια της εινε γεμάτα
δνείρα.

— Αδελφή, λέει έξαφνα ίκευτι-
κά, μη βάλης τά λουλούδια στό βά-
ζο. Δώσε μου τά κοντά μου, έπάνω
μου...

Παίρνει στην άγκαλιά της τ' ά-
σπρα τριαντάφυλλα και τά σφιγγει
με πάθος, χαϊδεύοντας τά βελούδι-
να πέταλα.

— Αδελφούλα Μάρθα, λέει ευτυ-
χιμένη, θα γίνω μία μέρα καλά
και θα βγαίνουμε μαζί νά κόβουμε
λουλούδια στην έξο...

Η λέξη μένει άτελείωτη. Ούτε θα
τελειώσει ποτέ. Την ίδια στιγμή
άκούονται βήματα έξω. Ο καθηγη-
τής μπαίνει στό δωμάτιο.

Σιγανά, σά νά φοβόταν μήπως
εμπήση την παιδιούλα, ο καθηγη-
τής προνοήσε στό κρεβάτι της τ'
κλείνει άπαλά τό κουρασμένο βλέ-
μμα έπάνω από τά παιδιάστικα ό-
λόμυρα εκείνα μάτια που έχουν
βασίλειψη για πάντα!...

MIPANTA

Οι «λέσχες γάμου»

Δράματα, άπάτες, έγκλήματα

Πολλές πολιτείες της Άμερικής άπέφασαν νά
λάβουν νομοθετικά μέτρα για νά ρυθμίσουν τή λει-
τουργία των «λεσχών γάμου». Παρόμοια μέτρα πρό-
κειται νά ληφθούν και στην Άγγλία. Ο λόγος είναι
ότι πολλές απ' αυτές τις λέσχες επιδιώκουν άλλους
σκοπούς από εκείνους που αναφέρονται στον τίτλο
τους. Από τ' άλλο μέρος, κρίνεται άπαραίτητο νά
διακανονισθούν μερικά ζητήματα που άφορούν τις
ύποσχσεις γάμου, π.χ. ποτέ εινε έγκυρες, υπό ποιες
προϋποθέσεις δεσμεύουν εκείνον που τις δίνει κλπ.

Κατά τό περασμένο έτος ίδρύθησαν στις Ήνωμέ-
νες Πολιτείες 500 παρόμοιες λέσχες, που άριθμούν
έκατοντάδες χιλιάδες μελών. Σύμφωνα με μία στατι-
στική, 25000 γάμοι έπραγματοποιήσαν με την με-
σολάβησι αυτών των λεσχών. Άλλα είναι πολύ μεγα-
λύτερος ο άριθμός των δραμάτων παντός είδους που
ετυλίχθηκαν με τό πρόσχημα της έξυπρητέρας των
ανθρώπων που επιθυμούν νά βρουν ένα σύντροφο της
ζωής των.

Δεν έλειψαν ούτε τά έγκλήματα. Άξιοσημείωτη
είναι η περίπτωση του Ραμόνδου Φερναντέζ - Μα-
ρινέζ, που ίδρυσε μία λέσχη για τήν εξυπηρέτησι των
γυναίκων «που ήθελαν νά έξασφαλίσουν μία ήρεμη
συζυγική ζωή». Με τόν τρόπο αυτό παντρεύτηκαν σε
ελάχιστο διάστημα πέντε γυναίκες, τή μία έπειτα από
την άλλη. Άφου έδωσε στο χέρι τις οικονομίες τους
τις ξεπάστρεψε κατόπιν, άλλες με τό τοκετούρι κι'
άλλες πνιγόντας τις. Συνεργός του σ' αυτά τά έγκλή-
ματα ήταν η Μάρθα Μπέκ, ένα τέρας, βάρους 100 κι-
λών. Κι' οι δύο πέθαναν πριν από λίγο καιρό πάνω
στην ηλεκτρική καρέκλα.

Άλλά και οι γκάνγκστερς επίσης θεώρησαν καλό
νά έμφαυελθούν απ' αυτή τή μανία τού κοινού για
τις λέσχες γάμου και ίδρυσαν καμμία τριανταριά με
διάφορες γοητευτικές όνομασίες: «Η νέα ζωή», «Τό
άνθος της ζωής», «Σε περιμένω», «Η εύτυχία μας
άνηκε», κλπ. Οι γυναίκες που έτρεξαν νά έγγραφούν
μέλη σ' αυτές τις λέσχες δεν έλειψαν. Άλλ' οι γκάνγκ-
στερς είχαν προτίμησι στις ήλικιωμένες. Ένας κα-
λοκαίμενος και κομψός νέος παρουσιαζόταν ως ύπο-
ψήφιος γαμπρός. Κι' οι δυστυχισμένες έπεφταν στην
παγίδα. Τού έμπιστευόταν τά χρήματά τους για νά
νοικιάση σπίτι, ν' αγοράση έπιπλα και νά κάνει τις
άπαραίτητες προετοιμασίες για τό γάμο. Άλλά δεν
τό ξανάβλεπαν.

Είναι άνάγκη μήπως νά υπενθυμίσουμε ότι και ο
περίφημος Λαντνρ προσέβλεπε τά περισσότερα από
τά θύματα του με άγγελίες γάμου;

Ένας από τούς γνωστότερους ψυχιάτρους των Ή-
νωμένων Πολιτειών, ο δόκτωρ Μάγιο - Βινγκάιητ έδή-
λωσε τελευταία ότι οι «λέσχες γάμου» προσελκύουν
συνήθως γυναίκες που έχουν πάθει κάποια άνοητική
διατάλυνσι και τρέχουν σ' αυτές όπως οι μύγες στό
μέλι» και έπρότεινε νά τεθούν οι οργανώσεις αυτές
υπό τόν έλεγχο έπιστημόνων, για νά εξετάζουν σε
κάθε περίπτωση τήν ψυχική και διανοητική κατάστασι
της ύποψης για γάμο.

Τά έλατήριά μας είναι εύγενικά, άπαντούν οι Ι-
δρυται των λεσχών. Πρέπει νά γίνη κάτι για τά δυσ-
τυχισμένα αυτά πλέρματα, που ζουν έξω από τόν
κόσμο και που είναι αδύνατον νά βρουν με τά κανο-
νικά μέσα την εύτυχία και τήν άγάπη.

Στις άμερικανικές λέσχες, τό δικαίωμα έγγραφής
κυμαίνεται από 50 σεντς έως 5 δολάρια. Κάθε μέ-
λος έχει δικαίωμα νά ζητήσει τις διευθύνσεις όλων
των άλλων μελών, διαφορετικού φύλου έννοείται και
τή μεσολάβησι της διευθύνσεως της λέσχης για νά
έλθη σ' έπικοινωνία μαζί τους. Για κάθε τέτοια με-
σολάβησι πληρώνει μία πρόσθετη προμήθεια. Είναι
ύποχρεωμένο, έξ άλλου, νά δώση μία λεπτομερή πε-
ριγραφή των χαρακτηριστικών και της σωματικής
του διατάλυνσε, καθώς και διάφορες πληροφορίες
για τή μόρφωσι, τήν οικονομική του κατάστασι, κλπ.

Κατά κανόνα, εκείνες που δίνουν τις πιο κολακευ-
τικές περιγραφές για τόν εαυτό τους είναι οι γυναί-
κες που έχουν περάσει τά πενήντα. Οι άντρες, αντί-
θετα, αντί για τήν όμορφιά τους, προτιμούν νά έγκω-
μαίζουν τόν χαρακτήρα και τή μόρφωσι τους. Οι πε-
ρισσότεροι είναι πνευνητάρδες, πράγμα που δεν τούς
έμποδίζει νά ζητούν νέες 18 χρόνων. Πριν από λίγο
καιρό, ένας πλούσιος εισοδηματίας από την Καλιφορ-
νία, που είχε περάσει τό 90, έλαβε 13000 άπαντή-
σεις σε μία αίτησί του. Μ' αυτήν έπρόσφερε τό όνο-
μα και τήν περιουσία του σε κείνη που θα τού έδινε
«έλην άγάπη πριν από τό θάνατό του». Έκείνη που
διάλεξε, τελικά, ήταν μία νέα 16½ χρόνων!...

Τό ζήτημα τού γάμου που εινε ένα απ' τά πιο
δύσκολα προβλήματα, δημουργεί και τούς έκμεταλ-
λευτάς του οι όποιοι αντί γάμου, προσφέρουν μία
τραγωδία.

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΜΑΤΑΙΩΝΕΤΑΙ

Ένα μεγάλο μέρος του Μεξικού βρισκόταν την εποχή εκείνη κάτω από την τρομοκρατία των επαναστατικών συμμοριών του Μιγκουέλ που είχε αυτοτιτλοφορηθεί « συνταγματάρχης ». Τα μέλη τους ήταν τυχοδιώκτες, άνθρωποι της κατωτέρας υποστάθης, που είχαν έπωφεληθεί από τις πολιτικές ανωμαλίες της χώρας τους για να « εγδυθούν στο κλαρί » με σκοπό τη ληστεία και τη λεηλασία.

Ένα βράδυ, μία ομάδα από πενήντα περίπου έφιππους άντρες κατέβαινε σε μία κοιλάδα ακολούθωντας τη ξερή κοίτη ενός χειμάρρου. Μερικά λεπτά, ύστερ' απ' το πέραςμα των ιππέων, ένας 'Ινδιάνος ξεπρόβαλε πίσω από κάτι θάμνους, ανέβηκε τρέχοντας την πλαγιά του λόφου, κατέβηκε από την άλλη πλευρά και διευθύνθηκε σ' ένα αγρόκτημα μ' ένα μικρό και κόμψο σπίτι. Μπροστά στην πόρτα του σπιτιού, στεκόταν ένας ψηλός, γέρος που κρατούσε στο χέρι του ένα πιστόλι.

Μόλις ο 'Ινδιάνος βρέθηκε κοντά του, του είπε λαχανιασμένος:

— Πέρασαν!...

— Δεν υπάρχουν να καταλάβεις που πηγαίνουν; τον ρώτησε εκείνος με αγωνία.

— Άκουσα έναν απ' αυτούς να παραπονιέται πως ήταν κουρασμένος και πως δεν έδλεπε την ώρα να φτάσουν στην Κουέλβα.

Ο γέρος χλωμίσε.

— Στην Κουέλβα; Μα εκεί βρίσκονται οι κόρες μου. Γρήγορα σέλωσε δυο αλογα. Δεν πρέπει να χάσω με ούτε λεπτό.

Οι δυο άντρες ξεκίνησαν καλπάζοντας, κι' ακολουθώντας τα ίχνη του αποστάσματος. Γύρω τους είχε αρχίσει ν' απλώνεται το νυχτερινό σκοτάδι.

Ο γέρος λεγόταν Πέδρο Ζαράϊ και ήταν ένας καλός άνθρωπος που είχε αποκτήσει αρκετή περιουσία από τις φυτείες του. Το σπίτι του βρισκόταν στο χωριό Κουέλβα και τα χτήματά του ήταν σκαρτισμένα στη γύρω περιοχή.

Όταν έφτασαν στην πλατεία του χωριού είχε πιά νυχτός. Ωστόσο η κίνηση εκεί ήταν ακόμα ζωηρή. Μερικοί ληστές φύλαγαν τα αλογα της συμμορίας.

Το σπίτι του δόν Πέδρο ήταν κατάφατο. Απ' τ' ανοιχτά παράθυρα, ακούγονταν ζωηρές συζητήσεις.

Ένας σκοπός που φρουρούσε.

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζική θεραπεία 'Αντιμετωπίζετε τον Ψίον άνευ φόδου, ΠΑΝΗΡΟΦΟΡΙΑ! ΔΡΕΡ-ΑΝ. Πιπίου 38 (Παγκοσμίου). Τηλ. 85-089.

— Αυτή η γρήνη δεν καταλαβαίνει πιά τίποτα! Τώρα τελευταία έχει χάσει το μυαλό της γι' αυτό και σκοπεύω να την διώξω. Είναι προτιμώτερο να πάω ο ίδιος να δώσω τις αναγκαίες διαταγές. Μου επιτρέπετε, κύριοι;

Βγήκε από την αίθουσα, ενώ ο « συνταγματάρχης » και οι άντρες του ξέσπαζαν σε γέλια και χυδαία αστεία, ευχαριστημένοι απ' τις καλές διαθέσεις του δόν Πέδρο και από την υποσχέση ενός πλούσιου δειπνού και γλεντιού.

— Άργει να γυρίσει ο γέρος... παρατήρησε ένας απ' αυτούς ύστερα από αρκετά λεπτά.

— Θα σφάζει τους γάλους και τις κόττες του! παρατήρησε ένας άλλος.

Πέρασε ακόμα λίγη ώρα χωρίς να φανή ο δόν Πέδρο. Ο « συνταγματάρχης » περίμενε όλο με μεγαλύτερη ανυπομονησία. Σηκώθηκε ύστερα και άρχισε να πηγαίνει νοέρεται μέσα στην αίθουσα σιγοτραγουδώντας. « Έξαφνα σταμάτησε. Μια ιδέα πέρασε απ' το μυαλό του. « Ελπίζω να φανήτε πιο περιποιητικούς από τα τρία κορίτσια που βρήκαμε εδώ... »

— Άν οι κόρες μου δεν φάνηκαν πρόθυμες απέναντί σας, σας ζητώ ταπεινά συγγνώμη, συνταγματάρχα μου. Τί έκαναν;

— Όταν θελήσαμε να τους υποβάλουμε τα σέδη μας, με το δικό μας τρόπο, έφυγαν σαν αγριοκάτσικα και κλειδώθηκαν στο δωμάτιό τους.

Ο δόν Πέδρο χαμογέλασε και είπε:

— Τί τα θέλετε, συνταγματάρχα μου, όπως όλα τα κορίτσια έχουν κι' αυτά τις ιδιοτροπίες τους.

— Καλά, καλά. Άν θέλουν να τις συχωρέσω για την αγένεια τους να έρθουν να φάνε μαζί μας. Μπορείτε να πάρετε κι' εσείς μέρος στο δείπνο. Φυσικά δικαίωμα, έπειδή στην ηλικία σας πρέπει κανείς να κοιμάται νωρίς, δεν θα μείνεται στη συντροφιά μας περισσότερο από μισή ώρα... Συνεννοηθήκαμε; Έξ' άλλου θα σας αναπληρώσουν τα κορίτσια σας που θα μας κάνουν παρέα ως το πρωί.

Και ο Μίγκουελ χαμογέλασε χασακτιστικά.

— Μα βέβαια, συνταγματάρχα μου, έσπευσε ν' απαντήσει ο γέρος. Τα νεύρα θέλουν να διασκεδάσουν.

Και πλησιάζοντας την πόρτα φώναξε:

— Ρομουλά!... Έλα άμέσως κάτω.

— Άχ, σενόρ!... τραύλισε μία ώριμη γκουβερνάντα μπαίνοντας βιαστικά. Οι σενορίτες...

— Σιωπή!... την διέκοψε ο γέρος. Οι κύριοι αυτοί θα μας κάνουν την τιμή να φάνε απόψε εδώ. Ετοιμάστε ό,τι καλύτερο υπάρχει και ειδοποιήστε τα κορίτσια μου να ντυθούν με τα καλύτερα φουστάνια τους.

— Μά, σενόρ... Πήγαινε και νά κάνεις ό,τι σου είπα.

Όταν βγήκε η Ρομουλά, ο δόν Πέδρο πρόσθεσε ήσυχας:

— Άχ, σενόρ!... τραύλισε μία ώριμη γκουβερνάντα μπαίνοντας βιαστικά. Οι σενορίτες...

— Σιωπή!... την διέκοψε ο γέρος. Οι κύριοι αυτοί θα μας κάνουν την τιμή να φάνε απόψε εδώ. Ετοιμάστε ό,τι καλύτερο υπάρχει και ειδοποιήστε τα κορίτσια μου να ντυθούν με τα καλύτερα φουστάνια τους.

— Μά, σενόρ... Πήγαινε και νά κάνεις ό,τι σου είπα.

Όταν βγήκε η Ρομουλά, ο δόν Πέδρο πρόσθεσε ήσυχας:

— Άχ, σενόρ!... τραύλισε μία ώριμη γκουβερνάντα μπαίνοντας βιαστικά. Οι σενορίτες...

— Σιωπή!... την διέκοψε ο γέρος. Οι κύριοι αυτοί θα μας κάνουν την τιμή να φάνε απόψε εδώ. Ετοιμάστε ό,τι καλύτερο υπάρχει και ειδοποιήστε τα κορίτσια μου να ντυθούν με τα καλύτερα φουστάνια τους.

— Μά, σενόρ... Πήγαινε και νά κάνεις ό,τι σου είπα.

Όταν βγήκε η Ρομουλά, ο δόν Πέδρο πρόσθεσε ήσυχας:

Ανατολικό Χιονισμός

Οι κόττες και τ' αυγά

Όταν ο Ναστραδίν Χότζας ήταν μικρός και πήγαινε στο σχολείο είχε έναν δάσκαλο στριμμένο, παμπρόχο και λιχούδη. Ο δάσκαλος αυτός δεν γνώριζε τον Ναστραδίν, κι' ο Ναστραδίν, σαν πειραχτήριο που ήταν, τούμπαινε συχνά στη μύτη και δεν τον άφινε σε χλωρό κλαδί.

Μία μέρα ο γερο-δάσκαλος είπε κρυφά στους μαθητές, τη στιγμή που λείπε ο Ναστραδίν:

— Αύριο να μου φέρετε από ένα αυγό ο καθένας, για να παίξουμε ένα ωραίο παιχνίδι και να γελάσουμε. Άλλα να μην ξεχάσετε.

— Και τί παιχνίδι είναι αυτό, δάσκαλε; ρώτησαν τα παιδιά.

— Νά, τους εξήγησε ο δάσκαλος, την ώρα του μαθήματος, τη στιγμή που θα φταρnisτώ θ' αρχίσετε όλοι να κακαρίζετε. Κι' όταν σας ρωτήσω τι συμβαίνει θα μου πείτε ότι γεννήσατε απ' ένα αυγό και θα μου παραδώσετε τ' αυγά σας. Ο Ναστραδίν δεν δάχη φέριε αυγό κι' έτσι θα του τις βρέξω άσχημα για να χαρή και σάς η ψυχή σας. Που σάς πειράζει συχνά και σάς κοροϊδεύει.

Με τον τρόπο αυτό ο πονηρός δάσκαλος θάπαινε και τ' αυγά και θα καταχειρίζε και τον Ναστραδίν που δεν τον χώνευε.

Την άλλη μέρα το πρωί οι μαθηταί φτάσανε στο σχολείο έχοντας καθένας στη τσέπη του κι' από ένα αυγό. Εκεί λοιπόν που ο δάσκαλος τους έκανε μάθημα, φτασίστηκε ξαφνικά για να δώσει το σύνθημα.

Άμέσως οι μαθηταί άρχισαν να κακαρίζουν και να χαλούν τον κόσμο γι' τις φωνές τους.

Ο δάσκαλος προσποιήθηκε το θυμωμένο και τους φώναξε με τέτοιο τρόπο για να μην καταλάβει ο Ναστραδίν τίποτα:

— Τί πάθετε, μπρέ διαδόλοι, και κακαρίζετε έτσι;

— Δάσκαλε, απάντησαν τα παιδιά, γεννήσαμε από ένα αυγό!

Κι' έβγαλαν κι' έδειξαν τ' αυγά τους.

Ο δάσκαλος τοιμαζόταν να ριχτεί του Ναστραδίν και να τον τιμωρήσει που... δεν γεννήσε αυγό όπως όλοι οι μαθητές του.

Άξαφνα όμως ο Ναστραδίν άνοιξε να σκούζει:

— Κουκουρούκου!... Κουκουρούκου!...

— Τί σκούζεις έτσι, μπρέ αναθεματισμένε; τον ρώτησε ο δάσκαλος.

— Δάσκαλέ μου, απάντησε ο Ναστραδίν, άναμεσα σε τόσες κόττες, πού γεννάν αυγά, χρειάζεται κι' ένας κόκκος!...

Κόκκαλο ο δάσκαλος.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Δ.ευθύνσεως του 'Θησαυρού»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ Συμμελών τώ άρθρω 6 8 7 του Α.Ν. 1092/1938.

Ιδιοκτήτης: Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου, Κατοικία: Βαρσαρικών αρ. 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας, Μενελού 9, Αθήνα.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία Δρχ 150.000

Εξάμηνος 75.000

Τριμήνος 40.000

Εμβλήματα Εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταγης και Έξωτερικού διά τραπεζική επίταγης προς τον κ. Ιωάν Παπαγεωργίου.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία Δρχ 150.000

Εξάμηνος 75.000

Τριμήνος 40.000

Εμβλήματα Εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταγης και Έξωτερικού διά τραπεζική επίταγης προς τον κ. Ιωάν Παπαγεωργίου.

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Παράξενο διήγημα

Το έλκηθρο γλιστρούσε αθόρυβα στο χιόνι. Ο Έρκελου το διηύθυνε, αφήρημένος. Ένοιωθε μέσα στα στήθη του την καρδιά του φουσκωμένη απ' τον πόνο.

Ο άνεμος έδερνε το πρόσωπο του Έρκελου... Είχε διατρέξει άλλοτε τόσες φορές αυτό το δρόμο, γελώντας χαρούμενα, γιατί η γυναίκα του, η Ρανί, τον περίμενε μ' ανυπομονησία. Σήμερα όμως τον έδλεπε να χορεύει μπρός στα θολωμένα μάτια του, σαν σκεπασμένος από ομίχλη...

Ξαφνικά σφύριξε έλαφρά. Τα σκυλιά του σταμάτησαν, έκπληκτα. Γιατί είχε σταθεί τόσο μακριά απ' την καλύβα;... Μα ο Έρκελου κατέβηκε απ' το έλκηθρο και ιπποχόρησε πεζός προς το χωριό.

Κόντευε να νυχτώσει. Ο Έρκελου βάδιζε δίχως να βλέπει τίποτα, καρμπουρισμένος απ' τις βαρείες σκέψεις του... Κρύφτηκε πίσω από ένα σταματημένο έλκηθρο και περίμενε, ψάχνοντας με το βλέμμα του το σκοτάδι.

Εκεί, αντίκρυ, βρισκόταν η καλύβα του, η στέγη του, ο κόσμος του. Μέσα εκεί πηγαίνονταν η Ρανί, με τις καστανές πλεξίδες και τα ύγρα και θερμά μάτια της... Ο Έρκελου θυμήθηκε τα ερωτικά τραγούδια που της έλεγε. Κι' ένας φρικτός λυγμός ξέσκιε το στήθος του. Του φάνηκε πως πνιγόταν! Έσκασε το χιόνι με τα νύχια του, σαν θηρίο που ξεμυχάει!

Έξαφνα άνασκήρτησε και έπεσε μπροστά του. Η πόρτα της καλύβας του άνοιξε σιγά-σιγά. Μια ψηλή, αντρική σιλουέττα φάνηκε μία στιγμή στο φωτισμένο κατώφλι, κι' ύστερα χάθηκε, σαν να την είχε καταπιεί η σκοτεινή νύχτα.

Μα ο Έρκελου είχε προλάβει ν' αναγνωρίσει αυτό τον άνθρωπο! Ήταν ο Μπάλκο, ο κυνηγός των λύκων! Έπαλήθευαν λοιπόν οι υποψίες του! Η Ρανί τον άπατούσε!...

Η πόρτα ξανάκλεισε. Άπλώθηκε σιωπηλά και σκοτάδι. Μα ο Έρκελου νόμισε πως τα δαχτύλα της Ρανί είχαν σφραγίσει τον τάφο της καρδιάς του!...

Ο άνεμος ούρλιαζε παραπονετικά. Το λυχναρίο κάπνιζε και τρεμόσβυνε. Κι' οι δυο άντρες κουβεντιάζαν σιγανά, προσπαθώντας να υποτάξουν το θάνατο — στο μίσος του ο ένας στη μυστηριώδη τέχνη του ο άλλος...

Ο πάγος χάιδεψε τα γκρίζα γένια του.

— Άκουσέ με, Έρκελου, έπέμεινε. Ο Μπάλκο είχε γίγας, κι' άφοδος όπως εσύ. Θα μπορούσε να σε ξεκολλήσει, αν του έπιτεθής. Και τότε τί θα γίνη η έκδικήσι σου;...

Κάμε δ,τι σου λέω: Πάρε την κούκλα! Ποτέ δεν άπέτυχε αυτό το μέσον...

Η άδύνατη λάμψη του λυχναριού φωτίσε το χιλιόχρονο πρόσωπο του. Άπλωσε το χέρι του και πήρε ένα παράξενο ξύλινο αγαλματάκι, σκαλισμένο με μαχαίρι.

— Καλά λές! είπε αποφασιστικά ο Έρκελου. Δάσε μου την κούκλα!... Άν χτυπούν τα δόντια μου, δεν είν' απ' τη φρίκη, αλλά απ' το μίσος!

Άρπαξε άνατριχιάζοντας το μικρό εκείνο ξύλο με την ανθρώπινη μορφή. Στο πρόσωπο της κούκλας, στη θέση των ματιών, υπήρχαν δυο βαθιές τρύπες, κι' άλλη μία, μα-

κρόστενη, παρίστανε το στόμα.

Ο Έρκελος έκρυψε μέσ' απ' τη γούνα του τη μαγική κούκλα κι' έδωσε στο γέρο δυο τομάρια άλεπούς. Έκείνος άνοιξε την πόρτα της καλύβας κι' άπλωσε το λιποσάρκο χέρι του προς τον όρίζοντα.

— Κατάλαδες... είπε. Τα μάτια και τα δόντια ενός παιδιού πεθαμένου... Ύστερα θα βγής στο πέλγος με το μονόξυλο σου και θα βουτήξεις την κούκλα όρθια μέσα στο νερό. Θα την άφισης να πλέη έτσι... για να φέρη την κατάρτα στο σπίτι του Μπάλκο... Κι' ο έχθρος σου θα πεθάνη!

Ο Έρκελου έφυγε, μέσα στη χιονοθύελλα. Άποροφωμένος απ' τον πόνο και το μίσος του, δεν ένοιωθε τον άνεμο, ούτε το κρύο...

Βρήκε τη Ρανί να κοιμάται, κωτά στ' άναμμένο λυχναρί. Την κτύπησε άγρια. Έπειτα ξεπλώθηκε κι' αυτός, σφίγγοντας στο στήθος του την ξύλινη κούκλα, κι' άποκοιμήθηκε βαθεία — για πρώτη φορά, ύστερ' από τόσα βράδια...

Πέριμενε καιρό πολύ, με ύπομονη... Είδε να γεννιέται το παιδί... ο καρπός του έρωτα της γυναίκας του και του Μπάλκο. Άκουσε τα πρώτα του κλάμματα. Προσπάθησε να μη συγκινηθεί καθόλου απ' την άβυσσότητα και την άδυναμία του, απ' τα μικρά του χεράκια που άπλώνονταν στη σκυμμένη μητέρα του...

Είδε το μικρό κεφαλάκι να σκεπάζεται από τριχες και την παιδική ματιά ν' άποκτά την πρώτη λάμψη της αντίληψης...

Μα δεν έχνονσε ποτέ το μίσος του. Δεν έγκατέλειπε το σχέδιό του! «Μία νύχτα — έλεγε με το νου του— θα πάρω το παιδί και θ' άνοίξω αθόρυβα την πόρτα... Τα λεπτά κοκκαλάκια του λαιμού του θα τρίζουν, θα σπάζουν απ' το δυνατό μου σφίξιμο! Δεν είνε δύσκολο να σκοτώσει κανείς ένα τόσο μικρό πλάσμα. Έπειτα τα δαχτύλα μου θα βγάλουν τους βολβούς των ματιών του απ' τις ματωμένες κόγχες κι' η μύτη του μαχαίρει μου θα ξεριζώσει τα δόντια του απ' τα μαλακά του ούλα. Μ' αυτά θα στολίσω την ξύλινη κούκλα μου!...»

Ο Έρκελου έσπρωξε πάνω στον πάγο το μονόξυλό, του και τόρριξε στο νερό. Άρχισε έπειτα να παλεύει με τα μανιασμένα κύματα, που τον σκέπαζαν, άφριμένα, και τον μούσκευαν.

Δεν ένοιωθε καθόλου κρύο. Το μίσος ζεσταίνει πάντα...

Όταν έφτασε στ' άνοιχτά, έβγαλε απ' το στήθος του την κούκλα, με τα θολωμένα και τρομερά μάτια και με τα τρία μικρά της δόντια — τα μάτια και τα δόντια ενός άδανου παιδιού! Σηκώθηκε όρθιος κι' ούρλιασε μέσα στο σκοτάδι, κάτω απ' τον άπέραντο ούρανο:

— Μπάλκο, πάρε το γυίο σου! Έπειτα βουτήξε στο νερό τη μαγική κούκλα...

Τη νύχτα εκείνη, ο πάγος που σκέπαζε τη θάλασσα, άρχισε να λιώνη και να γίνεται λεπτότερος. Με το παραμικρό βόρος, θάσπαζε...

Τα έζημερώματα, πέρασε ένα έλκηθρο. Ο πάγος άνοιξε ξαφνικά και το κατόπι, μαζί με τα σκυλιά και με τον όδηγό του, το Μπάλκο...

Ένα χέρι έμεινε για λίγες στιγμές έξω απ' τη θάλασσα κι' έπειτα χάθηκε κι' αυτό... Λίγα μέτρα μακρύτερα, μέσα στο νερό που προβάλλε απ' τη φρίκη, άλλα απ' το μίσος!

Άρπαξε άνατριχιάζοντας το μικρό εκείνο ξύλο με την ανθρώπινη μορφή. Στο πρόσωπο της κούκλας, στη θέση των ματιών, υπήρχαν δυο βαθιές τρύπες, κι' άλλη μία, μα-

κρόστενη, παρίστανε το στόμα.

Ο Έρκελος έκρυψε μέσ' απ' τη γούνα του τη μαγική κούκλα κι' έδωσε στο γέρο δυο τομάρια άλεπούς. Έκείνος άνοιξε την πόρτα της καλύβας κι' άπλωσε το λιποσάρκο χέρι του προς τον όρίζοντα.

Κατάλαδες... είπε. Τα μάτια και τα δόντια ενός παιδιού πεθαμένου... Ύστερα θα βγής στο πέλγος με το μονόξυλο σου και θα βουτήξεις την κούκλα όρθια μέσα στο νερό. Θα την άφισης να πλέη έτσι... για να φέρη την κατάρτα στο σπίτι του Μπάλκο... Κι' ο έχθρος σου θα πεθάνη!

Ο Έρκελου έφυγε, μέσα στη χιονοθύελλα. Άποροφωμένος απ' τον πόνο και το μίσος του, δεν ένοιωθε τον άνεμο, ούτε το κρύο...

Βρήκε τη Ρανί να κοιμάται, κωτά στ' άναμμένο λυχναρί. Την κτύπησε άγρια. Έπειτα ξεπλώθηκε κι' αυτός, σφίγγοντας στο στήθος του την ξύλινη κούκλα, κι' άποκοιμήθηκε βαθεία — για πρώτη φορά, ύστερ' από τόσα βράδια...

Πέριμενε καιρό πολύ, με ύπομονη... Είδε να γεννιέται το παιδί... ο καρπός του έρωτα της γυναίκας του και του Μπάλκο. Άκουσε τα πρώτα του κλάμματα. Προσπάθησε να μη συγκινηθεί καθόλου απ' την άβυσσότητα και την άδυναμία του, απ' τα μικρά του χεράκια που άπλώνονταν στη σκυμμένη μητέρα του...

Είδε το μικρό κεφαλάκι να σκεπάζεται από τριχες και την παιδική ματιά ν' άποκτά την πρώτη λάμψη της αντίληψης...

Μα δεν έχνονσε ποτέ το μίσος του. Δεν έγκατέλειπε το σχέδιό του! «Μία νύχτα — έλεγε με το νου του— θα πάρω το παιδί και θ' άνοίξω αθόρυβα την πόρτα... Τα λεπτά κοκκαλάκια του λαιμού του θα τρίζουν, θα σπάζουν απ' το δυνατό μου σφίξιμο! Δεν είνε δύσκολο να σκοτώσει κανείς ένα τόσο μικρό πλάσμα. Έπειτα τα δαχτύλα μου θα βγάλουν τους βολβούς των ματιών του απ' τις ματωμένες κόγχες κι' η μύτη του μαχαίρει μου θα ξεριζώσει τα δόντια του απ' τα μαλακά του ούλα. Μ' αυτά θα στολίσω την ξύλινη κούκλα μου!...»

Δηλητηριάσεις

Έπειδή, τώρα τελευταίως συχνά αναγράφονται στον ήμερησιο τύπο πολλές δηλητηριάσεις εξ αιτίας αλλοιωμένων τροφών και μάλιστα από κακή διατήρησι που γίνεται στα σπίτια των διαφόρων τροφίμων ως του κρέατος, των ψαριών, του τυρού κτλ., ως ειδικός αναφέρει και το άνακρινωθεν του υπουργείου της Υγιεινής, φρονώ ότι είνε επιβεβλημένη η επίκαιρος ή ελαιοεικής του θέματος αυτού.

Οι παρατηρούμενες τελευταίως δηλητηριάσεις, που έχουν τόσο άνησυχήσει το κοινό, δεν είνε κατι που συμβαίνει άσυνήθως, γιατί την εποχή αυτή και κατά τους θερινούς μήνες, κάθε νύχτη προή, μαγειρευμένη ή σε κονσερβά, αν δεν διατηρηθή καλά ή πολυκαιρίση, υποκείται σ' εύκολη αλλοίωσι. Οι δηλητηριάσεις προκαλούνται όταν έχη έπληθει αλλοίως (άναμμα) τόσο των νωπών, όσον και των κονσερβοποιημένων τροφών.

ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ. Οι περισσότερες δηλητηριάσεις έπέρχονται από την χρήση των κονσερβών. Η αλλοίωσις δυνατόν να έπληθη σ' αυτές και μέσα στα κατάρτα συνεπείας κακής αποστείρωσε ή πολυκαιρίσε ή σκηνόσε όμως ή αλλοίωσις έπέρχεται όταν άνοιθουν οι κονσερβές και τα περιεχόμενά τους δεν καταναλωθή άσφαιρη. Όταν ή αλλοίωσις έχει έπληθει μέσα στο κατάρτι από άρχική κακή άποστείρωσι, πράγμα που συμβαίνει πλέον πολύ σπανίως, ή από πολυκαιρισμό που συμβαίνει συνήθως, τότε το κατάρτι της κονσερβας παρουσιάζει ένα φούσκωμα στο άνω και κάτω μέρος του άνω θύματος στην παραγωγή εντός αυτού άστρίου λόγω της άποσύνθεσε της τροφής. Άλλωστε, μία αλλοίωσις της κονσερβας κρείται και όταν την άνοίξη κανείς απ' την ύποπτη όσμή της, από μερικές χρωματιστές βούλες που φαίνονται πάνω στο περιεχόμενο τροφίμο και τέλος από την μαλακή και γρήνη της. Οι κονσερβές δεν πρέπει ν' άνοίγονται παρ' μόνο την ώρα της χρήσεως και το περιεχόμενό των να τρώγεται άμέσως, ιδίως κατά τους θερινούς μήνες. Όσον βρώδετρα καταναλωθούν οι κονσερβές, μετά το άνοιγμα των κατιών, τόσο συχνότερες είνε και οι προκαλούμενες εξ αυτών δηλητηριάσεις.

Κατακαθαίνετε λοιπόν τώρα, πού κινούν διατρέχει κανείς αγοράζοντας, εξ άγνωσης των πραγμάτων, από τις έπιήμερες και μέχρι της καταναλωσεως των, άνοιγμένες κονσερβές αυτών, λουκανικών, τυριών, ψαριών κλπ. οι όποιες πολύνονται στους δρόμους και στα υπαίθρια παντοπωλεία, έκτεθειμένες έπί πλέον στον ήλιο και σε κάθε είδους ρυπανσεις (σκάνη, μύγες, κατσαρίδες, διάφορα έντομα).

Όλοι, κατά συνέπεια, παραπονιούνται πάντοτε για όσα συμβαίνουν εναντίον των Κρατικών Υπηρεσιών, αλλά ούδέποτε φροντίζουν μόνοι μας για την υγεία μας. Το Κράτος και όλα τα έργα για την περιφύρησι της υγείας του Κοινού όργανα, έπιτελούν άκούραστα, φιλότιμα και έπιπονητικά τα καθήκον των, αλλά δεν μπορούν, ως πολλοί νομίζουν, να παύσουν και τον ρόλο της νταντας, υποδεικνύοντες στον καθένα μας, κάτι που άφείλε να γινώσκη.

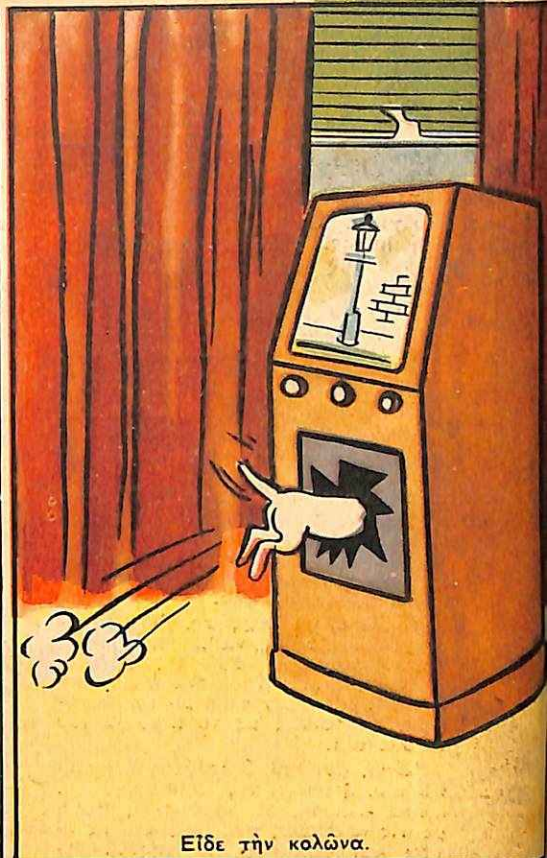
Είνε καταπληκτικό το γεγονός ότι οι περισσότεροι άνθρωποι ούτε την έλαχίστη δειχνουν φροντίδα για την καθαριότητα και την ποιότητα των τροφίμων που αγοράζουν.

ΤΡΟΦΙΜΑ ΝΟΡΑ Η ΜΑΓΕΙΡΕΥΜΕΝΑ ΚΑΙ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή για την χρήση του γάλακτος των κατιών όταν κρείται μάλιστα ταύτο να χορηγηθή σε παιδιά. Άμα άνοιχθή το κατάρτι του γάλακτος πρέπει να φυλάσσεται σε ψυγείο και όχι περισσότερο από ένα 48ωρο. Τα έπικινδυνα και συνηθή την εποχή αυτή έντερικά των βρεφών και των μικρών παιδιών και οι δηλητηριάσεις, άφείλονται τις περισσότερες φορές σε χρήση ήλιοιμένου γάλακτος κονσερβας ή νωπού τοιούτου. Η αλλοίωσις του νωπού γάλακτος της περισσότερας φορές άφείλεται εις τα άκαθάστα σκάφη και εις τα βρώμενα που το άραιώνουν. Για την διατήρησι των γλυκισμάτων χρειάζεται άσυνεπεία μεγάλη προσοχή γιατί οι εξ αυτών δηλητηριάσεις είνε σοβαρότατες. Γλυκίσματα και παγωτά περιέχοντα κρέμες ή αυγά πρέπει να τρώγονται άσφαιρη και να μη φυλάσσονται την εποχή αυτή γιατί της σκηνόσε ή ζύμωσε και γενικά ή αλλοίωσις των έπέρχεται ταχύτερα κι' άκαθάρτερα. Γενικά τα έντερικά που παρέρχονται συχνότατα κατ' την άνοιξη και το θέρος άφείλονται τις περισσότερες φορές σε δηλητηριάσεις τροφών. Τυριά, μαγειρεμένα φαγητά, από κρέας ή ψαρία, ή και λαδερά ακόμη υποκείται σε ταχείας ζύμωσις και άποσύνθεσε αν δεν διατηρηθούν σε ψυγείο. Όταν, λοιπόν, δεν υπάρχει ψυγείο πρέπει να μαγειρεύεται ή άρκεύα ήμερησία ποσότης και ούδέποτε να φυλάσσεται το θέρος μαγειρευμένη τροφή με σάλτσες.

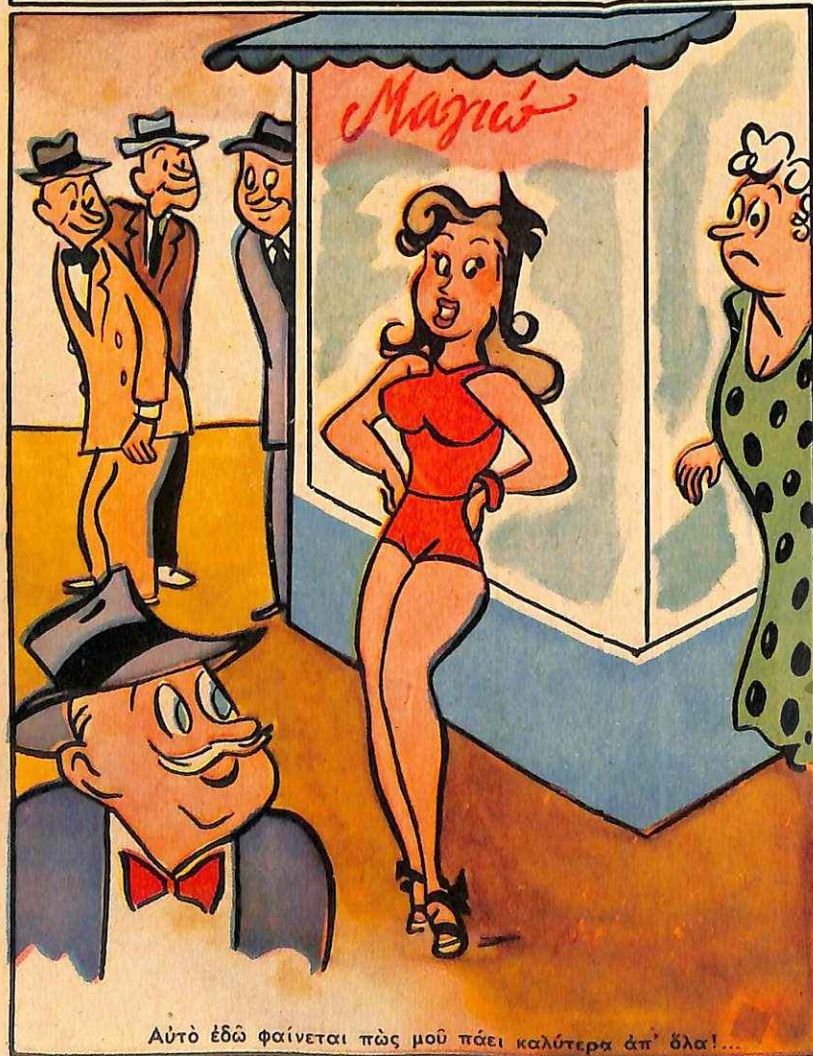
Αι δηλητηριάσεις, τέλος, που προκαλούνται από τυριά και συνήθως από φ

— Μην τρέχης, Ζαχαρία, γιατί αν γκρεμιστής από κεί πάνω θα τσακιστής!...

Είδε την κολώνα.

Αυτό εδώ φαίνεται πώς μου πάει καλύτερα απ' όλα!...

— Ναί, αγαπημένε μου... 'Ασφαλώς, χρυσέ μου... Βέβαια, κούκλε μου... Δέχομαι εύχαρίστως να παντρευτούμε!...